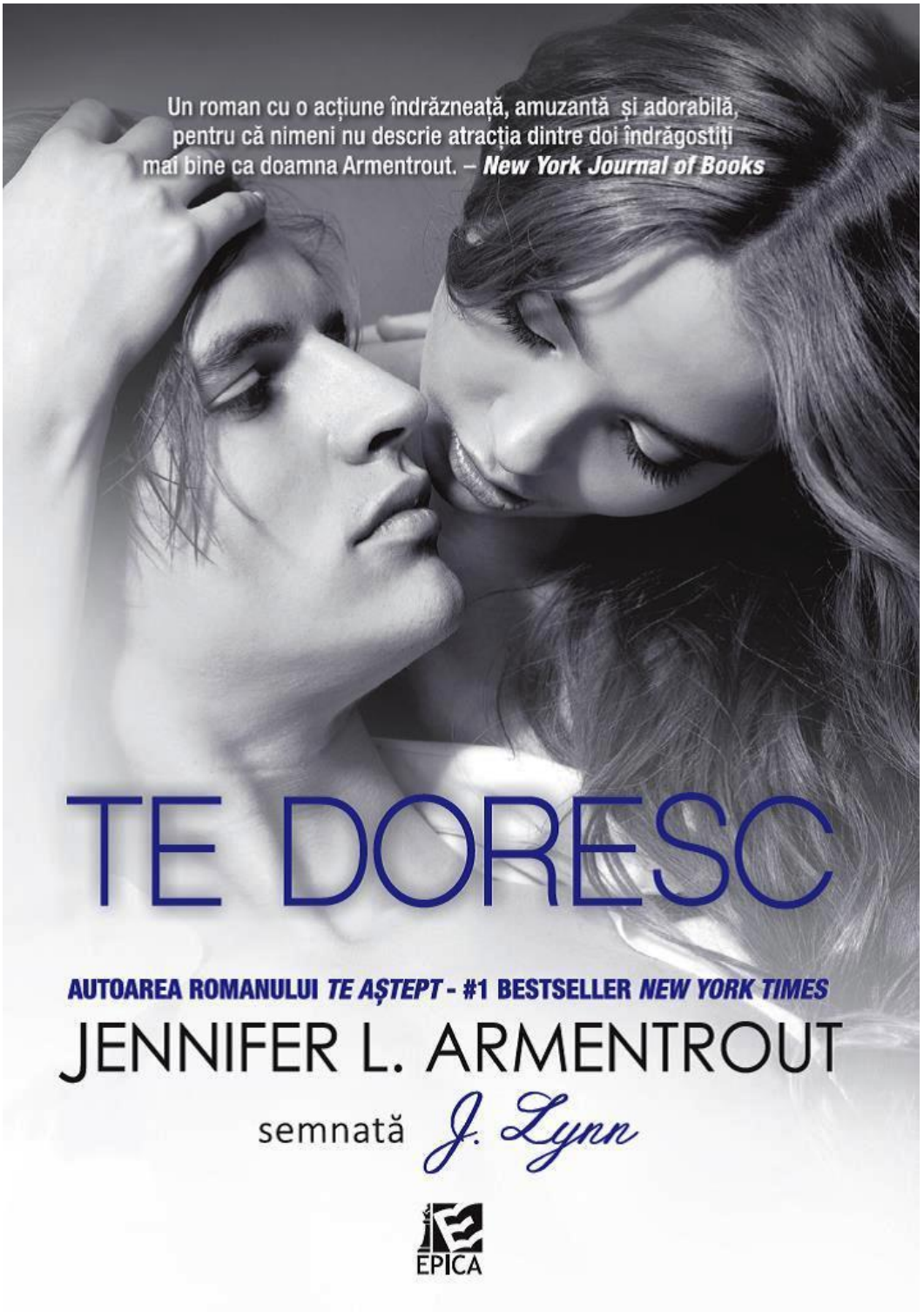

Un roman cu o acțiune îndrăzneață, amuzantă și adorabilă, pentru că nimeni nu descrie atracția dintre doi îndrăgostiți mai bine ca doamna Armentrout. – ***New York Journal of Books***

TE DORESC

AUTOAREA ROMANULUI *TE AȘTEPT* - #1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

JENNIFER L. ARMENTROUT

semnată *J. Lynn*

EPICA

Jennifer L. Armentrout
Semnată

J Lynn

Te doresc

Traducere: Cristina Buzoianu
Editura Epica

Editor: ANCA EFTIME
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

Be with me, Jennifer L. Armentrout
Copyright ©Jennifer L. Armentrout, 2013
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
Sunt rezervate Editurii EPICA.

ISBN: 978-606-93832-2-3

Bucureşti, 2014
La preţul de vânzare se adaugă 2%,
Reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
Cont nr. R044 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ARMENTROUT, JENNIFER
Te doresc/Jennifer L. Armentrout, J. Lynn; trad.:
Cristina Buzoianu – Bucureşti: Epica, 2014

ISBN 978-606-93832-2-3

I. Lynn, J
II. Buzoianu, Cristina (trad.)
821.111(73)-31 135.1

Unu

Se pare că ceaiul dulce avea să-mi vină de hac. Nu din cauza conţinutului de zahăr care ţi-ar fi putut provoca o comă diabetică încă de la prima sorbitură. Şi nici pentru că frate-meu era cât pe ce să accidenteze trei maşini în timpul unui viraj în ac de păr, după ce a primit un mesaj text, compus din numai două cuvinte.

Sweet. Tea.[1]

Nu. Pofta de a bea un ceai dulce mă aducea faţă în faţă cu Jase Winstead, întruchiparea tuturor fanteziilor de fetişcană pe care le-am avut vreodată, ba încă şi mai şi. Iar asta era prima dată când îl întâlneam în afara campusului.

Şi de faţă cu frate-meu.

O, Sfântă Mărie, mamă a tuturor copiilor din lume, asta avea să fie stânjenitor.

De ce, of, de ce a trebuit ca frate-meu să îi trimită mesaj lui Jase, să îi spună că ne aflăm în capătul lui de oraş şi să îl întrebe dacă avea nevoie de ceva? Misiunea lui Cam era să mă plimbe pe mine prin împrejurimi ca să mă pot obişnui cu peisajul. Deşi priveliştea la care urma să asist era, cu siguranţă, mult mai frumoasă decât tot ceea ce văzusem până acum din acest ţinut.

Dacă mai dădeam peste încă un club de striptease, urma să rănesc pe cineva.

Gonind pe drumul neasfaltat, Cam privi spre mine. Mi se

---

[1] Ceai. Dulce

păruse că ieşisem de pe Route 9 de un car de ani. Ridicând o sprânceană, privirea îi căzu de pe faţa mea spre ceaiul pe care îl ţineam strâns în mâini.

— Ştii, Teresa, s-a inventat o chestie care se numeşte suport pentru pahare.

Am clătinat din cap.

— E în regulă. Îl ţin eu.

— Biiine, lungi el cuvântul, concentrându-se la drum.

Mă purtam ca o crizată, când ar fi trebuit să fac pe neinteresată. Singurul lucru care mai lipsea pe planeta asta era să afle Cam motivul pentru care aveam atitudinea unui retardat fumat.

— Deci, um, credeam că Jase locuieşte lângă universitate.

A sunat normal, nu? O, Doamne, eram aproape sigură că vocea mi-a tremurat la un moment dat, în timpul acelei întrebări nu chiar atât de inocente.

— Da, dar îşi petrece mai tot timpul liber la ferma familiei lui.

Cam încetini camioneta şi viră brusc la dreapta. Ceaiul aproape că zbură pe geam, dar mi-am strâns şi mai tare mâna pe el. De data asta, ceaiul n-avea să plece nicăieri.

— Ţi-l aminteşti pe Jack, nu-i aşa?

Sigur că mi-l aminteam. Jase avea un frate de cinci ani, pe nume Jack, iar micuţul însemna totul pentru el. Îmi aminteam obsesiv tot ce auzisem vreodată despre Jase, aşa cum, îmi imaginam eu, fanii lui Justin Bieber îşi aminteau totul despre el. Oricât de stânjenitor ar fi sunat asta, era adevărat. Jase, chiar dacă el şi restul lumii habar n-aveau, devenise foarte important pentru mine în ultimii trei ani.

Un prieten.

Îngerul păzitor al lui frate-meu.

Şi sursa aprinderii călcâielor mele.

Dar apoi, acum un an, când am început clasa a douăsprezecea, Cam a venit acasă, în vizită, iar Jase s-a ţinut după el şi totul s-a transformat în ceva foarte complicat. Ceva ce o parte din mine nu voia decât să uite. Dar cealaltă parte refuza să renunţe la amintirea buzelor lui peste ale mele sau la senzaţia lăsată de mâinile lui atingându-mi uşor trupul sau la felul în care mi-a suspinat numele, ca şi cum i-ar fi provocat o durere chinuitoare şi intensă.

O, Dumnezeule…

Din cauza amintirilor vii, obrajii mi s-au încălzit în spatele ochelarilor de soare şi m-am întors cu faţa spre geam, aproape tentată să îl las în jos şi să-mi scot capul afară. Trebuia neapărat să mă controlez. Dacă ar afla Cam vreodată că Jase m-a sărutat, l-ar omorî şi i-ar ascunde cadavrul pe un drum de ţară, exact ca ăsta.

Şi asta ar fi al naibii de păcat.

Creierul mi se goli de tot ce aş fi putut să spun, acum, când eu chiar aveam nevoie să-mi distrag atenţia cu ceva. Condensul ceaiului şi tremurul mâinilor mele făceau ţinutul paharului un lucru dificil. Aş fi putut să-l întreb pe Cam despre Avery şi ar fi mers, pentru că *adora* să vorbească despre Avery. L-aş fi putut întreba despre cursurile lui sau despre cum reîncepuse antrenamentul pentru preselecţiile echipei United, care urmau să aibă loc în primăvară, dar tot ce eram în stare să fac era să mă gândesc la faptul că aveam să îl văd, în sfârşit, pe Jase, într-o situaţie în care nu mai avea cum să fugă de mine.

Şi asta era exact ceea ce făcuse toată prima săptămână de

cursuri.

Copacii deşi de pe marginea drumului începură să se rărească şi, dincolo de ei, se puteau observa pajişti verzi. Cam viră pe un drum îngust. Camioneta săltă printre gropi, provocându-mi o senzaţie de greaţă.

Când am trecut printre doi stâlpi maronii, sprâncenele mi-au coborât. Un gard din plasă împletită zăcea pe pământ, iar în partea stângă era un semn micuţ din lemn pe care scria: WINSTEAD: PROPRIETATE PRIVATĂ. Ne-a întâmpinat un imens lan de porumb, dar tulpinile erau îngălbenite şi uscate, arătând ca şi cum mai aveau doar câteva zile până să se ofilească şi să moară. Dincolo de ele, câţiva cai păşteau în spatele unui gard de lemn, din care lipseau mai multe scânduri. Vaci grase şi fericite rătăceau pe toată partea stângă a proprietăţii.

Pe măsură ce ne apropiam, un grajd dărăpănat apăru în peisaj; un grajd vechi şi înfiorător, ca acela din filmul *Texas Chainsaw Massacre,* cu tot cu terifianta giruetă tip cocoş care pendula pe acoperiş. La câţiva metri în spatele grajdului era o casă cu două nivele. Pereţii albi erau de fapt gri şi, încă din camionetă, puteam să îmi dau seama că tencuiala era foarte deteriorată. Câteva porţiuni din acoperiş erau acoperite cu prelată albastră, iar un horn arăta cam pe jumătate distrus. Cărămizi roşii, prăfuite erau aliniate de-a lungul lateralei casei, de parcă încercase cineva să repare hornul, dar apoi se plictisise şi renunţase. Mai era, de asemenea, în spatele grajdului, un cimitir de maşini stricate, o mare ruginită de camionete şi sedan-uri.

Ridicându-mă un pic mai dreaptă, şocul mă cutremură. Asta era ferma lui Jase? Din nu ştiu ce motiv, îmi închipuisem ceva

mai… de actualitate?

Cam parcă maşina la câţiva metri distanţă de grajd şi opri motorul. Se uită la mine, urmărindu-mi privirea încremenită la casă. Oftă, desfăcându-şi centura de siguranţă.

— Părinţii lui au dus-o foarte greu cu câţiva ani în urmă şi abia acum au început să se pună pe picioare. Jase încearcă să-i ajute cu ferma şi restul, dar, după cum poţi vedea…

Ferma avea nevoie de mai mult ajutor decât putea să ofere Jase.

Am clipit.

— E… încântătoare.

Cam râse.

— Drăguţ din partea ta să zici asta.

Degetele mi s-au strâns în jurul paharului cu ceai, în semn defensiv.

— Este.

— Îm-hâm.

Îşi întoarse în faţă şapca de baseball, acoperindu-şi ochii. Smocuri de păr negru i se iţeau de sub marginea din spate.

Am dat să vorbesc, dar o mişcare pe care am văzut-o cu colţul ochiului mi-a distras atenţia.

Ieşind în viteză dintr-o parte a grajdului, un băieţel aşezat într-un mini-tractor John Deere ţipa şi chiuia. Braţele lui dolofane erau întinse la maxim, în timp ce palmele îi erau încleştate pe volan. O claie de păr castaniu cârlionţat lucea în soarele puternic de august. Jase împingea tractorul din spate şi chiar dacă abia îl puteam auzi, eram convinsă că scotea sunete de motor. Săltau de-a lungul pietrişului denivelat. Jase râse, în timp ce fratele lui mai mic striga:

— Mai repede! Hai mai repede!

Jase îl astâmpără pe frate-său, împingând tractorul în aşa fel, încât se opri cu o mişcare în zig-zag în faţa camionetei, iar Jack ţipă, strângând volanul. Nori de praf zburară în aer.

Şi apoi Jase se ridică.

O, uau-uii!

Am rămas cu gura căscată. Nimic pe lumea asta nu m-ar fi putut face să-mi dezlipesc privirea de splendoarea din faţa mea.

Jase era la bustul gol, iar pielea îi lucea de transpiraţie. Nu eram sigură ce naţie se ascundea în compoziţia familiei lui. Trebuie să fi fost ceva spaniol sau mediteranean, pentru că avea o nuanţă a pielii de un bronz natural care se păstra aşa tot timpul anului.

În timp ce ocolea tractorul, muşchii lui făceau lucruri fascinante: pulsau şi se întindeau. Pectoralii îi erau complet formaţi şi avea umerii laţi. Era genul de musculatură pe care nu o puteai obţine decât ridicând baloţi de fân. Băiatul era definit. Muşchii abdomenului i se încordau la fiecare pas. Avea şase pătrăţele foarte bine conturate. Numai bune de atins. Jeanşii i se lăsau pe şolduri indecent de jos, atât de jos încât mă întrebam dacă mai avea altceva pe el, în afara de blugi.

Era prima dată când îi vedeam tatuajul întreg. Încă de când ne-am cunoscut, am întrezărit părţi din el pe umărul stâng, ivindu-se deasupra gulerului şi de sub mânecile tricourilor. Nici nu am ştiut ce e, până acum.

Tatuajul era masiv; un nod infinit de un negru intens, care începea la baza gâtului, arcuindu-se şi încolăcindu-se pe umărul lui stâng şi cobora până la jumătatea braţului. În partea de jos, două bucle opuse una alteia semănau cu nişte şerpi

împletiţi ce se priveau faţă în faţă.

Era perfect potrivit pentru el.

Ridicându-mi privirea la loc, o fierbinţeală mi se răspândi pe obraji, apoi îmi alergă pe gât în jos, iar gura îmi era uscată ca deşertul.

Muşchii viguroşi de pe braţele lui s-au contractat când l-a ridicat pe Jack din scaunul şoferului, ţinându-l în aer, deasupra capului său. S-a învârtit în cerc, râzând zdravăn, iar Jack chiţăia şi se zbătea.

Mi-au explodat ovarele.

Jase îl lăsă din braţe pe Jack şi strigă la frate-meu, exact în momentul în care Cam deschise portiera şoferului, dar eu habar n-aveam ce i-a spus. Se îndreptă din nou, coborându-şi mâinile pe şolduri. Uitându-se în camionetă, ochii i se îngustară.

Jase era absolut minunat. Nu puteai să zici asta despre multe persoane din lumea reală. Poate despre celebrităţi sau vedete rock, dar rar vedeai pe cineva atât de uluitor cum era el.

Părul lui, o nuanţă bogată de cafeniu-roşcat, era o dezordine de bucle ce-i cădeau pe faţă. Avea pomeţii laţi şi bine definiţi. Buzele lui pline puteau fi foarte expresive. O urmă de barbă îi umbrea linia puternică a obrazului. Nu avea gropiţe ca mine sau Cam, dar atunci când zâmbea, avea unul dintre cele mai deschise şi mai frumoase zâmbete pe care le-am văzut vreodată la un băiat.

Acum, însă, nu zâmbea.

O, nu, se holba în camionetă cu capul lăsat într-o parte.

Înfierbântată cum eram, am sorbit o înghiţitură din ceaiul dulce şi am privit prin parbriz, absolut fascinată de întregul potenţial pentru făcut copii etalat în faţa mea. Nu că aş fi fost

pornită pe făcut copii, dar la câteva reprize de antrenament m-aş fi băgat.

Cam se strâmbă.

— Hei, e băutura lui!

— Scuze.

Am roşit, îndepărtând paharul. Nu că ar fi contat. Nu era ca şi cum eu şi Jase nu mai făcuserăm niciodată schimb de salivă.

De partea cealaltă a parbrizului, Jase mimă cuvântul *rahat* şi se întoarse cu spatele. Oare urma să fugă din nou? O, la naiba, nu! Ceaiul lui dulce era la mine!

În grabă, mi-am desprins centura de siguranţă şi am împins portiera. Piciorul mi-a alunecat afară din papuc şi, deoarece Cam trebuia să deţină o camionetă grosolană, una care se înălţa cu aproape un metru deasupra asfaltului, era o diferenţă enormă între locul în care mă aflam eu şi unde era pământul.

Cândva, fusesem graţioasă. Drace, doar *eram* dansatoare, una antrenată şi al naibii de bună, cu un echilibru care ar fi făcut până şi gimnastele să se înverzească de invidie, dar asta a fost înainte de a-mi rupe ligamentul încrucişat anterior, înainte de saltul fatal care mi-a pus în aşteptare speranţa de a deveni dansatoare profesionistă. Totul: visele mele, planurile mele, viitorul meu, au fost oprite, de parcă Dumnezeu apăsase butonul roşu de pe telecomanda vieţii.

Iar eu urma să mănânc pământ în mai puţin de o secundă.

Am întins mâna ca să mă agăţ de uşă, dar nu am ajuns-o. Laba care urma să atingă prima solul era ataşată de piciorul cel bolnav şi nu îmi putea susţine greutatea. Aveam să mă prăbuşesc şi să explodez în faţa lui Jase, sfârşind cu tot ceaiul vărsat în creştetul capului.

În cădere, am sperat să aterizez în nas, pentru că, măcar aşa,

nu aş fi fost nevoită să-i văd expresia feţei.

Două braţe s-au repezit de nicăieri, prinzându-mă cu palmele de umeri. Acum am fost pe orizontală, jumătate afară din camionetă, iar în secunda doi am revenit în poziţie verticală. Picioarele mi s-au bălăngănit în aer timp de o clipită, apoi mi-am regăsit echilibrul, strângând la piept paharul de ceai.

— Doamne, Dumnezeule, ai să-ţi rupi gâtul!

O voce profundă vibră prin mine, zbârlindu-mi firişoarele de păr minuscule de pe tot corpul.

— Te simţi bine?

Mă simţeam mai mult decât bine! Capul mi se lăsă într-o parte. Eram în contact direct şi personal cu pieptul cel mai perfect pe care l-am văzut vreodată. Am urmărit cu privirea cum un strop de transpiraţie i s-a scurs pe centrul pieptului şi peste muşchii abdominali sculptaţi, pentru ca apoi să dispară în părul fin de sub stomac. Acele firişoare formau o dâră care continua până sub talia pantalonilor.

Cam înconjură, grăbit, camioneta.

— Te-ai lovit la picior, Teresa?

Nu am mai fost atât de aproape de Jase de un an, iar el mirosea nemaipomenit, a bărbat, cu o urmă estompată de parfum. Mi-am ridicat privirea, dându-mi seama că ochelarii de soare mi-au căzut.

Gene dese încadrau ochi ce aveau o nuanţă uimitoare de gri. Prima oară când i-am văzut, l-am întrebat dacă erau reali. Jase a râs şi m-a invitat să îi ating cu degetul pentru a afla răspunsul.

Acum, însă, nu râdea.

Privirile ni s-au întâlnit şi intensitatea din ochii lui m-a lăsat

fără suflare. Îmi simţeam pielea arzând, de parcă stătusem în soare toată ziua.

Am înghiţit în sec, rugându-mi creierul să-şi reia activitatea.

— Ceaiul tău dulce e la mine.

Sprâncenele lui Jase se furişară în sus, pe frunte.

— Te-ai lovit la cap? mă întrebă Cam, oprindu-se lângă noi.

Un val de căldură îmi invadă obrajii.

— Nu. Poate. Nu ştiu.

Afişând un zâmbet forţat şi sperând că nu avea să pară sinistru, i-am întins paharul cu ceai.

— Poftim.

Jase mi-a dat drumul la braţe şi a luat băutura, iar eu mi-am dorit să nu fi fost atât de nerăbdătoare să-i împing paharul în faţă, pentru că, poate aşa, încă m-ar mai fi ţinut.

— Mersi, eşti sigură că n-ai păţit nimic?

— Da, am mormăit, uitându-mă în jos.

Ochelarii de soare erau căzuţi lângă roată. Oftând, i-am ridicat, i-am curăţat de praf şi i-am pus din nou la ochi.

— Mulţumesc pentru că… mm, pentru că m-ai prins.

Se uită lung la mine preţ de un moment, apoi se întoarse cu spatele, în timp ce Jack alergă spre el, cu un tricou în mână.

— L-am găsit! zise băieţelul, fluturându-l ca pe un steag.

— Mersi.

Jase i-l luă din mână şi îi dădu la schimb paharul cu ceai. Ciufuli părul copilului, apoi, spre marea mea dezamăgire, îşi trase tricoul pe cap, acoperindu-şi trupul. Se uită spre Cam.

— Nu ştiam că e şi Teresa cu tine.

În ciuda căldurii, un fior rece îmi trecu pe piele.

— Eram prin zonă, îi arătam oraşul, ca să se poată descurca singură prin împrejurimi, îi explică el, rânjind la micul

ştrengar, care se furişa, încet, spre mine.

— N-a mai fost până acum în zona asta.

Jase încuviinţă din cap şi îşi luă ceaiul înapoi. Erau şanse mari ca Jack să îi fi băut jumătate din el în acel scurt interval de timp. Apoi se îndreptă spre grajd. Fusesem expediată. Pur şi simplu. Am simţit o arsură în gât, dar am ignorat-o, dorindu-mi să fi păstrat paharul.

— Tu şi Avery veniţi la petrecerea din seara asta, nu-i aşa? întrebă Jase, sorbind o înghiţitură din ceai.

— Este Luau[2]. Nu ratăm noi aşa ceva.

Cam zâmbi larg, arătându-şi gropiţa din obrazul stâng.

— Aveţi nevoie de ajutor la organizare?

Jase clătină din cap.

— Se ocupă bobocii de asta.

Aruncă un ochi spre mine şi am crezut, timp de o secundă, că voia să întrebe dacă aveam de gând să vin şi eu.

— Am câteva lucruri de rezolvat aici mai întâi, apoi mă îndrept spre casă.

Dezamăgirea mă lovi cu intensitate, durerea ei amestecându-se cu arsura din gât. Am deschis gura, dar am închis-o imediat la loc. Ce aş fi putut să îi spun de faţă cu frate-meu?

O mână mică m-a apucat de tivul tricoului şi m-am uitat în jos, într-o pereche de ochi cenuşii, copilăroşi şi sentimentali.

— Bună, spuse Jack.

Buzele mi se arcuiră într-un mic zâmbet.

— Bună şi ţie.

— Eşti frumoasă, continuă el, clipind.

---

[2] Sărbătoare tradiţională din Hawai

— Mulţumesc.

Nu mi-am putut stăpâni râsul. Era oficial. Îmi plăcea copilul acesta.

— Şi tu eşti foarte chipeş.

Jack rânji.

— Ştiu.

Am râs din nou. Fără nicio îndoială, acest puşti era fratele mai mic al lui Jase.

— Bine, e suficient, Casanova.

Jase goli paharul cu ceai şi îl aruncă la coşul de gunoi din apropiere.

— Nu te mai da la fată.

Îl ignoră pe Jase, întinzându-mi mâna.

— Eu sunt Jack.

I-am luat mânuţa într-a mea.

— Eu sunt Teresa. Cam e fratele meu.

Jack îmi făcu un semn în jos cu degetul lui dolofan şi îmi şopti:

— Cam nu ştie cum să înşeueze un cal.

M-am uitat la băieţi. Vorbeau despre petrecere, însă Jase era cu ochii pe noi. Privirile ni s-au întâlnit şi, la fel cum a făcut de când am venit eu la Shepherd, a întrerupt contactul vizual dureros de repede.

Întorcându-mi atenţia la Jack, în piept mi s-a aprins un fior de frustrare.

— Vrei să ştii un secret?

— Da!

Zâmbetul de pe faţa lui crescu.

— Nici eu nu ştiu cum să înşeuez un cal. Şi nici nu am călărit vreodată unul.

Ochii i s-au mărit, rotunzi ca luna.

— Jase! strigă el, rotindu-se spre frate-său. Ea n-a mai călărit niciodată!

Ei bine, secretul meu s-a dus pe apa sâmbetei.

Jase s-a uitat la mine, iar eu am ridicat din umeri.

— E adevărat. Caii mă sperie ca naiba.

— N-ar trebui. Sunt nişte animale destul de blânde. Probabil ţi-ar plăcea.

— Ar trebui să-i arăţi! Jack se repezi la Jase, lipindu-se practic de pantalonii lui. Ai putea să o înveţi şi pe ea aşa cum m-ai învaţă pe mine.

Inima îmi tresări în piept, pe de o parte datorită posibilităţii ca Jase să mă învețe ceva şi pe de alta, din cauza fricii mele de aceşti dinozauri. Unii oameni se temeau de şerpi sau păianjeni. Alţii de fantome sau de zombi. Eu mă temeam de cai. Părea o frică logică, având în vedere faptul că un cal putea să te omoare călcându-te în picioare.

— Se spune „învăţat", nu „învaţă" şi sunt convins că Tess are lucruri mult mai importante de făcut decât să se plimbe pe-aici călare pe un cal.

Tess. Am tras aer în piept. Aşa mă alinta el, fiind singura persoană care mă striga aşa, dar nu mă deranja. Chiar deloc. În timp ce Jack a cerut să ştie de ce eu i-am spus că numele meu era Teresa şi Jase i-a explicat că Tess era o poreclă, am fost trasă înapoi în amintirea ultimei dăţi când mi se adresase aşa.

Nici prin cap nu-ţi trece câte lucruri mă faci să vreau, mi-a zis el, mângâindu-mi obrazul cu buzele şi trimiţându-mi fiori pe şira spinării. Habar n-ai tu, Tess.

— Te superi dacă folosesc toaleta înainte de a pleca? Trebuie să mă întorc, spuse Cam. I-am promis lui Avery că

mergem să luăm cina înainte de petrecere.

— Te conduc eu, anunţă Jack, apucându-l de mână.

Jase ridică dintr-o sprânceană.

— Sunt sigur că ştie unde e baia.

— E în regulă, dădu Cam din mână. Hai, amice, arată-mi drumul.

Cei doi se îndreptară spre casă, iar noi am rămas, oficial, singuri. O pasăre colibri şi-a luat zborul în pieptul meu, săltând viguros de jur împrejur, de parcă ar fi vrut să-şi croiască drum afară din mine ciugulind, şi afară se porni o briză caldă, ciufulindu-mi firele de păr desprinse din coadă.

Jase îi privi pe Cam şi Jack alergând prin petele de iarbă verde, ca un om ce urmărea cu privirea ultimul colac de salvare luat de pe *Titanic,* atunci când vasul începea să se scufunde. Ei bine, asta era cam jignitor, ca şi cum a fi singur cu mine era acelaşi lucru cu a se îneca şi a fi ronţăit de rechini trabuc.

Mi-am încrucişat braţele la piept, strângând din buze. Simţeam cum nervii îmi înţeapă pielea, dar disconfortul vizibil pe faţa lui ustura mult mai rău. Situaţia nu a fost mereu aşa. Şi, în mod sigur, relaţia dintre noi a fost mult mai bună, cel puţin până în noaptea în care m-a sărutat.

— Ce-ţi mai face piciorul?

Faptul că mi-a vorbit m-a uimit şi am început să mă bâlbâi.

— Ăă, nu face aşa de rău. Abia dacă mă mai doare.

— Cam mi-a povestit despre asta, atunci când s-a întâmplat. Mi-a părut foarte rău să aud aşa ceva. Serios.

Făcu o pauză şi strânse din ochi, iar linia maxilarului i se încorda.

— Când vei putea să reiei dansul?

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu ştiu. Sper că în curând, imediat ce primesc aprobare de la medic. Deci, ţine-mi pumnii.

Jase îşi încruntă sprâncenele.

— Îţi ţin pumnii. Totuşi, e naşpa. Ştiu cât de mult înseamnă dansul pentru tine.

Tot ce am putut să fac a fost să aprob din cap, fiind mult mai afectată decât ar fi trebuit de înţelegerea sinceră din gasul lui.

Privirea lui cenuşie îşi găsi drumul, în cele din urmă, înapoi la a mea şi am tras adânc aer în piept. Ochii lui… nu încetau niciodată să mă prostească de uimire sau să îmi creeze dorinţa de a face lucruri nebunesc de nebune. Acum, ochii lui erau de un cenuşiu profund, ca norii de furtună.

Jase nu era fericit.

Trecându-şi o mână prin părul transpirat, expiră profund. Un muşchi din maxilarului său începu să se zbată. Iritarea din interiorul meu se transformă în ceva nedesluşit, făcând ca arsura din gât să mi se mute mai sus, la ochi. Îmi repetam la nesfârşit că el nu ştia, că, sub nicio formă, el nu avea de unde să ştie ce simţeam, că durerea şi rana adâncă lăsată de respingere nu erau din vina lui. Eu eram doar sora mai mică a lui Cam; motivul pentru care Cam intrase în atât de multe probleme în urmă cu aproape patru ani şi pentru care Jase începuse să ne viziteze acasă în fiecare weekend. Eram doar un sărut furat. Nimic mai mult.

Am dat să mă întorc, să urc în camionetă şi să îl aştept acolo pe Cam, înainte de a face vreun lucru jenant, cum ar fi să plâng în hohote. De când mă accidentasem la picior sentimentele mele erau foarte instabile, iar faptul că îl vedeam

pe Jase nu îmi era deloc de ajutor.

— Tess. Aşteaptă...

Cu picioarele lui lungi, Jase străbătu distanţa dintre noi făcând un singur pas, oprindu-se atât de aproape, încât tenişii lui uzaţi mai că îmi atingeau degetele de la picioare. Se întinse către mine, mâna zăbovindu-i în dreptul obrazului meu fără a mă atinge, dar căldura emanată de aceasta îmi marcă pielea.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Doi

Şuviţa de păr după care s-a întins Jase a zburat neatinsă peste obrazul meu, cuvintele apăsând între noi. Stomacul mi s-a strâns, exact ca în acele momente dinainte de a păşi pe scenă. De fiecare dată când luam poziţia de dans în faţa juriului, aşteptând să înceapă muzica, frica îmi îngheţa sufletul. La oricât de multe concursuri m-aş fi înscris şi indiferent câte recitaluri aş fi susţinut, întotdeauna a existat o clipă în care nu mi-am dorit nimic altceva decât să fug de pe scenă.

Dar nu am fugit niciodată, iar acum cu Jase era la fel. Nu aveam de gând să dau bir cu fugiţii de la această discuţie. Cu mult timp în urmă, fusesem o laşă. Prea speriată ca să spun adevărul despre ceea ce îmi făcuse Jeremy, fostul meu iubit scăpat din iad. Dar nu mai eram aceeaşi fată. Acum nu mai eram o laşă.

Am tras adânc aer în piept.

— Ai dreptate, trebuie să stăm de vorbă.

Jase îşi lăsă mâna în jos, uitându-se peste umăr, spre casă. Fără să spună un cuvânt, şi-o puse pe spatele meu. Contactul

m-a luat pe nepregătite, am tresărit, apoi am roşit.

— Vrei să faci câţiva paşi cu mine?

— Sigur.

Pasărea Colibri s-a întors răzbunătoare, ciufulindu-mi o gaură prin piept.

Până la urmă nu ne-am îndepărtat foarte mult, din moment ce încă puteam fi văzuţi din casă. Pe o bucată de teren atât de mare, mă gândeam că trebuiau să existe şi locuri care să ne ofere mai multă intimitate, dar el mă conduse la gardul de scânduri din apropiere, cel care înconjura păşunea din faţa locului în care caii mâncau liniştiţi.

— Vrei să iei loc? m-a întrebat, dar înainte de a apuca să îi răspund că mă simţeam foarte bine în picioare, mâinile lui mari mi s-au aşezat pe şolduri.

Am tresărit, iar el m-a ridicat de parcă nu aş fi cântărit mai mult decât fratele lui mai mic şi m-a aşezat pe scândura de sus.

— Aşa ar trebui să fie mult mai bine pentru genunchiul tău.

— Genunchiul meu…?

— Nu ar trebui să stai mult în picioare.

Îşi strânse braţele la piept.

Mi-am încleştat degetele pe lemnul dur, acceptând numai pentru că ultimul lucru pe care voiam să îl fac era să vorbesc despre genunchi. Nu spunea nimic, fixându-mă cu privirea, iar eu aş fi vrut să rămân acolo, mută, forţându-l să deschidă subiectul.

Tăcerea mea nu a durat mai mult de cinci secunde, apoi am dat drumul primului lucru care mi-a venit în minte.

— E aiurea.

— Ce? se încruntă el.

— Denumirea de oraş.

Îşi dădu la o parte de pe faţă şuviţele castanii mai lungi.

— Te enervează denumirea de oraş?

— Spring Mills e măcar oraş? Teoretic, tu locuieşti în Spring Mills, nu?

Văzând privirea confuză a lui Jase, am ridicat din umeri.

— Adică, nu suntem, de fapt, tot în Hedgesville sau Falling Waters? Faptul că s-a construit un super Walmart aici, nu face din el un oraş.

Jase se uită la mine o clipă, apoi râse profund, cu un sunet bogat şi delicios. Dumnezeu să mă ajute, dar îmi plăcea la nebunie când râdea aşa. Indiferent cât de supărată eram pe el sau cât de mult mi-aş fi dorit să îi aplic o lovitură de karate direct între picioare, atunci când râdea era ca şi cum soarele răsărea în ochii mei.

El s-a rezemat de gard şi, înalt cum era, ochii ne-au ajuns la acelaşi nivel când s-a apropiat, trecându-şi un braţ pe după umerii mei. Mă trase mai aproape, atât de aproape încât, dacă aş fi ridicat capul, gurile ne-ar fi fost despărţite de doar câţiva centimetri. Inima îmi făcu, literalmente, mai multe *plie*-uri în piept. Dacă o discuţie despre oraşe false şi magazine Walmart îi stârnise cheful de îmbrăţişări, aş fi putut începe să numesc alte locuri, cum ar fi Darksville şi Shanghai şi…

— Sunt momente în care cred că nu eşti întreagă la cap.

Mă strânse în braţe, sprijinindu-şi bărbia pe creştetul meu, iar respiraţia mi se opri în gât.

— Dar îmi place asta la tine, îmi placi tu. Foarte mult. Nu sunt sigur ce spune despre mine lucrul ăsta.

Plie-uri? Acum, inima mea era un ninja. Poate că, până la urmă, conversaţia noastră nu avea să mă facă să mă leagăn

într-un colţ. M-am relaxat.

— Că eşti grozav?

El chicoti, iar mâna îi alunecă în jos, de-a lungul coloanei mele vertebrale, apoi dispăru. Se ridică pe gard, aşezându-se lângă mine.

— Mda, ceva de genul ăsta.

Între noi se aşternu tăcerea, apoi privirea îi poposi, din nou, asupra mea. Ochii lui erau acum aproape de un albastru pal.

— Chiar îmi placi, îmi repetă, cu vocea mai caldă. Şi tocmai de asta îmi este mult mai greu să lămuresc situaţia. Nici nu ştiu de unde să încep, Tess.

Ninja din inima mea se prăbuşi la pământ, mort. Dar eu aveam o idee bună de unde ar fi putut să înceapă. Ca de exemplu, prin a-mi explica de ce nu a răspuns la niciun e-mail sau mesaj text după acea noapte, cu un an în urmă? Sau de ce nu a mai venit acasă cu Cam? Nu am avut ocazia să îi adresez aceste întrebări.

— Îmi pare rău, a continuat el, iar eu am clipit, tot aerul ieşindu-mi din plămâni. Ceea ce s-a întâmplat între noi? N-ar fi trebuit să se întâmple şi îmi pare al dracului de rău.

Gura mi s-a deschis, dar n-am putut să scot niciun sunet. Îi părea rău? Mă simţeam de parcă mi-ar fi tras un pumn în piept pentru că, dacă îi părea rău, însemna că *regreta* ceea ce făcuse. Eu nu regretam, chiar deloc. Acel sărut… felul în care mă sărutase îmi dovedise că exista într-adevăr acel ceva numit atracţie de necontrolat, acea dorinţă de mai mult care putea fi dureroasă în cel mai delicios mod posibil, şi că puteau sări scântei dintr-o atingere a buzelor. Să îl regret? M-am hrănit cu acel sărut, punându-l undeva sus şi comparându-le pe toate cele din trecut, care nu erau prea multe, şi pe toate care au

urmat, care erau şi mai puţine, cu *acel* sărut pe care el îl regreta.

— Băusem în seara aia, continuă el, acel muşchi din maxilarul lui bătând în ritm cu inima mea. Eram beat.

Am închis gura, procesând cele două cuvinte pe care tocmai le rostise.

— Erai beat?

Îşi feri privirea, încruntându-se şi trecându-şi din nou mâna prin păr.

— N-am ştiut ce făceam.

O senzaţie oribilă, de rău, mi se strânse în stomac. Era aceeaşi pe care am avut-o atunci când am coborât din acel salt greşit. Acea înfiorătoare senzaţie de sufocare a fost ca un avertisment al exploziei de durere care a urmat.

— Ai băut cam două beri în seara aia.

— Două? nu mă putea privi în ochi. Ăăă, ştiu că trebuie să fi fost mai multe.

— Trebuie să fi fost?

Vocea mi se subţie şi un alt tip de emoţie începu să prindă contur în interiorul meu.

— Îmi amintesc foarte *clar* noaptea aceea, Jase! Abia dacă ai băut două beri. Nu erai beat.

Jase nu spuse nimic, dar falca lui lucra, de parcă era pe cale să-i crape molarii chiar în timp ce mă uitam la el. Faptul că îşi ceruse scuze era destul de rău, dar să pretindă că fusese beat? Asta era cel mai josnic mod de respingere.

— Practic, ceea ce vrei să zici e că nu m-ai fi sărutat dacă nu ai fi fost băut?

Am alunecat în jos de pe gard şi mi-am întors spre el, rezistând impulsului de a-i trage un pumn în stomac. El a

deschis gura, dar eu m-am grăbit să continui.

— Atât de dezgustător ţi s-a părut?

Capul i s-a rotit brusc spre mine şi ceva a luat foc în ochii lui cenuşii, întunecându-le nuanţa.

— Nu asta vreau să zic. N-a fost scârbos. A fost…

— Normal că n-a fost scârbos!

Au existat o mulţime de momente în viaţa mea, în care Cam mi-a reproşat că nu am avut bunul simţ să îmi ţin gura. Acesta se pregătea a fi unul dintre acele momente.

— *Tu* m-ai sărutat. *Tu* m-ai mângâiat. *Tu* mi-ai zis că habar n-am ce *te* fac să…

— Ştiu ce ţi-am zis.

Ochii lui fulgerară într-o nuanţă furioasă de mercur. Mă privi drept în faţă, sărind de pe gard cu o graţie ce aproape părea de prădător.

— Numai că nu ştiu de ce am spus toate cuvintele alea. Trebuie să fi fost de la bere, pentru că nu există niciun alt motiv pentru care aş fi făcut sau spus toate acele chestii.

Durerea mi-a fost înlocuită de o furie arzătoare. Mâinile mi s-au strâns în pumni. Nu… nu berile erau de vină pentru lucrurile pe care le făcuse, în niciun caz.

— Doar nu eşti copil, ştiai perfect ceea ce făceai. Şi trebuie să fi simţit ceva, atunci când m-ai sărutat, pentru că nu poţi săruta pe cineva în felul ăla şi să nu simţi nimic.

În momentul în care aceste cuvinte îmi părăsiră buzele, inima mi se clătină. Una era să gândesc toate astea, dar exprimarea lor cu voce tare arăta cât… cât de *naiv* sunau.

— De cât timp ai o pasiune pentru mine? Era normal să crezi că a însemnat ceva nemaipomenit. Iisuse Hristoase, Tess, de ce crezi că nu am vorbit cu tine în tot acest timp? Ştiam că

ai să crezi că a fost mai mult, replică el, şi obrajii mi se încălziră. A fost o greşeală. Nu sunt atras de tine, nu în modul ăsta.

M-am tras înapoi, ca şi cum aş fi fost pălmuită. Şi, Doamne, ştiam prea bine cum e să fii pălmuit. O parte din mine ar fi preferat lovitura în locul a ceea ce simţeam acum. Ar fi trebuit să fug atunci când mi-a spus că trebuie să stăm de vorbă. Sau, cel puţin, să plec şchiopătând înapoi la camionetă. Ducă-se dracului curajul şi agresivitatea. Durerea şi ruşinea mi se urcară până în gât, umplându-mi ochii. Aparent, eram la fel de transparentă ca o fereastră şi mă bucuram că ochelarii de soare îmi ascundeau sentimentele, dar el tot trebuie să fi văzut ceva în expresia mea, pentru că închise scurt ochii.

— Drace, înjură printre dinţi şi pielea din jurul gurii lui se albi. N-am vrut să o zic aşa. Eu…

— Ba cred că ai vrut! m-am răstit, făcând încă un pas în spate.

Jase avea dreptate. Acea noapte fusese o greşeală, un sărut idiot, căruia eu îi adăugasem sentimente şi îl înflorisem în fanteziile mele, cât timp el lipsise. Nu cred să mă fi simţit vreodată mai prost ca acum.

— Mai clar de-atât nici nu se putea.

Înjură din nou, scurtând distanţa dintre noi, coborându-şi bărbia şi lăsând câteva şuviţe de păr să îi cadă pe faţă.

— Tess, tu nu înţelegi…

Am râs scurt, în timp ce umilinţa se revărsă prin mine ca apa printr-un baraj rupt.

— O, sunt sigură că înţeleg perfect. Regreţi. Am priceput. A fost o greşeală. Probabil nu vrei să ţi se amintească de ea. E vina mea. Nici nu mai contează. Las-o baltă.

Vorbeam incoerent, dar nu îmi puteam înfrâna cea mai proastă încercare de a scăpa basma curată. Mi-am continuat discursul fără să mă uit la el. Nu am putut să îl privesc, aşa că mi-am concentrat atenţia pe tenişii lui pătaţi de iarbă.

— Oricum n-am să mai fiu pe-aici prea mult timp. Imediat ce mi se vindecă genunchiul, am să plec. Şi asta se va întâmpla foarte curând. Deci, nu trebuie să-ţi faci griji că vei da de mine mereu, sau că am să-ţi mai amintesc vreodată despre asta. Doar nu eşti singurul tip care m-a…

— Care te-a sărutat?

La auzul răcelii din tonul lui, m-am uitat în sus. Ochii i s-au micşorat, până când au rămas doar două fâşii subţiri, argintii.

— Câţi bărbaţi te-au sărutat, Teresa?

Nu mulţi. Îi puteam număra pe degetele de la o mână, şi nu aveam nevoie decât de două pentru cei care trecuseră de etapa asta, dar mândria îşi înfipse ghearele în mine.

— Destui, i-am răspuns, încrucişându-mi braţele la piept. Mai mult decât suficienţi.

— Pe bune?

Ceva îi fulgeră pe faţă.

— Frate-tău ştie?

Am pufnit în râs.

— De parcă aş discuta cu frate-meu despre aşa ceva. Sau parcă ar putea el să-mi dicteze pe cine sau *unde* să-mi pun buzele.

— Unde? repetă el, cu capul lăsat într-o parte, ca şi cum s-ar fi chinuit să înţeleagă expresia.

Atunci când se decise care, mai exact, ar fi putut fi înţelesul spuselor mele, umerii lui laţi se încordară.

— Unde îţi pui tu buzele?

— Mm, asta nu e treaba ta!

Privirea îi deveni tăioasă.

— Ba sigur că e treaba mea!

Oare trăia într-un univers paralel?

— Nu prea cred.

— Tess…

— Nu-mi mai spune aşa! m-am răstit la el, trăgând adânc aer în piept.

Jase se întinse spre mine, iar eu m-am ferit cu uşurinţă de strânsoarea lui. Ultimul lucru de care aveam nevoie acum, era să mă atingă. Pe trăsăturile lui izbitoare se aşternu fermitatea.

— Unde crezi că te…

Uşa din faţa casei se trânti în spatele nostru, salvându-mă. Văzându-l pe fratele lui mai mic gonind prin iarbă şi pietriş, Jase se trase înapoi, inspirând adânc.

De la o distanţă de vreo doi metri, băieţelul se aruncă pe Jase, ţipând:

— Mantia lui Superman! Mantia lui Superman!

ÎI prinse pe Jack şi îl întoarse, prinzându-i mâinile în jurul gâtului său. Jack atârna pe spatele lui, cam ca o mantie în carne şi oase.

— Scuze că a durat atât de mult, zâmbi Cam, neafectat de tensiunea insuportabilă pe care o simţeam eu. Mama ta avea limonadă. Şi prăjitură cu sirop de mere. Trebuia neapărat să o încerc.

Jase zâmbi, dar, în acelaşi timp, îşi coborî bărbia.

— E de înţeles.

Am rămas acolo, ca o statuie. O pasăre ar fi putut face caca în capul meu şi eu nu m-aş fi mişcat. Degetele îmi erau amorţite de la cât de strâns îmi ţinusem pumnii.

Jase se întoarse într-o parte, iar Jack îmi zâmbi.

— Ai de gând să înveţi să călăreşti?

Nu mi-am dat seama imediat despre ce era vorba, dar când am făcut-o, nu am ştiut ce să-i răspund. Mă îndoiam că Jase voia să îmi mai vadă vreodată faţa pe la ferma lui, chiar dacă aş fi avut eu tupeul să mă caţăr pe una din chestiile alea.

Cam se holba la mine, cu sprâncenele ridicate, Jase se holba la pământ, cu fălcile încordate, iar Jack îmi aştepta răspunsul.

— Nu ştiu, am zis, în cele din urmă, cu vocea răguşită.

Străduindu-mă să nu mă înjosesc şi mai rău, am zâmbit forţat.

— Dar dacă mă hotărăsc, tu ai să mă ajuţi să învăţ, nu-i aşa?

— Da! rânji Jack. Pot să te învaţă!

— „învăţ”, murmură Jase, punându-şi mâinile pe după genunchii lui Jack. Cum spuneam, amice, probabil are lucruri mai bune de făcut.

— Nimic nu e mai bun decât să călăreşti, îl contrazise Jack.

Ţinându-l strâns pe fratele său, Jase se îndreptă şi se uită la mine. Avea o expresie indescifrabilă şi mi-am dorit să nu fi adus vorba despre călărie. Acum, probabil credea că vorbisem serios şi că încercam să găsesc o modalitate de a-l revedea.

După toate astea, sincer, nu voiam să mai dau, vreodată, ochii cu el.

Mă durea să realizez că simţeam asta. Înainte de sărut, deveniserăm prieteni – prieteni buni. Ne scriam mesaje text, e-mail-uri. Vorbeam ori de câte ori venea cu Cam. Acum, totul era distrus.

Nu am să plâng. Nu am să plâng. Asta era mantra mea personală, în timp ce m-am târât înapoi la camionetă şi m-am urcat în ea, folosind piciorul cel bun ca să mă ridic în scaun.

Nu am să plâng din cauza nemernicului. Mi-am spus, de asemenea, să nu mă mai holbez la Jase, dar l-am urmărit jucându-se cu fratele lui până s-a întors al meu.

— Eşti gata de plecare? mă întrebă Cam, închizând portiera şoferului.

— Gata.

Aveam vocea neobişnuit de groasă.

Pornind motorul, îmi aruncă o privire. Se încruntă.

— Te simţi bine?

— Da, i-am răspuns, dregându-mi gâtul. E de la alergie.

Mă aşteptam la expresia de îndoială care i-a apărut pe chip. Eu nu sufeream de alergie, iar frate-meu ştia asta.

*

Cam m-a lăsat în faţa complexului West Woods. După ce l-am rugat să o salute pe Avery din partea mea, am ieşit, *cu grijă,* din camionetă şi m-am îndepărtat pe cărarea îngustă, spre Yost Hall, scoţându-mi cartela de acces.

Am avut noroc să prind loc în căminul studenţesc. Pentru că m-am înscris târziu, toate camerele din Kenamond Hall şi Gardiner Hall, căminele rezervate, de obicei, pentru boboci, erau ocupate. Aproape că nu am primit un loc. Cu o zi înainte de începerea cursurilor, m-am prezentat la Departamentul de Reşedinţe, rugându-i să mă repartizeze undeva, *oriunde.* Singura mea alternativă era să mă mut cu Cam şi, oricât l-aş iubi pe frate-meu, să locuiesc cu el era ultimul lucru pe care mi-l doream.

S-au vărsat lacrimi. S-au tras nişte sfori şi am ajuns într-un apartament rezidenţial din West Woods, cu mult mai bun

decât micile cutii de chibrituri pe care le numeau camere în celelalte cămine.

Folosindu-mi cartela, m-am strecurat în aerul răcoros şi m-am îndreptat spre casa scării. Aş fi putut să iau liftul până la etajul al treilea, dar m-am gândit că mersul pe jos şi urcatul scărilor erau bune pentru piciorul meu, neavând aprobarea medicului pentru a face ceva mai activ. Dar, în curând, aveam să o primesc. Era necesar să o primesc, pentru că, dacă în primăvară aveam să mă întorc în studioul de dans, trebuia să îmi recuperez forma.

Am ajuns la uşa apartamentului meu, gâfâind. Modul în care corpul meu a trecut de la a fi Terminator la Sponge Bob într-o perioadă de timp atât de scurtă mă scotea din minţi.

Oftând, am introdus cartela şi am intrat în camera de zi a apartamentului. Nu voiam nimic altceva, decât să mă urc în pat, să-mi bag capul sub pernă şi să pretind că ziua de astăzi nu se întâmplase niciodată.

Dar asta ar fi însemnat să cer prea mult.

Am răsuflat zgomotos, când am văzut eşarfa roz atârnată de clanţa dormitorului. Am închis ochii şi am gemut.

Eşarfele roz erau numele de cod pentru „intră pe riscul tău”. Cu alte cuvinte, colega mea de cameră servea o porţie de amor fierbinte. Sau erau înăuntru, certându-se pe şoptite şi dacă se certau pe şoptite, curând aveau să se certe cu voce tare.

Bine măcar că aveam acces la baie.

Am şchiopătat până la canapeaua maronie, uzată şi m-am trântit pe ea cu eleganţa unei oi gestante, lăsând poşeta să cadă lângă mine. Ridicându-mi piciorul bolnav pe măsuţa de cafea, m-am întins, sperând ca durerea din genunchi să se calmeze.

O bubuitură înfundată din cealaltă parte a zidului mă făcu să

tresar. M-am uitat peste umăr, încruntându-mă la perete. Nicio secundă mai târziu, un geamăt înăbuşit îmi zbârli părul de pe ceafa.

Nu părea un geamăt de plăcere, din cele pe care le scoţi când eşti pe punctul de a atinge marele O. Nu că aş fi ştiut cum suna unul ca acela. Cele câteva ori în care făcusem sex se încheiaseră, în cele din urmă, cu mine blestemând toate romanele de dragoste care mă făcuseră să cred că aveam să plutesc printre nori. Dar ăsta nu suna bine.

Cu piciorul tot pe masă, m-am întins, străduindu-mă să aud ce se petrecea în dormitor. Debbie Lamb, colega mea de cameră, era în anul doi şi părea o fată foarte plăcută. Nu mă răstignise pentru că i-am stricat ceea ce ar fi fost, cel mai probabil, un semestru întreg singură în cameră, până când am apărut eu şi era, de asemenea, foarte inteligentă şi liniştită.

Dar prietenul ei era cu totul altă poveste.

După câteva secunde, am auzit un foarte distinctiv mormăit masculin. Cu obrajii în flăcări, m-am sucit atât de repede, că aproape mi-am rupt gâtul. Am înhăţat o pernă şi mi-am pus-o pe faţă.

Fără niciun dubiu, făceau sex.

Iar eu stăteam aici, pândindu-i, ca o ciudată.

— O, Doamne, am zis cu voce înfundată. De ce sunt eu la facultate?

Ca un memento, o durere surdă îmi izbucni în genunchi.

Încet, am coborât perna. Uşa de vizavi de mine, cea care dădea în celălalt dormitor al apartamentului, rămase închisă. Nu le văzusem niciodată pe colocatare, de când începusem şcoala. Eram aproape convinsă că erau invizibile, oricum, ciudate, sau puse sub protecţia martorilor şi forţate să se

ascundă în camera lor. Sigur nu erau moarte, pentru că le auzeam, uneori, când stăteam în camera de zi. Amuţeau de fiecare dată când mă auzeau umblând prin apartament.

Ciudat.

Potrivindu-mi pernuţa pe piept, am băgat mâna în geantă şi am scos telefonul mobil. Preţ de o secundă, m-am gândit să îi trimit un mesaj lui Sadi, dar nu mai vorbisem cu ea de când am plecat de la studioul de dans, în luna iulie. Nu mai ţinusem legătura cu niciunul dintre prietenii mei de atunci.

Cei mai mulţi dintre ei erau în New York. Sadi începea cursurile Şcolii de Balet Joffrey, aceeaşi şcoală la care obţinusem şi eu o bursă completă. Ei trăiau viaţa mea, visul meu. Dar bursa nu fusese anulată. Instructorii au suspendat-o, promiţându-mi un loc toamna următoare, dacă rana de la picior mi se vindeca până atunci.

Am lăsat telefonul înapoi, în poşetă şi m-am lăsat pe spate, strângând perna la piept. Doctorul Morgan, specialistul de la WVU[3] care m-a operat, credea că aveam şanse în proporţie de nouăzeci la sută de a-mi reveni complet, atât timp cât nu mai sufeream vreun alt traumatism. Majoritatea oamenilor ar crede că erau şanse bune, dar acei zece la sută mă speriau ca naiba şi refuzam categoric să îi iau în considerare.

După alte patruzeci şi ceva de minute, uşa de la dormitor se deschise şi Debbie ieşi din cameră, trecându-şi o mână prin părul ei şaten, până la umeri, netezindu-i vârfurile. Dădu cu ochii de mine şi se înroşi la faţă.

Apoi se crispă.

— Oh! Nu stai aici de prea mult timp, nu-i aşa?

---

[3] West Virginia University

— Nu, doar de câteva minute…

Uitându-mă mai atent la ea, în timp ce îşi netezea marginea bluzei înflorate, vocea mi se stinse. Ochii ei erau roşii şi umflaţi. Se certaseră. Din nou. Probabil că acum se împăcaseră, dar se certau atât de mult, încât mă întrebam când mai aveau timp pentru altceva în afară de ceartă şi sex de împăcare.

Apăru şi Erik, degetele zburându-i pe ecranul telefonului său mobil. Părul lui scurt, întunecat, stătea drept, în sus. Arăta bine, nu puteam să neg, dar nu îi înţelegeam puterea de atracţie. Deloc. Era cunoscut în frăţia din care făcea parte Jase, fusese un fel de vedetă locală de baschet în anii de liceu, dar avea personalitatea unei hiene încolţite.

Punându-şi telefonul în buzunarul blugilor, îmi zâmbi, dar era un zâmbet nervos, unul care mă neliniştea.

— Te simţi bine? am întrebat-o.

— Bineînţeles că e bine, răspunse Erik, râzând.

M-am uitat fix la ea, ignorându-l, dar ea a dat rapid din cap.

— Da, mă simt perfect. Mergem să luăm ceva de mâncare înainte de petrecere. Vrei să vii?

Gura mi s-a deschis, dar imediat Erik a răspuns şi în locul meu.

— După cum arată, o cam deranjează genunchiul, aşa că, probabil, vrea să rămână aici.

Am închis gura.

Debbie părea stânjenită, dar Erik începu să o împingă către uşă.

— Vii la petrecere?

Nu fusesem invitată cu adevărat, dar ştiam că, dacă m-aş fi prezentat, nimeni nu ar fi comentat nimic, nimeni cu excepţia

lui Jase, iar pe el chiar nu voiam să îl văd. Am ridicat din umeri.

— Încă nu sunt sigură.

Ea a zăbovit.

— Bine, păi…

— Iubito, haide, îmi e al dracului de foame.

Erik o apucă de braţ, lăsându-i semne pe piele, sub degetele lui.

— Se face târziu.

Văzând felul cum a apucat-o, în stomac mi se aprinse un foc mocnit. De câte ori nu mă apucase Jeremy la fel? De prea multe, ca să le pot număra. Priveliştea asta mă făcea să îmi fie greaţă. Mă făcea să mă gândesc la lucruri pe care era mai bine să le uit.

Zâmbetul şovăitor al lui Debbie dispăru de tot.

— Să-mi trimiţi un mesaj, dacă vrei sau ai nevoie de ceva.

Erik mormăi în barbă, apoi plecară. Iar eu stăteam acolo, cu piciorul proptit pe măsuţa de cafea, cu ochii la uşă, dar cu gândurile în urmă cu doi ani.

— Ştii că îmi e al dracului de foame, spuse Jeremy, apropiindu-se de mine şi apucându-mă de braţ.

M-a strâns până când am ţipat de durere. Deodată, maşina mi se păru mult prea mică. Nu era destul aer.

— Ce făceai, de a durat atât de mult? Vorbeai la telefon?

— Nu!

Ştiam că trebuie să rămân nemişcată, să nu mă trag din strânsoarea lui, pentru că asta l-ar fi înfuriat şi mai rău.

— Doar am vorbit cu Cam.

S-a relaxat, iar degetele şi-au slăbit strânsoarea.

— A venit acasă?

Am dat din cap că nu.

— Am vorbit cu el…

— La telefon?

Într-o secundă, trăsăturile lui se transformară din drăguţe în monstruoase. Degetele i s-au înfipt în carnea mea, prin pulover şi am tresărit.

— Parcă nu vorbeai la telefon!

Am alungat amintirea, uşurată să descopăr că tot ce mai simţeam erau rămăşiţe de furie. Mult timp după aceea, mi se făcea greaţă numai dacă mă gândeam la el, dar acele zile erau de domeniul trecutului.

Jeremy fusese un agresor, dar eu nu mai eram o victimă. Se terminase şi trecusem peste ceea ce îmi făcuse. Se terminase. Se terminase. Se terminase.

Luându-mi privirea de la uşă, am strâns perna până m-au durut braţele. Nu aveam nicio dovadă cum că Erik îi făcea vreun rău lui Debbie, era mai mult ca un al şaselea simţ şi ştiam că majoritatea vânătăilor nu s-ar fi aflat în locuri vizibile. Nu dacă Erik era deştept, aşa cum fusese Jeremy.

Am petrecut restul serii luându-mi mâncare de la automatul de pe coridor şi răsfoind manualul de istorie, apoi m-am culcat devreme. Stând aşa, plutind între somn şi veghe, mă simţeam al naibii de jalnic. Iată-mă, la câteva luni distanţă de aniversarea a nouăsprezece ani, într-o seară de sâmbătă, aproape adormită înainte de ora zece.

Jalnic nici nu acoperea în întregime situaţia mea.

M-am întors pe o parte, cu faţa la perete şi am adormit, întrebându-mă dacă respingerea lui Jase m-ar fi rănit la fel de tare dacă nu m-aş fi accidentat la picior.

*

Când m-am trezit, ceva timp mai târziu, clinchetul telefonului meu mobil parcă venea de undeva, departe. Confuză, am deschis ochii. Lumina verde a ceasului de pe noptieră arăta ora unu şi un sfert, dimineaţa. Clinchetul se auzi din nou.

Pipăind împrejur până când am dat de el, l-am luat şi mi-am mijit ochii la mesaj. L-am citit o dată. Am crezut că încă visez. L-am citit de două ori. Am crezut ca am uitat cum să citesc. Apoi m-am ridicat în şezut, clipind din ochi să alung somnul. Am desluşit camera întunecată suficient cât să îmi dau seama că patul din partea cealaltă era gol. Am privit, din nou, ecranul telefonului.

Trebuie să vorbesc cu tn

Era de la Jase.

Al doilea mesaj spunea *sunt afară* şi ritmul inimii mi se acceleră.

Jase era aici.

Trei

În mod sigur visam. Sau cel puţin asta simţeam când am găsit papucii şi m-am încălţat cu ei, apoi am luat cartela. Preţ de câteva momente am luat în considerare posibilitatea de a-i ignora mesajul, dar corpul meu părea să aibă o minte proprie.

Eram conştientă că dimineaţă aveam să mă iau la palme din cauza asta.

Ieşind din apartament, m-am temut că totul nu era decât o glumă proastă, pentru că, de unde putea să ştie Jase în ce

cămin stăteam? Şi chiar dacă ştia că locuiam în West Woods, complexul era format din şase clădiri. Mă îndoiam că îl întrebase pe Cam.

Coborând scările cu mâna pe balustradă, stomacul mi se răsuci în noduri mici şi complicate. Prin ferestrele de pe palier nu se zărea decât întuneric. Poate că era, într-adevăr, doar un vis, care era pe cale să se transforme într-un coşmar. Balustrada ar fi devenit un şarpe, Dumnezeule, *uram* şerpii, în stil Beetlejuice.

Ferindu-mă, mi-am îndepărtat mâna de metalul neted al balustradei şi am coborât, şchiopătând, până la parter. Pe hol era linişte, cu excepţia zumzetului moale şi a vâjâitului unui uscător situat undeva, în spălătorie.

Păşind în noapte, mi se făcu pielea de găină. Îmi doream să fi fost atât de inspirată, încât să-mi fi luat o geacă. Aerul nopţii era surprinzător de rece.

M-am oprit pe verandă, strângând cartela de acces până când mi-a lăsat pe mână liniuţe fine şi am scanat aleea şi copacii care o mărgineau. Toate băncile erau goale. Nu era nimeni aici. În afară de cântatul greierilor, nu se auzeau decât râsete îndepărtate şi muzică în surdină, punctate, la fiecare câteva secunde, cu câte un strigăt de fericire.

Inima mi se rostogoli greoi când am păşit pe verandă, îndepărtându-mi cu mâna liberă firele de păr rebele de pe faţă. Trebuia să fie o glumă. Sau poate intenţiona să trimită mesajul altcuiva şi acum aştepta în faţa căminului ei. Am simţit fiori pe piele la gândul că el trimitea mesaje oricărei alte fete, la ora unu noaptea, ceea ce era stupid.

Am înaintat câţiva metri pe alee, uitându-mă printre copaci şi garduri vii dese. M-am oprit în mijlocul drumului şi obrajii

mi s-au încălzit. Mi-am mutat greutatea de pe piciorul dureros, pe celălalt. Ce făceam aici? Nici măcar nu luasem telefonul cu mine. Trebuia să fie o greşeală, sau o glumă, sau o…

O umbră groasă se desprinse de sub copaci, deplasându-se printre gardurile vii. Forma era înaltă şi solidă şi, când păşi în dreptul stâlpului de lumină, am rămas cu gura căscată. *Era* Jase, dar ce făcea acolo? Întorcându-se cu faţa la mine, mâinile îi căzură de pe zona cu fermoar a blugilor. O, Doamne!

— Jase? am şuierat, grăbindu-mă restul drumului până la el.

La auzul vocii mele, bărbia i se ridică.

— Iată-te!

O spunea de parcă mă aşteptase o veşnicie. Un colţ al buzelor i se ridică.

— Eşti aici!

La vederea acelei jumătăţi de zâmbet, ceva îmi fâlfâi în piept. Însă amintirea a ceea ce îmi spusese mai devreme m-a ajutat să ignor fluturele idiot care îmi zbura prin piept.

— Cumva ai făcut pipi?

Jumătatea de rânjet se lărgi.

— Aveam nevoie să merg la baie.

— Într-un tufiş?

— Cineva trebuia să-l ude.

Buzele mi-au zvâcnit, când m-am uitat în sus, la el. Claia dezordonată de păr îi căzu pe frunte, atingându-i colţurile ochilor. Tricoul vechi, tip vintage pe care îl purta stătea întins pe pieptul şi pe umerii lui laţi. Ridicând mâna ca să-şi dea părul pe spate, dădu la iveală fâşia de piele dintre tricou şi jeanşii cu talie joasă. I-am zărit abdominalii tari ca piatra.

Mi-am ferit privirea, pentru că acela era ultimul lucru la

care aveam nevoie să mă holbez.

— Eşti beat.

— Ah…

Se clătină spre stânga, ca şi cum ar fi existat acolo un fel de atracţie gravitaţională invizibilă, de care eu habar n-aveam.

— Nu aş merge atât de departe încât să spun că sunt beat. Poate un pic ameţit.

Am arcuit o sprânceană, în timp ce el se înclină spre dreapta. Atunci am observat cutiuţa roz de pe bancă.

— E a ta?

Mi-a urmărit privirea, apoi a zâmbit.

— La naiba! Am uitat de ea. Ţi-am adus un cadou.

S-a aplecat, cât pe ce să cadă în nas, dar şi-a regăsit echilibrul în ultimul moment şi a luat cutia. Am ridicat din sprâncene.

— Ce este?

Mi-a înmânat-o.

— Ceva la fel de apetisant ca mine.

Am pufnit într-un râs foarte atractiv, uitându-mă în jos. Prin plasticul transparent de deasupra am zărit o brioşă uriaşă, supradimensionată. M-am uitat la Jase.

Ridică dintr-un umăr.

— Brioşele sunt bune. M-am gândit să fiu un băiat de treabă şi să o împart cu tine.

— Mulţumesc.

Am deschis cutia şi mi-am înmuiat degetul mic în glazură. Aproape am gemut, gustând din bogăţia dulce.

Jase înghiţi în sec, uitându-se în altă parte.

— Cred că am să mă aşez. Şi tu ar trebui să faci la fel… ştii, din cauza piciorului.

De parcă aş fi putut uita aşa ceva!

Jase m-a urmărit în timp ce mă aşezam, găsindu-mi genunchiul mai rigid decât de obicei.

— Te supără piciorul?

Am încercat să îi răspund, dar el a continuat:

— Nici nu m-am gândit la asta. Probabil că n-ar trebui să-ţi foloseşti piciorul atât de mult şi…

— N-am nimic.

Am muşcat rapid din prăjitură. Era ca un orgasm de zahăr pe limba mea.

— Vrei?

— La dracu', da!

Am rupt brioşa în două şi i-am dat o parte lui. A devorat-o în maxim cinci secunde. Mi-am terminat destul de repede porţia mea şi am inspirat adânc, aruncând cutia în coşul de gunoi din apropiere.

— N-ai venit până aici doar ca să-mi dai o prăjitura, nu-i aşa?

— Ah, nu.

— Ce… Ce cauţi aici, Jase?

Nu mi-a răspuns imediat, dar când privirea lui cenuşie s-a fixat asupra mea, ochii îi erau surprinzător de limpezi.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— De asta m-am prins şi singură, dar cred că ai spus deja tot ce aveai să-mi spui, mai devreme, iar apariţia ta aici e ultimul lucru la care mă aşteptam.

Mă simţeam ca o javră aruncându-i-o aşa, în faţă, dar, era adevărat, şi el o cam merita. Iar eu nu eram preşul nimănui, ca să mă las călcată în picioare.

Cu umerii încordaţi, Jase îşi feri privirea, apoi se apropie şi

se aşează lângă mine. Se uită la mine, degajând un miros slab de alcool. Fără să spună un cuvânt, mi-a prins mâna liberă într-a lui şi, întorcând-o, mi-a sărutat palma. Am făcut ochii mari.

Da. Era beat.

Şi, din locul în care se întâlnise cu buzele lui, pielea mă furnica, de parcă suferisem un şoc electric. Mută de uimire, l-am privit lăsându-mi mâna înapoi, în poală.

— Sunt un măgar, zise el.

Am clipit încet.

— N-ar fi trebuit să-ţi fi spus toate rahaturile pe care ţi le-am spus mai devreme. Nu aveam dreptate şi *minţeam.*

Inspiră profund, îndreptându-şi privirea spre banca goală din faţa noastră.

— Nu eram beat în noaptea aia. Nici pe departe.

Inima începuse să-mi bubuie în piept încă de când îmi sărutase mâna, apoi a luat-o la galop în timp ce vorbea, iar vocea mea era aproape ca o şoaptă.

— Ştiu.

— Şi eu chiar nu am crezut că tu ai presupus că a însemnat mai mult pentru că aveai o pasiune pentru mine sau ceva de genul ăsta.

Colţul buzelor lui se ridică din nou, dar, în privinţa asta, a avut dreptate. Sărutul acela a însemnat totul pentru mine.

— Doar că… N-ar fi trebuit să te sărut în noaptea aia, n-ar fi trebuit să te ating. Nu pentru că era scârbos sau altă tâmpenie din asta, ci pentru că eşti sora mai mică a lui Cam. Tu eşti de neatins.

În timp ce mă holbam la el, fluturele mi se mută din piept, în stomac. Asta era problema lui Jase? Se simţea prost pentru

că era prietenul lui Cam? Serios? O parte din mine voia să-i tragă una după ceafa. Cealaltă parte voia să i se cațere în poală, pentru că, dacă asta era marea lui problemă, ne puteam descurca cu ea. Nu-i așa? Sau, mai conta?

Dar am stat acolo, privindu-l așa cum o făcusem în toate acele dăți când venise în vizită cu Cam. Dacă mă apuca chicotitul, aveam să-mi trag palme.

— Atunci… în noaptea aia m-am lăsat purtat de val, Tess. Tu… ești o fată frumoasă. Întotdeauna ai fost și, la naiba, asta nu s-a schimbat.

Credea că sunt frumoasă… stai așa. S-a lăsat purtat de val? Neștiind dacă să mă simt entuziasmată sau insultată, am clătinat din cap.

— Oricum, am vrut doar să spun că îmi pare rău.

Se uită la mine, cu fața pe jumătate umbrită.

— Și dacă mă crezi cel mai mare măgar din lume, te înțeleg perfect.

Ceea ce-mi declarase mai devreme încă mă înțepa, ca și cum aș fi lovit un cuib plin de viespi, dar ceea ce spunea acum mai calma un pic din usturime.

— Nu cred așa ceva.

Jase rămase nemișcat o clipă, apoi se răsuci spre mine, lăsându-și, din nou, capul într-o parte. Privirile ni s-au întâlnit și mi-am dat seama că nu puteam să îmi dezlipesc ochii de el.

— Ești încă atât de… drăguță.

Drăguță? Am rezistat tentației de a scuipa pe jos. Desigur că Jase credea că sunt drăguță și simpatică și la fel de nevinovată și drăgălașă ca un ursuleț de pluș vechi și ponosit. Nu așa aș fi vrut eu să mă vadă.

El a întrerupt primul contactul vizual, iar aerul mi se scurse

din plămâni. Umezindu-mi buzele, am frecat marginea cartelei de-a lungul flanelului moale al pantalonilor mei de pijama.

— Deci, te-ai hotărât să vii în miezul nopţii să-mi spui toate astea?

— Nu e exact miezul nopţii, răspunse el, zâmbind uşor. Mai degrabă aproape târziu în noapte.

Am ridicat din sprâncene.

— Asta nu prea are sens.

— Dacă ai bea vreo nouă beri, s-ar putea să aibă.

Am strâns din buze, amintindu-mi că era destul de ameţit.

— De ce n-ai aşteptat să, nu ştiu, să te trezeşti şi să răsară soarele ca să purtăm această conversaţie?

— N-am putut să aştept, răspunse el, fără o clipă de ezitare, aşa de repede, că nu exista niciun dubiu cât de important era pentru el.

— Şi petrecerea era naşpa.

— Era?

Din nu ştiu ce motiv, nu puteam să îmi închipui că marele Luai era atât de naşpa.

Jase aprobă din cap, iar sprâncenele îi coborâră şi se unire.

— Treaba asta… Treaba asta mi-a tot venit în minte. Am încercat să mă îmbăt, ca să uit. Nu a mers. Am hotărât că trebuie să ţi-o spun, înainte să intru în comă alcoolică.

Deci petrecerea nu fusese cu adevărat naşpa, ci, mai degrabă, el se simţea suficient de vinovat încât să mă caute. Nu ştiam ce să cred despre asta, sau despre orice era legat de acest subiect. Am fost obsedată de el şi, la un moment dat, am fost convinsă că eram îndrăgostită profund, nebuneşte, de el. Iar în noaptea când m-a sărutat am crezut… ei bine, am crezut o mulţime de lucruri stupide. Că el urma să se trezească a

doua zi şi să-mi mărturisească dragostea lui arzătoare şi devotamentul pe care îl avea faţă de mine, în faţa pruncului Iisus şi a întregit mele familii. Şi toată lumea avea să fie încântată de această perspectivă, chiar şi Cam. Că, într-un fel sau altul, o relaţie între o elevă în clasa a douăsprezecea şi un student în anul doi avea să funcţioneze. Jase m-ar fi vizitat pe mine, nu pe frate-meu, în fiecare weekend şi ar fi venit la spectacolele mele de dans şi m-ar fi vizitat în New York atunci când aş fi plecat la şcoala de balet şi…

Şi nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

Jase şi Cam au plecat a doua zi dimineaţă, înainte să mă trezesc şi nu l-am mai văzut până când am început şcoala la Shepherd. La un moment dat, pe parcursul acestui ultim an, am crezut că m-am resemnat în privinţa lui Jase, am considerat că toată povestea n-a fost decât o fantezie prostească a unei fetiţe naive, şi chiar am ieşit cu băieţi o dată sau de două ori, dar eram foarte departe de adevăr. Nu m-am resemnat. Evident. Iar acum, văzându-l pe Jase, stând în preajma lui, îmi aminteam tot ce m-a atras la el: bunătatea lui, simţul umorului, inteligenţa. Şi chiar dacă unele dintre aceste calităţi nu erau foarte evidente în acest moment, ştiam că erau încă acolo. Ca dovadă, era trecut de unu noaptea şi el mă căutase ca să-şi ceară scuze.

Se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele lungi.

— Tess… Tess… Tess…

— Ce e?

M-am forţat să mă uit din nou la el după ce mă holbasem mult prea mult timp la un tufiş pătrat.

Jase mă urmărea din nou, expresia de pe chipul său fiind complet indescifrabilă. Ochii lui, care erau acum atât de

luminoşi, aproape argintii, coborâră. Scoase un sunet adânc din gât, pe jumătate blestem, pe jumătate geamăt. Nu l-am înţeles. I-am urmat privirea şi, uimită, am tras adânc aer în piept.

Cam acela a fost momentul în care am realizat că nu purtam sutien, iar aerul rece al nopţii şi bluza subţire nu ascundeau deloc ceea ce mi se întâmpla.

Şi în acel moment, mi se întâmpla destul.

Sfârcurile mele erau întărite, împungând materialul. Un val de căldură îmi inundă obrajii şi am început să mă acopăr cu braţele, dar apoi mi-am dat seama că Jase se uita, adică se uitare *bune*. Şi pentru cineva care susţinea că s-a lăsat purtat de val…

Dar stai! Acum chiar era beat.

Mi-am acoperit pieptul cu braţele.

— Ce e? am întrebat din nou.

Şi-a tras privirea arzătoare înapoi, în sus şi puteam să jur că zăbovise în dreptul buzelor.

— De ce ai venit aici? În acest loc?

Întrebarea m-a luat prin surprindere, ca şi modul în care mi-a adresat-o, de parcă nu s-ar fi aşteptat, nici într-un milion de ani, să mă vadă la aceeaşi facultate pe care o urma el.

— Păi… piciorul meu…

Oare n-aş putea să folosesc fraze complete? Un vânt moale se porni, împrăştiindu-mi firele de păr în toate direcţiile.

— N-am ştiut ce altceva să fac.

— N-ai avut niciodată în plan să urmezi o facultate, nu-i aşa?

— Nu. Nu la modul ăsta.

— Deci, ce…

Jase se opri, prinzându-mi din zbor o şuviţă de păr. Când mi-a aşezat-o după ureche, degetele lui mi-au atins obrazul, trimiţându-mi un fior în jos, pe şira spinării. Mâna lui zăbovi acolo cam o secundă, apoi căzu în spaţiul dintre noi, spaţiu care, dintr-odată, păru mult mai strâmt.

— Ce studiezi?

Creierului meu i-a trebuit ceva timp ca să proceseze întrebarea.

— Pedagogie.

Lăsându-şi braţul pe spătarul băncii, rămase cu faţa la mine şi colţul buzelor i se arcui din nou.

— Pentru asta e nevoie de o persoană deosebită.

— Crezi?

Mi-am ales specializarea în ultimul moment, pentru că nu am avut în plan să am vreodată o carieră normală. Am luat formularul de înscriere şi, practic, am ales la întâmplare. Să devin profesor părea o idee bună, stabilă. Un plan B, pe care nu aveam de gând să îl pun în aplicare.

— Copiii sunt dificili, Tess, mai ales la vârsta aia.

— Tu trebuie să ştii.

Am zâmbit, amintindu-mi cum se purta cu fratele lui mai mic.

— Dar îmi plac copiii.

O umbră bruscă trecu peste chipul lui.

— Da, uite, ar fi mai bine să plec. E târziu şi tu, probabil, vrei să te întorci la somn.

Dădu să se aplece spre mine, dar se opri.

— Suntem prieteni, nu? Tu şi cu mine? Adică… la fel ca înainte?

Ca înainte să mă fi sărutat. M-am pregătit pentru zvâcnirea

rapidă a inimii mele. Asta era tot. Chiar dacă Jase credea că sunt frumoasă şi era atras de mine, nu avea de gând să facă vreo mişcare în sensul ăsta. Indiferent dacă era din cauza lui Cam sau din alt motiv, ceea ce simţea pentru mine nu era de ajuns. Şi nu conta. Puteam să îi fiu prietenă. Doar nu urma să stau aici o veşnicie. Imediat ce medicul îmi dădea voie, aveam să termin semestrul şi să mă întorc la studio.

Jase… Jase avea să devină, din nou, o amintire.

Am forţat un zâmbet.

— Da. Suntem prieteni.

— Bun. Perfect.

Zâmbetul i se lărgi şi era acel zâmbet mare, cel care nu îi ştirbea deloc din frumuseţe, care probabil făcea să cadă chiloţi prin tot statul. Se ridică şi l-am privit clătinându-se spre stânga. Jase îşi întinse mâinile, regăsindu-şi echilibrul.

— Uau!

Când a scos din buzunar cheile de la maşină, am ţâşnit în picioare. De data asta, nu am avut nicio durere în genunchi.

— Nu eşti în stare să conduci.

Îmi aruncă o privire, apoi râse.

— Sunt în regulă.

— Nu eşti în regulă. Nici măcar nu poţi să stai drept, în picioare.

— Atunci e un lucru bun că şofatul nu necesită statul drept, în picioare.

Ochii mi s-au mărit.

— Jase…

Mai făcu un pas ameţit şi l-am prins de braţ, strângându-mi mâna în jurul antebraţului său. Surprins de contact, privirea i se aţinti asupra mea. Şi eu eram surprinsă. Atingerea pielii lui

calde o marcă pe a mea, dar am profitat de situaţie.

I-am furat cheile din mâna, apoi i-am dat drumul, făcând câţiva paşi înapoi.

— Tu nu conduci.

Jase nu încercă să-şi ia cheile înapoi.

— Atunci ce vrei să fac? Să dorm aici, pe bancă?

I-aş fi putut sugera să-şi sune unul dintre prieteni, dar nu asta i-am spus.

— Poţi să rămâi la mine.

Ochii i s-au mărit şi a râs scurt.

— Să rămân la tine?

M-am încruntat.

— Da, ce-i aşa de amuzant?

El începu să răspundă, dar apoi păru să-şi regândească ceea ce era pe cale să spună. Câteva secunde se întinseră între noi.

— Cam o să mă omoare.

— Cam o să mă omoare pe mine dacă te las să conduci în starea asta. În plus, avem o canapea în apartament. Nu ai să dormi cu mine în pat.

Ochii îi sclipeau în lumina stradală. Expresia din privirea lui îmi făcu vârfurile urechilor să se înroşească.

— Ori canapeaua, ori patul tău, răspunse el într-un târziu, frate-tău tot o să mă omoare.

Era o mică şansă ca frate-meu s-o facă, dar ar fi fost şi mai supărat dacă l-aş fi lăsat pe Jase să se urce beat la volan. Şi, în plus, niciunul dintre noi n-avea cum să-l sune pe Cam ca să-l ducă acasă pe beţiv. Cum am fi putut să-i explicăm de ce era Jase aici?

— Nu e nevoie să afle el.

Jase nu părea convins, dar când m-am întors şi am început

să merg spre intrare, şi-a potrivit pasul cu al meu. Mă urmă în tăcere până în cămin, şi deschise uşa apartamentului.

— Debbie nu s-a întors încă.

Am apăsat întrerupătorul lămpii de podea.

— E posibil să rămână peste noapte cu…

— Erik, mă întrerupse Jase, cercetând cu privirea micuţa cameră de zi.

Mă îndoiam că era prima dată când punea piciorul într-un astfel de apartament.

— Sunt încă la petrecere. Cine stă în camera cealaltă?

— Nu ştiu.

Am ridicat perna de pe podea şi am aşezat-o pe canapea, lângă braţ.

— Nu le-am văzut niciodată. Cred că sunt vampiri sau ceva de genul ăsta.

El chicoti, trecând pe lângă mine şi luând loc pe canapea. În secunda doi era pe spate, cu ochii închişi şi respiraţia regulată. Uau! Cred că e minunat să poţi adormi aşa de repede.

Oftând, am intrat în camera mea şi am luat de pe marginea patului o păturică făcută de mama, apoi m-am reîntors în camera de zi. Nu s-a mişcat deloc atunci când m-am aşezat între măsuţa de cafea şi picioarele lui lungi, dar ochii argintii îi erau deschişi în două fâşii subţiri.

— Prieteni? a murmurat.

Junghiul de dezamăgire se pierdu în salturile pe care le făcu inima mea, atunci când el îmi zâmbi. Eram o proastă. Aruncând pătura peste el, am dat să mă retrag.

Mişcându-se mai repede decât credeam că se poate mişca un tip beat, mă apucă de încheietura mâinii şi mă ţinu pe loc, într-o strânsoare surprinzător de blândă.

— Tess? mă strigă, cu ochii aproape închişi. Suntem prieteni?

Respiraţia mi s-a tăiat, când degetul lui mare s-a mişcat într-un cerc lent, exact sub palma mea. Atingerea uşoară avea efecte nebuneşti asupra minţii mele, scurtcircuitând-o complet.

— Da. Suntem prieteni.

— Bine, mi-a răspuns, repetând ceea ce spusese afară. Perfect.

Nu mi-a dat drumul, dar m-a tras în jos, până când şoldul mi s-a odihnit pe canapea, lângă al lui. M-au invadat o sumedenie de gânduri şi habar n-aveam de ce am spus ceea ce am spus:

— De unde ai ştiut în care cămin stau?

— Am eu sursele mele.

Mâna lui mi-a alunecat pe braţ, oprindu-se mai jos de cot, unde masă pielea sensibilă cu degetul mare.

Ce tot făcea? Eram destul de convinsă că prietenii nu făceau aşa ceva. Eu una, mai mult ca sigur nu făceam aşa ceva cu prietenii mei băieţi. Dar, ce-i drept, nu prea aveam prieteni băieţi, doar câţiva, pe la studio. Şi Jase nu m-a mai atins niciodată aşa. Nici măcar în acele secunde, înainte să mă sărute. Am stat de vorbă, iar eu l-am îmbrăţişat de noapte bună, dar când m-am tras înapoi, el m-a oprit şi… s-a lăsat purtat de val. Oare aveam să ne mai lăsăm vreodată purtaţi de val? Era băut. Se putea întâmpla, iar eu ştiam că ar fi trebuit să mă retrag dintr-un milion de motive, dar n-am făcut-o.

Şi asta făcea din mine o fată proastă.

Tot nu mă dădeam la o parte.

Cercurile delicate pe care le făcea cu degetul trimiteau prin mine mici şocuri de plăcere. O durere îmi umplu sânii, apoi mi se mută prin corp, mai jos. Buzele mi s-au deschis de la sine.

Doamne, ar fi trebuit să-mi învăţ lecţia!

Şi sincer, am învăţat-o, dar niciodată în viaţa mea nu am mai răspuns aşa unei simple atingeri. Nici nu ştiam că era posibil ca măruntaiele să mi se răsucească în asemenea noduri delicioase de la un singur deget aşezat pe interiorul cotului meu.

— Prieteni, a murmurat din nou, iar apoi m-a tras în jos.

Cu pulsul alergând, nu am opus rezistenţă. Ideea asta nici măcar nu mi-a trecut prin minte atunci când şi-a ridicat capul în sus şi respiraţia lui caldă mi-a dansat întâi pe buze, apoi pe obraz. Pieptul i se ridică şi îl atinse pe al meu, iar eu am tremurat.

O emoţie profundă mi s-a stârnit în piept, asemănătoare cu panica. Stăpânirea de sine apăru de nicăieri. O voinţă surprinzătoare se născu şi m-am retras înainte să mă transform cu totul într-un preş de uşă care avea BINE AI VENIT tatuat pe fruntea mea.

Jase şi-a menţinut strânsoarea când eu m-am tras, ridicându-mă în şezut. Combinaţia dintre lipsa mea de echilibru, starea lui de ebrietate şi susţinere proastă nu se amesteca bine cu pătura pe care o aşternusem, frumos, peste el. Cumva, picioarele i s-au încurcat în ea. Am făcut un pas înapoi, lovindu-mă de măsuţa de cafea. El a continuat să se mişte, trăgându-mă în jos, jumătate rostogolindu-mă, jumătate în picioare. Am căzut amândoi de pe canapea.

Eu am aterizat pe spate şi greutatea lui Jase a venit în jos, peste mine, împingându-mi afară aerul din plămâni. Trecu un moment, apoi am deschis ochii. Eram lipită de covor, fără să-mi pot mişca braţele şi picioarele.

— Doamne, am reuşit să chiţăi. Ai murit?

El râse adânc, poziţionându-şi mâinile de o parte şi de alta a braţelor mele şi ridicându-şi corpul de pe al meu. Aerul mi-a intrat în plămâni.

— Sfinte! Au! Eşti bine?

— Da. Tu?

Genele dese şi negre i-au coborât şi a zâmbit.

— Nu ştiu. Cred că te-am rănit.

— Te-am întrebat dacă eşti bine, am clarificat într-o voce care suna ciudat pentru auzul meu.

Greutate şi apropierea lui făceau ca sângele să-mi clocotească prin vene.

— Nu cu asta m-ai rănit.

— Eu ar fi trebuit să te protejez, şi de fapt tu mi-ai atenuat căderea. Ce drăguţ din partea ta, Tess!

Chicoti şi, Doamne Sfinte, ştiam că era criţă, dar, fir-ar, de ce trebuia să fie un beţiv adorabil, deşi neîndemânatic? Zbătându-se ca să-mi elibereze braţele, şi-a schimbat poziţia şi corpurile noastre s-au presat în toate locurile importante. Am încremenit, şi un sunet sălbatic, sexy îi ieşi din piept. Privirea mi s-a ridicat, întâlnind-o pe a lui. Niciunul dintre noi nu s-a mişcat. Niciunul dintre noi nu a scos un cuvânt. Buzele i s-au deschis pentru o inspiraţie rapidă, superficială. Pieptul meu se ridică într-al lui într-o respiraţie profundă, tremurândă. L-am simţit întărindu-se între coapsele mele, prin pantalonii subţiri. Nu exista niciun dubiu, nu putea să-şi ascundă lungimea şi grosimea.

O arsură delicioasă şi impetuoasă mi se răspândi prin corp. Câteva puncte clocoteau acut, în timp ce el mă privea. Ca într-o transă, i-am urmărit ochii transformându-se în argint topit. O multitudine de fiori mi-au fugit pe şira spinării. Pulsaţiile s-au

intensificat în centrul meu, apoi mi s-au răspândit prin membre.

Ochii lui aveau o tentă uşor neclară şi mi-am spus din nou că era beat, dar faptul că ştiam asta nu stăpânea deloc nici excitarea mea, nici focul din privirea lui.

— Asta… e ceva neaşteptat, a spus, cu o voce care-mi stimula terminaţiile nervoase. Tess, eu…

Cu ochii închişi, expiră adânc.

— E bine să te am sub mine, prea bine.

Inima îmi tresări, apoi o luă la goană. Cuvintele lui mi-au stârnit genul de poftă trupească pe care nu prea o experimentasem şi nici nu prea o înţelegeam. Tot ce ştiam era că voiam să mă încolăcesc în jurul lui şi să mă ţin strâns.

— Bine nu e cuvântul potrivit. Poate perfect?

Părea aproape că vorbea cu el însuşi.

— Fir-ar, mormăi el, apoi şoldurile i se rotiră într-o apăsare lentă, presându-mă în locul care mă durea cel mai mult. Am gemut, încleştându-mi degetele de la picioare. Un tremur se răspândi prin corpul său masiv.

— Crezi în destin?

Întrebarea veni din flancul stâng, dar nu reuşi să treacă de ceaţa din capul meu.

— Nu ştiu, am şoptit. Tu crezi?

— Vreau să spun, crezi că unele lucruri sunt menite să se întâmple? murmură, plecându-şi capul şi mângâindu-mi gâtul cu buzele.

Un alt geamăt îmi scăpă.

— Că, indiferent ce-ai face, ce ţi-ai impune, lucrurile acelea se vor întâmpla oricum? Există unele lucruri pe care nu cred că le putem opri.

Corpul meu preluă controlul asupra minţii, împiedicându-mă să ascult ceea ce spunea şi nici măcar nu eram sigură că el ştia ce spunea. Braţul meu drept era liber şi, ridicând încet mâna, mi-am lăsat degetele în şuviţele umede şi mătăsoase ale părului său.

Îmi atinse, din nou, pielea cu buzele şi-şi plimbă vârful limbii pe gâtul meu. Am tresărit, iar părţile inferioare ale trupurilor noastre se apăsară şi mai tare. M-a sărutat în acelaşi loc, muşcându-mi pielea destul de uşor ca să nu-mi lase vreun semn, dar senzaţia era ca o revoltă în mine.

— N-ai ştiut niciodată.

Îşi mută greutatea pe un singur braţ şi palma i se închise pe obrazul meu, lăsându-mi capul pe spate.

Un tunet era în venele mele, la fel de periculos ca o furtună de vară.

— Ce n-am ştiut niciodată?

Jase clătină din cap, trasându-mi buza de jos cu degetul lui aspru.

— Nu veneam mereu la voi… doar ca să-l văd pe Cam. Nu era el singurul motiv pentru care făceam acea călătorie în fiecare weekend.

A râs, apoi a închis ochii, iar pe mine mă săgetă şocul.

— Veneam să te văd pe tine. Asta chiar mă face un nenorocit. Câţi ani aveai? Şaisprezece? Dracu’ să mă ia!

Acele cuvinte amestecate cu atingerea lui erau ca o explozie, dar nu aveam timp să interiorizez şi să le analizez semnificaţia sau chiar să le pun la îndoială. Capul i se plecă şi trupul mi se încorda. Avea să mă sărute şi eu nu aveam de gând să-l resping. Nu acum. Nu după ceea ce tocmai recunoscuse. Nu când pieptul mi se umfla şi ştergea acel

sentiment oribil de mai devreme.

Mi-a mângâiat nasul cu buzele, apoi m-a sărutat pe frunte rostogolindu-se într-o parte. Mâna care îmi ţinuse obrazul alunecă în jos, printre sânii mei, oprindu-se deasupra buricului. Acel dulce sărut îmi acapara pieptul, dar am aşteptat ca buzele să i se mute mai jos.

Dar ele n-au făcut-o.

Am întors capul spre al lui şi am deschis ochii. Realizând ce se întâmplase, am rămas cu gura căscată. Întins lângă mine pe podea, Jase dormea buştean.

Patru

Forrest Gump pusese stăpânire pe mintea mea. Zicala *Prost* e *cel care face lucruri prosteşti* era pe repeat. Ar fi trebuit să ignor mesajul lui Jase. Ar fi trebuit să îl aprob când a spus că e măgar. Ar fi trebuit să sun pe cineva care să-l ducă acasă pe beţivan. N-ar fi trebuit să tânjesc după mai mult decât un sărut pe frunte. Şi chiar n-ar fi trebuit să fiu sedusă de tot ce a spus seara trecută, indiferent cât de tare îmi doream să îl cred, pentru că era beat.

Cuvintele unui om beat erau gândurile unui om treaz. Asta spunea tata mereu, dar eu nu credeam că e adevărat. Nu în lumina strălucitoare a dimineţii.

Aseară nu am fost în stare să îl urc pe Jase înapoi, pe canapea. Aşa că, în cele din urmă, i-am vârât o pernă sub cap şi am aşternut pătura peste el. Apoi am stat pe canapea, cu toată intenţia de a mă ridica şi a mă duce în patul meu, dar m-am cam pierdut, privindu-l cum dormea. Cum ziceam, prost e cel care face lucruri prosteşti. Studiindu-i calmul din trăsături,

care nu era niciodată prezent cât timp era treaz, am adormit.

Când m-am trezit, duminică dimineaţa, pătura cu care îl învelisem pe el era aşezată în jurul meu. Şi perna înlocuise braţul canapelei. Jase plecase.

O mare parte din mine voia să creadă că, noaptea trecută, a spus adevărul şi că a însemnat ceva, pentru că acel sărut… a fost atât de dulce! Dar el fusese mangă şi acum nu mai era aici. Am apreciat faptul că îşi ceruse scuze. Puteam trece mai departe la a fi prieteni, dar eu voiam să-mi trag palme pentru că alergasem să vorbesc cu el în toiul nopţii, ca şi cum aş fi fost disperată şi speram să mă sărute.

În orice altă parte, mai puţin pe frunte, dar acela fusese atât… atât de dulce!

— Of!

Mi-am lăsat capul în mâini.

Dar fusesem atât de uimită de mesajul lui! La naiba, crezusem că-mi pierduse numărul intenţionat şi… ei bine, eram fată. Asta era scuza mea. *Suntem doar prieteni.* Am continuat să-mi spun asta iar, şi iar. Trebuia să-mi intre odată în capul meu pătrat.

— Arăţi de parcă ai fi avut o noapte proastă.

La auzul vocii lui Debbie, mi-am ridicat privirea. Stătea în uşă, ţinând în mâini două pahare de cafea.

— Ahh…

Cu părul şaten prins într-o agrafa violet-neon, îmi dădu în mână un pahar aburind.

— Am o întrebare.

— Bine.

M-am aşezat pe patul meu, încrucişându-mi genunchii.

— S-ar putea să am un răspuns.

Descălţându-se de sandale, afişă un zâmbet rapid, apoi se trânti pe patul din faţa mea.

— Deci am ajuns acasă azi-dimineaţă în jur de… hmm, să zicem, în jur de patru şi am crezut că mă înşală privirea pentru că era un Jase Winstead leşinat pe podeaua noastră şi tu dormeai pe canapea, ghemuită ca un bebeluş.

O flacără mocnită mi se sui în obraji.

— Da, ei bine…

Debbie chicoti, în timp ce eu mă chinuiam să-mi găsesc cuvintele.

— De obicei, dacă e să îl văd pe Jase în locuri neaşteptate, mă aştept să fie într-un pat şi nu pe podea. Ziceam aşa, dar haide, varsă tot. Ce făcea aici? L-am văzut la petrecere şi nu arăta ca şi cum ar fi vrut să fie acolo, oh! Acum are sens!

Rânjetul i se lărgi.

— Exista un alt loc în care a vrut să fie şi acela era aici, cu tine.

Era nevoie de multă logică pentru o concluzie ca asta.

— Nu e aşa.

Văzându-i expresia îndoielnică, am luat o înghiţitură din cafeaua cu zahăr şi am rezistat tentaţiei de a o întreba în ce „locuri neaşteptate” îl văzuse pe Jase.

— Vorbesc serios. Ne cunoaştem de mult timp. Ştii că el şi fratele meu sunt prieteni apropiaţi, nu?

— Ştiu cine e fratele tău. Toată lumea ştie.

Îşi trecu o mână prin păr.

— Dar nu ştiam că tu eşti prietenă bună cu Jase.

Am ridicat din umeri.

— Era beat, aşa că nu am putut să-l las să conducă până acasă. A dormit pe canapea. Atâta tot. Nimic interesant de

povestit.

Arcui o sprânceană.

— Şi de ce era aici când era beat?

Fiiir-ar! Bună întrebare. Am tras de timp luând o înghiţitură prelungită din cafea.

— S-a întâlnit cu altcineva, sau ceva de genul ăsta. Şi, beat fiind, mi-a trimis un mesaj de salut.

Ea strâmbă din nas.

— Ei bine, asta e plictisitor.

Am râs.

— Îmi pare rău.

— La naiba, speram să obţin ceva detalii murdare şi să le trăiesc prin tine.

Ochii mi s-au mărit, iar ea a râs.

— Să fim serioşi, Jase are această… nu ştiu, această *intensitate* în el. Ca şi cum ar fi genul de bărbat care ţi-o trage şi-ţi schimbă viaţa.

— Ţi-o trage şi-ţi schimbă viaţa? am repetat, năucită.

Puţinele ori în care făcusem sex nu mi se păruseră atât de impresionante.

— Înseamnă că trebuie să aibă serioase abilităţi ale penisului!

Debbie a râs şi s-a întins pe spate reuşind să manevreze paharul de polistiren fără să verse vreo picătură.

— Abilităţi ale penisului? O, Doamne!

Am zâmbit, ţinând paharul lângă mine.

— Erik nu era cu tine, nu-i aşa?

— Nu.

Tensiunea din ceafa mi se evaporă. Dacă Erik ar fi fost cu ea, eram sigură că i-ar fi spus imediat lui Cam sau unui alt

membru al frăţiei.

— Pot să-ţi cer o favoare? Poţi să nu-i spui lui Erik că Jase a fost aici? Nu vreau ca lumea să tragă concluzii greşite.

— Aşa cum, evident, ar face-o, mă tachină ea.

— Exact. Şi nu aş vrea ca frate-meu să-şi iasă din minţi fără niciun motiv.

Se rostogoli pe o parte, punând paharul pe noptieră.

— Cam e tipul de frate mult prea protector?

Am pufnit.

— Nici n-ai idee!

— Totuşi, e drăguţ să ai pe cineva care să-ţi poarte de grijă, medită ea, întinzându-şi picioarele. Pun pariu că îţi dă bătăi de cap când vine vorba de iubiţi.

Am luat încă o gură de cafea şi m-am gândit că era timpul să schimbăm subiectul.

— Că veni vorba de prieteni, mă mir că Erik nu s-a întors cu tine.

Îşi muşcă buza.

— A vrut să se întoarcă la petrecere, aşa că…

Deci, Erik primea tot ceea ce voia. La fel ca Jeremy. M-am uitat în jos, la pahar, dorindu-mi să spun ceva, dar mi se părea că întrec măsura. Dar şi să păstrez tăcerea era criminal. Nimeni de la şcoală nu a pus vreo întrebare când l-a văzut pe Jeremy apucându-mă strâns de mână sau ţipând la mine pentru cele mai mici greşeli. Toată lumea a închis ochii. Era mai uşor aşa.

Am închis ochii strâns, simţind că sentimentul de neajutorare se întorsese, ca un vechi prieten cicălitor, de care nu puteai scăpa. Nu mai eram aceeaşi fată. Nu mai eram o victimă.

Telefonul lui Debbie a sunat şi am deschis ochii, văzând-o cum şi-l scoate rapid din buzunar.

— Bună, iubitule, eram…

Cuvintele i-au fost întrerupte brusc şi am înţepenit.

— Ştiu… da. Da! Am ieşit doar ca să iau cafea. Tu…

Se răsuci şi lăsă picioarele pe podea. Când s-a ridicat, ochii ni s-au întâlnit. Pete purpurii i s-au ivit în obraji. Îşi feri, rapid, privirea şi se grăbi să iasă din cameră.

— Erik, iubitule, îmi pare rău. N-am ştiut…

Se opri în dreptul uşii, aplecându-se pentru a ridica sandalele pe care le descălţase. Pantalonii ei scurţi din bumbac i s-au ridicat pe coapsă, dezvăluind pielea de sub şold. Am tresărit, dar sunetul s-a pierdut în conversaţia ei cu Erik.

Pe pielea ei erau împrăştiate vânătăi în nuanţe de galben şi albastru. Unele vechi. Altele atât de proaspete, de un violet atât de viu, încât ştiam că fuseseră create în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Debbie se îndreptă, cu sandalele atârnându-i de vârful degetelor.

— Vin acum la tine. Trebuie doar să iau benzină. Ştiu că mi-ai spus să pun aseară, dar era târziu…

Trase aer în piept.

— Îmi pare rău.

Am urmărit-o închizând uşa în urma ei şi am simţit o apăsare în piept. Am închis ochii, dar nu am putut şterge ceea ce văzusem sau semnificaţia acelei imagini. Toate vânătăile, o mare parte dintre ele, erau făcute în zone unde nu puteau fi văzute în mod normal.

Erau ascunse.

*

Cămaşa deja începuse să mi se lipească de mijlocul spatelui şi genunchiul drept mă durea. Mersul pe jos de la cursul de istorie din Whitehall, până la cel de muzică din partea vestică a campusului era de-a dreptul naşpa, pe căldurile astea. Şi mai rău era faptul că, dacă voiam să mănânc ceva, trebuia să-mi mişc fundul plin de fericire înapoi în partea estică a campusului.

— Ar fi trebuit să iei autobuzul, spuse Calla Fritz, trecându-şi geanta de tip poştaş pe care o folosea pentru cărţi, de pe un umăr pe celălalt. Nu trebuie să mergi atât de mult pe jos.

— N-am nimic.

— Detectorul meu de minciuni tocmai s-a declanşat.

Calla îşi trase coada lungă, aurie, de sub breteaua genţii. O cunoscusem săptămâna trecută, la începutul cursurilor. Aveam împreună istoria şi muzica, dar, în scurt timp, descoperisem că putea fi destul de necioplită, dacă aşa voia.

În afară de Debbie, ea era, probabil, singura mea prietenă. Nu o puneam la socoteală pe Avery, pentru că ea era iubita fratelui meu şi trebuia să mă placă. Mama mi-a spus, chiar înainte de a pleca la şcoală, că unele dintre cele mai trainice prietenii ale ei au început în primul an de facultate. Nu credeam că o să mi se întâmple şi mie.

Nici măcar prietenia cu Sadi nu a durat, deşi am dansat împreună de la cinci ani.

— Când am ajuns în dreptul terenului de fotbal, tu deja şchiopătai, adăugă ea.

Din cauza transpiraţiei, ochelarii de soare mi-au alunecat de pe nas. Împingându-i la loc, i-am zâmbit. Minionă şi cu forme,

Calla Fritz îmi amintea de manechinele anilor ’50. Genul de fete care dansau burlesque şi scoteau o grămadă de bani din asta.

Dar, ca şi mine, Calla era departe de a fi perfectă.

O cicatrice crescândă îi acoperea obrazul stâng, din colţul buzelor şi până la ureche. Sub machiaj, arăta ca un semn estompat. Nu ştiam cum o căpătase şi nici nu întrebasem. M-am gândit că avea să îmi spună de bunăvoie.

— Mereu şchiopătez, i-am răspuns.

Era imposibil să îmi ascund piciorul schilod, când o tăietură lucioasă de culoare roz aprins îmi decora rotula. Aş fi preferat să o acopăr, dar nu puteam suporta căldura de la sfârşitul lui august.

— Şi am nevoie de mişcare.

Ea pufni.

— Ce naiba tot spui? Coapsele mele au nevoie de mişcare, tu ai nevoie de un hamburger.

— Mi-ai văzut fundul? A cunoscut personal şi îndeaproape o mulţime de hamburgeri. Şi se înţelege perfect cu cartofii prăjiţi.

— Nu-i nimic. Coapsele mele se giugiulesc cu milkshake-urile.

Am râs, apoi am oftat când am intrat în tunelul care făcea legătura între cele două părţi ale campusului. Fiind în subteran şi luminat de spoturi, era cu vreo cinci grade mai răcoros.

— Oare ar observa cineva dacă m-aş trânti jos, chiar aici? întrebă Calla.

— Probabil, dar aş fi şi eu cu tine.

Calla a petrecut restul călătoriei plângându-se de faptul că ea, o viitoare asistentă medicală, trebuia să urmeze un curs de

muzică. Nu o învinovăţeam. Era un curs destul de uşor, dar nu foarte interesant. Nici profesorul nu-şi prea dădea silinţa. Până la urmă, aproape toată lumea din clasă era acolo de nevoie.

Facultatea era atât de ciudată! Era ca liceul, dar cu influenţă minimă sau inexistentă din partea părinţilor. Tot trebuia să facem ore pe care nu voiam să le facem, numai că acum trebuia să şi plătim pentru ele, ceea ce era chiar naşpa.

Sala de spectacole era pe jumătate plină şi am ocupat două locuri în spate. Stând pe la jumătatea rândului, mi-am înăbuşit un geamăt de uşurare când m-am aşezat pe scaun. Genunchiul mi-a mulţumit imediat. Mi-am ridicat ochelarii de soare pe cap, dezgustată de broboanele de sudoare care-mi brăzdau fruntea. Nimic nu era mai rău decât să te prezinţi la oră fleaşcă de transpiraţie. Abia aşteptam toamna!

— Trezeşte-mă cu zece minute înainte de sfârşitul orei, mă rugă Calla, rezemându-se în scaun.

Ea îşi păstră pe ochi ochelarii de soare.

— Aşa, va fi ca şi cum am încercat să fiu atentă.

Am zâmbit.

— Aşa voi face.

În timp ce sala se umplea, am început să frunzăresc prin caiet, căutând secţiunea pe care îmi luasem notiţe săptămâna trecută. Nu am observat persoana care se îndrepta spre scaunul neocupat din stânga mea, până când nu l-am auzit scârţâind. M-am uitat înspre el şi am rămas cu gura căscată.

Jase Winstead stătea tolănit cu aroganţă pe locul de lângă mine, cu picioare lungi îndoite şi ambele braţe atârnându-i alene pe spătarele scaunelor alăturate. Îmbrăcat cu jeanşi decoloraţi şi un tricou, arăta de parcă ar fi avut tot dreptul să fie acolo, mai ales cu rucsacul lipit de un picior.

Dar nu puteam să-mi dau seama de ce era aici.

O jumătate de zâmbet nostim îi apăru într-unul din colţurile buzelor.

— Bună.

M-am uitat înjur, ca să mă asigur că nimerisem în sala corectă. De lângă mine, Calla se uită la Jase scoţându-şi ochelarii de soare. Eram la cursul corect.

— Bună.

Zâmbetul i se lărgi cam cu un centimetru.

— Pari surprinsă.

— Sunt, i-am răspuns, revenindu-mi din stupoare. Ce faci aici?

El bătu darabana pe caiet cu un deget lung.

— Săptămâna trecută, m-am întâlnit cu îndrumătorul meu, ca să mă asigur că am toate creditele. Se pare că mai aveam nevoie de muzică, iar ăsta e singurul curs cu locuri libere. Aşa că m-am înscris mai târziu.

Jase se opri, iar privirea îi pluti încet pe faţa mea. Trupul său era întruchiparea relaxării, dar, în privire, i se citea tensiunea.

— De fapt, mă aşezasem în faţa ta. Tu nu m-ai văzut, dar eu da.

Jase nu avea de unde să-mi ştie orarul, iar prezenţa lui aici n-avea absolut nimic de-a face cu mine sau cu vizita lui de sâmbătă noaptea. Eram perfect conştientă de asta, dar acest lucru nu încetini deloc valul de speranţă şi entuziasm.

— Păi asta e… hmm, e bine.

Celălalt colţ al buzelor lui se ridică.

Obrajii mi se încălziră şi m-am uitat, grăbită, în altă parte. OK. Mă puteam obişnui cu asta. Eu şi Jase purtaserăm o discuţie. Totul era în regulă. Eram *prieteni*. Şi lucrurile pe care

le spusese şi cum îl simţisem deasupra mea sâmbătă seara nu contau. Fusese beat. O altă greşeală. M-am agăţat de această idee, pentru că, oricare alta m-ar fi durut nespus de rău.

Am tras cu ochiul la el, furând o privire piezişă. Ochii lui erau încă fixaţi pe faţa mea, dar s-au mutat, încet, spre poală. Stăteam cu piciorul drept întins, iar modul cum ţineam caietul nu ascundea nimic din lungimea cicatricei ce-mi acoperea genunchiul. Arsura din obrajii mei s-a intensificat şi am mutat caietul pe piciorul drept.

— Cursul ăsta e chiar plictisitor, ne anunţă Calla, fluturând din mână ca să-i distragă atenţia. Apropo, eu sunt Calla.

El întinse braţul stâng şi îi strânse mâna, trecând cu privirea peste faţa ei. Nu zăbovi pe cicatrice şi, de aceea, primi puncte bonus pentru compasiune.

— Eu sunt…

— Jase Winstead, continuă ea, rezemându-se. Te cunosc. Adică, nu te *cunosc* personal. Am *auzit* de tine.

Pete roz pal îi colorară pomeţii laţi. Cumva roşea?

— Ai auzit? o întrebă.

Ea confirmă din cap şi un zâmbet plin de subînţeles i se aşternu pe buze.

— Cred că toate fetele din campusul ăsta au auzit de tine.

Mi-am dat ochii peste cap.

El a chicotit.

— Ah, înţeleg…

— Chiar aşa? am ridicat dintr-o sprânceană.

Profesorul intră în sală, iar Jase îşi concentră atenţia în faţă, muşcându-şi buza de jos. Era ceva copilăresc în gestul lui, dar, într-un mod ciudat, şi senzual. Muşchii stomacului meu s-au strâns, imaginându-mi că el ar muşca buza mea de jos, aşa

cum îmi muşcase gâtul. Ca un memento, pielea de acolo mă gâdilă. Amintindu-mi felul în care îşi mişcase şoldurile, o senzaţie de şoc electric îmi săgetă prin vene.

Doamne Sfinte, trebuie să mi-o pun, sau ceva de genul ăsta.

— Unii ar spune că sunt destul de popular… remarcă el, în cele din urmă.

— În rândul *doamnelor*? am adăugat, scoţând un pix din geantă.

Genele dese coborâră şi îmi aruncă o privire piezişă.

— Poate.

— Categoric, şopti Calla printre dinţi.

Am zâmbit, iar Jase s-a foit în scaun. Cumva era stânjenit de aducerea în discuţie a reputaţiei lui strălucite?

Super tare!

— Şi… am dat să-l întreb, neputând să rezist tentaţiei de a-l înţepa.

Când profesorul începu să predea cele şase elemente ale muzicii, vocea îmi coborî.

— Aceste doamne ar avea lucruri bune sau rele de spus despre tine?

Rămase tăcut, notându-şi în caiet cuvintele *ritm* şi *melodie*. Nu credeam că avea să răspundă.

— Depinde pe cine întrebi.

— De ce-ar depinde?

Rânjetul lui se răspândi, din nou, pe o parte.

— De mai mulţi factori, dar pot să vă asigur că majoritatea ar avea de spus multe lucruri bune.

Privirea de un cenuşiu deschis o căută din nou pe a mea, aplecându-şi capul, până când respiraţia lui caldă îmi dansă pe obraz.

— De fapt, lucruri *foarte* bune.

Inima mi se poticni. Flirta cu mine? Am înghiţit în sec.

— Adică, ce fel de lucruri?

Nu a mai răspuns, aşa că m-am forţat să îmi îndrept atenţia la curs. Simţeam ochii Callei aţintiţi asupra mea. Habar n-avea de unde îl cunoşteam pe Jase şi probabil credea că eram una dintre acele fete care aveau multe, multe lucruri bune de spus despre el.

Am vrut să-i explic faptul că menţiunea lui fusese aruncată din pură aroganţă şi nimic altceva, dar, ştiind cât de al naibii de bine săruta, puteam să jur că era la fel de priceput în toate. Probabil că fetele turuiau despre priceperea lui pe forumuri de internet.

Jase se frământă în scaun, iar eu am înţepenit, simţindu-i răsuflarea pe gât, chiar sub ureche, stimulându-mi acel punct sensibil care mă făcea să ameţesc, acelaşi punct pe care l-a muşcat, lins şi apoi sărutat. Într-o şoaptă joasă, mi-a spus:

— Cred că ştii *exact* despre ce fel de lucruri ar avea numai lucruri bune de spus.

*

Nu aveam nici cea mai vagă idee ce se predase în timpul cursului de muzică. Conştientizarea faptului că stăteam atât de aproape de Jase îmi distrăgea cu totul atenţia. De fiecare dată când braţul sau piciorul lui se atingeau de ale mele, eram complet pierdută.

Şi aveam în faţă un întreg semestru plin cu aşa ceva.

O parte din mine ar fi vrut să fiu morocănoasă din cauza asta, dar nu aş fi făcut altceva decât să mă mint. Ideea că

aveam să îl văd pe Jase de trei ori pe săptămână îmi creştea simţitor dorinţa de a participa la acest curs.

La urma urmei, ce era atât de rău dacă îmi clăteam şi eu, un pic, ochii?

Jase ieşi din sală împreună cu noi şi părea că temperatura de afară crescuse cu zece grade şi puterea soarelui se amplificase.

— Fetelor, încotro mergeţi? ne întrebă, trecându-şi o mână prin buclele răvăşite.

— Eu mă duc în camera mea, răspunse Calla, aşezându-şi ochelarii de soare, apoi se uită la mine.

— Tu nu mergi înapoi, în partea de est?

Cu gândul la drumul chinuitor care mă aştepta, am dat din cap.

— Da, în cele din urmă. Am un curs la ora unu, în Knutti. Deci, am o oră la dispoziţie ca să ajung până acolo.

— Pot să te duc eu cu maşina, se oferi Jase, oprindu-se la marginea pavilionului din jurul departamentului de arte.

Privirea îi coborî scurt, dar nu suficient de repede cât să nu mă prind că se uitase la piciorul meu. M-am crispat.

— Pot să fiu şoferul tău personal, a mai adăugat, cu un zâmbet strengar.

Pentru o clipă, m-am pierdut în acel zâmbet şi în nodurile care mi s-au format în stomac, dar am reuşit să clatin din cap.

— Mulţumesc, dar nu-i nevoie să te deranjezi.

Jase făcu din mână cuiva care îl strigase pe nume, dar atenţia lui rămase aţintită asupra mea.

— Te conduc. Am parcat aici, oricum, în spatele clădirii.

— Dar…

— Nu e mare lucru, strânse din ochi la strălucirea orbitoare a unei maşini în trecere. Merg într-acolo, oricum.

— E foarte frumos din partea ta, declară Calla, aruncându-mi o privire ce spunea „taci naibii din gură”. Chiar o deranjează genunchiul.

M-am înroşit de ruşine.

— Piciorul nu mă deranjează atât de rău. Şi am nevoie de exerciţiu. Mersul pe jos e un bun…

Am ţipat, când Jase s-a aplecat, mi-a pus un braţ în jurul taliei şi m-a ridicat pe umăr, ca şi cum nu aş fi cântărit mai mult decât o pungă de zahăr. Geanta mi-a alunecat de pe braţ, lovindu-se de asfalt.

— Ce faci?

— Statul la discuţii despre capacitatea ta de a merge până în campusul de est pe căldura asta mă face să-mi pierd răbdarea.

Neputând să văd nimic prin păr, l-am apucat de partea din spate a cămăşii.

— Atunci pleacă! Ce naiba are asta de-a face cu faptul că m-ai ridicat de jos ca un cercopitec?

— Pentru că nu mergi pe jos până acolo.

Şi-a trântit braţul pe partea din spate a coapselor mele, foarte aproape de un contact direct cu fundul.

— De aia.

Calla a râs.

— Ei bine, ăsta e un mod de a rezolva problema.

Ridicându-mi capul, m-am uitat urât la ea, prin păr.

— Nu-mi eşti de niciun ajutor.

Mi-a zâmbit, ridicând de jos geanta plină cu cărţi şi punând-o în mâna întinsă a lui Jase.

— Ne vedem mai târziu.

— Trădătoareo, am murmurat.

— Mulţumesc.

Jase a făcut stânga-mprejur, iar eu m-am ţinut strâns de el. A început să meargă în josul străzii.

— Cum te simţi acolo?

— Tu cum crezi? m-am răstit.

Un grup de studenţi a izbucnit în râs când am trecut prin dreptul lor. Unul dintre băieţi a strigat:

— Deci aşa face Jase rost de fete!

Întregul meu corp a încremenit.

El se întoarse brusc, făcându-mă să ţip. A chicotit, mergând înapoi cu spatele.

— Pentru unele este necesară o abordare directă.

— Aş fi încântată de o abordare directă, se auzi o voce moale, feminină. Când nu vei mai fi atât de ocupat.

Am trântit o înjurătură.

Jase ţâţâi, întorcându-se.

— Limbajul, Tess, *limbajul.*

Sprijinindu-mă cu o mână, l-am împuns în rinichi cu cealaltă.

— Au!

Buzele mi s-au despărţit într-un zâmbet larg.

— Dacă aş fi avut şi cealaltă mână liberă…

Ştiam exact la ce se gândea.

— Dacă te gândeşti chiar şi numai o secundă că poţi… *ah!*

Am tresărit la saltul brusc din pasul lui.

— Ticălosule!

— Ţie chiar îţi trebuie o bătaie la fund.

Am deschis gura ca să îi răspund tăios, dar am ajuns la maşină şi, din nu ştiu ce motiv, o bătaie la fund nu suna *aşa* de rău. Dar în mod sigur mă tachina, pentru că sub nicio formă nu avea el de gând să pună mâna pe fundul surorii mai mici a lui

Cam.

Jase lăsă geanta jos, apoi deschise portiera. Îşi mută mâna mai jos şi bătăturile aspre din palmele lui se plimbară de-a lungul părţii din spate a coapselor mele. În ciuda căldurii, am tremurat şi am blestemat în gând reacţia corpului meu la atingerea lui.

Întinse mâinile, prinzându-mă de şolduri.

— Acum poţi să dai drumul cămăşii.

— Oh!

Am desfăcut pumnul.

Umerii i s-au scuturat de râs, apoi partea din faţă a trupului meu a alunecat în jos, pe al lui. Aerul mi s-a oprit în gât, din cauza fiorului neaşteptat. Anumite părţi din corpul meu se treziră brusc la viaţă. Picioarele îmi erau deja pe trotuar, dar mâinile lui mi-au zăbovit pe şolduri.

— Aşa, a spus, cu vocea mai adâncă decât mai înainte, îndepărtându-şi mâinile. Poţi să te urci, nu-i aşa?

Dându-mi la o parte părul de pe faţă, am tras adânc aer în piept.

— Nu sunt invalidă.

— N-am spus că ai fi.

— Pot să merg pe jos, ştii, şi să mă urc în jeepuri.

Îmi ridică geanta şi o aruncă pe bancheta din spate.

— Sunt convins că poţi.

Când a ridicat dintr-o sprânceană, mi-am dat seama că avea să stea acolo, la propriu, până când urcam în maşină. Oftând, m-am întors şi am intrat. El mi-a zâmbit, a închis portiera ocolind maşina prin faţă.

A pornit motorul jeepului şi un val de aer cald radie din orificiile de ventilaţie, răvăşindu-mi părul în jurul feţei. Ochii

lui erau de un gri-oţel limpede, atunci când se aţintiră asupra mea.

— Bine. De ce nu vrei să te duc eu cu maşina?

Văzând că tot umorul i-a dispărut, m-am foit în scaun.

— Nu-i că nu am vrut să mă duci tu cu maşina.

— Serios?

Întinse mâna, desprinzându-şi ochelarii de soare de pe parasolar. Punându-i pe nas, se rezemă la loc, în scaun. Şuviţe de păr îi căzură în faţă, atingând marginea ochelarilor-aviator.

Doamne Sfinte, îi stătea al naibii de bine cu ochelari de soare!

Chiar dacă nu i se vedeau ochii, tot nu puteam să scap de privirea lui. Nimeni nu se uita la tine aşa cum o făcea Jase Winstead. Era ca şi cum ar fi văzut direct prin mine, expunându-mă, strat cu strat.

— E din cauza a ceea ce s-a întâmplat sâmbătă seara? Eram cam în stare de ebrietate. La naiba, nu-mi amintesc nimic după momentul în care am intrat în căminul tău.

Am simţit furnicături pe ceafă.

— Nimic?

Clătină din cap.

— Deci, numai Dumnezeu ştie ce-oi fi zis şi făcut şi trebuie să fi zis ceva, pentru că nu ai vrut să te urci cu mine în jeepul ăsta.

O parte din mine voia să îi tragă un pumn în biluţe, chiar dacă ştiam că, fără nicio îndoială, fusese beat, suficient de beat încât să nu îşi amintească nimic despre cum îmi spusese că eu am fost unul dintre motivele pentru care l-a vizitat pe Cam atât de des sau de micul nostru moment pe podea. Mi-a trebuit multă stăpânire de sine ca să nu-i trântesc în faţă toate astea,

dar ce rost avea? Fusese mangă şi eu am fost cea care a ieşit să-l întâlnească, iar apoi l-am primit în apartament. Toate acestea erau ceva temporar, şi nu le puteam permite să transforme o situaţie deja nasoală în ceva şi mai rău.

Am inspirat adânc, apoi am expirat uşor.

— Nu ai făcut sau spus nimic supărător.

Pentru o clipă, nu răspunse.

— Dar am dormit pe podeaua ta şi tu ai dormit pe canapea?

— Mda… umm, într-un fel, ai căzut şi ai rămas acolo.

Am ridicat din umeri.

— Iar eu am adormit pe canapea.

— Drăguţ.

Scoase un râs scurt. Trecură câteva secunde în care am luat în considerare posibilitatea de a porni într-o cursă nebună afară din maşină.

— Suntem prieteni, nu-i aşa?

În ciuda convingerilor mele cu privire la relaţia dintre noi, inima mi se înecă.

— Da.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar prietenii se duc unul pe altul cu maşina, nu?

Am dat din cap că da, ştiind încotro se îndrepta această conversaţie.

— Deci, ce mare scofală?

Ferindu-mi privirea, am scos un oftat prelung. Faptul că petreceam timp în preajma lui, indiferent cât de puţin, contrazicea hotărârea mea de a pune capăt acestei pasiuni stupide, dar nu era ăsta singurul motiv.

— Nu vreau ca oamenii să creadă…

Trăgând de tivul pantalonilor mei scurţi, am scuturat din

cap.

— Există o mulţime de lucruri pe care, în momentul de faţă, nu pot să le fac: dansul, gimnastica, alergările sau chiar un jogging uşor. Pot să merg. Asta e tot ce pot să fac.

Mă cam simţeam ca o proastă spunând toate astea, şi mă îndoiam că el putea să înţeleagă cât de grea era pentru mine trecerea de la o persoană atât de activă la una leneşă. Şi nici măcar nu era vorba de copiii aceia leneşi, drăguţi.

— Ah, şi eu care credeam că, în secret, sperai să vin să te iau.

Schimbă viteza în marşarier.

Am râs.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

— Tu nu ai cum să mă dezamăgeşti vreodată.

Privind peste umăr în timp ce ieşea cu spatele, a zâmbit, iar eu m-am întrebat dacă putea observa modul în care pulsul îmi tresărise la auzul cuvintelor lui.

— Înţeleg ce vrei să spui. Îţi vine greu să renunţi la ceva cu care eşti atât de obişnuit, încât o faci ca şi cum ai respira.

— Aşa e.

Am tras de un fir care atârna din tivul bluzei mele.

— Mi-e dor de senzaţia pe care o aveam atunci când dansam sau alergam. Ştii? Energia. Este relaxantă, poate mi se pare mie…

Nu eram sigură că avea vreun sens ceea ce spuneam.

— Iar acum nu o mai am.

Schimbând viteza pe Drive, şi-a relaxat mâinile pe volan. Rămase tăcut cât timp ieşi din parcare.

— Ştii, există alte lucruri pe care ai putea să le faci.

Cum ar fi sexul? Pun pariu că era relaxant, atunci când

ajungeai la final.

— Ştii care e unul dintre lucrurile cele mai relaxante pe care le-am descoperit? m-a întrebat, fără să-şi dea seama că mintea mea se juca fericită prin stomac. Echitaţia.

Am clipit.

— Aaa…

El rânji.

— Nimic nu se compară cu aşa ceva. Pe cuvânt, Tess. Ai simţit vreodată că zbori când dansezi?

— Da, am şoptit, un pic uimită.

Asta îmi lipsea cel mai mult.

El aprobă din cap.

— Asta simţi când eşti sus pe cal. Ar trebui să încerci. Cred că ţi-ar plăcea.

M-am foit, neştiind ce să îi răspund. Oare era o invitaţie la ferma părinţilor lui? Oare conta? Pentru mine, să mă urc în şa, era ca şi cum m-aş fi jucat de-a prinselea cu un T-Rex călcat pe nervi.

— Ţi-e foame? m-a întrebat, schimbând subiectul înainte să apuc să-i răspund. Mă duc pe la Den. Cam şi Avery sunt acolo. Ar trebui să aibă mâncare mai gustoasă decât la cantină.

Aveau. Am ridicat din umeri.

— Haide.

S-a întins spre mine, dându-mi un cot în braţ.

— Hai să iei masa cu noi.

Uitându-mă la el, buzele mi s-au arcuit în sus. Acesta era Jase, cel pe care mi-l aminteam. Sâcâitor. Deschis. Distractiv. Cineva cu care puteam să stau de vorbă cu sinceritate. Oricât de prostesc părea, m-am trezit că îmi doream să-şi amintească ceea ce se întâmplase după ce a intrat în apartamentul meu. Pe

de altă parte, era, probabil, mai bine că nu-şi amintea.

— Nu vreau să par sora mai mică atârnând după frate-său.

— Nu eşti.

L-am aruncat o privire rece ca gheaţa.

— M-am ţinut după el jumătate din viaţa mea. L-am urmat la facultate.

— Nu l-ai urmat, Tess.

Făcu o pauză, încetinind pentru a opri la semafor şi uitându-se la mine. Acea jumătate de zâmbet îi revenise pe chip.

— Şi, ghici ce?

Buzele mele i-au răspuns, curbându-se la colţuri.

— Ce?

— Lui nu-i pasă dacă l-ai urmat. E fericit că eşti aici, a continuat. Nici mie nu-mi pasă dacă l-ai urmat. Şi mă bucur că ai făcut-o.

Cinci

Am încetat să mă mai cert cu Jase pe motivul masină-versus-mers-pe-jos destul de repede, mai ales când nuanţa frunzelor arţarilor imenşi plantaţi prin campus s-a schimbat dintr-un verde intens într-o varietate frumoasă de roşu, auriu şi maro. Septembrie s-a transformat în octombrie, printr-o serie de ploi care păreau să nu se mai oprească. Era deja mijlocul toamnei, iar frigul ce venea dinspre Potomac dimineaţa şi seara prevestea posibilitatea că iarna avea să fie foarte rece şi umedă.

Şi, cel puţin o dată pe săptămână, el ascundea o brioşă în maşină, păstrată într-un mic răcitor, pe bancheta din spate. Pe drumul spre campusul de est, împărţeam prăjitura gustoasă. În

ritmul ăsta, avea să mă îngraşe cu 5 kilograme, dar, până acum, încercasem o mare varietate de brioşe: cu Twix, Oreos, căpşuni, ciocolată albă, Skittles, care era cam greţoasă, banane şi ciocolată şi o brioşă cu ciocolată neagră, atât de păcătoasă, încât am simţit nevoia să merg la biserică după ce am terminat-o.

Astăzi împărţeam o brioşă de un roşu aprins, glazurată cu un fel de cremă de brânză.

Era divină.

Cei de la care cumpăra aceste brioşe meritau o medalie de aur pentru măiestria lor.

Când am terminat ora de muzică, miercuri, nori grei şi vâscoşi se îngrămădeau pe cer. Avea să plouă. Din nou. Din cauza genunchiului, trebuia să fiu extrem de atentă pe trotuarele alunecoase.

Dacă îmi rupeam gâtul, avea să fie pe cât de stânjenitor, pe atât de devastator.

Urcându-mă în jeep, i-am făcut din mână Callei. Când Jase a răsucit cheia în contact, a pornit canalul Elvis Presley de pe XM. Uf! În timp ce ieşea cu spatele din parcare, m-am aplecat şi am schimbat pe postul Octane.

Jase s-a opri. S-a oprit, pur şi simplu, în mijlocul parcării.

— Tu tocmai ai făcut ceea ce cred eu că tocmai ai făcut?

— Ce? l-am întrebat, cu un aer nevinovat.

Maşinile se adunau în spatele nostru, dar jeepul le bloca trecerea. Expresia de pe chipul lui spunea exact cât de mult nu-i păsa.

— Tocmai l-ai întrerupt pe Marele Om pentru… se uită spre radio, încruntându-se. Pentru Godsmack?

— Hei! Nu vorbi urât despre Godsmack.

— Nu am nimic împotriva lor.

Răsună un claxon. Îl ignoră.

— Atât timp cât nu îl afectează pe Elvis.

— Nu pot să ascult Elvis.

Gura i s-a deschis şi sprâncenele i s-au ridicat.

— Nu mai putem fi prieteni.

Am chicotit.

Jase s-a încruntat şi, în sfârşit, a băgat în viteză şi a înaintat.

— Ai noroc că eşti drăguţă, altfel, te-aş fi dat jos în şuturi din maşină.

Am râs cu poftă şi m-am aşezat mai bine în scaun.

— Aş putea să zic acelaşi lucru despre tine şi gusturile tale ciudate.

M-a privit îmbufnat, iar eu i-am zâmbit larg.

— Muzica asta country trebuie să dispară.

— Ooo, habar n-ai ce înseamnă muzica bună.

Jase viră brusc la stânga.

— Mă văd nevoit să te educ.

O căldură mi s-a aprins în suflet, dar m-am străduit să o ignor. Am tot discutat în contradictoriu despre muzică, în timp ce el a căutat un loc de parcare. L-a luat ceva timp, pentru că a trecut pe lângă mai multe locuri goale, care erau prea departe de intrare. Ştiam de ce. Nu voia ca eu să merg pe jos şi, deşi grija lui pentru piciorul meu îmi făcea pielea prea strânsă şi plină de furnicături, nu am scos niciun cuvânt, cât timp a mai ocolit o dată aleea principală. Până când s-a eliberat un loc între Sara Creed şi Den. Era un gest drăguţ din partea lui, chiar galant, dar nu-mi puteam permite să cred că însemna ceva mai mult.

— Ce mai face Jack? l-am întrebat, când începu să predice

crezul lui Johnny Cash.

O lumină deosebită îi umplu ochii, o privire plină de mândrie, iar eu m-am topit din interior.

— Foarte bine. A început să meargă la grădiniţă, anul ăsta. Educatoarea lui, doamna Higgins, a spus că este cel mai deştept copil din grupă.

Am zâmbit, coborând de pe scaun.

— Eşti sigur că e fratele tau?

— Ce vrei să spui?

Apăru în faţa mea şi îmi luă geanta de pe bancheta din spate, înainte să mă pot mişca. Avea o privire ciudată în ochii cenuşii.

— Sigur că e fratele meu.

— Doar glumeam.

M-am întins după geantă, dar el şi-a aruncat-o pe umăr.

— Ştii, cum el este cel mai deştept din clasă, nu puteam fi sigură că este înrudit cu tine.

Precauţia îi dispăru din ochi şi zâmbi.

— Ha! Jake a moştenit inteligenţa, frumuseţea şi *farmecul* de la mine.

— Aham.

Râzând din toată inima, mi-a trecut geanta într-o mână, iar cealaltă şi-a petrecut-o pe după umerii mei. Greutatea neaşteptată mi-a distras atenţia, dându-mi furnicături pe ceafa şi trimiţându-mi fiori pe braţ, în jos.

Pentru Jase nu era mare lucru. Probabil că nici nu observase privirile curioase ce ne erau aruncate în timp ce urcam scările de la Den, când treceam pe lângă persoane care îl cunoşteau, pentru că *toţi* îl cunoşteau. Îmi aminteam cu uşurinţă prima dată când făcuse gestul ăsta, seara în care venise în vizită fără

să ne anunţe.

Se întâmplase în weekendul de după… *incidentul* lui Cam. Frate-meu stătea închis în beci, dând pe gât sticlă după sticlă din colecţia de scotch pe care o adunase tata. Aparent, Jase a vorbit prin mesaje cu Cam şi s-a îngrijorat. A lăsat totul baltă şi a condus câteva ore bune doar ca să-l vadă.

Am rămas uluită când l-am văzut pe Jase în hol, vorbind cu mama şi tata. Era cel mai chipeş băiat pe care îl văzusem vreodată. Avea părul, pe atunci, mai scurt, dar nu mai puţin dezordonat, iar ochii de un gri-oţel i-au alergat şi s-au apropiat de locul în care stăteam eu, mai mult sau mai puţin ascunsă, privind din spatele uşii camerei de zi.

Atunci, ceva i s-a zărit în ochi şi m-am temut că tot ceea ce vedea în mine era cauza problemelor lui Cam. Fusese ger în noaptea aceea, ca în oricare altă noapte de la începutul lunii decembrie, dar casa devenise, deodată, prea încinsă şi sufocantă.

M-am ascuns din nou, de data asta afară, ghemuită pe unul din scaunele de răchită din curtea interioară, privind licărul stelelor şi întrebându-mă cum de se putuseră întâmpla toate acele lucruri.

Şi aşa m-a găsit Jase. În loc să îmi ţină morală despre ceea ce s-a întâmplat cu Jeremy şi ce a făcut Cam atunci când a aflat, mi-a vorbit despre Crăciun, despre orele mele de dans, m-a întrebat care era materia mea preferată şi orice altceva care nu avea nicio legătură cu lucrurile care aproape mi-au distrus familia. Nici până în ziua de azi nu m-a întrebat despre Jeremy sau despre faptele lui Cam. Nu exista acest subiect pentru noi.

Când degetele mi s-au transformat în cuburi de gheaţă, Jase

şi-a trecut braţul pe după umerii mei şi m-a condus înapoi în casă, la căldură, şi probabil acela a fost momentul în care m-am îndrăgostit de el.

Deci, gestul acesta simplu, probabil nu însemna nimic pentru el.

Însă pentru mine, totul înăuntru îmi era strâns în noduri mici şi complicate. Şi mai rău când mi-a agăţat coada cu braţul şi mi-a tras capul pe spate, trimiţându-mi fiori prin tot scalpul. Oprindu-ne în faţa uşilor duble, vopsite în auriu şi albastru, am ridicat privirea, ochii ni s-au întâlnit şi respiraţia mi s-a oprit.

Avea ochii argintii, un cenuşiu adânc, sclipitor, ce ieşea în evidenţă, contrastând cu negrul pupilelor. Privirea îi era indescifrabilă, dar ceva din ea ardea, ceva deosebit de intens, care mă atrăgea. Buzele mi s-au deschis.

Genele i-au alunecat în jos. A deschis gura pentru a spune ceva, dar uşa restaurantului s-a deschis şi valul de aer rece care a năvălit dinăuntru l-a întrerupt.

Acel zâmbet secretos îi reapăru pe chip şi îşi îndepărtă privirea.

Când am intrat în Den prin uşa de unde se comanda mâncarea, şi-a lăsat braţul să cadă de pe umerii mei. Abia atunci mi-a dat geanta înapoi. Degetele ni s-au atins, iar obrajii mi s-au încălzit.

Şi-a aplecat capul atât de mult, încât era în pericol să-mi atingă obrazul cu buzele, apoi a zis:

— Am observat ceva la tine.

Stăteam atât de aproape unul de celălalt şi asta făcea ca inima să-mi bată nebuneşte din două motive diferite. Privirea mi se îndreptă spre masa la care stătea de obicei frate-meu.

Din fericire, era în partea cealaltă a încăperii şi puteam zări capul roşcat al lui Avery. Stăteau cu spatele la noi.

— Ce? l-am întrebat, un pic sufocată.

Jase nu răspunse imediat, iar faptul că acest moment mi se părea atât de intim dar, totodată, foarte public mă călca pe nervi.

— Acum roşeşti mult mai mult.

Şi asta a făcut ca obrajii să-mi ardă şi mai tare.

Zâmbetul i se lărgi.

— Mă face să mă întreb la ce te gândeşti.

Mai bine aş muri de o mie de ori, decât să-i împărtăşesc *acele* gânduri întortocheate.

— Nu mă gândesc la nimic.

— Aham.

Un deget de-al lui îmi trasă linia obrazului încins, apoi se îndreptă şi se retrase. Întorcându-se spre rândul care se formase, îmi spuse:

— Nu ştiu tu, dar eu mor de foame!

Aprobând uşor din cap, l-am urmat spre capătul şirului. Îmi era foame, dar nu de mâncare, ci de el. Îmi doream să mă atingă din nou, să mă sărute, să mă privească şi să îmi arate zâmbetul acela al lui, care avea efecte atât de ciudate asupra mea, şi nu ar fi trebuit să gândesc aşa.

Mai ales când, în câteva minute, urma să ne aşezăm lângă frate-meu, căruia n-avea să îi placă deloc faptul că salivam pe prietenul lui cel mai bun.

Folosind timpul de aşteptare ca să-mi revin, am luat o salată de pui prăjit, gândindu-mă că va fi mai mare cantitatea de verdeaţă decât bunătatea crocantă. Jase şi-a comandat cartofi prăjiţi şi genul de hamburger care mie mi s-ar fi pus direct pe

fund.

Cu farfuriile în mână, ne-am apropiat de masă. Capete feminine s-au aplecat şi s-au întors, şoptind şi chicotind, în timp ce navigam prin labirintul de mese pătrate, albe. Mă îndoiam că el nu era conştient de ceea ce se întâmpla. Nu atunci când avea un rânjet satisfăcut, întins pe toată faţa.

M-am încruntat la el.

— Hei!

Avery bătu cu palma locul din stânga ei. Pe faţă îi apăru un zâmbet larg, primitor. Fata era superbă, cu părul ca focul şi ochii mari.

— Ne întrebam pe unde umblaţi voi doi.

Am ignorat sentimentul euforic creat de cuvintele „voi doi”, ca şi cum am fi fost o pereche, un cuplu.

— Hei!

Cam se strâmbă la mine, rezemându-se de spătarul scaunului şi degetele i s-au încurcat în părul lui Avery. Începeam să cred că îi era imposibil să nu o atingă tot timpul.

— Ce mai e nou?

— În niciun caz nivelul IQ-ului tău.

Jase se aşeză pe scaunul opus celui spre care mă îndreptasem eu şi îi zâmbi rapid lui frate-meu.

Cam îşi dădu ochii peste cap.

— Isteţ răspuns!

— Îmi place să cred că aşa a fost, răspunse Jase.

Zâmbind larg, m-am aşezat lângă Avery, salutându-i cu mâna pe Brit şi Jacob. Nu îi cunoşteam foarte bine. De obicei, erau deja la masă când mă aşezam eu şi preferinţa pe care Brit o avea pentru cartofi prăjiţi cu maioneză făcea să mi se întoarcă stomacul pe dos. Astăzi, Slavă Domnului, blonda

mânca pizza. Lângă ea, Jacob răsfoia un manual gros, cu faţa schimonosită de confuzie.

— A început deja să plouă? întrebă Avery.

Am clătinat din cap, desfăcând ambalajul furculiţei de plastic.

— Se pare că o să înceapă în curând.

Oftă şi se uită la Brit.

— O să toarne exact în momentul în care va trebui să mergem spre campusul de vest.

— Asta-i norocul nostru.

Brit îl lovi cu cotul pe Jacob.

— Îmi împrumuţi pălăria ta dacă începe să plouă?

El ridică bărbia, atingându-şi marginea pălăriei. În ceea ce mă privea, credeam că semăna un pic cu Bruno Mars.

— Scuze, dar nu-mi pot lăsa părul să se ude. Îmi pare rău pentru ghinionul tău.

Brit l-a împuns cu un deget în şoldul îngust.

— Nu te comporţi deloc ca un gentleman.

— Bine că nu mă pretind a fi unul, nu-i aşa?

Ochii întunecaţi îi sclipeau, plini de umor când se întoarse către mine.

— Scumpo, sper că îţi vei alege prieteni mai buni decât cea de lângă mine.

— Hei!

Brit rămase cu gura căscată.

— Ce naiba! Eu sunt o alegere de top în materie de prieteni, întreab-o pe Avery.

Avery confirmă din cap, iar mâna dreaptă îi dispăru sub masă.

— E adevărat.

Am zâmbit, înfigând furculiţa într-o bucată de carne crocantă.

— Cred că Brit este o fată de treabă.

— Mulţumesc, răspunse ea, zâmbindu-i răutăcios lui Jacob.

În timp ce eu îmi terminam bucăţile de pui din salată, conversaţia se derula în jurul mesei, variind de la antrenamentul lui Cam pentru probele de fotbal ale echipei United din primăvară, la petrecerea din acest weekend.

— Nu ştiu dacă va fi o petrecere cu foarte mulţi invitaţi.

Jase devoră hamburgerul, apoi trecu la cartofi.

— Ştiu că Eric şi Brandon ar trebui să se ocupe de tot. Vii, nu? îl întrebă pe Cam.

Cam o privi mai întâi pe Avery. Prea drăguţ!

— Mergem?

Ea îşi muşcă buza şi dădu din cap.

— Cred că da.

Nu ştiam multe despre Avery, dar era clar că mersul la o petrecere însemna mult. Nu prea părea genul de persoană care să guste astfel de lucruri.

Brit şi Jacob plănuiau să meargă, iar eu mi-am concentrat atenţia pe salată, căutând castraveţii. În liceu, nu prea am mers la multe petreceri din cauza dansului, deci nu ştiam la ce să mă aştept de la una de facultate. Nu că aş fi avut vreo şansă de a afla curând.

— Vii şi tu, nu? zise Jase, iar eu mă întrebam cui i se adresase.

Apoi i-am simţit piciorul pe sub masă, atingându-l pe al meu şi am ridicat privirea. Ridică din sprâncene.

— Tess, vii?

Am clipit repede, surprinsă.

— Da, am spus cu vocea răguşită, apoi mi-am dres glasul. Da. Pot să merg.

— Stai. Ce?

Cam îşi retrase braţul de după Avery. Fir-ar să fie! Anunţaţi presa! Nu o mai atingea. Se aplecă spre mine, cercetându-mă cu ochii lui albaştri, identici cu ai mei.

— Ai optsprezece ani…

— Aproape nouăsprezece, l-am întrerupt, hotărând că asta făcea toată diferenţa.

La urma urmei, ziua mea de naştere era pe doi noiembrie, adică în mai puţin de o lună.

— Da, însă chiar şi aşa, nu eşti majoră.

Cam se întoarse spre Jase.

— Tu chiar ai invitat-o la o petrecere a frăţiei?

O, Doamne, aveam să îl omor pe frate-meu.

— Ciudat, murmură Jacob, închizând manualul.

Jase îşi aruncă un cartof în gură.

— Îţi duci *iubita* la o petrecere a frăţiei.

— Nu-i acelaşi lucru, replică el.

Am oftat.

— Cam, poţi să închizi…

— Nu-mi place ca tu să intri într-o casă a Frăţiei. Tipii de acolo…

— Cei de genul meu, îl întrerupse Jase, făcându-mi cu ochiul.

Obrajii mi s-au încălzit.

— Exact, mormăi Cam. Nu trebuie să explic mai mult.

Brit chicoti.

— Cam, la ce vârstă ai început tu să mergi la petrecerile frăţiilor.

— Şi nu cumva să zici că-i diferit, am completat, înţepând o frunză de salată. Pentru că mergeai la petreceri când aveai cincisprezece ani.

Cam s-a aşezat la loc şi am observat că mâna lui Avery a fost tot timpul pe coapsa lui. Alarmă falsă. *Nu* au încetat să se atingă.

— Este diferit, insistă el. Eu sunt bărbat.

— Ei drăcie, tu chiar eşti serios?

Ochii lui Jase s-au mărit, iar eu am zâmbit.

— N-aş fi crezut!

— Nu eu sunt cel care are nevoie de o tunsoare.

Cam ridică sticla cu apă.

— Sunt aproape tentat să încep să ţi-l „aranjez”.

— Mă bag şi eu, interveni Jacob. Mă pricep la „aranjat”.

Jase îşi muşcă buza de jos.

— Cred că am să refuz, dar mulţumesc, oricum.

Jacob oftă.

— Asta-i viaţa!

Avery îşi aşează după ureche o şuviţă de păr.

— Cred că ar trebui să vii şi să stai cu noi. Cam…

Îi aruncă o privire care îl făcu să amuţească imediat.

— Cam *nu* o să aibă nicio problemă cu asta. Chiar o să te luăm noi cu maşina.

Frate-meu deschise gura din nou, dar, de data asta, interveni Jase.

— Şi dacă nu vrea Cam să te aducă, o pot face eu. În orice caz, vii. E oficial.

— Sau, aş putea să o aduc eu, se oferi Brit. Dar nu sunt cel mai bun şofer, deci…

— O aduc eu, oftă Cam. Nu contează.

Văzându-l pe Cam total învins, zâmbetul mi se lărgi. Debordam de entuziasm şi mă simţeam cam jalnic, dar era prima petrecere a unei frăţii la care participam. Privirea mi-a fugit pe locul din faţa mea. Trebuia să găsesc ceva frumos, cu care să mă îmbrac. O bluză nouă, sexy ar fi fost bine-venită. Poate reuşeam să o conving pe Avery să meargă cu mine la cumpărături.

Jacob dădu din cap, îndreptându-şi atenţia spre ceva din spatele nostru.

— Doamne, iar încep!

Strâmbându-se, Brit duse o mână la ochi.

— Nici măcar nu pot privi. Vorbesc serios. Mă ruşinez eu, în locul lor.

Întorcându-mă pe jumătate în scaunul meu, am văzut imediat despre ce vorbeau. Când i-am văzut pe Debbie şi Erik stând la capătul meselor, în faţa peretelui pe care era pictat un berbec, stomacul mi s-a strâns. Erik părea foarte înverşunat, iar ea era palidă.

— Nu este colega ta de cameră? întrebă Jase, în şoaptă.

Am încuviinţat din cap, privindu-i peste umăr.

— Da. Iubitul ei e… e…

— E un dobitoc, răspunse Jase şi m-am întors, privindu-l surprinsă. Este un dobitoc de primă clasă.

— Adevărat, confirmă Cam, apoi se întoarse spre Avery şi îi cuprinse talia cu braţele.

Îşi rezemă bărbia pe umărul ei, închizând ochii.

— Adică, poate fi un tip de treabă, dar nu ştie să se poarte.

Făcând o pauză, o sărută pe gât.

— Eu însă ştiu.

Jase pufni în râs.

— Nu fi invidios, murmură Cam.

Preţ de o secundă, privirea mea a întâlnit-o pe a lui Jase şi nu m-am mai putut abţine. Am privit din nou peste umăr. Erik o ţinea pe Debbie strâns de braţe, iar buzele ei se mişcau cu repeziciune. Orice îşi spuneau atrăsese atenţia celor de la masa din faţa lor.

Voiam să mă ridic şi să-i smulg braţele lui Erik de pe ea. De fapt, voiam să mă ridic şi să-i trag una în testicule. Forţându-mă să îmi întorc privirea înapoi, spre masă, o mulţime de cuvinte mi s-au ridicat în gât, cuvinte reprezentând bănuieli.

Jacob clătină din cap şi se întinse, ridicându-şi braţele.

— Fetele sunt proaste. Nu vreau să vă jignesc sau ceva de genul ăsta.

Brit se strâmbă.

— Sigur că nu.

— Vrei să explici?

Avery se sprijini înapoi, în îmbrăţişarea lui Cam şi, împreună, formau imaginea perfectă a unui cuplu de îndrăgostiţi.

— Hai să fim serioşi. Nu-mi pasă ce are în pantaloni, cât este de deştept sau de grozav.

Jacob se rezemă în scaun, cu privirea aţintită spre locul unde erau acum Debbie şi Erik, dincolo de uşile închise, încă certându-se. Debbie părea aproape în lacrimi.

— Orice fată care acceptă un astfel de comportament este o proastă.

Am împietrit, cu furculiţa la jumătatea distanţei dintre masă şi gură. Bucata de salată atârna din ea. Brit, la fel ca Jacob, părea total neafectată de această afirmaţie. Habar n-aveau că eu am fost una dintre fetele alea proaste. Şi, chiar dacă acum

nu aş mai suporta aşa ceva, oare nu voi rămâne pentru totdeauna *acea* fată?

Degete reci mi-au alunecat pe spate şi am lăsat furculiţa jos. Apetitul meu era, oficial, măcelărit. Avery amuţise, la fel ca Jase şi frate-meu. Desigur, ei ştiau. Eu nu îi spusesem lui Avery, dar ştiam că aflase de la Cam, pentru că, într-un fel, îi distrusesem viaţa cu câţiva ani în urmă.

Pentru că nu am avut curajul sau bunul simţ sau orice altceva mi-ar fi trebuit ca să spun adevărul sau să-l părăsesc pe Jeremy, tăcerea mea a dat naştere unei serii de evenimente care aproape mi-au distrus fratele.

— Eu am să mă car la ore.

Luându-mi geanta, am pus-o pe umăr şi m-am ridicat.

— Nu vreau să mă prindă ploaia.

— Teresa… spuse Cam, cu vocea calmă. Tu…

— Ne vedem mai târziu.

Mi-am ţinut privirea pe salată în timp ce am ridicat-o de pe masă, neîndrăznind să mă uit la altcineva.

Aruncând resturile de mâncare la gunoi, m-am îndreptat spre uşa pe care am intrat, evitând intenţionat locul unde îi văzusem pe Debbie şi Erik. Nori groşi, ameninţători, se adunaseră şi mirosea puternic a ploaie, dar încă nu picura.

Păşind pe trotuar, mi se formă un nod în gât. Jacob nu spusese lucrul acela cu vreo intenţie anume. Înţelegeam asta, dar adevărul din cuvintele lui durea. Era ceva mai mult decât ruşine. Nu voiam să mă mai gândesc la Jeremy. Niciodată. Numai că, tot continua să revină ca o răceală mai veche. Dacă aş putea să-mi şterg din memorie timpul petrecut cu el, aş face-o.

Poate că încă nu ai trecut peste ce ţi-a făcut, mi-a şoptit o

voce enervantă din mintea mea, căreia i-am spus, imediat, să tacă.

— Tess.

M-am oprit la jumătatea dealului şi inima mi-a făcut acelaşi lucru pe care îl făcea de fiecare dată când auzeam vocea lui. Nu conta faptul că tocmai petrecusem mai bine de două ore cu el, sau că trecutul meu nu tocmai perfect explodase peste tot, la masa de prânz. N-aveam nicio speranţă.

Se apropie de mine cu un mic zâmbet pe chip. Apucându-mă cu grijă de braţ, mă trase de pe trotuar, deoparte din calea trecătorilor. Ne-am oprit sub un copac şi am strâns mai tare mâna pe geantă.

— Ai fugit imediat, îmi spuse. Nu am avut ocazia să te întreb ceva.

Încă mă ţinea de braţ, mâna lui caldă şi puternică rămânând pe pielea mea.

— Ce?

Jase mă privea ca şi când Jacob nu ar fi spus nimic, ca şi când nu aş fi fugit cu coada între picioare. În schimb, mi-a zâmbit, iar mâna i-a alunecat pe braţul meu, până când m-a prins de încheietură.

Doamne, Dumnezeule din Cer, dacă ieşea Cam acum şi vedea toate astea…

— Ce faci mâine, după ore? mă întrebă.

Ochii mi s-au deschis larg şi, la naiba, era ca şi cum un milion de propoziţii mi-ar fi invadat, instantaneu, creierul. Era? Făcuse? Este? A trebuit să mă opresc şi să îmi forţez creierul să funcţioneze corect.

— Mmm… termin orele la unu, dar nu am nimic în plan.

— Bine.

Am aşteptat să îmi explice mai mult, dar nu o făcu.

— Bine?

— Dap.

Se apropie atât de mult, încât pantofii lui îmi atinseră vârfurile alor mei.

— Pentru că acum ai planuri.

Şase

Calla stătea în uşă, cu un Twizzler[4] în mână.

— Deci, nu ai nici cea mai vagă idee ce-o să faceţi astăzi?

— Nu.

Am tras de marginea tricoului.

— Tot ce mi-a spus Jase a fost să fiu îmbrăcată pentru stat afară. Hainele astea sunt bune, nu?

Privirea îi trecu peste blugii şi tenişii mei.

— Dragă, afară e încă destul de cald. Ar fi cazul să te mai gândeşti în privinţa blugilor.

Am privit cu nostalgie la şifonierul mic şi la singura pereche de pantaloni scurţi din el, dar nu voiam să-mi petrec tot timpul făcându-mi griji că Jase avea să-mi vadă cicatricea. Nu că ar fi trebuit să îmi pese, dar, în mod evident, îmi păsa. Şi nu mai era chiar aşa de cald. Nu cum fusese cu o lună în urmă.

— Rămân la blugi.

Mă privi, răsucindu-şi vârful cozii printre degete.

— Ştii, nu se vede atât de rău. Doar ca să ştii. Oricum, continuă, înainte să pot scoate o vorbă. Unde-i Debbie?

---

[4] Marcă de bomboane din Statele Unite şi Canada.

M-am uitat spre patul gol, în care nu dormise nimeni.

— Nu ştiu.

Nu o mai văzusem de ieri, când nu fusese în cameră decât pentru câteva secunde, înainte să plece în grabă.

— Dar colegele de apartament?

— Bună întrebare.

Mi-am îndepărtat privirea de la pat.

— Încă nu le-am văzut.

— Ciudat, şopti, întorcându-se. Se apropie de uşa lor.

— Vreau să le bat la uşă.

— Nu face asta!

— Dar…

Inima mi-a tresărit când a sunat telefonul. Înşfăcându-l de pe pat, am citit mesajul.

— E afară şi mă aşteaptă.

Calla zâmbi larg.

— Oh! Hai să mergem!

Luându-mi geanta, am pus telefonul înăuntru, după ce i-am răspuns cu un mesaj scurt. Am ieşit pe casa scării, trecând pe lângă uşi deschise, pentru că unii aveau colegi de apartament normali.

— Deci, asta e ca o întâlnire, mă întrebă Calla în drum spre lift, luându-mă cu forţa de lângă scări. Nu-i aşa?

— Nu.

Îşi arcui o sprânceană în direcţia mea, în timp ce uşile se închideau.

— Cred că te place.

Pentru o clipă, am cochetat cu ideea că poate este o întâlnire şi că poate chiar mă place. *Mă bucur că ai făcut-o.* Un hohot de râs îşi croi drum prin pieptul meu. OK, nu era un lucru bun

să văd asta ca pe o întâlnire. Am scuturat din cap.

— Ţi-am spus. Ne cunoaştem de mult timp. Este prietenul cel mai bun al lui…

— Cam, m-a întrerupt ea. Ştiu. Dar nu iese cu Cam. Iese cu tine. Şi nu cred că singurul motiv pentru care te-a invitat să ieşi cu el este fratele tău.

Am deschis gura, dar, din moment ce eu nu mă gândisem că făcea asta doar datorită lui frate-meu, am închis-o la loc. Şi dacă tocmai ăsta era motivul? Mi-am pus o mână pe stomac. Nu voiam mila lui sau ceva de genul. Şi, mai rău, dacă făcea toate astea pentru că mă vedea ca pe o soră?

Ei bine, probabil puteam să elimin din ecuaţie teoria cu sora.

— Mmm, expresia de pe faţa ta este un pic înfiorătoare.

M-am concentrat ca să-mi relaxez trăsăturile.

A râs, când liftul s-a oprit şi uşile s-au deschis.

— Acum e mult mai bine.

— Serios?

Ea a încuviinţat din cap, iar eu mi-am trecut mâinile prin păr, apoi le-am lăsat în jos, când am ieşit din lift. Coridorul era aglomerat. Jumătate dintre persoane erau întinse pe canapele şi scaune. M-am oprit la uşă, privind la jeepul lui Jase, parcat într-o zonă interzisă.

— Pot să-ţi spun ceva? mă întrebă Calla, când am ajuns afară.

Inima deja îmi bătea nebuneşte.

— Sigur.

Pe chipul drăguţ îi apăru un zâmbet lent, ascunzând linia subţire a cicatricei.

— Trebuie să-ţi spun asta, da? Băiatul ăla…

— Ce? am întrebat-o, oprindu-mă la câţiva paşi de jeep.

Calla era de pe aici. Ca şi mine, era mai mică decât Jase, dar putea şti lucruri pe care eu nu le ştiam. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Nu trebuia să aibe vreo importanţă. Eram doar prieteni.

Iar eu parcă eram un disc stricat.

Calla oftă şi începu să se îndepărteze.

— Băiatul ăla este incredibil de atrăgător! Atâta tot.

Pe buze mi s-a format un zâmbet şi am râs, încordând muşchii feţei, apoi relaxându-i.

— Da, de acord cu tine.

Privind spre jeep, Calla zâmbi larg şi flutură din degete.

— Distracţie plăcută!

Făcându-i cu mâna, am inspirat adânc şi m-am îndreptat spre locul unde mă aştepta el. Se aplecă peste scaun şi îmi deschise portiera prin interior. Câteva şuviţe de păr şaten îi căzură pe faţă, atingându-i vârfurile genelor. Luke Bryan fredona încet la radio.

— Salutare, frumoasă domnişoară!

— Bună!

Am urcat în maşină şi am închis uşa, foarte încântată de salutul lui. Şi îmi dădeam seama că nu era tocmai sănătos. Întinzându-mă după centura de siguranţă, m-am întors spre el şi am încercat din răsputeri să nu mă holbez.

Nu purta cămaşă.

Jase, probabil, şi puteam să pun pariu bani pe care nu-i aveam pe faptul ăsta, avea cel mai bine sculptat corp. Chiar şi acum, când era aşezat pe scaun, muşchii lui abdominali erau bine definiţi şi păreau tari ca piatra la atingere. Privirea îmi trecu peste muşchii antebraţului, urmărind nodurile complicate ale tatuajului.

— Ai reuşit? mă întrebă, zâmbind.

Fără să am vreo idee despre ce vorbea, pur şi simplu m-am holbat la el. Râse încet şi se aplecă să-mi ia centura din mână. Trăgând-o pe deasupra mea, îmi atinse pieptul cu spatele degetelor.

Am suspinat uşor şi mii de senzaţii mi s-au împrăştiat prin vene.

Centura se prinse la locul ei, iar el ridică bărbia. Ochii argintii îi fulgerară.

— E bine aşa?

Am dat din cap că da.

Încă zâmbind, se întoarse la locul lui şi ridică o cutie roz, pe care abia atunci am văzut-o. Doamne, spiritul meu de observaţie era inexistent.

Îmi înmână cutia.

— Deja am mâncat jumătate. N-am putut să mai aştept.

Am deschis-o zâmbind şi am luat o muşcătură. Aşteptam cu nerăbdare să-mi primesc brioşele. Era ceva foarte emoţionant în faptul că nu ştiam ce aveam să gust.

După o singură înghiţitură, am gemut.

— O, Doamne, chestia asta conţine Reese's Pieces[5]?

Dădu din cap.

— Dap. Bună porcărie, nu-i aşa?

— Vreau să mă mărit cu ea.

Jase râse adânc şi porni de lângă trotuar. Nefiind sigură pe mine, am preferat să nu vorbesc, până nu mi-am terminat prăjitura şi nu mi-a trecut freamătul provocat de atingerea lui scurtă şi, probabil, accidentală, iar când s-au întâmplat toate

---

[5] Bomboane cu unt de arahide care se găsesc în America de Nord.

astea, ne aflam deja pe strada principală, îndreptându-ne spre Martinsburg.

— Unde mergem? l-am întrebat.

— E surpriză.

Mă privi cu coada ochiului.

— Deşi, probabil o să-ţi pară rău că te-ai îmbrăcat în blugi. Tipul de la meteo spunea că vor fi temperaturi foarte ridicate astăzi după-amiază.

Ceea ce însemna că avea să fie neobişnuit de cald pentru mijlocul lui octombrie, dar nu mai conta.

— Sunt bine.

Zâmbetul acela, din colţul gurii, îi crescu.

— Chiar eşti.

Am pufnit în râs, privindu-l.

— Tu chiar ai…? Aia chiar a fost…

— Senzaţional?

Am negat din cap, rânjind ca o proastă.

— A fost destul de rău.

Chicoti, aplecându-se şi schimbând postul de radio pe un canal de blues.

— Ba eu cred că a fost drăguţ.

Am deschis gura, cu intenţia de a-l întreba de ce voia să fie dulce, dar, din fericire, m-am abţinut. Întrebarea m-ar fi făcut să par o fraieră până când avea să-mi răspundă.

Forţându-mă să privesc pe fereastră, mi-am strâns mâinile în poală.

— Deci… cum merg cursurile?

M-am strâmbat, dându-mi seama cât de jalnică era întrebarea mea, dar Jase păru să nu observe.

— Totul merge bine. Dacă reuşesc să mă înscriu la toate

cursurile care mi-au mai rămas semestrul viitor, voi absolvi în primăvară.

— Asta-i foarte bine.

Am zâmbit larg, poate un pic prea larg. Nu ştiam ce vrea să facă Jase după absolvire, dar eram sigură că nu avea să rămână prin împrejurimi. Nici nu trebuia să mă intereseze pe mine toate astea.

— Unde vei pleca după absolvire?

Jase se foi în scaun, cu o mână pe volan şi cealaltă pe picior.

— Cu o diplomă în Mediu, aş putea să merg oriunde, dar prefer să rămân aici sau să fac naveta în Washington D.C., dacă reuşesc să prind un loc la Ministerul Afacerilor Interne sau la WVU. Ştii, au un departament de studii agronomice la ieşire din Kearneysville.

— Nu pleci de aici? întrebarea îmi ieşi prea repede.

— Nu pot, se repezi el, apoi adăugă imediat, adică, îmi place aici. Nu mi-a scăpat felul în care umerii i s-au încordat. Muşcându-mi buza de jos, m-am uitat pe furiş la el.

— Nu poţi?

Fără să răspundă, se întinse şi schimbă postul de radio pe ceva country. Cineva a început să cânte despre o lacrimă în bere[6], dar nu i-am dat prea mare atenţie. De ce a spus că nu poate să plece? Nu-l lega nimic de locul ăsta. Putea merge oriunde, mai ales dacă prindea un loc în Ministerul Afacerilor Interne.

Trecându-şi o mână prin părul ciufulit, se întoarse cu faţa spre mine.

---

[6] Referire la melodia „There's A Tear In My Beer" de Hank Williams Jr. Şi Hank Williams Sr.

— Tu ce vrei să faci?

— Eu?

Încerca să schimbe subiectul.

— Da. Tu. Ai de gând să rămâi aici?

Auzind nota de batjocură din vocea lui, m-am încordat.

— Vrei să predai?

Tonul pe care l-a folosit mi-a stârnit indignarea.

— Ce vrei să spui?

Râse, dar, din nu ştiu ce motiv, era un sunet sec şi aspru.

— Haide, Tess, vrei să predai unei grămezi de puşti din clasele primare? Serios?

Întorcându-mă spre el, mi-am încrucişat braţele pe piept.

— OK, nu pricep. Mi-ai dat de înţeles că ţi se părea o idee bună să devin profesoară şi eu…

— Este o idee bună, dar nu este…

— Ce? am întrebat, pe un ton defensiv. Ce nu este?

— Tu.

Privi spre mine şi viră la dreapta, pe strada Queen.

— Nu e pentru tine.

M-am holbat la el şi am pufnit în râs.

— Asta-i o prostie. De unde ştii tu ce mi se potriveşte şi ce nu? Furia mi-a năvălit în suflet şi nu am îndrăznit să analizez mai îndeaproape motivele din spatele ei.

— Abia dacă mă cunoşti, Jase.

— Te cunosc.

L-am sfidat.

— Ba nu, nu mă cunoşti.

Zâmbetul acela incomplet şi enervant îşi făcu, din nou, apariţia.

— O, Tess…

— Nu mă lua cu” O, Tess”. Vreau să ştiu de ce eşti atât de convins că aş fi o profesoară proastă.

— Nu am spus că ai fi o profesoară proastă.

Amuzamentul era evident pe faţa lui şi voiam să aflu şi eu ce dracu’ era atât de nostim.

— Ai fi o profesoară excelentă. Copiii probabil te-ar adora şi poate că asta te-ar face fericită, dar nu este ceea ce îţi doreşti de fapt.

— De fapt, îmi place să fiu înconjurată de copii. La studio, m-am oferit să ajut cu lecţiile claselor mai mici.

Privind pe fereastră, observam cum copacii şi câmpiile înlocuiau centrele comerciale şi clădirile cu apartamente.

— Deci, nu contează.

— Ok. Nu ai înţeles ce vreau să spun.

— Evident că nu, i-am răspuns cu răceală.

A oftat.

— Ai fi o profesoară extraordinară, Tess, dar tu eşti o… tu eşti o artistă. Asta ţi-ai dorit dintotdeauna.

Am strâns tare din ochi, de parcă asta ar fi putut, cumva, să blocheze adevărul din cuvintele lui.

— Nu asta mi-am dorit mereu.

— Nu?

— Nu.

— Nu te cred, îmi replică el. Şi iată de ce. Ai dansat încă de când ai început să mergi. Vei fi aici până când vei putea dansa din nou, nu-i aşa? Treaba cu predatul este doar o manta de vreme rea, pentru cazul în care nu vei mai putea dansa. Nu este ceea ce vrei să faci cu adevărat. Deja ai recunoscut asta în faţa mea.

Am deschis gura, vrând să-i spun că se înşela dar, Doamne-

Sfinte, mi-a ieşit cu totul altceva.

— Acum un an nu mi-aş fi imaginat că voi fi aici, înscrisă la facultate. Nici prin cap nu mi-a trecut. Şi ai dreptate. Când doctorul Morgan îmi va spune, luna viitoare, că pot reîncepe să dansez peste trei luni sau oricând va fi posibil, asta am să fac, pentru că asta a fost pasiunea mea. Ce e rău în asta? Nu voi mai fi *aici*, unde simt că nu înţeleg nimic.

Jase rămase tăcut, câteva momente.

— Nu e nimic rău în asta.

Mi-am ridicat mâinile cu frustrare, simţindu-mă ca şi cum mi-aş fi dezbrăcat toate hainele şi aş fi dansat nud fără niciun motiv anume.

— Şi atunci care-i sensul acestei conversaţii?

Zâmbi şi ridică dintr-un umăr.

— Nu ştiu. Tu ai început.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, mi-o întoarse Jase. M-ai întrebat ce planuri am. Eu doar ţi-am întors favoarea.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Vreau să te pocnesc.

El chicoti.

— Acum îmi doresc şi mai mult, am continuat, uitându-mă urât la el.

Încetinind jeepul şi intrând pe o alee îngustă şi familiară, îşi lăsă capul într-o parte. Trecură câteva clipe de tăcere.

— Ei bine, dacă decizi să rămâi pe-aici şi să te apuci de predat, să ştii că ai să te descurci de minune. Iar dacă nu, atunci e bine oricum. Ştiu cât de important este dansul pentru tine.

Nu am ştiut cum să îi răspund, dar apoi am realizat unde ne

aflam. Îndreptându-mă în scaun, am privit pe furiş semnul agăţat de lanţ.

— Suntem la fermă?

— Da.

Dintr-odată, am simțit cum agitaţia îmi vibra prin vene.

— De ce?

— M-am gândit la ceva.

Mi-a făcut cu ochiul şi mi-am reţinut un geamăt, iar stomacul meu i-a răspuns cu o mică tumbă.

— Ai să vezi.

Cu ochii larg deschişi, am privit înainte, în timp ce înaintam pe drumul denivelat. Dincolo de lanurile de porumb şi de câmpurile unde păşteau vacile, am văzut lucrul la care se gândise Jase.

Un fior de frică îmi străbătu şira spinării, amintindu-mi de conversaţia noastră despre dans şi călărie.

— O, nu…

Jase râse, parcând jeepul în faţa grajdului.

— Nici nu ştii ce pierzi.

Cu pulsul bătând frenetic, mi-am şters palmele umede pe blugi şi am înghiţit în sec. Ultimul lucru pe care îl voiam era să mor într-un mod oribil, în faţa băiatului pentru care nutream sentimente foarte puternice.

— Jase, nu ştiu ce să zic despre asta, caii sunt mari şi eu nu am urcat niciodată pe unul. Probabil am să ca…

Am tresărit, când mi-a atins buzele cu vârful unui deget.

— Opreşte-te, mi-a spus încet, ochii de un cenuşiu profund fixându-i pe ai mei.

— Nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei. Bine? Trebuie doar să ai încredere în mine. Şi tu ai încredere în

mine, nu?

Dar, înainte să îi pot răspunde, îşi mişcă degetul, trasându-mi buza de jos. M-am cutremurat şi mâna lui îmi mângâie bărbia, apoi dispăru.

— Tess?

Inspirând scurt, am dat din cap, dar probabil aş fi acceptat şi să mă joc în interiorul unui tocător de lemne, dacă el mi-ar fi atins din nou buzele.

— Am încredere în tine.

— Bine.

Zâmbi rapid şi apoi coborî din jeep.

L-am urmărit cu privirea, simţindu-mă un pic ameţită. Era adevărat. Aveam încredere în el şi asta era mare lucru pentru mine.

Nu am mai avut încredere într-un bărbat de când cu Jeremy, în afară de frate-meu.

Dar am avut încredere în Jase, din clipa în care l-am cunoscut.

Şapte

Nu aveam să mor astăzi. Cel puţin asta îmi spuneam într-una, când am coborât din maşină în căldura sufocantă. Vara încă nu voia să plece din zona asta.

Jase mi se alătură şi mâinile îmi tremurau. Din nefericire, se îmbrăcase cu un tricou alb privându-mă, astfel, de festinul vizual. Şi era mare păcat, pentru că, dacă tot aveam să-mi rup gâtul astăzi, măcar să mor privindu-i pieptul şi muşchii abdominali.

Uşa grajdului se deschise cu un scârţâit şi un om mai în

vârstă apăru dinăuntru. Deşi nu îl mai văzusem vreodată, am ştiut imediat că era tatăl lui Jase. Era ca şi cum m-aş fi uitat la Jase peste treizeci de ani.

Acelaşi păr şaten, pielea cafenie de la prea mult stat în soare sau datorită unui strămoş de mult uitat, era la fel de înalt şi zvelt ca fiul său. Ochi de culoarea oţelului se plimbară de la Jase la mine, devenind mai mari când se întoarseră înapoi, la el.

Cu fruntea încruntată, aşeză jos găleata de metal pe care o avea în mână. Un mic zâmbet de uimire îi apăru pe chip.

Jase aşeză o mâna pe mijlocul meu.

— Tată, ea e Teresa. Este sora lui Cam.

Păru să îşi amintească ceva.

— Sora mai mică a lui Cam? Aaa, dansatoarea!

Mi-am simţit obrajii îmbujorându-se. Cum de ştia omul ăsta atâtea despre mine? Şi dacă informaţiile veneau de la Cam, cine ştie ce altceva îi mai spusese frate-meu?

— Chiar ea, confirmă Jase, mişcând uşor mâna în sus, pe spatele meu.

— Bună ziua, i-am spus, făcând cu mâna în cel mai ciudat mod posibil.

Zâmbetul de pe chipul tatălui său deveni mai larg, pe măsură ce se apropia de noi, cu capul lăsat pe o parte într-o manieră care îmi amintea de Jase.

— Nu ai cum să fii înrudită cu Cam. E imposibil ca o fată drăguţă, ca tine, să împartă ADN-ul cu urâţenia aia.

În mod surprinzător, am râs. Îmi plăcea omul ăsta.

— Şi nu ai cum să fii aici cu tipul ăsta.

Făcu un semn din cap spre Jase, care se încruntă.

— Trebuie să te fi rătăcit.

Ei bine, îmi plăcea *foarte mult* omul ăsta.

— Aveţi dreptate. Nici măcar nu ştiu cine este această persoană.

Jase afişă o figură îmbufnată şi îşi îndreptă privirea spre mine.

— Ce dracu'?

I-am zâmbit larg.

Tatăl lui îmi făcu cu ochiul şi mi-am dat seama că Jase moştenise de la el nu numai înfăţişarea, ci şi personalitatea.

— Deci, ce faceţi voi aici?

Scoase o batistă roşie din buzunarul de la spate şi îşi şterse mâinile, cercetându-l pe fiul său.

— Jack este cu mama ta, la Betty.

— Ştiu. Merge acolo în fiecare zi, după şcoală.

Jase lăsă mâna în jos şi am simţit furnicături în locul în care mă atinsese.

— Îi arăt caii lui Tess.

Domnul Winstead îşi privi cercetător fiul.

— Păi, am să fiu în spate, dacă ai nevoie de ceva.

— Vom fi în regulă, tată.

Jase dădu să se întoarcă.

— Nu vorbeam cu tine.

Îmi aruncă o privire poznaşă.

— Dacă băiatul ăsta întrece măsura, spune-mi şi mă ocup eu de el.

— O, Doamne, gemu Jase, frecându-şi maxilarul cu o mână. Tată, suntem doar prieteni.

— Aha.

Taică-său se răsuci, ridicând găleata.

— Prieten cu o fată aşa frumoasă… Fiule, în mod sigur, faci

ceva greşit.

Zâmbetul mi-a ajuns până la urechi şi m-am întors spre Jase.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap, mă avertiză el.

Arăta de parcă ar fi vrut să-l sugrume pe taică-său, în timp ce se apropie şi mă luă de mână.

— Hai să mergem, înainte să-l fac de râs pe tata cu o tăvăleală în vechiul stil ţărănesc.

Taică-său râse şi aruncă mâinilor noastre unite o privire plină de subînţeles.

— Prieteni?

— Tată… oftă Jase.

Am chicotit, iar Jase m-a tras înspre gard şi tatăl lui a dispărut înapoi, în grajd.

— Îmi place tatăl tău.

Pufni în râs.

— Sunt convins că-ţi place.

— Mi-a dat de înţeles că nu aduci… prea multe fete pe aici.

— Nu aduc.

Oprindu-se, îmi dădu drumul mâinii şi păşi peste un gărduleţ.

— Dacă tocmai l-ai cunoscut pe tata, probabil înţelegi de ce.

O parte din mine era încântată că mă adusese acasă la el, un loc unde nu mai ajunsese nicio altă fată. Dar eu eram doar prietena lui, pe când celelalte fete, probabil, erau mai mult.

— Aşa, îmi spuse şi, prinzându-mă de talie cu ambele mâini, mă ridică peste gard, ca şi cum aş fi fost uşoară, ca un fulg.

— Puteam să fac şi singură asta, am murmurat.

Ridică din umeri.

— Ştiu.

Luându-mă din nou de mână, mă conduse prin iarba înaltă, spre marginea gardului de scânduri.

— Ai grijă. O cârtiţă sau o întreagă familie de cârtiţe, locuieşte la fermă. Sunt găuri peste tot.

— Bine.

Nu-mi era gândul la ferme sau la cârtiţe. Greutatea mâinii lui strângând-o ferm pe a mea făcea imposibil orice gând legat de găurile din teren.

Rămase tăcut tot drumul până la gard. Dându-mi drumul la mână, deschise zăvorul. Porţile de fier s-au deschis, cu un scârţâit de balamale.

Am ezitat.

— Nu sunt sigură de treaba asta.

Îmi zâmbi uşor, apropiindu-se cu paşi siguri.

— Haide, Tess. Ai spus că ai încredere în mine.

Schimbându-mi greutatea de pe un picior pe altul, am privit peste umărul lui. În partea cealaltă a ţarcului păşeau doi cai, cozile lor negre mişcându-se din când în când.

— Am încredere în tine.

— Atunci, vino cu mine.

Unul dintre cai, cel negru cu alb, ridică deodată capul masiv. S-a întors, îndreptându-şi botul spre partea noastră a gardului. Niciunul dintre cai nu avea şa.

— N-or să te omoare călcându-te în picioare.

Mă luă din nou de mână.

— Şi nici n-am pretenţia să încaleci vreunul.

Mi-am ridicat bărbia.

— Nu?

Zâmbi, prinzându-mi o şuviţă de păr zburată de vânt şi aşezând-o la loc.

— Nu. Acum vreau doar să faci cunoştinţă cu ei.

— Nu am mai făcut cunoştinţă cu vreun cal până acum.

— Ai să-i iubeşti.

M-a tras după el şi buzele mi-au tremurat.

— Sunt foarte blânzi. Jack i-a călărit de un milion de ori şi, dacă aş fi crezut că-s periculoşi, nu l-aş fi lăsat să se apropie de ei.

Aici avea dreptate.

— Bine, i-am răspuns, inspirând adânc. Hai să încercăm.

Nu mi-a dat ocazia să mă răzgândesc. În câteva secunde eram în interiorul ţarcului. O altă găleată metalică era aşezată jos, plină cu cereale.

— Am să-i chem aici, bine? Vor veni repede. Este ora mesei. Fii pregătită.

Am dat din cap, cu un nod în gat.

Frica mea păru un pic exagerată, până când Jase duse două degete la gura lui perfectă şi scoase un fluierat ascuţit. Caii ridicară capetele brusc, apoi o luară la galop, lovind puternic cu copitele pământul bătătorit, gonind direct spre noi.

La naiba!

M-am dat un pas înapoi şi m-am izbit de peretele de muşchi care era Jase, apoi am ricoşat. Am încercat să mă îndepărtez, dar, din spate, un braţ mi-a cuprins talia, ţintuindu-mă pe loc, pieptul lui lipindu-se de spatele meu.

— Totul e în regulă.

Îi simţeam respiraţia caldă lângă urechea mea şi nu mă puteam decide dacă să fac o criză de isterie văzând acei dinozauri îndreptându-se către noi sau o criză de isterie pentru că mă aflam în braţe le lui Jase.

— Te descurci foarte bine.

Apucându-l de braţ cu putere, am închis ochii. Inima îmi bătea de două ori mai tare, sărindu-mi prin piept, iar tunetul copitelor se apropia, zguduind pământul. Dintr-odată, un nor de praf se ridică în aer şi o briză caldă, umedă, îmi mângâie faţa. M-am tras înapoi, lipindu-mă şi mai mult de Jase.

— Ai un musafir, Tess.

Îşi rezemă bărbia pe creştetul meu, ceea ce îmi făcu inima să bată şi mai tare.

— Ca să fiu mai precis, ai doi vizitatori.

— OK.

Urmă o pauză.

— Îţi ţii cumva ochii închişi?

— Nu.

Ridică bărbia de pe capul meu şi pieptul i se zgudui de râs.

— Ai ochii închişi.

Râse din nou.

— Deschide-i.

Înjurând în gând, am deschis un ochi şi am sărit lângă el. Braţul i s-a strâns mai tare în jurul meu.

— O, uau!

Calul alb cu negru era cel mai aproape, stând la doar câţiva paşi de mine. Nici cel maro nu era prea departe, dând din cap şi nechezând uşor. Am privit uluită cele două creaturi.

— Nu sunt carnivori, nu? Pentru că, la cât sunt de mari, m-ar putea mânca foarte uşor.

Jase râse adânc şi mâna i se ridică, oprindu-se pe mijlocul stomacului meu, imediat sub sâni.

— Caii nu mănâncă oameni, prostuţă mică.

Mi-am mijit ochii la ei.

— Exista întotdeauna o primă oară.

Calul alb cu negru îşi arătă dinţii, ca şi cum ar fi rânjit la mine.

— Asta de aici? Domnul Prietenos? Jack îl strigă Bubba Unu, spuse cu voce calmă, liniştitoare.

Dar când degetul lui începu să deseneze cercuri mici pe materialul subţire al bluzei mele, lovind firul de metal din sutien, respiraţia mi se opri în gât.

— Şi cel maro este Bubba Doi.

Cu gura uscată, mi-am umezit buzele.

— Bună strategie de a-ţi aminti numele.

Râse uşor, iar degetul mare şi cel arătător începură să se mişte în sus şi-n jos, atingându-mi buricul, apoi urcând din nou. Era de parcă nici nu îşi dădea seama de ceea ce făcea, sau de impulsurile electrice pe care mişcările acelea le trimiteau prin mine.

— De acord, dar numele lui adevărat este Fulger.

Calul în chestiune scutură din cap, fluturându-şi coama zbârlită.

— Fulger parcă i se potriveşte mai bine, am recunoscut, relaxându-mă, pe măsură ce timpul trecea.

Poate că asta fusese şi intenţia lui. Să-mi distragă atenţia cu atingeri uşoare, nevinovate. Funcţiona.

— Dar Bubba Doi?

— Ah, cel care se uită la găleată ca şi cum ar fi pământul sfânt al cerealelor?

Am râs şi obrazul lui îl atinse, pe al meu.

— Acela e Tunet. Iar acum o să-i hrănim. Împreună.

Forţa de frecare produsă între degetele lui şi bluza mea îmi trimise fiori în sus şi în jos, pe şira spinării.

— Cu mâinile?

Văzându-l râzând, şi buzele mele se curbară într-un zâmbet.

— Da, cu mâinile.

— Ştiind ce tocătoare au în gură, nu sunt foarte sigură că vreau să fac asta.

— O să fii bine.

Îşi luă mâna de pe stomacul meu şi mă prinse de încheietură. Uşor, îmi întinse mâna în faţă.

— Nu te mişca.

Inima mi se clătină.

— Jase…

Fulger avansă şi îşi lipi nasul umed de palma mea. Am tresărit, aşteptându-mă să-mi înhaţe bietele degete. Dar nu o făcu. Împinse cu botul în palma mea, scâncind uşor.

Jase îmi conduse mâna pe maxilarul lui Fulger, până la urechile lui ascuţite, care se agitau încontinuu.

— Vezi? îmi şopti. Nu-i aşa de rău, nu?

Am dat din cap, iar degetele mi s-au strâns în blana moale. Fulger părea să intuiască direcţia mişcării, pentru că îşi rezemă capul de mâna mea, în timp ce degetele mi se încurcau în coama lui. Nu era rău deloc.

Jase se mişcă în spatele meu şi, dintr-odată, toate gândurile despre cai mi se evaporară. Şoldurile i s-au aliniat cu fundul meu şi mi-am muşcat buza, concentrându-mă la pata albă de pe botul lui Fulger.

Îl puteam *simţi* – îl simţeam pe Jase. Şi nu exista niciun dubiu în mintea mea că era afectat de contactul cu mine. Acea realizare şi faptul că îl simţeam tare şi lung m-au ameţit, exact ca în seara aceea de sâmbătă. Am roşit, şi o senzaţie mult prea caldă îmi coborî pe gât. Într-un colţ al minţii mele conştientizam că era doar o reacţie fizică. Era bărbat. Corpul

lui era lipit de al meu. Dacă o briză atingea zona intimă a unui bărbat, îl excita. Aşa că, ar fi trebuit să ignor totul, dar corpul meu nu era deloc de acord cu această idee. Corpul meu juca pentru altă echipă. O durere mi se aşeză jos, în stomac. O dorinţă acută îmi trecu prin vene.

— Nu sunt aşa de înspăimântători, nu?

Vocea îi era mai profundă, mai plină.

— Sunt ca şi câinii. Bine, cam ca un câine care poate căra în spate circa 90 de kilograme, dacă nu şi mai mult.

Îmi dădu drumul mâinii şi se îndepărtă, golul lăsat de corpul lui fiind ca un şoc rece.

— Ai încredere în mine.

Apoi mă plesni peste fund.

Am ţipat şi m-am întors spre el cu ochii mari, dar Fulger, evident plictisit de lipsa de atenţie, mă lovi peste braţ.

— Ah…

— E-n regulă. Tocmai l-ai mângâiat şi nu ţi-a mâncat mâna.

Am meditat la asta, în timp ce Fulger mă privea cu ochi întunecaţi. Îmi era încă frică, dar l-am mângâiat după ureche. De aproape, caii aveau dimensiuni impresionante şi, sincer, nu mă vedeam vreodată încălecând pe vreunul. Mai ales dacă îl chema *Fulger*.

Jase reveni lângă mine, aşezând găleata între noi. Tunet îl urmă, agitându-şi nerăbdător coada. Jase se aplecă şi luă o mână de ovăz, apoi se ridică. Botul maro se apropie imediat de mână şi el îşi întoarse privirea către mine.

— Atât de uşor e.

Nu mi-aş fi imaginat vreodată că voi lăsa un cal să-mi mănânce din mână, dar nu m-am plâns când Jase mi-a pus ovăzul în palmă. Cu faţa schimonosită, m-am întins spre

Fulger.

— Ar trebui să te vezi în momentul ăsta.

Jase râse şi clătină din cap.

— Eşti adorabilă.

Şi probabil puţin ridicolă. Obrajii mi se încălziră, iar Fulger îşi mişcă nasul prin ovăzul din palma mea.

— E mofturos?

Jase zâmbi şi mângâie gâtul lui Tunet cu mâna liberă.

— Cred că te place şi de aia nu se grăbeşte.

— Serios?

Rânjind, am întins şi cealaltă mână, mângâind botul elegant. Trecură câteva momente în care m-am întrebat cum am ajuns aici. Nu mă cărase până aici doar ca să cunosc caii. M-am prins ce voia să facă Jase, de fapt. Totul pornise de la discuţia noastră, din jeep, despre înlocuirea cu altceva a plăcerii şi a dozei de adrenalină pe care mi le oferea dansul.

Faptul că îi păsa suficient de mult, încât să facă asta pentru mine, să-şi facă timp pentru aşa ceva, era înduioşător. Mult mai mult decât acel sărut furat acum un an sau atingerile întâmplătoare de acum. În gât mi se formă un nod de emoţie, în timp ce Fulger ronţăia ovăzul, gâdilându-mi palma.

Nu ştiam de ce făcea Jase toate astea pentru mine. Da, eram prieteni de ceva vreme. Atunci când venea să îl viziteze pe Cam, mă vizita şi pe mine, dar asta părea mai mult decât ar fi făcut un prieten.

Pe de altă parte, nu eram eu expertă în prietenii.

Stând acolo, briza uşoara neavând niciun efect asupra stratului de transpiraţie ce-mi acoperea pielea, am realizat că nu aveam prieteni. Dacă Sadie sau ceilalţi de la studio mi-ar fi fost, cu adevărat, prieteni, am fi păstrat legătura chiar dacă nu

mai aveam un ţel comun. Nu era vorba doar de invidia şi ranchiuna care existau între noi. Fără dans, nu mai aveam niciun fel de legătură.

Am înghiţit pe lângă arsura din gât.

— Este la fel ca şi cum ai zbura?

Jase mă privi şi dădu afirmativ din cap.

— Da.

Înghiţind încă o data şi încercând să împing nodul care mi se formase în gât, am mai luat o mână de ovăz după ce Fulger termină ce aveam în palmă. Era un sentiment de pace în toate astea… liniştea de la fermă, gesturile simple.

— Nu-i rău deloc, am recunoscut.

— Ştiu. O să fie şi mai bine când ai să înţelegi ce înseamnă *aici* pentru tine.

Mi-am muşcat buza, amintindu-mi de cuvintele lui din maşină.

— Când ai devenit atât de înţelept?

— Întotdeauna am fost extrem de înţelept. Atât de mult, încât a fost ca un blestem pentru mine.

Am râs încet.

— De fapt, e vorba de experienţă. Ţi se întâmplă lucruri la care nu te aştepţi, Tess. Crede-mă. Lucruri care îţi schimbă în totalitate viaţa, schimbă tot ce credeai că îţi doreşti, cine credeai că eşti.

Lucruri care te fac să reevaluezi totul şi, chiar dacă la început nu ţi se pare un lucru bun…

Ridică din umeri şi îşi întoarse privirea spre Tunet.

— Câteodată ies mai bine decât te-ai fi aşteptat.

Tonalitatea vocii lui mă făcu să cred că, fără îndoială, experimentase neprevăzutul pe propria piele.

— Ştii ceva? întrebă Jase, după câteva minute de tăcere. Ceea ce a spus Jacob ieri la Den nu-i adevărat.

Schimbarea bruscă de subiect mă luă prin surprindere. În timp ce Fulger îmi mânca din palmă, l-am privit pe Jase.

— Ce?

Tunet îşi termină masa, se întoarse şi se îndepărtă, iar Jase îşi şterse mâinile pe blugi. Apoi veni lângă mine, mângâind absent urechea lui Fulger, pentru că eu îmi lăsasem mâna să cadă.

— Ştii despre ce vorbesc, Tess. Şi ştiu de ce ai plecat imediat.

Primul meu instinct a fost să neg totul, pentru că negarea era aproape întotdeauna mai uşoară decât înfruntarea adevărului. Dar, în acel moment, negarea m-ar fi făcut să par proastă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Tess…

— Aş putea trăi fericită până la adânci bătrâneţi dacă nu i-aş mai auzi numele, dacă nu ar mai trebui să mă gândesc la cum era el sau la cum era să fiu cu el şi să mă prefac…

Vocea mi se frânse şi m-am forţat să inspir adânc.

— Nu vreau să-mi mai amintesc acel sentiment.

Urmă un moment de tăcere.

— Dar ştii că nu vei uita niciodată şi trebuie să înţelegi că tot ce a spus Jacob nu este adevărat.

Oftând, l-am privit pe Fulger cum aduna ultimele boabe de ovăz.

— Ceea ce a spus este adevărat.

— Nu…

— E adevărat. Am fost una din „fetele proaste” care i-a permis unui băiat să o lovească.

— Am râs, dar sunetul mă zgâria pe urechi.

— Şi aproape i-am distrus viaţa fratelui meu, pentru că am permis ca situaţia să evolueze atât de mult. Crede-mă, ştiu asta.

— Se pare că nu ştii absolut nimic.

Jase îmi luă palma şi curăţă toate firimiturile de cereale de pe ea.

— Nu i-ai distrus deloc viaţa fratelui tău. A decis singur să meargă după nenorocitul ăla. Nu ai luat tu decizia pentru el. Şi nu pot să-l condamn, dacă aş fi fost în locul lui, l-aş fi băgat în pământ.

Am întors rapid privirea către el şi am observat sinceritatea din ochii lui cenuşii.

— Nu, Jase, n-ai fi făcut-o.

Sprâncenele i se ridicară.

— Ba da, aş fi făcut-o. Şi, ştii ce? Ar fi fost al dracului de greşit, dar ar fi fost decizia *mea.* Aşa cum a fost şi a lui Cam. Nu a fost şi nu va fi niciodată vina ta. Nu contează ce s-a întâmplat între tine şi ăla, spuse dezgustat, păţania de Ziua Recunoştinţei nu este din vina ta.

L-am privit în ochi şi, o, Doamne, cât aş fi vrut să-l cred! Apăsarea vinei era mai grea decât cea a unui viitor distrus. Totuşi, o parte din responsabilitate mi se ridică de pe umeri. Asta era adevărat, dar mi-am ferit ochii, urmărindu-l pe Fulger îndepărtându-se. Din moment ce nu-i mai acordam atenţie, calul îl urmase pe Tunet.

Jase încă îmi ţinea mâna şi degetele lui mi se strânseră în jurul încheieturii.

— Şi nu ai fost proastă.

Am râs, ridicând privirea.

— Bine. De ce îmi spui toate astea? De ce încerci să mă faci să mă simt mai bine?

— Pentru că e adevărat.

Buzele i se subţiară şi o expresie îngrijorată i se aşternu pe trăsăturile frumoase.

— Câţi ani aveai când ai început să te întâlneşti cu tipul ăla?

Am ridicat din umeri.

— Câţi ani, Tess? repetă, pe un ton vehement.

Scuturând din cap, am încercat să-mi eliberez mâna, dar m-a ţinut strâns. Toată discuţia asta mă făcea să-mi doresc să mă fac ghem sub baloturile mari de fân.

— Aveam paisprezece ani când am început să ieşim împreună. În vara dinaintea primului an de liceu. Eşti mulţumit de răspuns?

Nu părea fericit.

— Erai mult prea mică.

Degetele mi se strânseră, neputincioase.

— Eram, dar el…

— Nu te-a lovit de atunci?

Întrebarea lui Jase a fost atât de directă, încât am tresărit. Liniile dure din jurul gurii lui se destinseră.

— Când te-a lovit prima dată?

Asta era uşor. Amintirea era încă proaspătă în mintea mea.

— Tocmai împlinisem şaisprezece ani. Călcasem, din greşeală, pe noua lui pereche de pantofi sport Nike.

Jase îşi îndepărtă privirea. Un muşchi din maxilar îi pulsă. Au trecut aproape zece luni între prima şi ultima dată când m-a lovit. Zece luni în care am păstrat secretul, încercând să ascund vânătăile şi întrebându-mă ce făcusem ca să merit aşa ceva. Zece luni pe care nu voiam să le retrăiesc niciodată.

— Chiar şi la şaisprezece ani, erai mult prea mică. Încă eşti mult prea mică, spuse într-un final, cu vocea calmă, dar forţată.

— Nici nu-mi pot imagina prin ce ai trecut, dar erai doar un copil, Tess. Nu erai proastă. Ţi-a fost frică.

Nodul din gât reapăru din senin. Când am vorbit, vocea îmi era răguşită.

— Am crezut că e vina mea.

— N-a fost vina ta.

Culoarea ochilor lui se transformă într-un argintiu intens.

— Te rog, spune-mi că eşti conştientă de faptul că n-a fost vina ta.

— Acum ştiu asta.

Clipind repede, mi-am dres gâtul.

— Faptele lui nu au fost din vina mea, dar faptul că am tăcut nu m-a ajutat.

— Tess…

— Înţeleg ce vrei să zici, dar ar fi trebuit să povestesc cuiva. Nu ai cum să mă contrazici în privinţa asta. Tăcerea nu e o afurisită de virtute. Este o boală, un cancer care te macină şi te distruge psihic. Ştiu asta acum. Dar atunci nu am ştiut şi…

M-am oprit, clătinând din cap şi inspirând sacadat. Atunci m-am gândit la Debbie.

— Şi, ei bine, acum totul e diferit.

— Aşa e, dar nu ai fost proastă şi nu a fost vina ta. Şi aşa este, pentru că aşa zic eu. Şi am încheiat discuţia.

Am ridicat o sprânceană.

— Am încheiat discuţia?

Dădu din cap şi un colt al buzelor i se ridică.

— Mda. Ce spun eu e lege.

— Da. Absolut.

Zâmbetul i se lărgi şi mă trase uşor de braţ. În ochi îi sclipea un argintiu blând.

— Nu-mi pune la îndoială autoritatea.

Am râs, surprinsă că pot s-o fac după o conversaţie atât de intensă şi de tristă.

— Nu ai niciun fel de autoritate.

Mi-am dat ochii peste cap şi, după ce arsura produsă de conversaţia iniţială dispăru, am putut să văd adevărul din spatele cuvintelor lui. Chiar dacă îmi era greu să cred că nu aveam nicio vină pentru dezastrul care se produsese, ştiam că Jase credea cu fermitate în ceea ce spunea. Şi asta era important. Era al naibii de important.

— Deci, ce impresie ţi-a lăsat întâlnirea cu caii? mă întrebă şi era ca şi cum un nor negru se îndepărtase.

Am revenit pe teritoriu sigur.

— Nu a fost rău, nu-i aşa?

— Da, i-am zâmbit. N-a fost rău deloc.

— Poate data viitoare vei încăleca pe unul din ei? Poate pe Fulger?

Stomacul mi se strânse puţin.

— Ah…

— O să fiu cu tine, mă asigură, înclinându-şi bărbia. Tot timpul.

M-am imaginat stându-i aproape în poală, cu braţul lui înconjurându-mi talia, ţinându-mă aproape şi… m-am înfierbântat. Trebuia să-mi înfrânez pornirile pornografice înainte ca mintea mea să deraieze în teritoriul XXX.

Râse, cu un sunet adânc şi sexy, apoi se apropie. Tenişii lui îi atinseră pe ai mei şi a trebuit să-mi las capul pe spate ca să

mă pot uita la el.

— Îmi dau seama că îţi place ideea.

— Ce?

M-am încruntat, sperând ca expresia mea să pară înverşunată, nu prostească.

— Nu. Mă gândeam la orele de muzică de mâine. Nu parcurgem stilul baroc? Lucruri foarte stimulatoare. Sunt extrem de entuziasmată.

Un rânjet îi apăru pe buze.

— Nu cred că acela este motivul pentru care eşti entuziasmată sau că e ceea ce te excită.

— Nu eşti tu.

— Cum spui tu.

O privire maliţioasă apăru în ochii lui.

— Te gândeai la mine.

Am pufnit.

— Mda, nu prea cred. Nu mă gândesc deloc la tine.

— Eşti o mincinoasă groaznică.

— Şi tu ai un ego îngrozitor. Mai mare ca al lui frate-meu şi asta e ceva!

— Tu poţi să zici orice, dar eu ştiu adevărul.

Se aplecă şi buzele lui îmi atinseră obrazul, aprinzându-mi un foc mic în obraji.

— Vezi? Deja ai roşit şi încă nu am făcut nimic.

— Soarele e de vină, i-am răspuns, trăgându-mă înapoi, înainte să fac ceva prostesc, cum ar fi să-i prind faţa cu putere şi să-l molestez.

— Cred ca am făcut insolaţie.

A râs.

— Soarele nici măcar nu se vede.

Am pufnit.

— Ca şi cum asta ar avea vreo importanţă.

— Ştii ce?

Am aşteptat, lăsând capul într-o parte. Rânjetul acela enervant părea să i se fi blocat permanent pe faţă.

— E simpatic.

— Ce anume?

Speram că nu se referă la mine, pentru că voiam să fiu mai mult decât adorabilă în ceea ce îl privea.

— Tu.

Îmi prinse o şuviţă de păr şi începu să-mi mângâie gâtul cu vârfurile, în timp ce eu mă luptam cu impulsul de a scoate limba la el.

— Toată şarada asta, tu pretinzând că nu te gândeşti tot timpul la mine. Probabil stai în dormitor şi îmi scrii numele cu markerul pe toată tabla ta albă.

— O, Doamne! am râs.

— Şi apoi mă visezi, nu? Stai trează şi…

Râsul meu îl opri şi am ridicat mâna, încercând să îl lovesc în piept. Ceea ce spunea era complet ridicol. Ei bine, poate nu partea cu visul. Era personajul principal în câteva din visele mele. Dar mâna mea nu făcu contact.

Mi-o prinse în aer cu reflexe uimitoare şi mă trase la pieptul lui, într-o mişcare lină.

Impresionant!

— Nu e frumos să loveşti, îmi spuse, zâmbind. Şi nici să te minţi pe tine însăţi.

Cu pieptul lipit de al lui, conversaţia asta era mult mai dificilă. Am simţit furnicături în vârful sânilor.

— Tu te auzi ce spui? Ai zis că regreţi sărutul pe care mi l-

ai dat, deci, de ce ar trebui să stau şi să mă gândesc la tine? Te-am uitat, amice.

Când cuvintele mi-au ieşit pe gură şi ochii mei îi întâlniră pe ai lui, mi-am realizat greşeala. Nu ştiam la ce se gândea, dar intensitatea privirii lui mă mistuia.

Nu ştiu cum, am trecut de la tachinări şi fraze aruncate aiurea, pentru că tot ceea ce am debitat nu erau decât minciuni, la asta… şi nici măcar nu ştiam ce era asta.

Umorul îi dispăru de pe chipul izbitor.

— Nu am spus niciodată că regret că te-am sărutat.

— Sunt destul de sigură că ai spus-o.

Ochii îi ardeau ca argintul topit.

— Sunt sigur că nu am spus-o.

Am clătinat, uşor, din cap. Confuzia puse stăpânire pe mine şi nu ştiam ce să răspund.

— Şi nu regret că te-am sărutat.

Inima începu să-mi bată de trei ori mai repede.

— Nu regreţi?

— Nu.

Şi-a îndepărtat privirea un moment, maxilarul încordându-i-se, înainte să se întoarcă iar spre mine.

— Ar trebui. Aş vrea să pot regreta.

— Eu nu, i-am şoptit, înainte să mă pot opri. Nu regret nimic.

Mă fixă cu privirea preţ de un moment şi mâinile i se încleştară pe încheieturile mele. Întinse braţele, mărind distanţa dintre noi, iar eu ar fi trebuit să-mi ţin, naibii, gura.

— Fir-ar, trânti cu voce răguşită şi mă trase înapoi, în braţele lui. Aplecând capul, gura îi ateriză pe a mea, înainte să realizez ce se întâmpla. Creierul meu nu putea ţine pasul cu

evenimentele, dar mă săruta… mă *săruta.* Buzele lui erau pe ale mele şi nu era nimic blând sau dulce în acest sărut.

Parcă fusesem marcată cu fierul încins în doar câteva secunde.

Gura continuă să i se mişte şi îşi puse mâinile pe obrajii mei, aplecându-mi capul pe spate. M-am ridicat pe vârfurile tenişilor, aşezându-mi mâinile pe pieptul lui. Sub palmă, îi simţeam inima bătându-i la fel de repede ca a mea. Se cutremură şi degetele i s-au deschis, iar eu am încetat să mai respir.

Mai mult de trei ani de când am început să am sentimente pentru el, un an de când buzele ni s-au întâlnit ultima dată şi Jase… O, Doamne, în sfârşit mă săruta!

Pierzându-mi controlul asupra minţii şi a simţurilor, am tremurat, iar el îmi muşcă uşor buza de jos, aşa cum îmi făcuse mai devreme pe gât, apoi îşi trecu limba peste buzele mele, îndemnându-le să se deschidă. Sărutul se adânci şi Jase mă gusta, mă stăpânea, dar, în acelaşi timp, mă elibera. Acest sărut nu semăna deloc cu acela furat în urmă cu un an. Era de o mie de ori mai intens şi un sunet aproape primitiv îi scăpă din piept.

Mă sorbea cu totul.

Pentru o clipa mi-am făcut griji că tatăl lui ne putea găsi în ipostaza asta şi ar fi fost, ei bine, ar fi fost stânjenitor. Dar totul dispăru când mâinile lui îmi alunecară pe gât, peste umeri, aşezându-se pe şolduri. Să fim văzuţi? Absolut nicio problemă.

Inima mi se mări, până când am crezut că nu voi mai putea rezista, iar strânsoarea de pe şolduri se intensifică. Mă ridică de jos, fără să întrerupă sărutul. Din instinct, mi-am strâns

picioarele în jurul mijlocului şi braţele în jurul gâtului său, prinzându-mi degetele în părul lui moale.

Începu să meargă şi habar n-aveam unde se duce, dar eram uimită de faptul că putea face mai multe lucruri deodată şi de felul în care limba lui se împletea cu a mea, în timp ce îmi modela fesele cu mâinile, toate astea fără să se împiedice măcar o data.

S-a aşezat în genunchi, lăsându-mă cu spatele pe fân şi un val înnebunitor de senzaţii m-a străbătut. Corpului lui puternic era suspendat deasupra mea, ţinându-mă captivă, ca într-o cuşcă. Paiele subţiri mă împungeau în braţe, dar buzele lui erau ca un foc pe ale mele şi respiraţia mi se tăie, când se lăsă peste mine. Fânul se cufundă sub greutatea noastră, ocrotindu-ne pe amândoi şi mâna lui Jase îmi coborî pe coapsă, ridicându-mi piciorul pe şoldul lui. Noaptea în care fusese beat nu era nimic în comparaţie cu asta. Amândoi ştiam că era complet conştient de ceea ce făcea. Amândoi eram *aici.*

Presiunea, aşezarea celei mai dure părţi a lui peste cea mai moale parte a mea, nu mai lăsa loc pentru raţiune. Îl simţeam, iar când partea de jos a torsului său s-a unduit peste a mea, am scâncit de plăcere. Am ridicat bazinul, urmându-i îndemnul şi geamătul lui de răspuns îmi răsună în sânge, ca un tunet.

— La naiba, mormăi el, pe buzele mele umflate. Al dracului să fie, Tess, eu…

Gura i se lipi încă o data de a mea, dar sărutul era mai adânc, mai lent. Aproape tandru. Am crezut că i-am simţit mâna tremurând pe scobitura taliei mele, înainte să îşi croiască drum sub bluză. Eram complet convinsă că mâinile îmi tremurau când s-au prins în părul lui. Pielea aspră a palmei lui îmi mângâie stomacul şi am tresărit, dorindu-mi, având nevoie

de mult mai mult.

În acel moment, când nimic nu părea să mai existe în afară de sărutările lui, de gustul lui şi de senzaţia de a-l avea aproape, aş fi mers până la capăt.

La o fermă.

Lângă un grajd.

În fân.

Buzele i s-au ridicat de pe ale mele şi am scos un geamăt, simţindu-le imediat lipsa. Râsul lui plin de satisfacţie îmi trimitea săgeţi de dorinţă vâjâindu-mi prin vene, în timp ce buzele lui îmi trasau o cărare înflăcărată pe gât. Lăsând capul pe spate, i-am dat acces liber oriunde dorea.

Iar el a profitat.

Îmi sărută locul sensibil de sub maxilar, frecându-şi nasul de gâtul meu. Buzele lui stingeau arsura lăsată de barba aspră din jurul gurii. Tot corpul îmi ardea de dorinţa de el, de mai mult, de orice ar fi existat dincolo de *asta*.

Ca într-un tunel, am auzit huruitul puternic al unei maşini. La început, am crezut că e doar în imaginaţia mea, m-am rugat să fie doar imaginaţia mea. Dar pe măsură ce secundele se scurgeau, zgomotul devenea mai puternic.

Jase sări de pe mine direct în picioare şi făcu câţiva paşi înapoi. Aerul care îmi atingea pielea mi se părea rece, în ciuda zilei călduroase. Uluită, l-am privit de sus, până jos. Avea paie lipite pe tricou şi pe firele fine de păr de pe braţe. Atenţia mi s-a prins sub şoldurile lui, înainte să observ starea în care eram eu.

Bluza îmi era strânsa sub sutien.

Maşina trecu de cotitura drumului şi ceva roşu apăru printre verdele şi galbenul tulpinilor de porumb.

Încă nu reuşeam să îmi coordonez mişcările în urma evenimentelor, aşa că, atunci când Jase se apropie şi mă ridică în picioare, mă luă total pe nepregătite. M-am înclinat spre dreapta şi am încercat să mă redresez înainte să-mi las toată greutatea pe piciorul rănit. M-a prins la timp, ajutându-mă să rămân în picioare, iar eu respiram greu, de parcă abia coborâsem de pe scenă.

— Drace, Tess, spuse, netezindu-mi cu mâinile tivul bluzei. O îndreptă în timp ce eu stăteam acolo, ca o idioată.

— Asta…

Maşina se opri lângă jeepul lui Jase şi portiera din dreapta scârţâi deschisă. O creatură măruntă coborî împiedicându-se. Se auzi ţipătul unei femei.

— Jase! strigă o voce de copil. Fratele lui mai mic se întoarse spre ţarc.

— Jase!

Eram îngheţată în loc, plină de fân şi cu pielea atât de roşie, încât, acum, insolaţia putea fi o scuză bună. Privirea sălbatică mi se îndreptă către Jase.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva, spuse Jase, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

Opt

Jack se aruncă în braţele lui Jase. Ridicându-l pe micuţ, îl învârti în cerc. Oricine ar fi stat prea aproape, risca să-şi piardă un ochi. Jack chiţăia fericit, cu ochii strâns închişi şi gura deschisă.

Văzându-i împreună, inima mi-a tresărit. Jase… avea să fie un tată extraordinar, într-o zi. Nu că aş fi avut eu vreo şansă de

a-l vedea ca tată, din moment ce, pentru el, nu eram decât o imensă şi permanentă greşeală. Gândul ăsta mă durea, de parcă aş fi călcat pe un cuib de viespi, pentru ca apoi să-l iau la şuturi. Nu ştiam de ce doare aşa de tare. Ideea de a avea copii era una foarte îndepărtată faţă de ceea ce plănuisem să fac în viitorul apropiat, dar asta nu îmi atenua cu nimic strânsoarea din piept.

Jack se zvârcoli şi alunecă în jos, până când picioarele îi atinseră pământul, apoi alergă spre mine. Strângându-şi braţele mici în jurul picioarelor mele, privi în sus, rânjind într-un fel care îmi topea inima. Puştiul era adorabil.

— Ai învăţat să călăreşti căluţii? mă întrebă, uimindu-mă cu memoria lui excelentă.

Am zâmbit forţat.

— I-am hrănit, dar nu am învăţat să-i călăresc.

Şi, în ritmul în care avansa relaţia mea cu Jase, se părea că nu aveam să învăţ niciodată.

— De ce nu ai învaţ-o tu? chestionă Jack, întinzându-şi gâtul către frate-său.

— Învăţat-o, îl corectă Jase, absent.

Apropiindu-se, îl prinse de braţe pe Jack.

— Eşti ca o mică amibă.

Jack încruntă din sprâncene şi se ţinu strâns de picioarele mele.

— Ce-i aia o ah-mib-ă?

Jase râse şi îl trase din nou spre el.

— O chestie care are tendinţa de a se lipi de alte lucruri. Ar trebui să-i dai drumul.

Pentru o secundă, dădu impresia ca nu o va face, dar apoi mă eliberă din strânsoarea surprinzător de puternică. Jase

ridică privirea, întorcându-şi fratele cu spatele la mine. Privirile ni s-au întâlnit, iar el şi-o îndepărtă subit.

Super! Drumul până la cămin avea să fie amuzant.

Dar nu la fel de palpitant ca momentul în care a trebuit să mă prezint mamei lui, arătând de parcă tocmai mi-am tras-o în fân. Ceea ce aproape că se întâmplase.

Doamna Winstead îmi zâmbi destul de călduros şi i-am urmat pe cei doi fraţi spre jeep, dar se putea observa pe chipul ei ca era surprinsă.

Era o femeie frumuşică, cu linii fine de expresie în jurul gurii şi al ochilor. Îmbrăcată cu blugi şi o cămaşă uzată, părea să ştie care era treaba la fermă şi nu se dădea înapoi de la treburi grele.

Inspirând adânc, i-am întins mâna, în timp ce Jase îşi ridică fratele pe umeri, ca pe un sac de cartofi. Nu avea de gând să facă prezentările. Nu aşa cum făcuse cu taică-său. Nu după ceea ce se întâmplase şi eu m-am simţit ciudat, total nelalocul meu, ca şi cum nu aş fi avut ce să caut acolo. Şi chiar nu era locul meu acolo. O arsură îmi urcă în gât, intensificând durerea pe care o simţeam în piept.

Obrajii mi se înroşiră.

— Bună ziua. Eu sunt Teresa.

Observând cât de răguşită îmi era vocea, Jase mă privi aspru, iar eu mi-am dres glasul, concentrându-mi atenţia asupra mamei lui.

— Sunt sora lui Cam.

În ochii ei căprui se aprinse o scânteie.

— Aaa, da! Ce mai face fratele tău?

De cum am intrat pe tărâm cunoscut, m-am mai relaxat un pic.

— E bine. Se pregăteşte pentru preselecţiile D.C. United, de la începutul anului viitor.

— Serios? Mă bucur să aud asta.

Privi spre Jase, care acum făcea din nou mantia lui Superman cu frate-său. O, Doamne, erau adorabili împreună!

— Ştiai că Jase a jucat fotbal?

— Mamă, gemu Jase.

Am dat din cap.

— Da. Cam a pomenit ceva despre asta de vreo câteva ori, dar nu mi-a spus niciodată de ce a încetat.

Doamna Winstead deschise gura, dar Jase îl învârti pe Jack, apoi îl lăsă jos, cu grijă.

— Trebuie să plecăm, mamă.

Abia dacă se uită la mine.

— Haide, Tess.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am făcut un pas înapoi, muşcându-mi limba. Nu eram un câine, nu răspundeam la comenzi.

— Vreau să vin şi eu!

Jack porni imediat spre jeep, dar Jase îl ajunse din urmă.

— Nu, amice, va trebui să rămâi aici, de data asta.

Buza de jos începu să îi tremure.

— Dar vreau să merg cu tine!

— Ştiu, dar trebuie să o duc pe Tess înapoi, bine?

Jack se bosumflă, la doar câteva secunde distanţă de ceea ce avea să devină un acces de furie de proporţii uriaşe. Cu sprâncenele ridicate, Jase îngenunche în faţa lui şi îl apucă de umeri. Se coborâse la nivelul lui, spre deosebire de majoritatea tipilor de vârsta lui.

— Vin înapoi, bine? Apoi ieşim să mâncăm o îngheţată. Ce

zici de asta?

Ochii lui Jack s-au luminat, dar mama lui s-a încruntat.

— Jase, iar ai să-i strici cina.

Jase scoase limba.

— Nu o să stricăm nimic, nu-i aşa?

Puştiul chicoti.

— Nu!

— Bine. Mișcă-ți fundul înăuntru.

Se ridică şi îl conduse pe Jack acolo unde îl aştepta doamna Winstead.

— Mă întorc imediat.

Se întoarse spre mine şi m-am încordat.

Simţindu-mă ciudat, ca un dansator la prima apariţie pe scenă, le-am făcut cu mâna lui Jack şi doamnei Winstead.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

A zâmbit larg, uitându-se la Jase, apoi la mine.

— Sper că ne vom revedea.

Ah! Rahatul ăsta tocmai a devenit şi mai ciudat.

Am aprobat din cap, pentru că, oare ce altceva aş fi putut să fac?

Jack s-a smuls din braţele doamnei Winstead şi m-a îmbrăţişat încă o dată. Strângându-l la piept, am realizat că îmi va fi imposibil să nu îl iubesc pe puştiul ăsta.

O parte din mine voia să facă autostopul până în campus, dar asta ar fi fost ciudat, aşa că, după ce Jack a fugit înapoi, m-am îndreptat spre jeep. Pentru că Jase era mereu un gentleman atunci când voia, îmi ţinu portiera deschisă.

Nu i-am mulţumit.

Jase se urcă în maşină, scoţând un oftat de tipul celor care mie nu mi-ar fi reuşit niciodată, ceea ce mă călca pe nervi. De

ce se simţea *el* extenuat? Cu maxilarul încleştat, întoarse maşina şi porni pe drumul pietruit. Nu a scos niciun cuvânt până nu ne-am apropiat de capătul lui.

— Tess…

— Nici să nu îndrăzneşti, l-am întrerupt, tăios.

— Nu cred că ai de spus ceva ce eu aş vrea să aud acum. Şi dacă mai zici o singură dată că ceea ce s-a întâmplat a fost o greşeală…

Vocea mi se frânse într-un mod stânjenitor.

— Îţi trag un pumn în gât. Pe bune!

Buzele i-au tremurat, ca şi cum ar fi crezut că glumesc.

— Nu ar fi trebuit să mă exprim chiar aşa, dar…

— Nu, l-am avertizat, simţind că avea să spună ceva şi mai rău.

— Doar du-mă acasă.

Puteam să-i simt privirea aţintită asupra mea şi, ca să nu par o plângăcioasă, am strâns din buze ca să le împiedic tremuratul.

— Vreau doar să merg acasă.

După câteva clipe de tăcere, exclamă:

— La dracu'!

În loc să meargă mai departe, Jase opri maşina. Motorul jeepului continuă să meargă, iar el se întoarse spre mine.

— Nu înţelegi, Tess!

Mi-am dat ochii peste cap, pregătindu-mă să-i arunc o replică usturătoare, dar gâtul mi s-a strâns şi m-am oprit.

— Ai dreptate. Nu înţeleg. Eşti atras de mine, mă doreşti, dar continui să mă respingi. E din cauza lui Cam? Pentru că, hai să fim serioşi, e o scuză jalnică, Jase! E frate-meu, nu cel care are grijă de castitatea mea.

Faţa lui Jase se schimonosi, ca şi cum ar fi gustat ceva acru.

— Serios, chiar nu aveam nevoie de imaginea aia în minte.

— Ia mai taci!

Trăsăturile i s-au relaxat şi a strâns cu putere volanul.

— Bine. Nu, nu e vorba de Cam. Poate la început a fost, pentru că o aventură cu sora lui mai mică întrece orice fel de limite, dar pot să trec peste asta.

— Evident, ai trecut, am mormăit, uitându-mă pe geam. Sau scula ta a trecut foarte repede peste aspectul ăsta.

Jase tuşi, ca şi cum s-ar fi înecat.

— Tess, eu… treaba e că, nu ai vrea să fii cu mine. Chiar nu ai vrea asta.

Am râs scurt.

— Uau! Deci asta e noua tactică! Nu mă respingi tu, dar e mai mult ca şi cum te-aş respinge eu? Bună asta!

— Nu-i aşa, insistă el. Crede-mă. Sunt lucruri pe care nu le ştii despre mine şi, dacă le-ai afla, nu ai mai vrea să fii în preajma mea.

Întorcându-mă spre el, am arcuit o sprânceană.

— Ai omorât pe cineva? L-ai măcelărit şi l-ai aruncat la porci?

— Ce? fruntea i se încruntă. Nu.

— Ai bătut sau violat vreo faţă? Ai copii ascunşi într-o pivniţă, undeva? Sau eşti un terorist sub acoperire?

Faţa îi căpătă o expresie plină de dezgust.

— Drace, nu.

— Biiine, am spus încet. Nu ştiu ce lucru atât de îngrozitor ai fi putut să faci.

Îşi îndepărtă privirea, clătinând din cap.

— Nu înţelegi, Tess. Nu te pot avea.

— Dar deja mă ai, i-am şoptit, apoi am închis gura.

Tocmai am spus asta? Îngrozită, am privit cum ochii i s-au mărit.

O, Doamne, tocmai am spus asta cu voce tare!

Dar era adevărat. Jase mă avea, indiferent dacă realiza asta sau nu, chiar dacă voia sau nu. Nu puteam să schimb ceea ce-mi doream sau sentimentele pe care le aveam pentru el.

— Nu vreau, mi-a răspuns, umbre adunându-i-se în priviri. Nu vreau să-ţi rănesc sentimentele.

Dar… exista un „dar” nerostit care se cufunda în mintea mea.

Închizând ochii, am inhalat adânc, iar în piept mi s-a format o greutate, care mai apoi s-a extins. Eu îi oferisem totul, atât de jalnic şi asta era tot ce avea el de spus? Stânjenită dincolo de orice imaginaţie, nu voiam decât să dispar.

— Te rog, du-mă acasă.

Rămase împietrit pe scaunul şoferului.

— Tess…

— Du-mă acasă!

După câteva clipe tăcute, lăsă mâinile să-i cadă în poală.

— Este fiul meu! ţipă Jase, speriindu-ne şi pe mine şi pe el, apoi vorbi încet, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că rostea acele cuvinte.

— Jack este f*iul meu.*

Nouă

Credeam că nu am auzit bine. Trebuie să fi auzit altceva decât ceea ce spusese el, pentru că Jack nu avea cum să fie fiul lui. Jack era *fratele* lui.

Dar, privindu-l şi observând luciditatea din ochii lui cenuşii şi cât era de palid, am înţeles că vorbele lui reprezentau ceva atât de secret, încât, probabil, foarte puţini ştiau adevărul.

Am scuturat din cap, stupefiată.

— Jack este fiul tău?

Jase îmi susţinu privirea preţ de încă un moment, apoi se întoarse înainte. Trecură câteva secunde înainte să vorbească din nou.

— Fir-ar! Eu… nimeni nu ştie asta, Tess. Părinţii mei ştiu, la fel şi Cam, dar el nu ar spune nimic, nimănui. Nimeni altcineva nu mai ştie.

Nu eram surprinsă de faptul că frate-meu ştia, dar eram un pic şocată că nu-mi spusese şi mie. Dar, la urma urmei, nu era treaba mea.

Chiar nu ştiam cum să procesez vestea asta şi m-am holbat la el. Gândurile îmi alergau prin cap. Jack şi Jase chiar semănau foarte mult, dar aşa erau şi fraţii. Jase era foarte apropiat de Jack şi exista o legătură între ei, dar mulţi fraţi erau aşa. Jase părea să-l pună pe Jack mai presus de multe lucruri, dar şi fraţii făceau asta.

Numai că ei nu erau fraţi.

Erau tată şi fiu.

La naiba!

O grămadă de lucruri deveniră, dintr-odată, clare. Pe lângă comportamentul pe care îl avea faţă de Jack, mai era şi conversaţia noastră de mai înainte, despre cum el avea multă experienţă în materie de lucruri care, deşi neplănuite, deveneau cele mai frumoase din viaţa unui om. Şi asta, probabil, explica de ce nu mai juca fotbal şi nu plănuia să-şi găsească o slujbă după facultate care să-l ducă departe de casă.

Voia să fie aici, cu fiul său, indiferent care era statutul dintre ei. Explica, de asemenea, şi de ce nu ţinea fete prin preajmă. Avea un copil şi chiar dacă nu îl creştea el, personal, într-o zi era posibil să o facă. Şi era o cerinţă prea mare pentru o fată. Eram de acord cu asta. Şi eu eram destul de şocată.

Jase era *tată*.

În mod sigur era un FILF[7], un tată cu care mi-aş trage-o.

Am închis ochii. O, Doamne, nu-mi venea să cred că tocmai gândisem aşa ceva! Dar era un tată.

Tot aerul mi-a ieşit din plămâni şi am înghiţit cu putere, iar el s-a întins spre mine, luându-mi ceva, un fir de fân, din păr. L-am urmărit rotindu-l printre degete.

— El… el ştie?

Jase clătină din cap.

— Nu. Crede că bunicii îi sunt părinţi.

— De ce?

Am pus întrebarea înainte să realizez cât de personală era. Cât de nepoliticos din partea mea! Dar voiam să ştiu. Voiam să ştiu cum de Jase, care ţinea la copilul ăla mai mult decât la viaţa lui, lăsa pe altcineva să îl crească.

— E complicat, mi-a răspuns, rezemându-se în scaun.

Îşi frecă faţa cu mâinile şi oftă.

— L-au crescut încă de când s-a născut. Ca şi cum ar fi fost al lor. L-au şi adoptat. Asta mă face ratat, nu-i aşa?

Îşi înclină faţa spre mine, cu ochii plini de durere, iar pieptul mi s-a strâns.

---

[7] MILF (slang), abreviere pentru" Mother/Mom/Mum I'd Like to Fuck". De aici, personajul inventează varianta masculină, FILF, prescurtare pentru „Father I'd Like to Fuck".

— Nici măcar nu sunt în stare să-mi cresc fiul. Îl cresc părinţii mei, iar el nici măcar nu ştie. Asta mă face foarte atrăgător, nu-i aşa?

Am clipit rapid, cu gura larg deschisă, pentru că nu ştiam cum să răspund la aşa o întrebare.

Cu un râs forţat, şi-a lăsat capul pe spătarul scaunului. Tensiunea i se revărsa din umeri.

— Nu-mi cresc fiul, repetă, şi mi-am dat seama imediat că era ceva ce îşi repeta des. Timp de cinci ani l-au crescut părinţii mei. Vreau să schimb asta, dar nu pot recupera aceşti ani. Şi cum pot schimba, acum, situaţia? Dacă-i spun, aş putea să-i distrug copilăria, ceea ce nu vreau. Şi le-aş frânge inima părinţilor mei, pentru că îl văd ca pe propriul lor fiu.

Închise ochii.

— Sunt un afurisit de tată parazit.

Jase râse din nou, dar fără umor, iar eu m-am îndreptat în scaun.

— Nu eşti un parazit.

— Ei, haide!

Zâmbi, un zâmbet plin de ură faţă de sine.

— Tocmai ţi-am spus că am un copil. Am aproape *douăzeci şi doi* de ani şi am un copil de *cinci* ani pe care îl cresc părinţii mei. Fă calculul, Tess. Aveam şaisprezece ani când l-am conceput. Eram încă la liceu. Evident, nu e o chestie cu care să mă mândresc.

— Dar e ceva de care să te ruşinezi?

Privirea i se concentră asupra mea şi păru să cântărească întrebarea.

— Nu, spuse încet. Nu mi-e ruşine că-l am pe Jack. Nu o să-mi fie niciodată. Dar mi-e ruşine că nu îmi asum

responsabilitatea de a-i fi tată.

Mi-am muşcat buza, dorindu-mi să-l întreb mai multe, dar un camion zbură pe lângă noi.

— Deci, aveai şaisprezece ani când a fost conceput? Erai doar un copil, nu? La fel cum eu eram un copil când am fost cu Jeremy.

— E cu totul altceva, replică el, închizând ochii. Eu nu am nicio scuză.

— Câţi copii de şaisprezece ani cunoşti, care ar putea fi părinţi? l-am întrebat.

— Sunt foarte mulţi.

— Ei şi? Asta nu înseamnă că fiecare adolescent este pregătit pentru aşa ceva. Eu, în mod sigur, nu aş fi fost. Şi părinţii mei m-ar fi ajutat.

Am făcut o pauză, realizând, ca o idioată, că este nevoie de două persoane ca să faci un copil.

— Şi nu erai tu singurul responsabil. În mod sigur, există şi o mamă. Unde este…?

— Nu vorbesc despre ea, spuse răspicat, iar eu am tresărit la tonul lui. *Nimic* din ce se întâmplă nu are legătură cu ea.

Uau! Se părea că exista o dramă legată de mama copilului.

— Şi a ajuta nu e sinonim cu a adopta.

Ochii i se deschiseră în două fâşii subţiri.

— Când le-am spus părinţilor mei ce se întâmplase au fost supăraţi, dar au vrut ca eu să termin liceul, să merg la facultate şi să joc fotbal în continuare. Nu au vrut să renunţ la tot.

— Nu îi învinuiesc, am spus blând.

Dar ce s-a întâmplat cu mama?

— Deci, ori făceam asta, ori îl dădeam spre adopţie pe Jack, pentru că nu eram pregătit. Ştiu că sună greşit, dar la început

nu l-am vrut. Nu voiam să am de-a face cu el. Chiar înainte să se nască şi să îl văd, renunţasem la el, într-un fel…

Vocea i se îngroşă şi îşi drese gâtul. Era evident că mama, oricine ar fi fost ea, ieşise din peisaj încă de când se născuse Jack şi *muream* de curiozitate să aflu de ce.

— Aşa că au depus actele pentru adopţie şi le-a fost acordată. Privind înapoi, realizez că am fost al dracului de egoist. Trebuia să-mi fi asumat responsabilitatea atunci, dar nu am făcut-o şi nu mai pot schimba nimic acum.

— Dar faci parte din viaţa lui, Jase! Şi îmi dau seama că îţi doreşti cu adevărat să fi făcut lucrurile altfel. Nu asta contează cel mai mult? Să îl iubeşti, indiferent de situaţie?

Jase îşi lăsă din nou capul pe spate şi oftă.

— Îl iubesc mai mult ca viaţa mea, dar asta nu scuză greşelile pe care le-am făcut.

Furia îşi făcu loc în sufletul meu şi am uitat cu totul de povestea cu mama.

— Mi-ai spus, cu puţin timp în urmă, că eram prea mică la şaisprezece ani, că nu mă pot învinovăţi de faptul că nu am spus nimănui despre Jeremy. Vârsta şi naivitatea sunt o scuză bună pentru mine, dar nu şi pentru tine?

Deschise gura.

— E adevărat? Dacă da, atunci nu e corect şi este foarte subiectiv, pentru ca motivele sunt greşite.

Acum că mă pornisem, nu aveam să tac curând.

— Nu-mi poţi spune mie că trebuie să uit deciziile şi faptele din trecut, dacă tu refuzi să o faci!

Jase se rezemă de scaun, gâtul mişcându-i-se de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu găsea cuvintele potrivite.

— Ei bine, la dracu'! M-ai lăsat fără replică.

— Normal că da.

Buzele i s-au ridicat la colţuri, dar ochii i-au rămas încruntaţi.

— Tu… tu n-ai nevoie de aşa ceva.

A întors spre mine ochii înneguraţi.

— Eşti tânără şi ai toată viaţa înainte.

Am ridicat din sprâncene.

— Ce dracu’ are asta de-a face cu restul? Ţin la tine, Jase. Foarte mult. Bine? Şi vreau să fiu cu tine.

Îmi simţeam obrajii în flăcări, dar am continuat.

— Asta este evident, dar tu continui să iei decizii şi să complici lucrurile în mintea ta, fără să mă întrebi măcar ce părere am.

— Şi ce părere ai despre toate astea, Tess?

Maxilarul i se încordă şi ochii îi fulgerară într-un gri încins.

— Acum mai vrei să fii cu mine? După ce ai aflat toate astea? Şi crezi că e o idee bună ca noi doi să începem ceva? Şi dacă începem o relaţie şi te apropii de Jack?

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— De ce nu ai vrea să mă apropii de el? Doar ai spus că voi fi…

— Tu vrei să pleci, Tess. Nu ai de gând să rămâi pe-aici. Să fiu al naibii dacă am să rănesc copiliţi ăla doar pentru că tu vrei să te culci cu mine!

Tresărind, m-am tras înapoi. Lacrimile mi-au urcat în gât, arzându-mi ochii. Asta credea el cu adevărat? După tot ce i-am spus? După toate câte a spus şi a făcut el pentru mine? Totul se rezuma la faptul că eu voiam să mă culc cu el?

Faptul că gândea aşa despre mine mă durea mai tare decât atunci când m-a respins.

— Ştii ceva, Jase?

Vocea îmi tremura, dar m-am forţat să continui.

— Faptul că ai un copil pe care îl cresc părinţii tăi sau faptul că nu vrei nici măcar să şopteşti numele mamei lui nu sunt lucrurile care mă fac să îmi schimb părerea despre tine. Ci modul în care *te* comporţi şi presupunerile cretine pe care le faci sunt cele care mă obligă să gândesc aşa.

Zece

Vineri, Jase nu s-a prezentat la curs.

O parte din mine nu s-a mirat, când a început cursul despre stilul baroc şi Jase nu apăruse încă. Ieri, după ce am ieşit de pe aleea lui, am parcurs tot drumul spre campus într-o tăcere încordată.

Ceea ce i-am spus era adevărat. Da, mă uimise faptul că Jack era copilul lui. Era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat. Însă faptul era consumat şi, la naiba, expresia asta se potrivea de minune situaţiei! Asta nu însemna că îmi schimbasem părerea despre el. Nu chiar. Ei bine, afirmaţia asta nu era foarte adevărată. Sigur că îl vedeam cu alţi ochi. Era tată, pentru numele lui Dumnezeu! Nu cunoşteam niciun băiat apropiat de vârsta mea care să fie tată, dar asta nu mă făcea să am o părere proastă despre el şi nu scădea nimic din intensitatea sentimentelor pe care le nutream pentru el. Un lucru era sigur, o relaţie cu el ar fi fost dificilă.

Dar, indiferent de situaţie, tot complicată ar fi fost.

Avea un fiu, căruia, probabil, avea să îi spună adevărul într-o zi şi orice fată cu care avea să aibă o relaţie trebuia să fie de acord cu asta şi să fie pregătită.

Nu ştiu dacă eu aş fi fost vreodată, dar nici măcar nu îmi dăduse posibilitatea să aflu.

Aşa cum i-am spus şi lui, părerea pe care o avea despre mine durea cel mai tare. Faptul că el chiar credea că aveam să mă implic în viaţa lui Jack fără să dau doi bani pe modul în care avea să îl afecteze plecarea mea bruscă.

Din când în când, pe drumul de întoarcere, privirea lui Jase a întâlnit-o pe a mea şi, de fiecare dată, a întors capul. Singurul lucru pe care mi l-a spus a fost la revedere. Atât.

Şi asta mi-a frânt inima.

Jase nu m-a sunat şi refuzam să fiu eu cea care rupea tăcerea, la fel ca data trecută, doar ca să fiu tratată cu răceală şi indiferenţă.

Jack este fiul meu.

Oricât de prostesc ar fi părut, inima îmi sângera pentru el. În ciuda comportamentului cretin pe care îl avea faţă de mine, îl iubea pe puştiul ăla şi deciziile pe care le luase când fusese el însuşi un copil, îl apăsau.

Aşa cum şi pe mine mă bântuiau greşelile.

Şi mai era problema absenţei mamei şi refuzul lui categoric de a vorbi despre ea. Unde era? Oare mai locuia prin împrejurimi? Şi asprimea din vocea lui era, oare, din cauza inimii frânte?

În piept mi s-a aprins un junghi şi voiam să-mi trag palme. Nu aveam cum să fiu geloasă pe o femeie anonimă, dar ceva tot era acolo, ceva important, şi eram aproape sigură că frica lui de o relaţie provenea mai mult de la ea decât de la Jack.

Avea vreo importanţă?

A spus că eram doar o greşeală şi, deşi îmi împărtăşise cu sinceritate un secret atât de important, felul în care mă

percepea nu se schimbase. Înţelegeam de ce mă respingea, dar asta nu schimba rezultatul cu nimic.

Nu ar fi trebuit să-l las să mă sărute. Nu că n-aş fi ştiut cum avea să se sfârşească, dar durerea din piept se intensifica atunci când priveam locul gol de lângă mine. Nu dormisem mai deloc noaptea trecuta şi, până dimineaţă, durerea mi se instalase adânc, în suflet. Gândurile şi sentimentele mele se amestecau într-un nod mare, confuz.

Dar acum?

Acum eram enervată.

Nu eu l-am sărutat pe el, nici acum, nici prima dată. Nu eu eram cea care nu putea avea o relaţie. Era el şi tot el continua să-mi facă avansuri, alterna între sărutări ameţitoare şi respingeri.

N-aveam eu prea multă experienţă în materie de băieţi, sex şi prieteni, dar ştiam suficient, cât să îmi dau seama că îl excitasem încă dinainte să mă sărute. Trupul lui mi-a demonstrat aspectul ăsta din momentul în care şi-a pus braţele în jurul meu, când îl hrăneam pe Fulger. Dar ştiam că pofta trupească şi sentimentele erau două lucruri diferite.

Ce dracu', doar eu eram aia care se lăsa pradă poftei trupeşti cam de trei ori pe săptămână depinde cu cine mă întâlneam.

Simplul fapt că avea un copil nu-i înlătura dorinţa de a şi-o pune cu cineva, iar Jase mă *dorea*. Dar oare era mai mult decât atât?

Trebuia să fie ceva mai mult. Voia să experimentez şi altceva, în afară de dans, şi discuţia de ieri legată de Cam şi de faptul că nu fusese vina mea, însemna foarte mult. Însemna că îi păsa, nu-i aşa? Sigur că îi păsa, doar eram sora lui Cam… la naiba!

Supărarea îmi înţepă pielea şi m-am foit în scaun, strângând pixul atât de tare, încât capacul se crăpă. Am continuat să aţâţ focul, până când s-a transformat într-o sferă de furie, ceea ce era de preferat, în locul durerii.

Ce mă enerva şi mai rău era faptul că, pentru numele lui Dumnezeu, stăteam la ora de muzică şi probabil aveam să pic examenul pentru că îmi petrecusem ultimele treizeci de minute obsedată de un măgar.

— În perioada barocă a apărut noţiunea de tonalitate, spuse profesorul Gibson. Tonalitatea este un limbaj muzical unde o ordine specifică a înălţimii notelor are la bază o notă centrală, treimea tonală. Adică acordul de bază; de exemplu, în Do major este Do-Mi-Sol.

Ce?

Aterizând la jumătatea lecţiei, habar n-aveam despre ce vorbea Gibson şi, pe măsură ce el continua, deveneam şi mai confuză.

— Cei mai cunoscuţi compozitori ai stilului baroc sunt Johann Sebastian Bach…

Aveam să-i trag un *Sebastian Bach* lui Jase, direct peste ochi!

— Te simţi bine? mă întrebă Calla, la sfârşitul cursului.

Mi-am închis caietul şi am dat din cap.

— Da. Sunt doar obosită.

S-a ridicat de pe scaun fără să mai zică altceva. La ora de istorie, m-a întrebat cum a fost ieri şi, pentru că nu ştiam cum să îi explic fără să folosesc o ploaie de cuvinte cu „f”, i-am spus că a fost frumos.

Deşi afară era soare, la ieşirea din clădirea de arte ne-a întâmpinat un val de aer rece, şi m-am bucurat că eram

îmbrăcată cu blugi. Bietei Calla avea să-i îngheţe fundul în pantalonii roşii, scurţi, de bumbac.

— Ştii, când Gibson vorbea despre Sebastian Bach, mă tot gândeam la solistul acela rock din anii optzeci, care arăta super bine. Nu prea cred că adevăratul…

Cotind pe lângă clădire, a inspirat adânc.

— O, Doamne!

Curioasă, i-am urmărit privirea, strângându-mi braţele în jurul taliei. Mi-am mijit ochii. Un tip cu păr şaten, tuns scurt, traversa parcarea. Era o coadă de maşini intrând şi ieşind, iar el s-a strecurat printre un Volkswagen şi o furgonetă. Îmbrăcat cu pantaloni albaştri, de nailon, şi o bluză gri, cu emblema universităţii Shepherd, ce i se întindea pe umerii laţi şi pe pieptul plăcut, arăta ca şi cum ar fi ieşit dintr-o reclamă de genul „bine aţi venit la facultate”.

Îl mai văzusem de câteva ori prin Whitehall. N-aveai cum să nu-l observi, cu trăsăturile lui frumoase şi buzele expresive. M-am uitat la Calla.

— Cine-i ăla?

— Nu-l cunoşti? mă întrebă, trăgând de tivul pantalonilor. E Brandon Shriver.

— Brandon Shriver?

Mi-am scos din geantă ochelarii de soare şi i-am pus la ochi.

— Îmi place numele.

— Şi mie. Dar mă mir că nu-l cunoşti. Este prieten cu Cam şi Jase.

Am zâmbit forţat. Jase. În acel moment pretindeam că tipul nu exista. Nu prea îmi reuşea.

— A început semestrul trecut, în primăvară, dar e mai mare decât mine.

Obrajii i se îmbujorară. Calla avea douăzeci de ani, şi încercam să-mi dau seama cum era la vârsta asta. Mi-a răspuns înainte să o pot întreba.

— A fost plecat în armată, peste ocean, vreo doi ani. Cred că se specializează în educaţie, ceea ce mi se pare ciudat. E prea sexy ca să devină profesor.

— Hei! am exclamat, lovind-o cu cotul. Şi eu am să fiu profesor.

— Da, dar cu tine nu vreau să fac copii frumoşi. În schimb, cu el, adăugă, oftând visătoare, este cu totul altă poveste. *Ooo,* uite că vine!

Şi venea. Traversă pavilionul, sărind pe trotuar. La câţiva paşi de noi, a ridicat capul şi ne-a privit. Am remarcat instantaneu că are ochi de un verde strălucitor, ceva ce nu observasem până atunci, pentru că nu stătusem niciodată atât de aproape de el. Acea privire sclipitoare s-a îndreptat către Calla, apoi către mine şi înapoi, la blondă.

Calla îi făcu semn cu mâna, obrajii colorându-i-se în aceeaşi nuanţă de roşu ca oja de pe unghiile ei.

— Bună!

— Salut!

Avea o voce adâncă şi plăcută. A privit peste umăr apoi, din nou, spre locul unde stăteam noi.

— Traficul e de coşmar. Sper ca n-aveţi de gând să plecaţi din campus curând.

După o secundă, Calla a clătinat din cap.

— Nu în următoarele două ore. Tu?

Ştia foarte bine că nu plecam nicăieri, dar i-am făcut jocul.

— Nu. Cred că am să merg pe jos până în campusul de est.

Ceea ce mi se părea ciudat, după atâtea zile de mers cu

maşina.

Ca şi vremea, totul se schimba într-o clipă. Mi-am înlăturat din minte acel gând.

Brandon aprobă din cap, lovindu-şi de picior marginea caietului.

— Îmi pari cunoscută, a spus, ochii micşorându-i-se, până când nu se mai văzu din ei decât o linie subţire, de smarald. Avem cursuri împreună?

Dacă am fi avut, probabil aş fi fost mai atentă la orele alea. Când soarele s-a ascuns în spatele unui şir interminabil de nori, mi-am ridicat ochelarii pe cap, împingând înapoi şuviţele mai scurte de păr.

— Îl cunoşti pe fratele ei, l-a informat Calla.

— Îl cunosc?

Şi-a îndreptat atenţia spre ea.

— Da.

Calla şi-a poziţionat capul în aşa fel, încât el să îi vadă doar profilul, obrazul fără cicatrice.

— Este sora lui Cameron Hamilton.

— Nu, pe bune?

Buzele i s-au ridicat într-un zâmbet sincer, iar eu m-am întrebat dacă exista vreun loc, în lumea asta, unde să nu fiu recunoscută ca sora lui Cam.

— Da, văd. Ochii.

Mi-am simţit obrajii încălzindu-se.

— Oricum, e un tip de treabă.

Brandon îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Nu face parte din frăţie, nu? Cea a lui Jase Winstead?

La naiba! Chiar nu puteam scăpa de tipul ăsta.

— Nu, dar este prieten bun cu Jase şi încă vreo doi, şi merge

la multe petreceri de-ale lor.

— Ca asta din weekendul care urmează? mă întrebă.

Eu am încuviinţat din cap, iar el a privit-o, în tăcere, pe Calla.

— Tu vii la petrecere?

Calla îşi drese vocea.

— Nu, sunt la lucru.

În ochii lui se citi curiozitatea, deşi expresia feţei i-a rămas neschimbată.

— Unde lucrezi?

Mamă, conversaţia asta era cam la fel de ciudată ca două maimuţe încercând să şi-o tragă cu o minge de fotbal. Dar felul în care Calla continua să-i arunce priviri lui Brandon era adorabil. În timp ce ea îi răspundea la întrebare, m-am uitat în josul străzii şi am făcut un pas înapoi. Un jeep cu negru şi gri, mult prea familiar, ocoli un camion, oprindu-se lângă trotuar. Geamul portierei se deschise, odată cu gura mea.

Jase era la volan, cu o şapcă de un albastru închis, întoarsă invers, pe cap. Smocuri de păr şaten închis îi ieşeau de sub ea.

Aveam o slăbiciune pentru tipii care purtau şepci.

Aparent, aveam o slăbiciune pentru *tipii* care erau *taţi* şi purtau şepci.

Ochii cenuşii i s-au mutat de la mine, la Brandon. Privirea întunecată care i se aşternu pe chip îmi făcu inima să cadă în stomac.

— Hei, Shriver, care-i treaba?

Brandon zâmbi larg.

— Mai nimic. Care-i treaba cu tine?

Buna întrebare!

— Am venit să o iau pe Tess.

Un zâmbet forţat îi apăru pe faţă.

— Eşti gata?

Ce mama dracului? Sprâncenele mi s-au ridicat. A venit să mă ia după ceea ce s-a întâmplat ieri? După ce a lipsit de la ora de muzică? După ce m-a sărutat, s-a scuzat şi mi-a spus că e tată, apoi m-a insultat? Oare trăia într-un univers paralel, unde astfel de lucruri erau acceptate?

— Tess? m-a strigat, cu vădită nerăbdare în glas.

Furia îşi înfipse ghearele în mine şi eram foarte tentată să mă întorc şi să plec, dar Calla şi Brandon mă priveau curioşi. Deşi voiam să-i arăt degetul mijlociu, ultimul lucru pe care mi-l doream era să fac o scenă în mijlocul intersecţiei. O criză de isterie ar fi atras prea multe priviri şi singura atenţie cu care mă simţeam confortabil era cea de pe scenă. Probabil, de vină erau toate fazele nasoale pe care mi le făcuse, în trecut, Jeremy.

Strângând cu putere bareta genţii, m-am întors spre Calla şi Brandon.

— Ne vedem mai târziu.

Brandon mi-a făcut cu mâna, părând un pic surprins. Calla zâmbea, de parcă acceptasem o cerere în căsătorie. Îh! Am traversat pavilionul, trăgând tare de portiera maşinii ca să o deschid, apoi trântind-o în urma mea. Avea în poală o cutie roz şi dacă mi-o înmâna, aveam să i-o trântesc în cap.

Culoarea ochilor i se intensifică, atunci când mă privi încheindu-mi centura. A trecut o clipă apoi a spus:

— Brandon Shriver?

Am strâns din buze şi m-am rezemat în scaun.

— Cred că mi-a scăpat începutul acestei conversaţii, pentru că n-am nici cea mai vagă idee de ce-mi spui numele lui.

Maxilarul i s-a încordat.

— Vorbeai cu el.

— Mda, i-am răspuns încet. La fel şi Calla. Nici măcar nu-l cunosc.

Băgă jeepul în viteză şi îşi concentră privirea la drum.

— Mie nu mi s-a părut aşa. Ştii că este mai mare ca mine, nu? Prea mare pentru tine…

Mi-am îndreptat spatele, holbându-mă la el.

— Ce dracu'? Tu chiar vorbeşti serios?

A clipit o dată, apoi ochii i s-au micşorat.

— Nu-i nevoie să înjuri.

— Ba am să înjur, la dracu', dacă aşa am chef! Nemernicule! Buzele i-au tremurat şi furia mi-a crescut.

— Vorbesc serios, Brandon este… ei bine, a trecut prin multe şi tu nu trebuie să ai de-a face cu toate rahaturile alea.

— Mersi de sfat, *tată!*

S-a uitat urât la mine, iar eu i-am întors privirea.

— Dar nu te-am întrebat ce părere ai. Şi, din câte ştiu, pot să vorbesc cu cine naiba vreau… *ia stai!*

Muşchiul stupid, dar necesar din pieptul meu tremură.

— Eşti cumva gelos?

— Ce?

Râse nervos, în timp ce ne apropiam de parcarea din faţa căminelor.

— Nu sunt gelos sau ceva de genul ăsta. Sincer, sentimentele nu au nicio legătură cu ce-ţi spun acum. Brandon e un tip de treabă, dar…

— La dracu', eşti incredibil!

Am sărit de pe scaun şi geanta îmi căzu.

— De ce vorbim despre Brandon?

Pauză.

— A fost un accident pe Ruta 45 şi veneam de la fermă, deci nu am avut cum să ajung la curs, îmi spuse, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

— Uite brioşa. Are Snickers…

— Dă-o dracului de brioşă!

M-am uitat lung la el şi el s-a uitat la mine, de parcă îi sugerasem să aruncăm un bebeluş în mijlocul străzii. Gândurile îmi alergau prin cap.

— Ce dracu' are asta de-a face cu restul situaţiei?

— Nu am lipsit intenţionat de la oră. Nu vreau să crezi asta.

Era exact ceea ce crezusem, dar nu aveam de gând să recunosc acum. Şi-a aranjat cu o mână şapca, trăgând-o şi mai jos.

— Deci, de asta nu am fost acolo şi de asta sunt acum aici. Şi a ieşit bine, pentru că mă aşteptai…

— Ba *nu* te aşteptam.

M-a privit, cu ochii îngustaţi.

— Atunci înseamnă că vorbeai cu Brandon.

— O, Doamne! am răbufnit ridicându-mi mâinile. Asta e o discuţie tâmpită şi nu ceea ce ar trebui să vorbim acum.

— Despre ce ar trebui să vorbim, Tess? m-a întrebat, ieşind în şosea şi oprindu-se de tot. Traficul era blocat complet de la intrarea pe şoseaua cu patru benzi.

— Ştii foarte bine despre ce trebuie să vorbim. Ieri…

— Ieri a fost ieri.

Se rezemă în scaun, frecându-şi obrazul cu o mână.

— Lucrurile au scăpat de sub control. Se mai întâmplă.

Sprâncenele mi-au zburat în sus.

— Se mai întâmplă?! Des? Te plimbi pe stradă şi ţi se

întâmplă să săruţi fete? Te împiedici şi cazi în gurile lor? Dacă da, cred că e ciudat să trăieşti aşa.

— Păi…

Avea un zâmbet ştrengar şi sâcâitor, dar nu mai cădeam în plasă. A oftat.

— Tess, eşti o fată frumoasă, iar eu sunt bărbat şi…

— Ia mai taci!

Ochii i se măriră.

— Nici măcar nu încerca să termini ceea ce probabil va fi cea mai jalnică replică din istoria replicilor jalnice. Eşti atras de mine.

— N-am spus că nu sunt.

Traficul nu se mişcase nici măcar un centimetru, dar muşchiul de pe falca lui pulsa ca un vitezometru.

— Şi asta e problema, de fapt, nu-i aşa? Eşti atras de mine. Mă doreşti, dar te abţii din cauza lui Jack?

Furia îmi făcea inima să galopeze şi gura să turuie. Cuvintele pe care le ţinusem în mine trebuiau rostite.

— O, am uitat! Este pentru că nu vreau decât *să mă culc* cu tine.

A lovit volanul cu ambele mâini. Arzând de frustrare şi încă un milion de alte sentimente, mi-am desfăcut centura de siguranţă. El a împietrit.

— Tess…

— Ţine-ţi gura! Serios. Nu-i frumos. Nu mă săruţi şi apoi te scuzi. De două ori. Asta-i jignitor. Şi nici nu te îmbeţi atât de tare, încât să uiţi ceea ce-mi spui.

M-am aplecat şi mi-am ridicat geanta. Trebuia să mă îndepărtez, înainte să-l pocnesc sau să încep să plâng. Ambele variante ar fi fost umilitoare, dar extrem de satisfăcătoare.

— Ştii că te plac. De cât timp ştii? La naiba, mi-ai şi reproşat chestia asta. Dar ai vrut să fim prieteni şi am înţeles că nu eşti un tip ca oricare altul. Ai un copil.

— Nu îl cresc eu…

— Tot un tată eşti! am ţipat la el şi când s-a tras înapoi, am încercat să mă calmez. Uite, eu încerc să fiu OK cu toate astea. Dar nu mă poţi săruta dacă suntem *prieteni*. Nu ai dreptul să spui nimic atunci când vorbesc cu alţi tipi dacă suntem doar *prieteni*.

Pieptul i s-a ridicat şi a inspirat adânc.

— Ai dreptate.

O arsură stupidă mi-a cuprins gâtul. Nu ar fi trebuit să spună acest lucru. Nu ştiu cum vine asta, dar nu e corect, totul ar fi putut fi mult mai simplu. Pe de altă parte, Jase avea un trecut destul de încărcat, ăsta este adevărul. Arsura din gât se intensifică. Am apucat mânerul portierei. Acel sentiment pe nume mândrie mă făcea să nu mai suport să stau în maşină şi să-l ascult.

— Ne vedem mai târziu.

— Tess!

S-a întins după mine, dar eram deja afară din jeep, în mijlocul străzii blocate.

— Haide, nu face asta. Trebuie să…

— Nu mai trebuie nimic. Las-o baltă.

Am trântit uşa şi m-am îndepărtat. Greutatea din piept încerca să-mi urce spre gât şi, dacă reuşea, ar fi ieşit urât. Genul de urât ca atunci când te uiţi la Jurnalul[8].

Dar am continuat să merg, grăbindu-mă printre benzi. Când

---

[8] Filmul The Notebook (2004) cu Ryan Gosling şi Rachel McAdams.

l-am auzit strigându-mă, l-am ignorat. Piatra din stomac mă trăgea în jos, dar am reuşit şi mi-am adunat cioburile mărunţite ale demnităţii.

Jase şi săruturile lui, cu caii şi cu tot ce mai avea el, puteau să se ducă pe apa sâmbetei. El a fost mereu cel care a plecat. Acum era rândul meu.

Unsprezece

Am plâns ca un copil mic şi furios în noaptea aceea. Slavă Domului, Debbie era cu Erik, deci tot circul meu cu plânsete nu avea spectatori. Ce i-am spus lui Jase trebuia spus. Dacă voiam să fim prieteni sau să interacţionăm unul cu celalalt, sărutările şi toate celelalte lucruri trebuiau să înceteze pentru că, oricât de bine ne-am fi simţit în acele momente, devenea foarte inconfortabil la final. Da, era atras de mine, ţinea la mine şi eu îl doream. Da, avea un copil şi exista şi o mamă a copilului undeva, în lume. Dar orice ar fi simţit pentru mine nu este suficient ca el să treacă peste greutăţile pe care le îndurase sau peste zidul pe care-l ridicase între noi.

Însă toate astea nu schimbau cu nimic felul în care mă simţeam, ca sfârtecată din interior.

Şi, sinceră să fiu, mă îndoiam că putem fi, cu adevărat, prieteni. Eram suficient de sinceră cu mine însămi, încât să admit că nu puteam face diferenţa între bunătatea lui şi sentimentele pe care i le purtam şi că întotdeauna aveam să caut înţelesuri acolo unde nu erau. Iar el cădea pradă atracţiei fizice într-o secundă. Drace, nici nu petrecusem atât de mult timp împreună, dar, de fiecare dată când rămâneam singuri, ceva se întâmpla.

Mereu avea să se întâmple câte ceva.

Şi asta îmi amplifica durerea, ştiind e *puteam* avea o părticică din Jase, în cele din urmă, dacă renunţam la tot şi mă lăsam în voia hormonilor. Dar nu aş fi obţinut prea mult şi, având în vedere ceea ce simţeam pentru el, chiar nu îmi trebuia genul acela de rană.

Ca să nu mai spun că asta i-ar fi confirmat că, într-adevăr, voiam doar un lucru de la el.

Tâmplele îmi pulsau şi nu era nici măcar nouă dimineaţa când Debbie apăru, cu Erik pe urmele ei.

— Bună!

Erik se trânti pe patul meu şi se întinse, cât era de lung.

— Care-i treaba?

M-am uitat la el un moment, apoi m-am întors la Debbie. Ea îmi întoarse o privire plină de scuze.

— Nimic interesant. Încerc să învăţ, am răspuns, făcând semn cu capul spre manualul de biologie. Şi cam atât.

Erik se sprijini în coate.

— E sâmbătă dimineaţa şi tu înveţi?

A râs, iar eu mi-am imaginat cum ar fi fost dacă l-aş fi aruncat, în şuturi, de pe pat.

— Uau! Tu chiar n-ai altceva mai bun de făcut.

M-am încruntat la el.

— Sau poate este doar sârguincioasă, a intervenit Debbie, aşezându-se pe marginea patului ei şi zâmbindu-mi.

— Biologie, nu? Materia aia e destul de grea şi…

— Biologia pentru începători nu e grea.

Erik a râs din nou, clătinând din cap. Pentru prima dată, eram de acord cu el, dar poate că mie nu mi se părea grea, pentru că, surprinzător, îmi plăceau ştiinţele.

— Ce nu îţi spune Deb, este că ea a picat examenul de biologie în anul doi şi a trebuit să-l mai dea o dată.

Obrajii ei se înroşiră şi îşi încrucişa braţele la piept.

— Mersi, Erik.

El ridică din umeri.

— Bine măcar că arăţi beton.

Îi aruncă un rânjet care, probabil, lui i se părea seducător, dar nu era decât dezgustător.

— Pentru că, la partea cu inteligenţa? Ei bine…

Mi-am întors privirea către ea şi trebuia să fiu oarbă sau nepăsătoare ca să nu văd durerea şi jena din expresia ei.

Furia mă învălui ca un şarpe gata să atace şi am deschis gura, înainte să mă pot controla.

— Eşti un dobitoc.

Erik se întoarse brusc spre mine, cu ochii măriţi, iar Debbie îşi înăbuşi un suspin.

— Ce? mă întrebă el.

Era prea târziu ca să-mi retrag cuvintele şi nici nu voiam s-o fac.

— M-ai auzit foarte bine.

Ridicându-mă, mi-am aruncat în geantă manualul şi caietul.

— Ceea ce ai spus e o dobitocie. Prin urmare, eşti un dobitoc.

Debbie a rămas încremenită pe pat, cu gura larg deschisă.

Două pete mari, roşii, au apărut pe obrajii ei. Gura lui Erik se mişcă de parcă ar fi avut o avalanşă de insulte pe care voia să mi le arunce, dar le filtra. Şi puteam să pun pariu că filtrul ăla avea un nume: Cam.

— Mă duc la bibliotecă.

Întorcându-mă spre Debbie, i-am zâmbit blând, apoi mi-am

pus geanta pe umăr.

— Scuze.

Avea o privire ciudată, sticloasă care mi-a făcut stomacul ghem. Ieşind din cameră, satisfacţia mi-a dispărut imediat. Abia când am ajuns în hol mi-am dat seama ce însemna privirea aceea.

Frică.

*

Am petrecut câteva ore la bibliotecă şi, în atmosfera rece şi silenţioasă m-a cuprins un sentiment de nelinişte. Nu ar fi trebuit să-l fac dobitoc pe Erik. Nu pentru că nu ar fi fost unul, ci pentru că frica din ochii lui Debbie mi-a amintit de mine.

Nimeni nu l-a făcut dobitoc pe Jeremy. Cel puţin nu în faţă, dar, dacă ar fi făcut-o cineva, el ar fi dat vina pe mine şi pun pariu că Erik o învinuia, acum, pe Debbie. De asta mă simţeam groaznic.

Dându-mi seama că habar n-aveam ce citisem în ultimul capitol, mi-am rezemat faţa în palme. N-avea niciun rost să învăţ acum. Cuvintele mi se amestecau în cap. Lanţul trofic şi dezechilibrul ecosistemului nu aveau niciun sens, deşi ar fi trebuit.

Am închis manualul şi am privit mesele goale. Nu era absolut nimeni la etajul doi. Oftând, am scos din geantă telefonul mobil.

Nici apeluri pierdute, nici mesaje. Sigur că nu. Oare de ce mai verificam? Doar nu mă aşteptam să mă caute Jase şi nici nu voiam.

Eram o mincinoasă groaznică.

Când am găsit curajul să mă întorc în apartament, camera noastră era goală. Patul lui Debbie era neatins. Nu era nimic rupt sau deplasat, dar nu mă mira asta. Erik nu făcuse o criză de nervi, în timpul căreia să distrugă tot. Nici Jeremy nu făcuse asta vreodată.

Era deja ora opt, când m-am hotărât să mă pregătesc pentru petrecere. Am făcut un duş. O parte din mine voia să renunţe, dar era prima petrecere la care fusesem invitată. Ori mergeam şi mă confruntam cu posibilitatea de a da ochii cu Jase, ori rămâneam acasă şi îmi plângeam de milă.

Pentru o seară, aveam să las deoparte părerile de rău.

Ducându-mă la petrecere aveam să-mi demonstrez că o terminasem cu Jase, că puteam să stau în preajma lui fără să clachez.

Mi-am uscat părul, l-am adunat într-un coc lejer şi m-am îmbrăcat cu o pereche de colanţi negri. Cămaşa drăguţă ieşea din discuţie, aşa că am ales o bluză lungă, cu buline şi fusta de blugi preferată, purtată mult prea mult. Când mă încălţam cu o pereche de balerini, mi-a sunat telefonul.

L-am strecurat în buzunarul de la spate, împreună cu cartela, am inspirat adânc şi am ieşit pe uşă. Avea să fie o seară distractivă. Avea să fie o seară normală. Aveam să fiu ca oricare altă tânără de aproape nouăsprezece ani care mergea la o petrecere. Aveam să mă distrez.

Cam era la volanul maşinii lui Avery, parcată lângă trotuar. Apropiindu-mă de portiera din spate, l-am văzut pe frate-meu retrăgându-se de pe scaunul din dreapta, pe care stătea Avery, cu obrajii roz, ca felicitările de Sfântul Valentin.

Zâmbind larg, m-am urcat în maşină.

— M-aş mira dacă voi doi reuşiţi să terminaţi facultatea

înainte să faceţi copii cât pentru o echipă de fotbal.

Ochii căprui ai lui Avery se măriră.

— O, Doamne, nu…

Am râs, încheindu-mi centura de siguranţă. Cam se uită la mine, prin oglinda retrovizoare. I-am zâmbit cu toată inima.

— Ce? Nu vreţi copii?

— Nu, nu în viitorul apropiat, mi-a răspuns.

— Dar, înseamnă că v-aţi gândit la asta?

Mă întrebam dacă Jase se gândise la copii cu mama lui Jack. Probabil că nu la vârsta de şaisprezece ani, dar în viitor.

Avery avea obrajii roşii ca focul.

— Nu chiar. Asta e o treabă serioasă. Nu că relaţia noastră n-ar fi una serioasă.

I-a mângâiat braţul lui Cam când el s-a întors spre ea, apoi se răsuci în spate, zâmbind.

— Arăţi foarte bine. Ador bluza aia.

— Mulţumesc. Şi tu la fel.

Şi chiar arăta bine, îmbrăcată cu blugi şi o cămaşă verde, foarte drăguţă, care se potrivea perfect tenului ei.

— Câte persoane vin la petrecere?

— Nu foarte multe, a răspuns Cam, învârtind volanul. Nu este una foarte mare. E posibil să te plictiseşti.

— N-o să se plictisească, interveni Avery. Jacob nu poate ajunge, dar Brit vine.

M-am relaxat pe banchetă, în ciuda mişcărilor întortocheate pe care le făcea stomacul meu.

— Super!

— Vine şi Ollie? l-a întrebat ea pe Cam.

Pe buze îmi trecu un zâmbet. L-am întâlnit pe Ollie, fostul coleg de cameră al lui Cam, de câteva ori. Absolvise în

primăvară şi, chiar dacă nu îl cunoşteam prea bine, ştiam destule despre el.

— Cred că o să apară, mai târziu.

Cam s-a întins, i-a găsit mâna lui Avery fără să se uite şi şi-a împletit degetele cu ale ei.

Mi-am îndreptat privirea spre fereastră, puţin stânjenită. Nu pentru că le plăcea să se atingă, şi se atingeau mereu, ci pentru că aveam în stomac un mic monstru, verde de invidie. Nu ar fi trebuit să fiu geloasă pe ei.

Scuturând din cap, mi-am dres vocea.

— Ce specializare are Ollie?

— Medicina.

Ochii mi s-au mărit.

— Vorbeşti serios? La naiba! N-am crezut că e…

Îh, cum puteam să zic asta într-un mod politicos?

— Credeam că şi-a fumat majoritatea celulelor cenuşii.

Avery chicoti.

— Aşa credeam şi eu.

— Ollie este mai inteligent decât crede multă lume, a răspuns Cam.

A trecut în viteză pe lângă Sheetz şi mi-a făcut poftă de un covrig jalapeno, umplut cu brânză.

— E mai inteligent decât realizează el însuşi.

Cam şi Avery s-au cufundat într-o conversaţie despre cum amândoi credeau că se întâmpla ceva între Brit şi Ollie, dar că niciunul dintre ei nu voia să recunoască. Strângându-mi mâinile până când au început să mă doară articulaţiile, m-am concentrat pe umbrele de afară. Cam a virat brusc la dreapta, într-un cartier, traversând câteva străzi fără stâlpi de iluminat şi respiraţia mi s-a oprit.

A parcat aproape de capătul străzii, în faţa unei case mari, cu trei etaje, care părea să aibă aprinse toate luminile posibile.

Cu stomacul ghem, am coborât din maşină şi am tras în piept aerul rece al nopţii. M-am gândit să îl trag deoparte pe Cam şi să-l anunţ că ştiu despre Jack, dar nu mi s-a părut corect, de parcă n-aveam niciun drept s-o fac.

Avery s-a lipit de mine, trecându-şi braţul printr-al meu.

— Eşti gata?

Am dat din cap că da. În timp ce traversam strada împreună şi ne îndreptam spre uşa principală, mă gândeam doar la cum avea să reacţioneze Jase când dădea cu ochii de mine. Oare avea să fie supărat că am venit? Sau fericit? Nervos?

Drăcia dracului! Nu avea nicio importanţă. Nu venisem aici pentru Jase.

Cam ne-a ţinut uşa, iar Avery m-a condus înăuntru. Nu mai intrasem până acum într-o casă a frăţiei, aşa că nu ştiam la ce să mă aştept, dar tot am rămas surprinsă.

Holul era scurt şi mirosea destul de bine. Lângă uşă erau aliniate perechi de tenişi şi nu vedeam găuri în pereţi. Nu ştiu de ce, dar mă aşteptasem la găuri.

— Hei, voi! A strigat Cam, strecurându-se pe lângă noi, în sufragerie. Ce faceţi?

Avery îşi dădu ochii peste cap şi îmi dădu drumul braţului.

— Uau! Nu ai vorbit deloc tare.

Câţiva băieţi stăteau în sufragerie, îngrămădiţi în jurul canapelei şi al televizorului. Un fior îmi trecu pe piele, când l-am recunoscut pe Erik. A ridicat privirea şi, imediat, şi-a întors-o înapoi, la joc. Avea o postură rigidă. Lângă el, Debbie părea să fie bine. Mi-a zâmbit şi mi-a făcut uşor cu mâna.

I-am răspuns la salut, vrând să mă scuz pentru mai devreme,

dar ştiind că nu era o idee bună să fac asta cu Erik prin preajmă.

Brandon Shriver era aşezat lângă Erik, cu o bere într-o mână şi o manetă de joc în cealaltă. M-a salutat din cap, apoi s-a întors spre Cam, ridicând maneta.

— Vrei să joci?

— Nu, răspunse Cam, întorcându-şi şapca cu cozorocul la spate. Păstreaz-o tu.

— Frate, butoiul cu bere e afară, i-a spus un tip blond, pe care nu îl mai văzusem până acum. Era căţărat pe braţul unui fotoliu vechi şi ponosit. Privirea întunecată i-a trecut peste Avery şi s-a oprit la mine. Luând o înghiţitură din sticla pe care o avea în mână, a zâmbit.

— Şi cred că e în plină desfăşurare un joc de beer-pong.

I-am zâmbit şi eu. Tipul era drăguţ, chiar dacă nu avea părul şaten închis sau ochii cenuşii. Ba chiar ăsta era un lucru bun. Zâmbetul mi s-a extins.

— Super!

Cam s-a răsucit, lăsându-şi un braţ pe după umerii lui Avery.

— Şi nu te mai holba la soră-mea, măgarule!

Am rămas cu gura căscată.

Tipul a chicotit şi mi-a făcut cu ochiul.

— Da, să trăiţi!

— Cam!

Avery l-a lovit în stomac şi eu m-am întors cu spatele, roşie, ca focul.

— Încetează, i-a spus, lovindu-l din nou.

El ridică dintr-un umăr şi se îndreptă spre uşa deschisă care ducea în garaj.

— Hei, am spus că poate să vină. Nu că n-o să regrete c-a venit.

M-am strecurat pe lângă ei şi l-am lovit cu cotul în coastă simţindu-mă mult mai bine când l-am auzit gemând.

— Din câte ştiu, nu am nevoie de aprobarea ta, isteţule.

— Adevărat, a adăugat Avery.

Faţa i se schimonosi.

I-am aruncat o privire care să-i dea de înţeles că, dacă mai deschidea gura, aveam să recurg la violenţă fizică. Lovindu-mă peste vârful coculuí, s-a ferit de pumnul meu şi s-a aplecat să-i sărute obrazul lui Avery.

— Vrei să participi la beer-pong?

Ea clătină din cap.

— Cred că am să stau pe tuşă, de data asta. Tu?

Habar n-aveam cum se joacă beer-pong.

— Nici eu nu mă bag.

— Eşti bine? a întrebat-o în şoaptă pe Avery şi, când ea a dat din cap că da, a sărutat-o din nou, pe frunte.

— Voi fi chiar acolo.

Sprâncenele mi s-au ridicat. Acolo însemna chiar în faţa scaunelor de pe gazon. În timp ce el a alergat spre grupul de băieţi adunaţi în jurul unei mese de ping-pong, eu şi Avery ne-am îndreptat spre butoiul cu bere şi ne-am întors la scaunele noastre cu paharele roşii, de plastic, pline ochi.

L-am urmărit pe frate-meu interacţionând cu băieţii preţ de câteva momente şi am luat o înghiţitură din băutura amară. Apoi încă una.

— Nu sunt multe fete pe-aici.

Avery s-a rezemat în scaun, întinzând picioarele.

— Eu nu vin la multe dintre petreceri, dar cred că astea sunt

mai mult ca nişte adunări. Aşadar, de obicei, sunt prezente doar iubitele.

Strâmbându-mă, am mai luat o înghiţitură.

— În concluzie, eu sunt cam în plus?

Mi-a zâmbit.

— Păi… vrei adevărul sau o variantă care să te facă să te simţi mai bine?

Am râs.

— Loveşte-mă cu tristul adevăr.

Pielea din jurul ochilor i s-a încreţit într-un zâmbet mai larg.

— Să zicem că, dacă ai dori să cunoşti pe cineva, eşti, în mod sigur, în locul potrivit.

Am privit spre masă, pufnind.

— Ca şi cum aşa ceva ar fi posibil cu Cam aici.

— Adevărat. Tipul din living?

A luat o sorbitură din bere, apoi şi-a lăsat mâinile în jos.

— Îl cheamă Eddie. Cred că e un tip de treabă, aşa că…

Privind peste umăr, nu am reuşit să văd în living, dar puteam auzi râsetele şi sunetele scoase de jocul video.

— Cam probabil că o să dea cu maşina peste bietul băiat, dacă stau de vorbă cu el.

Avery a râs.

— Îi distrag eu atenţia.

Ne-am petrecut următoarea oră plănuind, dar discuţia ni s-a mutat la călătoria pe care ea şi Cam voiau să o facă la Poconos, în vacanţa de toamnă.

— Sună atât de romantic!

Globurile obrajilor i s-au colorat într-o nuanţă apropiată de cea a părului.

— A fost ideea lui.

— Ooo!

L-am privit, zâmbind. Cine ar fi crezut că frate-meu era aşa un sentimental?

— Sunt mândră de el.

Ea a râs.

— Sunt atât de norocoasă!

— Aş spune că el e cel norocos.

O minge a zburat pe lângă noi, lovind peretele aproape de tabla pentru darts. Băieţii au alergat, împiedicându-se, după ea, iar Avery a chicotit.

— Ce-ţi mai face genunchiul?

— E bine. Mă mai doare doar din când în când. Am programare la medic în săptămâna dinaintea Zilei Recunoştinţei.

— Îţi ţin pumnii.

Şi-a îndreptat privirea spre masă. Cam executa ceea ce probabil era un dans al victoriei. Sau avea convulsii.

— Ţi-e dor să dansezi? am întrebat-o.

A dat din cap.

— Da, chiar îmi este.

După o mică pauză, a continuat.

— Care era spectacolul tău preferat?

Ochii i-au licărit, când i-am povestit despre ultimul recital, înainte să stric totul. Deşi nu a mai dansat de câţiva ani, mi-am dat seama că încă o pasiona. În acel moment mi-am promis că, într-o zi, aveam să o conving să danseze.

Am privit în paharul gol, dorindu-mi să ştiu unde era Jase. Nu i-am văzut jeepul în faţă, dar ştiam că o mare parte din ei parcau în spate. Nu am întrebat, pentru că nu venisem aici pentru el.

Chiar deloc.

Dar de ce locuia în casa asta şi nu la fermă? Oare nu-şi dorea să fie cât mai aproape de Jack? Sau avea *nevoie* exact de contrariu?

Am mai băut un pahar, şi încă unul, cât timp Cam era ocupat să-i facă ochi dulci lui Avery din mijlocul băieţilor, unde se afla. La un moment dat a mai apărut o fată, dar, după felul în care unul dintre băieţi îşi ţinea braţul în jurul ei, am presupus că era tot o iubită.

A apărut şi Brittany. Părul ei blond şi scurt era prins în coadă. La mai puţin de trei minute după ce ne-a salutat pe mine şi pe Avery, Ollie a intrat pe uşa deschisă a garajului, cu părul desfăcut, atingându-i umerii.

A ridicat un braţ şi, practic, toţi cei prezenţi i-au strigat numele, un zâmbet enorm apărându-i pe faţa chipeşă.

— O, băieţi, v-a fost dor de mine!

Brittany şi-a dat ochii peste cap, dar, înainte să poată comenta ceva, Ollie era lângă ea.

— Bună Avery şi domnişoară Teresa. Cum vă simţiţi în această seară încântătoare?

Am chicotit, clătinând din cap.

— Foarte bine.

— Perfect.

A prins-o pe Brit de coada scurtă.

— Trebuie să te împrumut o secunda, *st?*

Ochii lui Brit au privit spre cer, dar obrajii i-au căpătat o nuanţă drăguţă de roz.

— Revin imediat. Senor Retardatul-naibii n-o să aibă nevoie de mine prea mult timp.

— O să dureze ceva, a corectat-o el şi obrajii i s-au înroşit

mai tare.

I-am privit îndepărtându-se în noapte şi m-am întors spre Avery.

— Interesant, murmură ea.

Am privit-o, rânjind.

— Presupun că sunt împreună.

A ridicat din sprâncene şi a dat din cap.

— Ceva se întâmplă, în mod sigur.

Situaţia Erik/Debbie combinată cu absenţa lui Jase nu erau bune pentru bătrânul meu ficat, dar făceau lucruri extraordinare pentru simţul umorului. Când am ajuns la jumătatea celui de-al patrulea pahar, nu îmi mai păsa dacă Jase era sau nu prin preajmă. Poate mai târziu, când Avery avea să-l momească pe Cam afară, aşa cum plănuiserăm, aveam să-l caut pe Ernest… sau Edwin. Oricare i-ar fi fost numele. Şi aveam să-mi dovedesc că băieţii fără bagaj emoţional sărutau la fel de bine ca Jase, poate şi mai bine. Asta era planul meu. Dar, mai întâi, aveam nevoie să merg în camera fetiţelor mici, înainte să-mi dau duhul.

— Trebuie să merg la oliţă.

M-am ridicat chiar atunci când o minge de ping-pong a zburat prin garaj şi s-a lovit, încă o dată, de ţintă.

— Ai nevoie de ceva?

Avery a dat din cap că nu, şi a privit în paharul cu bere, de care abia se atinsese.

— Probabil ai să vrei să foloseşti baia de sus, de la etajul doi, mi-a sugerat, zâmbind. Nu e chiar atât de scârboasă.

— Dar tot este?

A încuviinţat din cap.

— Destul de mult.

— Atunci, ţine-mi pumnii.

Chicotind, s-a strâmbat, dezgustată.

— O să ai nevoie.

M-am îndreptat spre uşa casei în acelaşi moment în care Cam a fugit de la masă şi s-a năpustit asupra lui Avery, de parcă ar fi aşteptat plecarea mea ca să-i fure un sărut. Şi, uau, ce mai sărut! Cuprinzându-i obrajii în mâini, şi-a aplecat capul până când nu a mai rămas loc liber între ei.

Pe buze mi-a trecut un zâmbet, deşi aveam un junghi în piept, un sentiment de invidie. Şi asta era greşit. Nu ar fi trebuit să fiu invidioasă pe relaţia fratelui meu. Amândoi meritau genul de iubire pe care îl împărtăşeau, dar îmi doream să ştiu şi eu cum este. Voiam să simt şi eu genul de iubire care vindeca, în loc să rănească.

Şiii… posibil să fi fost puţintel abţiguită.

În camera de zi, degetele lui Erik şi ale lui Brandon zburau pe manete şi aveau aceleaşi feţe hotărâte şi concentrate. Debbie a ridicat privirea de unde era aşezată, pe braţul canapelei, lângă iubitul ei, o expresie extrem de plictisită marcându-i trăsăturile drăguţe.

I-am răspuns cu un zâmbet plin de compasiune, în loc să o întreb de ce stătea acolo, dacă era atât de plictisită. Deja ştiam răspunsul. Pentru că Erik o voia acolo unde să o poată vedea, controla. Gura mi s-a umplut cu un gust amar, în timp ce urcam pe scări. Trebuia să ies din camera aia, înainte să îl fac din nou dobitoc, adăugând şi *nenorocit* după el.

Mi-a luat ceva să urc treptele. Percepţia distanţelor părea să îmi fie un pic dereglată, momentan. M-am oprit în capul scărilor şi am privit pe hol.

— Ooo…

Erau mai multe uşi pe ambele părţi, majoritatea închise, cu excepţia uneia din capătul holului, un dormitor unde trăia cineva care colecţiona sticle de Mountain Dew. Scârbos.

Neavând alta soluţie să le deschid, am început cu uşa cea mai apropiată de mine, în stânga. Am. Ciocănit uşor şi, când nu am primit răspuns, am încercat clanţa. Era încuiată. Speram să nu fi fost aia baia. Următoarea cameră era un dormitor gol şi cea de după ea era spălătoria, plină de blugi şi şosete înşirate peste tot, pe jos.

Doamne, Dumnezeule, aveau nevoie de o mama a casei, sau ceva de genul ăsta.

Închizând uşa aceea înainte să mă apuc de încărcat maşina de spălat pentru foarte tristele creaturi care trăiau aici, am ocolit o pereche de tenişi lăsaţi în mijlocul holului şi m-am dus la uşa următoare. Am ciocănit, dar nu am primit răspuns, aşa că am apăsat pe clanţă. Uşa s-a deschis cu uşurinţă, dar nu într-o baie şi…

O, Doamne!

Camera nu era goală.

Ştiam ce vedeam şi mi-au trebuit doar câteva secunde ca să asimilez tot, dar creierul meu procesa foarte lent. Ceea ce făcea să pară o eternitate.

Jase stătea pe un scaun, cu spatele spre biroul organizat. Era şi o cutie roz acolo. Ştiam ce conţine şi, din nu ştiu ce motiv, asta… asta făcea să fie mult mai rău ceea ce vedeam. Cămaşa îi era pe jumătate descheiată, ca şi cum se plictisise să mai treacă nasturii mici prin găuri. Picioarele îi erau larg deschise, maxilarul încordat şi mâinile îi atârnau pe lângă corp.

Nu era singur.

Doisprezece

Stând în faţa lui Jase, era o fată care mă făcea să mă simt ca o vomă uscată şi veche de o săptămână. Era foarte frumoasă. Părul ei lung şi negru sclipea ca sticla şi era bronzată, cu un corp tonifiat ce părea moale în toate locurile importante.

Nu mai avea bluza pe ea.

Era îmbrăcată doar cu o fustă de blugi şi un sutien din dantelă roşie care demonstra că unii sâni puteau sfida gravitaţia.

Şi aveam senzaţia că puişorii ăia erau naturali.

O mai văzusem de câteva ori prin campus, mereu însoţită de fete la fel de frumoase. Nu-i ştiam numele dar, în acel moment, o uram de parcă am fi concurat pentru acelaşi loc într-un concurs. Şi mă holbam la ei. Poate de vină era berea. Poate era din cauza sânilor. Trebuia să încetez să mă mai holbez.

Au trecut câteva secunde de când am deschis uşa, până când Jase şi fata asta s-au întors spre mine. Ceva i-a apărut în privirea gri metalizat şi a deschis gura. M-am aprins, apoi am îngheţat şi privirile ni s-au întâlnit.

Deci aici era Jase!

Se pare că nu avea nicio problemă să se culce cu alte fete.

Fără să mă pot stăpâni am scos un chicotit, apoi am închis gura. Râsetul îmi părea aproape isteric. Nu ar fi trebuit să beau aşa de mult.

Sprâncenele perfect arcuite ale fetei s-au ridicat şi m-a privit cu asprime. A strâns din buzele pline, contrariată.

— Ce doreşti?

Stomacul mi s-a răsucit iar şi iar. Pentru un moment, mi-a

fost imposibil să mă mişc. Un sentiment mistuitor se revărsă asupra mea. Şi acestei fete îi dă brioşe? O, Doamne… Nu suportam gândul că făcea aşa ceva.

Apoi am început să merg şi să vorbesc, în acelaşi timp.

— Îmi pare rău. Căutam baia.

— Evident, aici nu e baia, mi-a răspuns ea, cu acreală.

Obrajii mi s-au încălzit şi în gât mi s-a ridicat un nod. El mă sărutase. Cu mai puţin de patruzeci şi opt de ore în urmă. Mă mângâiase. Îmi spusese adevărul despre Jack. Era evident că dădusem mult prea mare importanţă acelor momente mici.

— Îmi pare rău, am spus din nou, întorcând privirea spre Jase, iar el s-a ridicat. Eu…

Am încetat să mai vorbesc şi amalgamul de emoţii mi s-a strâns în gât. Din dorinţa de a dispărea, m-am răsucit prea repede, lovindu-mi genunchiul stâng de uşă. Am scos un şuierat de durere.

— O, vai, a murmurat fata.

Cu faţa roşie ca un ardei, m-am întors. Trebuia să scap de acolo.

— Tess, a strigat Jase. Aşteaptă un… Tess!

Nu m-am oprit. Nu când el m-a strigat pe mine, iar fata l-a strigat pe el. Uitând de ce urcasem la etaj, am zburat pe scări, în jos. Inima îmi bătea atât de tare, încât mi s-a făcut greaţă. Jenată şi şocată, am evitat camera de zi şi m-am îndreptat direct spre intrarea laterală, din bucătărie.

Simţul realităţii mi-a zburat pe fereastră, dispărând ca bluza tipei ăleia. Am ieşit în aerul nopţii şi… am continuat să merg. Am urmat pavajul crăpat şi plin de ierburi, apoi m-am strecurat printre două maşini parcate lângă trotuar. M-am întors spre dreapta şi am continuat să merg.

O voce mică, din mintea mea, îmi spunea că mă comport prosteşte şi exagerez, dar mă aruncasem cu capul înainte în abisul dramei totale. Tot ce ştiam era că nu puteam să mai stau la petrecere. Nu mai puteam să dau ochii cu Jase, după ceea ce am întrerupt, şi nici cu altcineva.

Telefonul a început să-mi sune, dar l-am ignorat.

Voiam să merg acasă.

Acasă la mine, nu la cămin. Voiam să apăs butonul de derulare înapoi până în luna mai şi să nu mai fac săritura aia nenorocită care a distrus *totul.* Nu m-aş fi aflat aici, dacă aş fi avut de ales. Nu aş fi fost în preajma lui Jase. Când am ajuns la capătul ultimei alei, înainte să intru pe străzile întunecate dinainte de şoseaua principală, mi-am dat seama că ar fi trebuit să o rog pe Avery sa mă ducă acasă, dar nu am vrut să le stric seara. Aş fi putut să o rog pe Debbie, dar lui Erik i-ar fi sărit ţandăra. Aş…

Telefonul mi-a vibrat din nou în buzunarul de la spate, dar l-am ignorat din nou.

Berea îmi atenua durerea din genunchi. Sau poate era doar durerea din piept care făcea orice altceva să pară insignifiant. Poate berea era de vină şi pentru faptul că încercam să merg pe jos aproape doi kilometri, până în campus, în toiul nopţii.

Ultima casă din cartier era întunecată şi tăcută. O camionetă trecu pe lângă mine cu o viteaza atât de mare, încât pulsul mi s-a accelerat. M-am oprit la capătul drumului, dându-mi la o parte de pe faţă şuviţele de păr ieşite din coc.

M-a sărutat. M-a mângâiat. M-a ţinut în braţe. M-a ajutat să găsesc o altă pasiune care să mă facă să zbor, la fel ca dansul.

Lacrimi idioate mi-au ars în ochi, o parte din cauza nervilor, iar o altă parte… motivul era şi mai prostesc decât ideea mea

de a merge pe jos până acasă. Am dat drumul părului şi vântul mi-a ridicat câteva şuviţe, zburându-le în toate părţile.

Ce făceam? Dacă nu mă întorceam, Cam avea să înnebunească. Avea să mă caute cu poliţia. Şi Jase? Probabil credea că sunt o psihopată, dar a spus… şi am crezut… am crezut greşit.

Am strâns din ochi, luptându-mă cu lacrimile. Să-l văd pe Jase cu o altă fată durea ca un şut direct în faţă. Mă făcea să cred că sentimentele mele pentru el nu erau doar o pasiune de moment, pentru că nu aşa reacţionai când vedeai un tip pe care îl plăceai cu altcineva.

Am deschis ochii, urând faptul că genele îmi erau umede. Asta nu eram eu. Nu eram genul ăsta de fată. Nu eram…

Două faruri au luminat strada, apropiindu-se rapid de mine. M-am răsucit pe jumătate şi inima mi s-a înecat. Era un jeep, dar n-avea cum.

Nu credeam.

Cu un scârţâit de roţi, maşina s-a oprit lângă mine şi, deodată, m-am trezit faţă în faţă cu Jase, prin fereastra deschisă din dreapta. Avea ochii umbriţi, dar buzele îi formau o linie subţire, furioasă.

— Te-am sunat.

N-am găsit niciun răspuns la asta care să nu conţină un du-te dracului.

Jase şi-a lăsat jumătate din corp pe scaunul din dreapta şi, acum că-i puteam vedea ochii, am observat că erau de un gri adânc, furtunos.

— Treci în maşină.

— Nu.

Cuvântul a ieşit, pur şi simplu, şi, dracu’ să mă ia dacă nu

mă simţeam bine rostindu-l!

S-a uitat fix la mine.

— Urcă-te în maşină, Tess.

— Nu prea cred.

Şi-a îndepărtat privirea, inspirând adânc, apoi s-a întors din nou spre mine.

— Ce faci tocmai aici? Sper că nu faci ceea ce cred eu, pentru că nu ai cum să fii atât de proastă!

Şi, uite aşa, butonul emoţiilor mele a fost apăsat. Furia mi-a străbătut tot corpul. Am trecut din tărâmul dramei totale în cel al jigodiei ţicnite.

— Nu sunt atât de proastă? Tu eşti prost, pentru că mă întrebi ce fac, deşi este evident. Merg pe jos până acasă.

S-a holbat la mine, de parcă tocmai aş fi recunoscut că am penis.

— Mergi pe jos până acasă?

— M-am bâlbâit cumva? i-am răspuns răspicat.

Nu era cea mai inteligentă replică a mea, dar m-am simţit recompensată când expresia feţei i s-a întunecat.

— Eşti cumva nebună?

Nu i-am răspuns, a înjurat şi a parcat maşina pe marginea drumului. Lăsând motorul pornit, a sărit din jeep şi a apărut în faţa mea într-o secundă. Cu înălţimea lui, mă privea de sus, dar tot ce am observat la el a fost cămaşa încă descheiată.

— În primul rând, mergi pe o *autostradă.* Ar putea trece o maşină prea aproape de parapet cu viteză foarte mare şi te-ar putea lovi! Te-ar putea ucide, Tess!

Ca şi cum ar fi vrut să îi demonstreze că avea dreptate, o maşină zbură pe şosea cu muzica urlând din difuzoare. Perfectă sincronizare! Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Eu…

— Sau, cineva ar putea opri.

Am încercat să întorc capul, dar m-a prins de marginea bărbiei, forţându-mă să-l privesc în ochi.

— Şi nu mă refer la cineva care ar vrea să te ducă până acasă. Mă înţelegi?

Am albit.

— Înţeleg, dar…

— Ca să nu mai zic de genunchiul tău! Te-ai gândit, măcar, la asta?

Era pornit bine. Încă mă ţinea de bărbie şi nu îndrăzneam nici să clipesc.

— Crezi că e bine pentru rana ta să mergi atât de mult pe jos? Şi din ce motiv?

Am deschis gura să-i spun ceva care, probabil, nu avea să îmbunătăţească situaţia, dar mi-a ieşit cu totul altceva.

— Brioşa era pentru ea?

Naiba să mă ia! Nu aveam să mai beau niciodată. S-o ia dracu' de bere, cu butoiul în care era.

Privirea lui Jase s-a fixat într-a mea şi mi s-a părut că a trecut o eternitate până când mi-a dat drumul, înjurând.

— Treci în maşină, Tess. Şi nu mai comenta.

A dat să se întoarcă, dar a revenit, imediat, la mine.

— Fir-ar!

Nici măcar nu mi-a dat ocazia să-l urmez. Ca în ziua când s-a înscris la cursul de muzică, acum eram în picioare, iar în secunda doi, pe umărul lui. Lumea s-a întors cu susul în jos şi părul mi-a căzut peste faţă, într-o dezordine totală.

— Ce dracu'?! am răcnit, prinzându-mă cu mâinile de cămaşa lui. Lasă-mă jos!

— La dracu', nu! N-am de gând să stau aici şi să mă cert cu tine.

A mers la jeep şi a deschis portiera.

— Noi doi o să stăm de vorb…

— Nu vreau să vorbesc cu tine!

L-am lovit cu palma în spate. Nu a scos niciun sunet şi s-a răsucit, aşezându-mă pe scaunul din faţă.

— Tu…

— Dacă te mişti din scaunul ăsta, îţi jur că mă aşez peste tine, m-a avertizat.

— Nu am… Ce? *Te aşezi peste mine*? Câţi ani ai? Doi?

Jase a strâns uşa cu putere.

— Şezi aici.

— Nu sunt un câine.

S-a aplecat, apropiindu-şi faţa de a mea. De aproape, ochii lui erau o nuanţă incredibilă de argintiu.

— Stai aici. Dacă ieşi, am să alerg după tine. Ca un câine.

Mi-am încreţit nasul.

— Asta da imagine atrăgătoare!

— Imaginează-ţi pentru o secundă cum ar fi.

S-a retras şi a izbit portiera.

Nu am avut timp suficient să analizez tot conceptul fugii mele şi a alergatului său după mine. A urcat în maşină şi am pornit din loc înainte să realizez ce se întâmpla.

— Brioşa nu era pentru *ea*.

Nu îl credeam.

— Era pentru tine. Drace, nu-mi vine să cred că voiai să mergi pe jos până acasă, a continuat, clătinând din cap şi trecându-şi degetele prin păr. De ce? Din cauza mea?

— Nu, nici gând. Voiam doar să ajung acasă.

— Mda, eşti o mincinoasă jalnică.

— Şi tu ai o intuiţie jalnică, m-am răstit, încrucişându-mi braţele.

Berea mi se plimba prin stomac.

— Şi ce cauţi aici? Nu ai o femeie pe jumătate dezbrăcată care te aşteaptă în dormitor?

— Şi nu ăsta a fost motivul pentru care ai plecat?

Am deschis gura şi am închis-o la loc. Rahat! Am privit pe fereastră, strângând din buze.

— Era evident că v-am întrerupt.

— De fapt, mă bucur că ne-ai întrerupt.

Am râs scurt.

— Sigur că da.

După o clipă de tăcere, a virat la dreapta.

— Nu era ceea ce crezi tu. Ce se întâmpla acolo? N-avea să se întâmple nimic.

— Nu sunt proastă, Jase. Şi, pe bune, ţi se pare că îmi datorezi vreo explicaţie? Nu. Suntem prieteni, îţi aminteşti? Poţi să vorbeşti şi să ţi-o tragi cu cine vrei. Şi eu pot să vorbesc şi să mi-o trag cu cine vreau. La urma urmei, tot ce vreau este să mă…

— Da, la dracu', îţi datorez o explicaţie!

A strâns volanul cu putere.

— Şi, ia stai, cum adică să ţi-o tragi cu cine vrei? Cu cine dracu' ţi-ai…

Respiraţia mi s-a îngreunat într-un mod groaznic şi ochii îmi ardeau.

— Nu vreau să vorbim.

— Ba trebuie să vorbim, m-a întrerupt, cu voce dură. Trebuia să vorbim încă de ieri.

— Şi? Am telefon.

M-am răsucit în scaun, spre el, sprijinindu-mă cu o mână pe bordul maşinii.

— N-ai sunat şi nici altceva n-ai făcut.

M-a privit cu coada ochiului.

— M-am gândit să te las să te calmezi. Aş fi vorbit cu tine în seara asta, dacă nu era Cam prin preajmă.

— O, dar presupun că ai fost prea ocupat, nu-i aşa?

Doamne, parcă eram o mucoasă jalnică. Trebuia să-mi ţin gura.

Jase inspiră adânc.

— Nu eu am invitat-o sus, Tess. A venit singură.

— Şi presupun că, pur şi simplu, şi-a scos bluza? Ţi se întâmplă des astfel de lucruri, aşa, din senin?

Am râs aspru.

— Ce viaţă încântătoare mai duci! Cazi în gura fetelor şi le faci să-şi dea hainele jos.

Zâmbetul îi reapăru în colţul gurii.

— Pai, chiar am o viaţă încântătoare…

— Taci.

A oftat.

— Tess, nu te mint, bine? O cheamă Steph. M-am culcat cu ea de câteva ori, dar nu recent. Nici măcar nu ştiam că va fi la petrecerea din seara asta. A venit sus şi şi-a scos bluza.

Am râs zgomotos.

Un muşchi a început să îi tremure pe maxilar.

— A vrut să facă mai mult. N-am să mint, m-am gândit să îi accept oferta pentru că sunt bărbat, dar nu am făcut-o, nu pe ea o vreau. Şi nu s-a întâmplat nimic. Şi-a scos cămaşa cu un minut înainte să intri tu.

L-am privit o clipă, apoi am întors capul. Să-l cred era egal cu a mă arunca în faţa unei maşini. Şi, fir-ar să fie, voiam să-l cred. Inima mă implora să îl cred.

— La naiba, Tess. Am cumpărat până şi o brioşă pentru tine.

Făcu o pauză.

— Chiar crezi că mi-aş fi tras-o cu una ştiind că tu eşti la petrecere?

— Nu ştiai că sunt acolo.

— Ba ştiam, mi-a replicat.

Bine. Nu mai conta. Am ridicat din umeri.

— Drace, Tess, chiar nu mă crezi? a înjurat din nou. Nu crezi?

— M-ai sărutat şi ai regretat. Când erai beat, ai spus lucruri pe care nu ţi le aminteşti…

Jase a frânat şi ne-am oprit în beznă, în mijlocul străzii. Ochii mi s-au mărit şi m-am întors spre el.

— Ce crezi că fa…

— Nu s-a întâmplat nimic între mine şi Steph de câteva luni, Tess. Nimic. Şi ştii ceva? Nu am sărutat-o niciodată.

Am clipit.

— Ce?

— Niciodată. Sunt câţiva ani buni de când nu am mai sărutat o fată, deci nu trage concluzii aiurea. Nu ştii ce s-a întâmplat.

Exista o posibilitate foarte mare să apară o maşină cu viteză şi să ne izbească în plin.

— Dar pe mine m-ai sărutat.

— Da. La dracu', te-am sărutat şi…

— Cum vrei să cred aşa ceva?

Ba mai mult, de ce ar trebui să cred aşa ceva? Nu avea importanţă. Nu chiar.

Jase înjură din nou, apoi îmi cuprinse ceafa cu mâna. Când m-a tras spre el, inima mi-a tresărit. M-a sărutat. Şi nu a făcut-o lent. Era un sărut dur şi înflăcărat. Mă săruta ca şi cum ar fi vrut să-şi lase amprenta asupra mea sau ca şi cum nu ar mai fi sărutat pe nimeni de mult timp. Sângele mi s-a transformat în lavă. A oprit sărutul şi nu puteam face altceva decât să-l privesc, inima bătându-mi nebuneşte.

ÎI credeam.

Nu ştiu de ce sau cum un sărut putea să dovedească adevărul din vorbele lui, dar o făcuse. Aveam să cred în vorbele lui până la moarte.

Respirând greu, s-a întors pe scaunul lui şi a apăsat acceleraţia. Maşina s-a mişcat din nou.

— Asta… *asta* nu s-a întâmplat niciodată între mine şi ea. Niciodată, Tess.

Poate că berea era de vină. Poate nevoia de a dovedi că pot fi la fel de sexy, îndrăzneaţă şi provocatoare ca fata din camera lui, fără să mă dezbrac şi fără să am sânii ei. Sau poate că sărutul lui era de vină. Puteau să fie şi sentimentele ce mi se ridicau în piept, şi pofta trupească ce făcea ca o fierbinţeală să mi se strângă între picioare. Poate că erau toate astea la un loc. Nu avea importanţă. Creierul mi se scurtcircuitase şi deja mă mişcăm, înainte să pot filtra prin raţiune ceea ce făceam sau să analizez consecinţele. Sau să mă gândesc la faptul că Jase avea multe pe cap. Sau la sentimentele rănite.

M-am aplecat peste scaun, lipindu-mi buzele de colţul gurii lui. Nu s-a retras când i-am strecurat mâna între coapse şi l-am mângâiat. *Atunci* a tresărit, dar în palma mea. Era tare,

împingând în fermoarul jeanşilor.

— Iisuse! a mormăit şi, lăsându-mi capul pe spate, i-am văzut una din mâini încleştându-se pe volan.

M-a privit rapid, cu ochi grei, încruntaţi.

— Ce faci?

— Nu e evident?

Mi-am plimbat mâna în sus, trasându-i lungimea impresionantă.

A inspirat adânc, mutându-şi privirea la drum.

— Când e vorba de tine, nimic nu e evident.

Ar fi putut să îmi dea mâna la o parte sau să îmi ceară să mă opresc.

— Nimic din ce faci tu pe lumea asta nu e evident.

Cuvintele lui s-au încurcat în ceaţa caldă, ciudată, care îmi invadase mintea. Mâinile mele ştiau ce au de făcut. O mai făcusem. Doar de câteva ori, dar îmi închipuiam că era ca mersul pe bicicletă. N-aveai cum să uiţi sau să o faci greşit.

Ei bine, ăsta nu era un mod tocmai sexy de a privi lucrurile.

I-am deschis nasturele blugilor, lăsând în jos fermoarul, cu grijă. Micul zgomot metalic părea să se audă mai puternic decât aerul care intra prin fereastra parţial deschisă.

Jase respira greu, iar eu am băgat mâna înăuntru şi mi-am strâns degetele în jurul pielii tari şi calde, trăgându-l afară.

— Tess, spuse el printre dinţi.

A tremurat din tot corpul şi s-a împins în mâna mea, când l-am atins. Jeepul a încetinit.

Pielea îi era fierbinte ca focul, fină ca mătasea, iar eu eram uluită. Preţ de câteva secunde am rămas fermecată de cum îl simţeam. Îl simţeam de la bază până în vârf şi mi-a apărut un gol în stomac.

— O, Doamne, ai să mă scoţi din minţi! a spus cu voce groasă. Tu chiar…

M-am întins cât de mult am putut şi mi-am coborât capul. Gustul sărat al pielii lui îmi dansa pe limbă. Mi-am mutat mâna în jos, uşor, continuând să explorez, trăgându-l mai adânc, în gura mea.

— Tess, a gemut, iar corpul i s-a arcuit, în timp ce îl gustam pentru prima oară.

Mutând mâna mai sus, mi-am învârtit limba în jurul vârfului său.

— La dracu', unde ai învăţat să faci asta? Fir-ar! Nu-mi răspunde! Nu vreau să ştiu. Prefer să cred că te-ai născut cu talentul ăsta.

Un hohot de râs se ridică din mine şi vibră prin el. A înjurat, iar corpul i s-a încordat. Hmm… Habar n-aveam că râsul din poziţia asta îi putea face *asta.* Pulsa în palma şi în gura mea. Instinctul prelua comanda şi am potrivit ritmul mâinii cu al gurii.

— Ai să mă omori… să ne omori.

Şoldurile i-au zvâcnit şi am auzit huruitul motorului.

— Fir-ar! a înjurat printre dinţi, când eu am mărit ritmul. Mă omori!

Am zâmbit în jurul lui, rotindu-mi limba pe vârf. Un val de căldură îmi coborî prin corp. Simţeam o durere între picioare. În cele câteva rânduri când am mai făcut asta, nu am fost niciodată excitată. Nu aşa. Parcă era prima dată când voiam cu adevărat să o fac şi asta mă încingea.

Am scos un murmur de triumf când mâna lui mi-a coborât pe ceafa. Şi-a împletit degetele prin părul meu desfăcându-mi cocul şi apăsându-mă uşor. Mi-a îndrumat puţin capul, apoi şi-

a mutat palma mai jos, în jurul gâtului. Mi-a găsit pulsul cu degetul mare, masându-mi încet pielea, făcându-mă să-mi lipesc coapsele una de alta.

— N-o să rezist mult. Ah, drace o să…

S-a cutremurat, iar şoldurile i-au zvâcnit în sus. M-a apucat de ceafa.

— Tess, opreşte-te, sau o să…

Nu mă mişcăm de acolo. Nu ştiu de ce. Nu mai înghiţisem până atunci. Doar ideea îmi făcea greaţă, dar nu cu el. Se pare că zeiţa porno din mine se manifesta. Cu încă o mişcare a limbii şi una a mâinii, Jase mi-a strigat numele între spasme şi pulsaţii.

După ce a terminat, mi-am mai lipit o dată buzele de el, apoi mi-am ridicat capul, trăgând fermoarul blugilor. Revenind pe scaunul meu, mâna lui îmi tremura pe gât, marcându-mi pielea.

Jase se uita drept în faţă, cu buzele întredeschise şi respiraţia sacadată. Nu se putea citi nimic pe faţa lui. Am privit pe fereastră. Şoseaua era lungă şi întunecată. Nu îmi era cunoscută, deci nu mai eram pe Route 45. Mă miram că nu s-a lovit de nimic.

Când şi-a îndepărtat mâna, m-am uitat din nou la el. Avea maxilarul încordat şi încă respira greu. Inima mi s-a oprit, apoi a făcut o tumbă magnifică. Doamne, Dumnezeule! N-ar fi trebuit să fac aşa ceva. Dintr-o mie, ba nu, dintr-un milion de motive n-ar fi trebuit s-o fac. Atât de multe, încât aş fi putut să scriu un ghid imens despre cum să faci lucrul greşit. Poate că n-ar trebui să faci felaţii tipilor care au copii? De unde să ştiu eu?

Am început imediat să inventez scuze. Băusem. Şi eram

ameţită. Nu mâncasem destul azi. Poate aveam diabet şi eram predispusă la acte sexuale întâmplătoare. O, da, suna plauzibil. Pe asta trebuia să mi-o notez.

Fără să scoată un cuvânt, Jase mă privi lung. Nu, nu pe mine, privi marginea drumului. Tăie şoseaua, oprind pe banda de siguranţă. Am întins mâna în faţă, redresându-mă înainte să dau cu capul de bord.

Cu maşina oprită, a deschis portiera într-o tăcere ciudată şi a coborât. A coborât din maşină! Lumina de veghe s-a aprins.

— La naiba! am spus în şoaptă, urmărindu-l în bătaia farurilor, cu profilul luminat de razele puternice, gălbui.

Oare voia să mă dea jos din maşină? Să mă oblige să mă întorc pe jos din pustietatea asta? Părea un gest exagerat, nu-i aşa? Toate ca toate, dar îi oferisem un orgasm destul de tare. Ar fi trebuit să îmi mulţumească…

Jase a smucit portiera de pe partea mea, iar eu mi-am coborât imediat privirea. Avea nasturele jeanşilor încă desfăcut şi, pe cinstea mea, asta era excitant.

Am inspirat adânc.

— Jase…

Mi-a cuprins obrajii în palme, coborându-şi gura pe a mea. Sărutul era asemănător celui pe care mi-l dăduse înainte să mă trăsnească fabuloasa idee de a-i face sex oral. Provocator. Flămând. Era tot numai gust şi senzaţie, nelăsând loc pentru nimic altceva. Mi-a despărţit buzele cu limba, sorbindu-mi un suspin. Înclinându-şi capul, a aprofundat sărutul, iar mâinile i-au alunecat pe sub fusta mea, până pe şolduri. Apoi şi-a ridicat capul şi m-a întors spre el, fără să îşi dezlipească privirea de a mea.

Am scâncit când m-a tras spre marginea scaunului. Am

întins braţele înapoi şi, cu coatele îndoite, m-am sprijinit de scaunul şoferului. Cu o dorinţă înflăcărată, primitivă, gravată pe chip, mi-a ridicat fundul de pe scaun, vârându-şi degetele în banda colanţilor.

A urmat o secundă în care am realizat ce se întâmplă, apoi mi i-a dat jos de tot, până la glezne. Uluită, am roşit puternic şi pieptul mi s-a ridicat. OK. Nu era nebun. Cu siguranţă nu era…

Jase mi-a ridicat marginile cămăşii, şi apoi a dat capul pe spate. A înghiţit în sec.

— La dracu', nu ai chiloţi?

Nu am chiloţi? Ce? Fir-ar! Am uitat. Corpul mi s-a înfierbântat de două ori mai tare.

— Păi… Nu-mi place să-i port cu colanţi.

S-a repezit înainte, încolăcindu-şi o mână în jurul gâtului meu.

— Perfect.

M-a sărutat din nou, împingându-şi limba în gura mea.

— Al naibii de perfect!

Apoi şi-a ridicat gura şi m-a privit, mâinile lui mari părând întunecate pe piele albă a coapselor mele. După ani de-a rândul de dansat în dresuri, costume dintr-o singură piesă şi rochii minuscule, îmi intrase în obişnuinţă să fiu epilată total acolo jos. Nu aveam cum să mă ascund. Nu mă puteam acoperi în niciun fel atunci când mi-a desfăcut picioarele.

Un sunet profund, sexy răsună din el.

— Eşti frumoasă, Tess. Mult mai frumoasă decât mi-aş fi putut imagina.

Gura mi s-a uscat, iar corpul îmi fierbea din interior.

— Deschide picioarele pentru mine, a murmurat.

M-am luptat cu instinctul de a-mi apropia coapsele. Oricine putea trece pe lângă noi. Habar n-aveam unde eram, cât de aproape de casa unde era petrecerea sau de orice altă casă.

Drace, putea trece şi poliţia, dar am făcut-o pentru el.

— Mai mult.

Cu inima bubuind, mi-am deschis picioarele, întinzând şi colanţii din jurul gleznelor. Mâinile lui au plutit pe pielea mea, odihnindu-se pe şolduri. Totul era nebunesc, incredibil. Era ca un vis cu furnicături pe piele şi simţuri încordate. Inima îmi bătea atât de repede, încât eram sigură că urma să am un atac de cord.

Privirea argintie a lui Jase o ţintui pe a mea, apoi îşi coborî capul. Trecu direct la fapte, la fel de îndrăzneţ şi hotărât cum fusesem eu cu el, dar asta… asta era altceva. Era intim într-un mod cu totul unic. Am tresărit la apropierea respiraţiei calde şi am ţipat când m-a sărutat între picioare… Un sărut atât de dulce, încât mi-a oprit respiraţia.

Şi apoi m-a devorat.

Gura lui era pe mine, fierbinte, umedă, sfâşietoare. Mângâierile limbii erau hotărâte, îmbietoare, apoi neobosite şi profunde. Capul mi-a căzut pe spate şi am încetat să mai gândesc. Gâfâind puternic, şoldurile mi s-au rotit, în timp ce un val de senzaţii pure m-a ţintuit în scaun. Corpul meu era ca o furtună. Scăpasem de sub control. Mâinile mi-au alunecat peste tapiţeria de vinii şi mi-am lăsat capul pe scaunul şoferului. Spatele mi s-a arcuit, iar el s-a afundat mai mult.

— Jase, am gemut, corpul strângându-mi-se ca un arc. Fiecare părticică din fiinţa mea era încordată. De la muşchii degetelor de la mâini, până la vârful celor de la picioare. Era de parcă aş fi fost pe scenă, atunci când începea muzica şi mă

cufundam în primul meu pas de dans, acel moment în care corpul meu era foarte bine încordat, gata să înflorească şi să urmeze chemarea muzicii.

— Continuă să-mi spui numele.

Mi-a strâns pielea cu degetele provocându-mi un icnet de plăcere.

— Şi n-am să mă opresc. Îţi jur.

Dacă menţinea ritmul ăsta, muream. Deja eram pe moarte. Am ţipat complet pierdută, în timp ce trupul meu se transforma într-o spirală lichefiată. Mi-am ţinut respiraţia, eliberarea a trecut prin mine cu trepidaţii şi pulsaţii. Picioarele mi-au tremurat, mâinile s-au închis şi s-au deschis, apucând aerul. Sunete moi, ciudate răsunau în jeep şi mi-a luat câteva secunde pentru a realiza că veneau de la mine.

Vag conştientă de faptul că el se mişca deasupra mea, i-am simţit gura pe a mea, gustându-mă pe buzele lui. Eram ameţită, iar el mi-a mângâiat coapsele şi mi-a şoptit numele. Degetele lui aspre mi-au alunecat pe picioare, în jos. Mi-a ridicat colanţii, mi-a aranjat bluza şi m-a ajutat să mă ridic, urcându-mi picioarele înapoi în jeep. Pe parcurs, îmi pierdusem un pantof. L-a găsit şi mi l-a pus din nou în picior.

Mi-am lăsat capul pe spătarul scaunului, trăgând adânc aer în piept, iar el mi-a prins centura de siguranţă. Un fior dansă prin mine când şi-a trecut o mână în sus pe braţul meu, ajungând la obraz. Mi-a întors bărbia spre el. Am deschis ochii.

— Dacă ai să zici că nu ar fi trebuit să facem asta sau dacă-ţi ceri scuze…

Am căscat. Foarte sexy.

— Îţi trag un pumn în bile.

Un colţ al buzelor lui strălucitoare se curbă în sus.

— N-aveam de gând să spun niciunul din lucrurile alea.

— A, nu?

— Nu.

Îmi netezi buza de jos cu degetul mare.

— Voiam doar să te anunţ că a fost cel mai bun… cel mai bun drum pe care l-am făcut vreodată prin locurile astea.

Treisprezece

În drum spre apartamentul meu Jase a oprit la un Mcdonalds şi a comandat un ceai dulce, pe care l-am împărţit. Aveam motive să fim însetaţi. Mă simţeam de parcă nu aş fi avut oase sau muşchi şi pluteam în scaun, ancorată doar de centura de siguranţă. Euforia se prelingea prin mine. Era ca şi cum aş fi încheiat un număr de dans într-un concurs şi părăseam scena ştiind că aveam să mă clasez pe primul loc.

De fapt, era mult mai bine. Mai palpabil. Dacă închideam ochii, îi puteam simţi mâinile pe picioarele mele şi respiraţia caldă dansând pe locul meu cel mai intim.

Mâine, probabil aveam să-mi îngrop faţa sub un bolovan, dar acum, nu-mi păsa. Nu voiam să mă gândesc la nimic. Voiam doar să mă las purtată de val, pentru că nu mă mai simţisem aşa bine de câteva luni.

Jase s-a oprit într-o parcare, aproape de intrarea în cămin. Mi-am forţat membrele să se mişte cat timp el a sărit din maşină şi a venit pe partea mea. A deschis uşa, iar eu mi-am desfăcut centura. Îmi simţeam degetele detaşate.

Când am coborât din jeep am privit în ochii lui. Un zâmbet mare mi-a apărut pe faţă când s-a întins între noi şi mi-a luat

mâna într-a lui. A închis portiera şi, începând să păşesc, m-am înclinat prea mult spre dreapta.

A chicotit, strângându-mă mai tare de mână.

— Uşurel. Ţine-o tot aşa şi am să cred cu adevărat că te-am dat pe spate.

Am chicotit, gândindu-mă că mă dăduse, la propriu. M-a condus spre trotuar şi picioarele mi s-au încurcat puţin. M-am împiedicat şi am râs din nou.

Jase s-a oprit şi a privit în jos, spre mine. În lumina neoanelor, felul în care umbrele se jucau pe chipul lui îl făceau să pară un personaj desprins dintr-un vis.

— Ai băut la petrecere?

— Poate?

Zâmbetul relaxat i-a dispărut.

— Cât ai băut în seara asta?

— Ăăă, trei? Patru? Nu mai ştiu.

Am făcut o pauză.

— Nu prea beau de obicei. Din cauza dansului, ştii? Nu pot dansa când sunt beată. Adică, aş putea, dar nu mi-ar ieşi la fel de bine.

— Drace!

A lăsat capul în jos, respirând sacadat.

— Te-ai îmbătat?

— Doamne! Tu chiar vorbeşti exact ca un tată, am zis, dezgustată.

Mi-a aruncat o privire indescifrabilă.

— Bine, nu aş spune că sunt chiar beată.

Căscând, m-am întors spre cămin, apoi i-am aruncat o privire peste umăr. Încă mă ţinea de mână şi acum braţele noastre erau întinse.

— As vrea să mă pot teleporta în dormitor.

A ridicat din sprâncene.

— Da, eşti un pic beată.

Eram? Nu-mi puteam da seama. Sentimentul ameţitor, de fericire putea fi de la bere sau de la orgasm.

— Cred că am să merg pe varianta orgasmului.

— Ce? a răspuns, râzând adânc.

Trăgându-l de braţ, am zâmbit când a început să meargă.

— Mă simt bine. Mult mai bine decât m-am simţit în ultimele luni. Şi am să spun că orgasmul e cel care mă face să mă simt aşa, nu berea.

A râs din nou, adânc şi ademenitor.

— Am s-o iau ca pe un compliment.

— Aşa şi trebuie.

Eram încă mult prea departe de uşă, iar Jase nu se mişca destul de repede. Poate că avea să rămână cu mine. Nu credeam că Debbie avea să se întoarcă prea curând. Camera era doar a noastră. Şi aveam şi un pat şi…

— Nu ştiam că ai băut.

Auzind seriozitatea din vocea lui m-am oprit şi m-am întors, aproape pierzându-mi echilibrul, ceea ce nu acţiona în favoarea mea. Mâinile lui mi-au aterizat pe şolduri, menţinându-mă în picioare.

— Regreţi, nu-i aşa?

Bula mea de fericire era pe cale să se spargă.

— Nu sunt criţă. Ştiam exact ce făceam. Am vrut s-o fac. Poate că nu a fost cea mai bună idee…

— Nu sunt deloc de acord cu asta, a comentat, ochii sclipindu-i preţ de un moment. A fost o idee genială, dar…

Trăsăturile i s-au relaxat şi mâna lui mare mi-a mângâiat

obrazul.

— Dacă aş fi ştiut că ai băut, te-aş fi oprit.

Lăsându-mi capul într-o parte, am încercat să înţeleg ce voia să spună.

— Şi dacă nu aş fi băut?

— Cred că ştii deja răspunsul.

Probabil, într-un fel, îl ştiam.

— Dar nu sunt beată. Am vrut s-o fac pentru tine. Am vrut…

Jase a scos un geamăt.

— Trebuie să încetezi să mai vorbeşti aşa.

— Aşa, cum?

Sprâncenele mi s-au unit.

— Să-mi spui ce-ai vrut să faci. Nu mă înţelege greşit. Îmi place să aud asta, dar mă face să-mi doresc să te las s-o faci din nou. Şi apoi s-o fac şi eu. Dar nu aş mai folosi doar limba.

Şi-a rezemat fruntea de a mea şi am inspirat tremurând la cât de aproape eram.

— Aş începe aşa, dar apoi mi-aş folosi mâinile şi nu m-aş opri acolo.

Cuvintele lui mi-au încălzit obrajii şi poate că eram mai beată decât crezusem, pentru că mă simţeam foarte îndrăzneaţă.

— Nu te-aş opri.

A închis ochii şi a scos un sunet adânc.

— Doamne, Tess…

Înghiţind forţat, mi-am ridicat capul, aliniindu-mi gura cu a lui.

— Jase?

După un moment de ezitare m-a sărutat uşor, o atingere

blândă a buzelor lui pe ale mele. O atingere firavă care m-a afectat mai mult decât oricare alt sărut.

— Ştiu că ai băut şi nu vreau ca asta să fie o apăsare între noi.

— Dar…

— O să discutăm pe larg mai târziu, bine? Acum, lasă-mă să-ţi duc fundul drăguţ şi nu-beat-dar-uşor-ameţit sus.

— Crezi că fundul meu e drăguţ?

S-a îndepărtat, râzând.

— Iubito, fundul tău este ca propriul meu tărâm al făgăduinţei.

— O, Doamne…

Mi-a apărut un zâmbet.

— Haide.

— Nu-mi vine să cred că tocmai ai spus că fundul meu e… ah! am ţipat când Jase şi-a trecut un braţ pe după talia mea şi m-a ridicat, ţinându-mă strâns la piept.

Stelele au făcut tumbe pentru câteva momente.

— Ce faci?

S-a uitat la mine, ridicând dintr-o sprânceană.

— Te duc în camera ta.

— Şi trebuie să mă duci în braţe?

— Mda.

A traversat aleea.

— Cartela?

Agitându-mă dintr-o parte în alta, am scos-o din buzunarul din spate al fustei. M-a ridicat mai sus şi a reuşit să mi-o ia din mână fără să mă scape. Nu am protestat când m-a rugat să deschid uşa, apoi a sprijinit-o cu piciorul. Rezemându-mi capul pe pieptul lui, am închis ochii. Au trecut câteva secunde

şi, legănatul uşor al paşilor lui mi-a readus sentimentul acela plăcut. Trebuia neapărat să vorbim. Despre chestii. Chestii serioase. Şi să aşteptăm până mâine era probabil o idee proastă, dar m-am lipit şi mai mult de el. Să fiu în braţele lui, ei bine…

Ziua de mâine putea să se ducă… naibii.

Pe tot parcursul drumului spre cameră m-am simţit de parcă aş fi fost sub apă, şi să deschid ochii necesita prea mult efort. Ca de obicei, apartamentul nostru era gol. A aprins lumina cu cotul.

— Eşti sigură că locuieşte cineva în camera de alături? a întrebat, întorcându-se şi reuşind să manevreze uşa şi pe mine în acelaşi timp.

— Aham, am murmurat adormită, deschizând ochii suficient de mult, cât să mă asigur că şi camera mea era goală.

— Le aud, din când în când.

— Şi nu aţi vorbit cu ele niciodată, nu-i aşa?

A traversat camera mică.

— Nu.

Jase m-a aşezat pe pat şi, când am deschis ochii, era deja la piciorul patului.

— Spune-mi ceva.

— Ceva.

A zâmbit larg, privindu-mă printre gene. Lumina din apartament strălucea suficient de mult încât să îl văd.

— Frate-tău ştie că ai băut?

Cam era ultima persoană la care voiam să mă gândesc acum.

— Tess? a insistat, scoţându-mi un pantof.

Mi-am mişcat degetele şi el mi-a prins piciorul, ţinându-l cu

o mână.

Am lăsat ochii să mi se închidă.

— Nu. Era prea ocupat să se holbeze la Avery tot timpul.

— Trebuia să-ţi dea mai multă atenţie.

Mi-a scos şi celălalt pantof, lăsându-l să cadă pe podea.

Mi-a scăpat un horcăit foarte atrăgător.

— De ce? Nu sunt copil. Pot să beau dacă vreau.

— Aham.

Şi-a trecut degetele peste laba piciorului meu, făcându-mă să râd. Am încercat să mi-l retrag dar eram prea lentă. S-a îndepărtat, ridicând pătura de pe pat.

— Deci, de acum încolo, ai să participi la toate petrecerile săptămânale?

Răsucindu-mă pe o parte, am deschis ochii şi i-am zâmbit când m-a acoperit cu pătura.

— Nu ştiu. N-am văzut multe fete pe acolo.

S-a aşezat lângă mine, poziţionând marginea păturii astfel încât să-mi acopere umărul.

— De obicei nu sunt. Doar cele obişnuite.

— Cele obişnuite?

— Fetele care vin la petreceri, dar care nu sunt iubitele nimănui.

Nu-mi plăcea cum suna asta.

— Ca fata din camera ta?

Şi-a trecut o mână prin par, ciufulindu-l.

— Da, ca ea.

— Cum ziceai că o cheamă?

Jase s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se într-un cot.

— E aşa de important?

Era important? Având în vedere ceea ce tocmai se

întâmplase între noi?

— Da.

— E o fată de treabă.

— Ah…

Buzele i s-au ridicat, apoi şi-a aplecat bărbia.

— Vorbesc serios. Îi place să se distreze şi…

— Nu vreau să aud despre cum se distrează.

A râs, iar eu m-am încruntat.

— Şi Cam obişnuia să se cupleze cu ea.

— Bleah!

Mi-am încreţit nasul.

— Şi te-ai cuplat şi tu?

— Nu în acelaşi timp.

— Doamne, chiar sper că nu!

A chicotit din nou şi l-am împins cu genunchiul.

— Îţi dai seama că asta înseamnă că te-ai culcat cu Cam, nu?

— Ce? La dracu', nu!

În lumina slabă, s-a tras înapoi.

— Ţi-am spus că nu a fost…

— El a intrat acolo. La fel şi tu. Deci, prin asociere, voi doi aţi făcut sex.

— Asta-i dezgustător!

Am zâmbit larg.

— Dezgustător este faptul că amândoi aţi intrat acolo şi…

— Am putea să nu vorbim despre asta?

Zâmbetul mi-a crescut. Mâine era posibil ca toate astea să nu mi se mai pară atât de amuzante, dar acum îmi plăcea să îl văd fâstâcindu-se.

— Poate acum te vei gândi mai bine înainte să faci ceva de

care nu eşti chiar mândru.

A ridicat o sprânceană, apoi şi-a fixat privirea pe patul opus nouă.

— Am spus adevărul, Tess. O cunosc pe Steph de ani buni şi, da, ne-am simţit bine de câteva ori, dar nu s-a mai întâmplat de la sfârşitul semestrului trecut. Şi eu…

A lăsat capul într-o parte şi a zâmbit.

— Nu am sărutat-o niciodată. Şi asta a fost adevărat. Nu am mai sărutat o fată de când…

Inima mi s-a îngreunat.

— De când?

Jase a clătinat din cap şi a râs scurt, sec.

— De foarte mult timp.

L-am privit în tăcere. Ceva s-a schimbat la el, deodată. Nu eram sigură exact ce, dar o privire distantă şi tristă i s-a aşternut pe chip, întărindu-i trăsăturile astfel încât un artist ar fi înnebunit de dorinţa de a-l schiţa.

Ştiam că se referea la mama lui Jack şi că fusese rănit, suferind de inimă frântă în toţi aceşti ani.

Doamne, poate chiar eram beată, pentru că nici măcar nu ştiam dacă o iubise. Jase era bărbat. Bărbaţii nu sufereau de pe urma unor răni vechi din dragoste. Ori beau, ori şi-o trăgeau ca să uite.

Îmi era din ce în ce mai greu să ţin ochii deschişi.

— Aş fi vrut să am brioşa aia acum.

A ras şi a dat uşor din cap.

— Ţi-ar fi plăcut foarte mult. Mai am una cu Snickers. Cred că nu ţi-e sortit să guşti din aia.

— Probabil că nu, am tăcut un moment. Rămâi cu mine?

A urmat o pauză, apoi i-am simţit degetele pe obraz,

îndepărtându-mi o şuviţă de păr.

— Rămân până când adormi.

— Nu o să dureze mult.

M-am forţat să deschid ochii, dar nu a funcţionat.

— Şi trebuie să vorbim…

— Dormi, Tess. Îţi promit că vom vorbi mâine… dacă nu mă omoară frate-tău înainte.

Patul s-a mişcat şi i-am simţit buzele atingându-mi fruntea.

*

În capul meu trăia o mică entitate şi-mi bătea în craniu cu un baros. Gemând jalnic, m-am întors pe o parte şi am deschis ochii.

Mica fereastră de lângă patul lui Debbie lăsa înăuntru prea multă lumină şi m-am crispat de durere, apăsându-mi palma pe frunte.

— Au, am gemut, ridicându-mă.

Pătura mi s-a strâns în poală, dând la iveală hainele în care dormisem noaptea trecuta.

Un râset blând a plutit prin cameră.

— Mă întrebam când aveai de gând să te trezeşti?

Privirea torturată mi s-a îndreptat spre uşă. Debbie stătea rezemată de toc, rânjind. Cu un gust amar în gură, de parcă noaptea trecută aş fi luat o serie întreagă de decizii proaste, m-am uitat la ceas.

— Sfinte uau!

Era unu după-amiaza.

Ea a râs din nou.

— Cumva, aseară, ai întrecut măsura?

— Da, am răspuns răguşit.

Debbie s-a îndepărtat de uşă, ducându-se spre micul frigider. A scos din el o sticlă cu suc de portocale şi a luat un flacon de pe birou. S-a apropiat de mine şi s-a aşezat pe pat.

Aveam creierul zburlit, de parcă, în timpul nopţii, ar fi crescut păr pe el. Am văzut-o scoţând două aspirine.

— Ia-le.

Mi-a înmânat pastilele şi sucul.

— Îţi vor face bine.

Aş fi acceptat şi un glonţ în cap, dacă m-ar fi ajutat la ceva. Înghiţind pastilele, le-am diluat cu o doză sănătoasă de suc.

— Eşti, în mod oficial, o studentă, mi-a spus, închizând capacul flaconului cu aspirină.

— Sunt?

În mod oficial mă simţeam ca dracu'.

A dat din cap.

— Tocmai ai prima mahmureală din facultate, Este o tradiţie.

— E naşpa.

Mi-am sprijinit capul în mână.

— Naşpa rău.

— Hei.

M-a bătut uşor cu palma pe piciorul îndoit.

— Cel puţin nu ai vomitat.

Am strâns tare din ochi.

— Adevărat.

— Ce-ai păţit aseară? m-a întrebat Debbie, aşezându-se cu picioarele încrucişate, în stil turcesc. Te-am văzut urcând la etaj, dar nu ai mai coborât. Vreo oră mai târziu, Cam a venit să te caute.

Am deschis ochii larg, amintindu-mi evenimentele din seara trecută. Am îngheţat, apoi m-au trecut căldurile.

O, Doamne!

Am făcut un mic joc oral cu Jase.

Asta era viaţa mea? O amintire a gurii şi a limbii lui pe mine, în mine, mi-a săgetat prin creier. Am roşit şi temperatura mi-a crescut. O arsură diferită mi-a cuprins sânii, coborând în jos, mult mai jos.

Mda. Asta era viaţa mea.

Ignorând durerea cumplită din tâmple, m-am întors după telefonul de pe noptieră. Nu-mi aminteam să-l fi pus acolo. Probabil că Jase mi l-a scos din buzunar. Nu aveam apeluri pierdute de la Cam. Am presupus că Jase s-a întors şi i-a spus că m-a adus acasă. Şi a omis o mulţime de detalii.

Doamne, speram să nu-i fi dat detalii.

Oricât de mult l-aş fi dorit pe Jase, şi îl doream extrem de mult, nu voiam să creez probleme între el şi frate-meu. Of! Ceea ce făcea o relaţie în văzul tuturor foarte dificilă.

Asta dacă s-ar fi pus problema să avem o relaţie.

Nu aveam apeluri pierdute sau mesaje nici de la Jase.

Stomacul mi s-a întors şi am lăsat telefonul să cadă pe pat, lângă mine.

— M-am întors la cămin, am spus într-un târziu.

— De asta m-am prins şi singură. S-a întâmplat ceva care te-a determinat să pleci?

— Nu.

Am ridicat din umeri nepăsătoare şi am luat o gură de suc.

— Pur şi simplu am vrut să mă întorc.

— Aha.

Şi-a muşcat buza de jos şi a inspirat adânc.

— Erik nu ţi-a zis nimic?

— Nu.

Am terminat şi restul sucului.

— De ce?

Imediat ce am întrebat, m-am gândit că putea fi din cauză că îl făcusem dobitoc. Mă simţeam vinovată.

— Debbie, îmi pare rău că l-am făcut dobitoc. Eu doar…

— Nu te scuza.

A ridicat o mână.

— Poate fi un dobitoc, uneori. În orice caz, s-a dus la baie la scurt timp după ce ai urcat tu şi mi-am făcut griji că poate ţi-a zis ceva.

O şuviţă de păr şaten i-a scăpat din agrafă şi i-a căzut pe frunte. A dat-o la o parte. Mintea mea era ca un vârtej, concentrată pe Jase şi pe limba lui păcătos de nemaipomenită, dar m-am gândit la vânătăile pe care le văzusem pe picioarele ei şi la felul în care îi vorbea Erik.

Trebuia să îi spun ceva. Trebuia să îi spun că ştiam cum era. Cineva trebuia să intervină, pentru că ştiam din propria experienţă că, dacă n-o făcea nimeni, lucrurile aveau să se înrăutăţească. Pielea îmi ardea. Era foarte greu. Chiar şi acum, îmi era greu să spun cuiva că am avut o astfel de relaţie. Nu era vorba numai despre vinovăţie şi ruşine. Era… era vina aceea *afurisită* care mă chinuia ca o rană infectată din amintirile mele.

Mi-am îndreptat privirea spre sticla goală.

— Debbie, pot să te întreb ceva?

— Sigur.

A zâmbit, aruncând în sus sticla de pastile, apoi prinzând-o.

— Întreabă-mă orice.

Îndreptându-mi umerii, am ridicat privirea.

— Erik… te loveşte?

A trecut o secundă sau două, după care a râs. Prea tare.

— Ce? Nu. De… de unde ţi-a venit ideea asta?

M-am jucat cu capacul sticlei.

— Pentru că nu este foarte de treabă şi…

— Doar pentru că nu ştie ce spune câteodată, nu înseamnă că e violent.

Şi-a desfăcut picioarele lungi şi s-a ridicat brusc de pe pat. Încrucișându-și brațele la piept, m-a privit. Obrajii îi erau lipsiţi de viaţă.

— Nu mă loveşte.

Negare. Dumnezeu ştia că şi eu trecusem prin asta când mama văzuse vânătăile. Dând pătura la o parte, am coborât picioarele din pat. Ochii mi s-au fixat într-ai ei şi şi-a ferit privirea. Am inspirat greoi.

— Ţi-am văzut vânătăile de pe picioare.

Orice urmă de culoare i-a dispărut de pe faţă.

— Vânătăi?

A privit în jos, la blugii cu care era îmbrăcată.

— Ce?

— În ziua aceea, când ai purtat pantaloni scurţi.

Sprâncenele i s-au încreţit şi a deschis gura, apoi a închis-o imediat.

— M-am lovit de marginea patului acum câteva zile. Probabil asta ai văzut.

În cazul ăsta, însemna că se lovise de pat în repetate rânduri. Am pus sticla pe noptieră.

— Debbie…

— Ştii ce, îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi, dar

nu e niciun motiv să fii îngrijorată.

Şi-a luat telefonul din încărcător şi o beretă tricotată de pe patul ei.

— Am ceva de făcut. Ne vedem mai târziu.

M-am ridicat în picioare.

— Trebuie să-ţi spun ceva…

— Nu am timp acum.

— Te rog. Nu înţelegi. Nu vreau să te supăr sau să te critic. Vreau doar ca…

Uşa s-a trântit.

— … tu să înţelegi că ştiu cum este, am murmurat, în camera goală.

Ei bine, asta a mers perfect. Oftând, m-am lăsat să cad pe pat. Durerea din tâmple se mai atenuase, dar simţeam cum un strat scârbos îmi acoperea toată pielea. Şi mi se părea normal, din moment ce mă simţeam ca o jigodie după discuţia cu Debbie.

Dar ştiam că bănuielile mele nu erau greşite.

Adunându-mi articolele de toaletă, am intrat în baie. Stând sub jetul de apă caldă, am derulat în minte evenimentele de noaptea trecută. Fata din camera lui. Eu fugind ca o nebună. Jase în jeep. Gustul lui în gura mea şi apoi el, capul întunecat aplecat între picioarele mele.

Imaginea aceea cu el îmi era imprimată permanent în creier.

Mi-am trecut mâinile peste faţă şi m-am întors, lăsând apa să-mi curgă pe spate. Un fluture mic mi s-a mutat din piept în stomac şi, în spatele degetelor mi-a răsărit un zâmbet. Felul în care mă simţeam era… ciudat. Ca şi cum m-aş fi trezit simţindu-mă nu doar mahmură, ci şi altfel. De parcă m-aş mai fi maturizat un pic, peste noapte. Nu prea ştiam ce să înţeleg

din asta. Era prostesc, pentru că sexul oral nu schimba vieţi.

Dar, ei bine, fusese o experienţă unică.

Am chicotit şi mi-am trecut degetele prin părul ud.

Mi-am muşcat buza în timp ce spuma aluneca de pe mine şi mi se aduna pe degetele picioarelor. Noaptea trecută chiar se întâmplase şi îmi aminteam că Jase nu mă respinsese la sfârşit. A rămas cu mine, până am adormit. Nu şi-a cerut scuze şi nu a zis că nu trebuia să se întâmple.

Am ieşit din duş şi m-am şters repede. Îmbrăcându-mă cu o pereche de pantaloni confortabili şi o bluză, am păşit prin apartament, oprindu-mă în faţa uşii celuilalt dormitor, cu urechile ciulite.

Ţinându-mi respiraţia, am ascultat. Am auzit paşi apropiindu-se de uşă, apoi s-au îndepărtat. M-am apropiat de uşă, strângând la piept articolele de toaletă.

— E cineva acolo?

Linişte.

Am ascultat câteva secunde, apoi am scuturat din cap şi m-am întors în camera mea. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi verific telefonul. Nimic. M-a cuprins un sentiment de nelinişte şi m-am aşezat pe pat cu laptopul în poală.

*

Ca şi cum discuţia cu Debbie nu fusese suficient de stânjenitoare, mai spre după-amiază s-a întors cu Erik. Până atunci, deja vorbisem cu Avery, oferindu-i aceeaşi explicaţie pe care i-o dădusem lui Debbie. Niciuna dintre noi nu l-a pomenit pe Jase.

Şi, de asemenea, încă nu aveam veşti de la Jase.

Dar, în acel moment, nu prea mă gândeam la el.

Erik stătea în faţa biroului, iar Debbie împacheta lucruri într-o geantă mică. Am pus laptopul pe pernă. Nu s-a uitat deloc spre mine cât timp a îngrămădit un schimb de haine în gentuţa maro cu roz.

— Nu dormi aici la noapte?

— Nu, a răspuns Erik, aruncându-mi o privire obraznică. O să stea cu mine.

Calmul meu a cedat.

— Vorbeam cu ea.

— Ţi se pare că sunt surd?

S-a întors spre mine cu o sprânceană ridicată şi mi-am dorit să-i şterg de pe faţă zâmbetul ăla arogant.

— Sau prost? Ştiu că vorbeai cu ea, dar…

— Erik.

Debbie a oftat. A închis fermoarul genţii şi s-a întors, cu obrajii purpurii.

— Putem să nu facem asta?

Pupilele iubitului ei s-au dilatat şi a răsucit încet capul.

— M-ai întrerupt cumva?

Firişoarele fine de pe tot corpul meu s-au ridicat odată cu mine. Asprimea şi provocarea din vocea lui m-au aruncat cu câţiva ani în urmă. Muşchii stomacului mi s-au strâns. Am vrut să fug din cameră, pentru că, în acel moment, l-am văzut pe Jeremy stând acolo, cu faţa schimonosită de furie.

Nu ştiu ce s-a întâmplat în continuare.

Erik a apucat de geanta lui Debbie, însă ea a ţinut-o strâns. Poate că nu şi-a dat seama ce voia el să facă, dar a declanşat ceva. Faţa i s-a înroşit şi muşchii i s-au încordat. A tras de geantă, smulgând-o din mâna lui Debbie, care şi-a pierdut

echilibrul. Din instinct, m-am repezit înainte, prinzând-o de mână, ca să nu cadă. Erik a reacţionat furios, învârtind geanta care m-a lovit în şold, împingându-mă în spate. M-am clătinat cu braţele fluturând, încercând să mă prind de ceva, dar am găsit doar aer. Nu am mai gândit limpede.

Tot ce am văzut au fost ochii rotunzi ai lui Debbie când mi-am pus toată greutatea pe piciorul dominant, piciorul *drept*, fără ezitare.

Piciorul drept a fugit imediat de sub mine şi o durere îngrozitoare mi-a explodat în genunchi. Un ţipăt sufocat mi-a scăpat. Am căzut în şezut şi tot aerul mi-a ieşit cu forţă din plămâni. Durerea era insuportabilă, ca şi cum cineva ar fi luat un cuţit şi mi l-ar fi înfipt prin muşchi şi cartilaj.

— Teresa! a ţipat Debbie.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi i-am închis strâns, refuzând să mă uit la genunchi. Nu puteam. O, Doamne, nu puteam să mă uit la el.

— E genunchiul? a întrebat Debbie. Dumnezeule, este genunchiul?

Încleştând maxilarul cu putere, am încuviinţat din cap. Lumea de afară, uşa şi camera, toate s-au restrâns, închizându-se în jurul meu.

— N-am vrut, a spus Erik, cu o voce ascuţită. Mi-a ieşit în cale. A fost un accident. Spune-i că a fost un accident!

Palmele mi s-au strâns în pumni, iar inima îmi bătea frenetic.

— Teresa, a şoptit Debbie.

Am simţit-o îngenunchind lângă mine. A pus o mână rece, tremurândă pe braţul meu.

— Spune ceva.

Strângând buzele, am scuturat din cap. Nu puteam vorbi. Nu-mi puteam privi genunchiul pentru că, Doamne, ştiam. Ştiam. Durerea era prea intensă, dura prea mult. Nu era doar rănit. Genunchiul meu era distrus.

Din nou.

Paisprezece

Erik a dat bir cu fugiţii imediat, aşteptând-o pe Debbie în holul de la parter. Avea noroc pentru că, dacă aş fi putut să merg ca o persoană normală, l-aş fi traversat campusul în şuturi.

— Îmi pare rău, a spus Debbie cred că pentru a suta oară, ajutându-mă să mă urc în pat. Îmi pare atât de…

— Opreşte-te, am spus răspicat, inhalând adânc, când piciorul mi-a fost cuprins de un spasm de durere.

— Nu-ţi mai cere scuze. Nu a fost vina ta.

A făcut câţiva paşi înapoi, frângându-şi mâinile.

— N-a făcut-o intenţionat.

Am deschis gura dar am închis-o la loc, respirând rapid când o durere ascuţită mi-a săgetat piciorul din nou.

— Ai nevoie de gheaţă? m-a întrebat.

Strângând din dinţi, am dat din cap. Până când s-a întors cu o faţă de pernă înfăşurată în jurul gheţii, am reuşit să-mi îndrept piciorul şi să ridic pantalonii. Pielea de pe genunchi era umflată. Asta nu era bine. Am scâncit când am apăsat gheaţa pe el.

— Teresa…

Inhalând sacadat, mi-am ridicat privirea spre ea.

— Poate că nu a făcut-o intenţionat, dar era furios. Nu s-a

oprit nicio clipă să se gândească la ce se poate întâmpla dacă învârte geanta aia. Sau poate că s-a gândit, dar nu i-a păsat.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Ştiu că nu a făcut-o intenţionat.

Păstrând tăcerea, am potrivit gheaţa. Aveam capul amorţit. Prea multe chestii îmi treceau prin minte.

Stătea lângă pat, schimbându-şi greutatea corpului de pe un picior pe celălalt. Au trecut câteva momente înainte să vorbească.

— Te rog… te rog, nu spune nimănui.

Am întors rapid capul spre ea. Nu-mi venea să cred că îmi cerea asta, apoi inima mi-a tresărit. Nu cerusem eu acelaşi lucru mamei şi apoi lui Cam? *Te rog, nu spune nimănui?* Pentru ca mă temusem de modul în care avea să reacţioneze Jeremy.

Acesta era momentul potrivit să-i spun lui Debbie, dar ea s-a repezit şi m-a prins de braţe, şoptind:

— Te rog.

Apoi a plecat, dar eu nu i-am răspuns nimic, pentru că era o promisiune pe care nu eram sigură că aveam să o păstrez. Aplecând privirea, am ridicat punga improvizată. Pielea îmi era roşie de la gheaţă.

Cam o oră mai târziu, a început să-mi sune telefonul, dar nici măcar nu m-am uitat la el. Întinsă pe spate, mi-am pus o pernă sub genunchi pentru a-l menţine ridicat. Până când a trebuit să şchiopătez pe hol ca să mai aduc gheaţă, durerea a devenit una continuă, intensificându-se din când în când, ca şi cum cineva mi-ar fi pus un chibrit aprins sub piele.

Genunchiul era umflat. Gheaţa şi ţinutul ridicat nu aveau niciun efect. Nu auzisem nicio pocnitură când am căzut, dar

umflătura nu era un lucru bun. Şi ştiusem că încă nu era destul de vindecat ca să mă sprijin pe el.

În noaptea aceea, telefonul a mai sunat de două ori. Din cele trei apeluri, două erau de la Jase, dar nu mă puteam convinge să răspund. Noaptea trecută… noaptea trecută parcă fusese acum o veşnicie.

M-am holbat la telefon şi buza de jos mi-a tremurat când mi-a indicat că am un mesaj. Ecranul s-a stins şi am dat să mă întind după el, dar m-am oprit. Nu puteam să vorbesc cu el, nu încă. Dacă o făceam, era foarte probabil să mă pierd cu firea.

Pentru că totul avea să se schimbe dacă genunchiul îmi era distrus din nou. Situaţia asta nu avea să mai fie temporară. Nu aveam să mă mai întorc la studio.

Toate astea… m-am uitat prin dormitor… toate astea aveau să fie viaţa mea. În tot acest timp *mă prefăcusem.*

Mi-am retras mâna şi mi-am sprijinit fruntea în palmă. Încă un spasm mi-a străbătut piciorul. Nu puteam să mai trec încă o dată prin asta: durerea, operaţia, recuperarea fizică. Însă de data asta… M-am cutremurat. De data asta avea să fie diferit, pentru că nu exista lucru mai rău pe care puteai să îl faci în cazul unui ligament încrucişat anterior rupt decât să îl răneşti din nou. Făcând asta, şansele unei instabilităţi permanente erau foarte mari.

Şi nu voi mai putea dansa niciodată.

Am reuşit, într-un târziu, să adorm dar nu cred că am visat ceva şi când m-am trezit umflătura era atât de mare, încât genunchiul avea de doua ori mărimea normală. Nici nu m-am gândit să mai pun gheaţă. Ştiam că n-avea să ajute cu nimic. Nu aveam cârje, deci nu aveam cum să merg la ore. Am rămas în pat şi am început să simt în stomac o durere acută.

Telefonul a început să sune la câteva minute după ce ar fi trebuit să înceapă ora de muzică. Am crezut că era Calla sau Debbie, din moment ce amândouă trimiseseră mesaje la care nu am răspuns, dar am constatat cu uimire că era Jase. Încă nu citisem mesajul lui.

Unde eşti?

Strângând atât de tare din ochi, încât am simţit o arsură în spatele lor, m-am ridicat în şezut. Merita un răspuns, deşi mă ignorase de atâtea ori. Acum nu era vina lui. I-am trimis un răspuns rapid.

Nu mă simt bine.

Răspunsul lui a venit imediat.

Eşti OK?

Ştergându-mi ochii deodată umeziţi, i-am trimis un scurt *da* şi am aruncat telefonul la piciorul patului.

Ştiam că trebuia să îi sun pe doctorul Morgan şi pe mama, dar numai gândul făcea ca pieptul să mi se strângă. Durerea şi umflătura… ştiam deja ce înseamnă. Viitorul şi visele mele se terminaseră. Nu aveam nevoie să mi-o confirme un medic.

M-a străbătut încă un fior dureros. Întorcându-mă pe o parte, am strâns braţele în jurul păturii şi mi-am ascuns faţa în ea.

Materialul moale s-a umezit foarte repede. Nu plângeam în hohote. Erau lacrimi tăcute şi nesfârşite. Durerea din adâncul stomacului era la fel de intensă ca aceea din genunchi.

Puţin după doisprezece jumătate am auzit o bătaie energică în uşă. Habar n-aveam cine putea fi. Poate colegele mele de apartament, cele încă nevăzute? Încruntându-mă, mi-am şters repede obrajii şi m-am ridicat, apoi mi-am dres vocea.

— Intră.

Mi-am acoperit piciorul drept cu pătura. Nu ştiu de ce voiam să îl ascund. Poate mă gândeam că, dacă nimeni altcineva nu îl vedea nu era adevărat. O mentalitate stupidă, dar abia reuşeam să-mi ţin firea. Eram la un pas de a mă trânti pe jos, bătând din mâini şi din picioare.

Uşa s-a deschis şi am clipit o dată, apoi de două ori, gândindu-mă că am vedenii, dar persoana din faţa mea nu a dispărut.

Jase dădu buzna în camera mea ca şi cum făcuse asta de un milion de ori. Era îmbrăcat cu blugi şi o cămaşă neagră cu mâneci lungi, iar din degete îi atârna o pungă de plastic. Când m-a văzut, s-a oprit brusc.

Îngrijorarea i-a umplut ochii cenuşii.

— Uau! Chiar arăţi rău.

M-am chircit. Poate că ochii umflaţi erau de vină.

— Mersi.

Un zâmbet mic i-a trecut pe buze şi s-a apropiat.

— Nu arăţi chiar *atât* de rău.

S-a aşezat pe marginea patului, lăsându-şi punga jos, între picioare.

— E cazul să-mi fac griji?

Sprâncenele mi s-au ridicat. Eram încă prea uimită de vederea lui ca să înţeleg ce voia să spună cu întrebarea aceea.

— E contagios ceea ce ai? a specificat.

— O, nu.

Am făcut o pauză, privindu-l printre genele umede.

— De ce eşti aici?

— De ce? a râs el. Mi se pare destul de evident.

Aplecându-se, a ridicat punga şi a scos din ea un recipient din plastic.

— Supă de pui cu tăiţei. Nu pentru suflet, ci pentru boala ta, care sper să nu fie contagioasă.

Acea senzaţie tâmpită de fluture în stomac mi-a revenit în plină forţă. Am luat recipientul cald şi o lingură de plastic. A apărut şi o sticlă cu suc de ghimbir, pe care a pus-o pe noptieră, apoi o cutie roz. O brioşă. Îmi venea să plâng.

— Dacă eşti atât de îngrijorat că ai să te îmbolnăveşti, de ce ai mai venit?

Un colţ al buzelor i s-a ridicat.

— Având în vedere ceea ce am făcut sâmbătă noaptea, nu cred că mai are rost să-mi fac griji.

— Da, am murmurat, roşind la amintire.

— Şi m-am gândit că meriţi să-mi asum riscul, a adăugat, mototolind punga şi aruncând-o în coşul de lângă birou. Acum că ai aflat asta, ar trebui să te simţi deja mai bine.

Am râs, dar zâmbetul mi-a dispărut de pe faţă când am deschis capacul recipientului. Gestul lui m-a zguduit până în adâncul inimii. Nu eram bolnavă, dar sub nicio formă nu aveam să neg acest sentiment. În ciuda durerii din picior şi a semnificaţiei din spatele acesteia, o senzaţie caldă mi-a înflorit în piept.

— Mulţumesc, am spus cu voce răguşită. Toate astea… a fost foarte drăguţ din partea ta.

A ridicat din umeri.

— Nu e cine ştie ce.

Cufundând lingura în supa groasă, am luat o înghiţitură mare ca să-mi deblochez gâtul. Ceea ce făcuse era mare lucru. Ochii mi s-au umplut de lacrimi fierbinţi. Mă transformam într-un copil mare şi plângăcios, dar aceste lacrimi erau diferite. Voiam să-l asaltez cu o îmbrăţişare. Voiam să presar

sărutări pe toată faţa lui chipeşă. Voiam să mă ridic şi să fac lucrurile astea fără să şchiopătez. Faptul că era aici nu însemna că îmi declara iubire eternă, dar însemna ceva, ceva mai mult decât sărutări furate.

Când l-am privit, el mă cerceta amănunţit, mult prea amănunţit. Mi-am îndreptat atenţia către supă.

— Mi-am făcut griji ieri seară, a recunoscut. Când nu ai răspuns m-am gândit… m-am gândit că mă ignori.

Ţinând recipientul aproape, am adunat nişte tăiţei.

— Nu te ignoram.

— Nu te-aş fi învinovăţit dacă ai fi făcut-o, mai ales după ce eu te-am ignorat pe tine.

Şi-a îndepărtat cu mâinile şuviţele de păr şi, când le-a lăsat jos, i-au căzut din nou pe frunte.

— Nu cred că mi-am cerut vreodată scuze pentru asta.

Bătăile inimii mi s-au înteţit. De unde veneau toate astea? Şi de ce acum, când rotula era pe cale să îmi sară din genunchi în stil monstru-extraterestru?

— Deci, îmi pare rău că te-am ignorat. Şi că am zis că vrei doar să te culci cu mine. Ştiu că nu asta îţi doreşti. Eşti mai presus de aşa ceva şi meriţi mai mult. Ştiu că nu înseamnă cine ştie ce, dar nu am procedat corect şi, în final, a fost inutil. Pentru că eşti aici şi eu nu pot sta departe de tine.

S-a întors spre mine, rezemându-şi bustul pe picioarele mele.

— Ştii despre Jack, dar…

Şoldul lui mi-a atins genunchiul şi am sărit. Corpul mi s-a ridicat brusc, atunci când durerea ascuţită mi-a trecut prin tot piciorul. Mâna i s-a mişcat cu repeziciunea unui fulger, prinzând recipientul înainte ca supa să se verse pe mine.

Sângele mi s-a scurs de pe faţă şi am strâns aşternuturile în pumni.

— Iisuse! Ce s-a întâmplat?

A sărit în sus, de parcă patul l-ar fi muşcat de fund.

— Eşti bine?

Încă sub strânsoarea durerii, am dat din cap. Inspiră. Expiră. Uşor, după câteva momente, durerea a devenit din nou o pulsaţie. Am lăsat aşternuturile din mână şi m-am forţat să ridic privirea.

Jase s-a holbat la mine. S-a uita la picior, apoi la faţa mea.

— Nu eşti bolnavă, nu-i aşa? Ai plâns. De asta arăţi în halul ăsta.

Înainte să pot răspunde, a apucat pătura şi a dat-o la o parte.

— Drace, Tess, genunchiul tău! La dracu'! N-am ştiut. Îmi…

— Nu, am spus cu voce răguşită. Nu ai ştiut. E-n regulă.

A îndreptat spre mine ochii larg deschişi.

— Cum s-a întâmplat asta?

— M-am sprijinit greşit pe el, duminică noaptea.

Minciuna mi-a ieşit mai uşor decât adevărul. Vina mi s-a instalat imediat ca o piatră în stomac. Cu mâna tremurândă, mi-am îndepărtat părul din ochi.

— Cred că l-am distrus de tot.

— Crezi?

A pus recipientul pe noptieră.

— Cât de tare te doare?

L-am privit aşezându-se cu atenţie pe marginea patului.

— Vine şi trece.

— Faptul că m-am aşezat pe el nu a ajutat, nu?

Un zâmbet abia schiţat mi-a apărut pe buze.

— E-n regulă.

Jase s-a întins, prinzând şuviţa de păr care tot îmi cădea pe frunte. A împins-o la locul ei.

— I-ai spus lui Cam? Mamei tale?

Am clătinat din cap.

— N-am vrut să-i îngrijorez.

— Mai vrei supă?

Când am dat din cap, mi-a înmânat recipientul. Nu mâncasem de ieri după-amiază, în concluzie, supa făcea bine stomacului meu.

— Dar dacă stai aşa, cu piciorul în starea asta, nu faci bine nimănui, Tess.

— Ştiu, am şoptit, ferindu-mi privirea.

M-am concentrat pe maxilarul lui şi am luat cu lingura mai mulţi tăiţei. Priveliştea era încântătoare. Un strat subţire de barbă îi acoperea partea de jos a obrazului, dându-i un aspect dur, sexy. Jase şi-a trecut o mână prin păr.

— Presupun că nu ţi-ai sunat nici doctorul?

Înghiţind o gură de supă de pui cu tăiţei, am dat iar din cap.

— OK. Atunci, ăsta e primul lucru pe care trebuie… stai puţin. S-a întins, lipindu-şi degetul de bărbia mea pentru a îndepărta un strop de supă şi făcându-mă să roşesc.

— Trebuie să-l sunăm pe medicul tău. Şi nu vreau să aud scuze. Trebuie s-o facem. Şi trebuie s-o facem acum.

M-a lăsat să termin supa, apoi mi-a luat telefonul de la capătul patului. Mi l-a înmânat, aşteptând cu braţele la piept până când am găsit numărul doctorului. A trebuit să las un mesaj, dar am fost sunată înapoi, imediat. Programarea a fost făcută pentru a doua zi dimineaţă şi inima îmi bătea cu putere din cauza situaţiei urâte.

— Te duc eu, a anunţat Jase, după ce s-a întors din hol, unde aruncase recipientul.

— Ce? m-am rezemat de bordura patului.

Era foarte nonşalant.

— Te duc eu mâine. Este la WVU, nu?

— Pe-aproape, dar…

— Dar nu i-ai spus lui Cam sau mamei tale. Cum plănuieşti să ajungi până acolo? Faci autostopul?

Avea un zâmbet plin de aroganţă.

— Îmi permit să lipsesc mâine de la ore. Nu are mare importanţă. Şi dacă nu aş fi vrut să te duc, nu m-aş fi oferit. Deci nu avem ce discuta.

— Ştiu, am răspuns. Dar de ce ai vrea să faci asta? E mai bine să stai la curs decât să te trezeşti cu noaptea-n cap şi să conduci câteva ceasuri bune. Adică, eu aş prefera să suport ora de muzică.

A râs, aşezându-se şi rezemând o mână lângă şoldul meu.

— Tu chiar urăşti drumul şi doctorul dacă preferi să stai la cursul ăla. Azi l-ai ratat. Prietena ta, Calla, a dormit cu capul lăsat complet pe spate. A sforăit.

Am râs.

— Nu sforăie. Şi ştiu asta, pentru că doarme aproape la toate orele de muzică.

A coborât genele dese, ascunzând acei ochi uimitori.

— Vreau să fiu acolo pentru tine. Lasă-mă.

Am deschis gura şi legendarul „de ce” mi s-a format pe vârful limbii. Chiar conta de ce? Legătura actuală dintre mine şi Jase mă deruta ca naiba. Ceva s-a schimbat sâmbătă seara, a avansat. Nu mă mai respingea şi nu mai fugea. Să fi fost atât de bună la sex oral? Aproape am râs, pentru că asta era pur şi

simplu o prostie.

— Bine, am spus, în final.

Jase a zâmbit şi, dintr-odată, am avut impresia că am fost de acord cu ceva mai mult decât ca el să mă ducă până la spital.

*

Detestam atmosfera din cabinetele medicale, vopseaua albă, decoraţiile lipicioase şi mirosul de dezinfectant. Nu conta ce doctor voiai să te consulte, cabinetele erau toate la fel.

Mi s-a făcut o radiografie înainte de întâlnirea cu medicul, un tip de vârstă mijlocie. M-au aşezat în scaunul cu rotile, de care mă feream îngrozitor, şi m-au luat la plimbare, lăsându-l pe Jase în camera de aşteptare. Odată ajunsă în salonul unde avea să mă consulte doctorul, am sărit din el şi m-am aşezat pe unul de plastic, încă mă uitam urât la scaunul cu rotile când uşa s-a deschis şi una din asistentele îmbujorate de la recepţie l-a împins pe Jase înăuntru.

— Ne-am gândit că o să-ţi prindă bine un pic de companie, a spus, trecându-şi o mână peste părul blond.

Jase mi-a făcut cu ochiul, trecând pe lângă ea.

— Probabil a intrat în panică fără mine.

Am pufnit în râs.

Asistenta a chicotit şi s-a grăbit să iasă din salon. Am ridicat o sprânceană la Jase.

— Cum ai reuşit să intri aici fără să fii din familie?

A sărit pe masa pe care ar fi trebuit să fiu aşezată eu. Odată cocoţat acolo, a început să bălăngănească din picioare ca un copil neastâmpărat.

— Sunt dotat cu mult şarm, Tess.

— Adevărat, am zâmbit.

— Şi, având asemenea şarm, trebuie să fiu responsabil şi să-l folosesc cu înţelepciune, a continuat, ochii dansându-i. Îl întrebuinţez doar la nevoie.

— Mă bucur să aud asta.

M-am foit pe scaunul incomod. Îmi făcea bine să îl am acolo, pentru că eram foarte încordată.

— Mulţumesc încă o dată. Apreciez gestul tău.

— Nicio problemă. Aminteşte-ţi doar ce mi-ai promis.

Am râs, clătinând din cap.

— Cum aş putea să uit?

— O să-ţi placă la nebunie!

Şi-a aplecat bărbia şi bucle ciufulite i-au căzut pe frunte.

— Şi nu ai de ce să de temi. Am să fiu cu tine tot timpul.

Stomacul încă mi se întorcea la gândul de a mă urca pe un cal. Pe tot parcursul drumului până la cabinetul doctorului, Jase a încercat să mă convingă să încerc ceva mai mult decât o întâlnire cu caii. Cum ar fi să mă urc pe unul. Jase avea să fie cu mine şi am acceptat, doar pentru că aveam încredere în el. Şi pentru că asta îmi oferea un alt motiv de îngrijorare în afară de starea piciorului meu.

— Cam mi-a trimis un mesaj mai devreme, m-a anunţat el. Mi-am îndreptat brusc privirea spre el. Expresia lui era de ne citit.

— I-ai spus că eşti cu mine?

— Dar tu i-ai spus?

— Nu. Încă mai crede că sunt bolnavă.

Mi-am învârtit vârful cozii pe degete.

— Deci, i-ai spus?

A negat dând din cap.

— M-am gândit că o să întrebe de ce sunt eu cu tine şi nu el. Şi asta ar duce la alte întrebări, aşa că am hotărât că ar fi mai bine să nu îi răspund prin telefon.

— Crezi că acele întrebări merită răspunsuri faţă în faţă?

Se putea observa din vocea mea că aveam dubii. Din ceea ce avea să-i spună Jase, puteam să prevăd că acea conversaţie avea să se încheie cu un pumn în faţă.

Jase a râs.

— Va trebui să recurg din nou la şarm.

— Nu cred că acel tip de şarm va funcţiona în cazul lui frate-meu.

— Tu, cea fără de credinţă, a spus, şi un colţ al buzelor i s-a ridicat. La privirea lui ştrengărească, inima mea a ratat câteva bătăi. Am strâns din buze, întrebându-mă ce-i puteam spune lui Cam. Cu cât mai puţin, cu atât mai bine, probabil, indiferent ce s-ar fi întâmplat în viitor între mine şi Jase. Privirea mi-a alunecat pe contururile aproape perfecte ale chipului său, apoi în jos, pe umerii laţi. Când am ridicat-o, mi-a zâmbit liniştitor.

Respiraţia mi s-a tăiat şi am realizat că aş putea foarte uşor să mă îndrăgostesc de el. Asta dacă nu se întâmplase deja.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat, muşcându-şi acea delicioasă buză de jos.

Stomacul mi s-a încordat. Of, eram terminată! Mi-am întors privirea, simţind cum obrajii mi se colorează.

— N-am de gând să mă spovedesc ţie.

A râs adânc şi răguşit.

— Nu eşti deloc amuzantă.

— Scuze.

Slavă Domnului că uşa s-a deschis şi doctorul Morgan a

intrat în salon. Preferam să mă concentrez pe genunchi decât pe ceea ce aveam în minte şi în inimă.

Doctorul Morgan avea părul ondulat, tuns scurt şi presărat cu fire cărunte, iar halatul i se legăna pe lângă genunchi. A zâmbit şi a privit spre locul în care stăteam eu, apoi spre cel în care era aşezat Jase.

— Am un nou pacient azi?

Încercând să nu îmi fac mari speranţe datorită zâmbetului său, mi-am dres glasul.

— El este Jase. Este un… este prietenul meu. M-a însoţit.

— Încântat de cunoştinţă.

Bunul doctor s-a îndreptat spre el şi i-a strâns mâna. Când Jase a vrut să se ridice, doctorul Morgan l-a oprit.

— Nu e nevoie să te muţi. E bine şi aşa.

Aşezându-se pe unul din scaunele mobile, a lăsat dosarul cu radiografiile mele pe birou. A împins cu picioarele, ca pe-o tricicletă fără pedale, pentru a ajunge la mine, a luat alt scaun şi l-a întors invers. Cu blândeţe, mi-a ridicat piciorul şi l-a sprijinit pe scaun.

— Hai să aruncăm o privire.

Mi-am îndoit tivul pantalonilor, tresărind când genunchiul imens a rămas descoperit. Sexy.

A fluierat uşor.

— Ştii procedura.

O ştiam. Am închis ochii şi am strâns mâinile, apăsându-le pe stomac. Degetele doctorului Morgan erau reci când mi-au apăsat pe genunchi. Atingerea nu durea. Nu încă. A mărit presiunea, verificând stabilitatea. Durerea s-a aprins şi am strâns din dinţi.

— Cât te doare pe o scară de la unu la zece? a întrebat calm.

— Mmm.

Nu eram deloc pricepută la lucrurile astea. Cine ştia scara durerii? Aveam nevoie de unul din omuleţii ăia desenaţi din linii ca să-l folosesc drept ghid.

— Şase?

— OK.

A împins mai tare şi am tresărit.

— Şi acum?

— Şapte? am chiţăit.

A continuat să mă tortureze şi am deschis ochii când am simţit o mână strângând-o pe a mea. Nici măcar nu l-am auzit mişcându-se. Jase îngenunchease lângă mine şi, când ochii mei i-au întâlnit pe ai lui, nu mi-am putut îndepărta privirea.

— Acum? a întrebat doctorul Morgan.

Auzindu-mi şuieratul ascuţit, a îndepărtat mâinile.

— Nu-i nevoie să-mi răspunzi.

A zâmbit blând şi mi-a lăsat în jos pantalonii.

— OK. Ai folosit gheaţă şi ai ţinut piciorul ridicat?

Am dat din cap, privindu-l încă pe Jase.

— Da.

— Dar nu a ajutat?

— Nu.

Mi-am umezit buzele, iar Jase mi-a zâmbit. Luându-mi privirea de la el ca să nu par prea mult ca o prostănacă m-am întors spre doctor. Jase a reuşit să-mi desfacă mâinile şi să-şi împletească degetele mâinii stângi cu ale mele.

— Nu doare la fel de tare ca prima dată şi nu am auzit pocnituri, dar mă tem că l-am distrus de-a binelea.

— Trebuie să ştiu exact ce făceai când te-ai lovit duminică, a spus, aşezându-şi mâinile pe genunchi.

— Mergeai? Te-ai dezechilibrat?

Privirea mi-a căzut pe degetele lungi ale doctorului. Erau subţiri, dar articulaţiile erau surprinzător de mari şi rotunde. Un nod mi-a blocat gâtul.

— A spus că s-a dezechilibrat, interveni Jase, iar eu mi-am strâns mâna liberă în pumn.

— Mergeai când s-a întâmplat? Te ridicai din pat sau de pe un scaun?

Doctorul Morgan făcu o pauză.

— Este foarte important să ştiu exact ce făceai.

Cu sângele vâjâind în urechi am ridicat privirea. Adevărul. La naiba, adevărul era o javră pisăloagă şi băgăcioasă. Am dat din cap şi mi-am muşcat buza de jos.

— Păi… eram în camera de cămin şi iubitul colegei mele de cameră avea o geantă în mână. O geantă mică, de genul celor folosite când pleci pentru un weekend. Oricum, am stat prea aproape când a învârtit-o. M-a lovit în şold, m-am dezechilibrat şi m-am sprijinit pe piciorul drept.

Degetele lui Jase s-au strâns până când mi-am simţit oasele mâinii frecându-se unul de celălalt, apoi a slăbit strânsoarea şi mi-a dat drumul de tot. Nu puteam să mă uit la el, dar simţeam privirea lui asupra mea.

— Deci, a fost ceva neprevăzut. Nu o greşeală majoră. Asta mă face să înţeleg mai bine despre ce este vorba.

Doctorul Morgan s-a întins după dosarul meu şi l-a deschis.

— Ei bine, vrei să auzi întâi vestea bună, sau pe cea rea?

Inima mi-a tresărit şi am aruncat un ochi spre Jase. Avea privirea tăioasă, expresia împietrită.

— Cea bună, vă rog.

— Vestea bună este că nu se vede nicio fisură nouă în

radiografii, mi-a comunicat, iar umerii mi s-au relaxat imediat. Ştiu că de asta îţi era cel mai frică. Fisura originală încă se vindecă.

Am inspirat adânc.

— Deci, care este vestea proastă?

Doctorul Morgan a zâmbit forţat.

— Această nouă leziune demonstrează că există un dezechilibru al ligamentului încrucișat anterior. Şi, având în vedere prima leziune suferită, existau între patruzeci şi şaizeci la sută şanse de a te răni din nou. Acum, aşa cum am spus, ruptura nu pare să se fi deschis, deci nu este nevoie de o nouă operaţie. Sunt convins că se va vindeca dacă foloseşti bandajul şi cârjele timp de câteva zile.

În loc să mă simt mai bine, aveam senzaţia că pereţii se strâng în jurul meu.

— Dar?

— Dar…

A zâmbit, dar eu m-am încordat. Zâmbetul nu i-a cuprins şi ochii negri. Era genul de zâmbet folosit de toţi doctorii când erau pe punctul de a aplica lovitura fatală.

— Accidentul arată că există un dezechilibru şi asta mă îngrijorează, Teresa. Când te-ai rănit prima dată, am discutat despre posibilitatea, deşi pe atunci infimă, a unui dezechilibru permanent şi…

Din clipa aceea, creierul meu a încetat să mai asculte, dar am dat din cap şi l-am privit, aproape ignorând faptul că Jase se încorda şi mai tare cu fiecare cuvânt pe care îl auzea. Chiar am zâmbit când doctorul Morgan m-a bătut uşor pe mână şi mi-a spus că va fi bine. Eram de acord. Totul avea să fie al dracului de perfect. Şi nu am spus nimic atunci când asistenta

a intrat şi oribilul bandaj albastru mi-a fost aşezat înapoi, pe genunchi. Şi am continuat să respir. Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră.

Cumva, am ajuns afară, în jeepul lui Jase, privind prin parbriz.

— Tess…

Am întors privea, şi am clătinat din cap când ochii ni s-au întâlnit. Avea chipul palid.

— Îmi pare atât de rău!

Am încercat să inspir adânc, dar nu am putut, şi m-am cutremurat. Dezechilibrul era un lucru foarte rău. Genunchiul meu avea să fie întotdeauna extrem de slab. Toată viaţa aveam să am probleme cu el, chiar şi după ce se vindeca ruptura. Şansa de mă îmbolnăvi de artrită mult mai devreme decât oricine altcineva aproape se dublase.

Dansul profesionist tocmai ieşise din discuţie. Nu se mai putea. Gata. Nu mă mai puteam întoarce la studio, nu mai puteam lua lecţii, susţine recitaluri, sau competiţii. Ar fi prostesc să mai încerc. Iar instructorii mei nu ar permite aşa ceva. Nici Şcoala Joffrey.

Facultatea nu mai era o soluţie temporară. O cariera în învăţământ nu mai reprezenta un plan B. Devenise singurul meu plan.

O, Doamne!

Am scuturat din cap şi am deschis gura, dar nu a ieşit niciun cuvânt.

Jase a înjurat, iar eu am… am cedat cu totul. Ca şi cum digul din interiorul meu s-a spart.

Lacrimile au început să curgă, revărsându-se pe obraji şi, odată pornite, nu am mai putut să le opresc. Interiorul maşinii

a devenit neclar, Jase dispărând în ceaţă.

A scos un sunet adânc, apoi şi-a pus braţele în jurul meu. O clipă stăteam acolo, de una singură, şi lumea se năruia în jurul meu, iar în clipa următoare mă ţinea în braţe, mă ţinea să nu mă prăbuşesc.

Cincisprezece

Am plâns atât de tare şi de îndelungat, încât mă simţeam mai rău decât dacă aş fi fost mahmură, iar pieptul cămăşii lui Jase era ud.

Nu era o privelişte plăcută.

Faptul că nu îmi desprinsese braţele de pe el şi nu mă dăduse la o parte era peste puterea mea de înţelegere, dar mă ţinuse strâns. Cu o mână pe ceafa, mi-a ţinut capul sprijinit pe pieptul lui cum a putut mai bine cu schimbătorul de viteze între noi, iar cu mâna cealaltă mi-a mângâiat spatele. Tot timpul mi-a şoptit cuvinte liniştitoare, absurde până când, într-un târziu, m-a făcut să râd.

— Am ştiut întotdeauna că sunt o batistă umană excelentă.

A plecat capul, rezemând bărbia pe creştetul meu.

— Mulţumesc pentru posibilitatea de a-mi împlini acest vis.

Era o batistă rezistentă.

Am reuşit să mă reculeg şi am plecat din Morgantown. Trebuia să o sun pe mama, dar încă nu aveam curajul să o fac. Avea să mă sprijine indiferent de ce aş fi hotărât să fac cu viaţa mea, dar adorase dansul şi concursurile mele. Într-un fel, fusese şi visul ei.

Când ne-am apropiat de Martinsburg, am privit spre Jase.

— Trebuie să mergem înapoi chiar acum?

— Nu. Putem face orice vrei tu.

Să mă întorc la cămin însemna să înfrunt viitorul şi să mă gândesc la toate cursurile pe care, de acum înainte, trebuia să le iau în serios.

— Adică tu probabil vrei…

— Sunt exact acolo unde vreau să fiu, mi-a răspuns Jase, aruncându-mi o privire care mi-a închis gura. Nu vrei să mergi direct acasă. Foarte bine. Ştiu eu locul perfect.

— Da?

Aveam vocea sufocată şi, deşi eram curioasă cam cât de naşpa arătam, nu aveam curaj să mă uit în oglindă.

— Mda.

Mi-a făcut cu ochiul.

Colţurile buzelor mi s-au ridicat şi mi-am scos elasticul din păr. Am intrat pe şoseaua care ducea spre ferma părinţilor lui şi între noi s-a aşternut tăcerea. Dar pe la jumătate, a întors la stânga printre doi stejari bătrâni.

M-am prins de mânerul portierei, deschizând ochii larg.

— Asta este un drum?

A rânjit.

— Da. Nu.

Era o fâşie îngustă de pământ tasată atât de mult, încât numai câteva smocuri de iarbă se mai iveau pe alocuri.

— Dacă ăsta e un drum, seamănă cu ăla pe care au intrat copiii din *Wrong Turn*.

Jase a râs cu poftă, lăsând capul pe spate.

— Crede-mă, e mult mai bine unde mergem noi decât unde au ajuns ei.

— Asta nu-mi spune prea multe.

Cu mâna încleştată pe mâner, am înghiţit cu greu, iar jeepul

se hurducăia încontinuu. Jase stătea cu mâinile strânse ferm pe volan şi rânjetul de pe faţa lui era contagios, în timp ce ocolea pomi şi pietre. Mişcarea nu-mi făcea rău piciorului, nu cât timp purtam bandajul şi, înainte să-mi dau seama, am început să râd şi eu, sărind într-una în scaun. În acele momente preţioase am uitat totul.

— Ţine-te bine, m-a avertizat Jase.

Jeepul s-a aplecat într-un şanţ, iar eu am chiuit, ţâşnind iar în sus. Pomii au lăsat loc unei pajişti verzi, acoperite cu flori albe, mici. Câţiva metri mai în faţă, pământul se termina cu o întindere de apă. Docul de lemn avea un aer singuratic.

Jase a încetinit, oprindu-se la câţiva paşi de el.

— Bine ai venit la Lacul Winstead, mi-a urat, oprind motorul maşinii.

— Aşa se numeşte?

A râs.

— Nu. De fapt, este doar un heleşteu. Dar este suficient de adânc încât să poţi înota vara şi sunt o mulţime de peşti în el. Aici a prins Jack primul lui peşte. Asta s-a întâmplat prima dată când l-am adus aici.

Am zâmbit şi mi i-am imaginat pe amândoi stând pe marginea docului cu undiţele în mâini, unul dintre ei mult, mult mai mic.

— Câţi ani avea?

— Trei, a răspuns, un zâmbet plin de mândrie formându-i-se pe buze. Are pescuitul în sânge.

— Şi călăritul?

Mi-am desfăcut centura de siguranţă.

— Da, da. Şi este un as la desenatul figurilor din linii.

Am râs odată cu el şi eram fericită că putea vorbi cu

uşurinţă despre Jack acum, când ştiam adevărul.

— Stai pe loc, OK?

Mâinile mi-au rămas împietrite lângă mânerul care deschidea portiera.

— Bine?

Jase a sărit afară şi a mers în spatele maşinii. Trapa s-a deschis, apoi s-a închis la loc. Câteva secunde mai târziu, a reapărut la câţiva metri în faţa mea. Rezemându-mă în scaun, am tras de bandaj prin blugi, privindu-l cum întindea o pătură de un albastru-închis pe florile delicate.

Emoţia mi-a blocat gâtul şi m-am chinuit să o fac să dispară. Dumnezeule, câteodată, când eram cu Jase, simţeam că toate fanteziile mele de fetişcană deveneau realitate, dar nici măcar imaginaţia mea nu ar fi putut crea o scenă ca asta.

Oare era ceva real din toate astea?

Am trasat cu degetele marginea bandajului. Era real. Cu bune şi cu rele.

Când s-a întors la jeep, a deschis portiera şi s-a oprit, părând îngrijorat.

— Te simţi bine? Călătoria nu ţi-a dăunat genunchiului, nu?

— Sunt bine.

Am zâmbit şi clipit în acelaşi timp. Aveam nevoie de tratament medicamentos sau ceva de genul ăsta.

— Acum pot să mă mişc?

— Nu.

— Nu?

A zâmbit şi m-a întors, astfel încât picioarele să îmi atârne afară din jeep. Privirile ni s-au întâlnit şi mi-a trecut o mână pe sub genunchi, iar pe cealaltă peste spate.

— Ţine-te bine.

Inima mi-a făcut o tumbă. Una perfectă.

— Nu trebuie să mă cari tu.

— Ştiu, a răspuns. Acum, ţine-te.

Mi-am pus braţele în jurul gâtului său şi i-am strâns cămaşa în pumni.

— Aş putea să folosesc cârjele.

— Iar eu îmi folosesc muşchii spectaculoşi.

— Chiar sunt spectaculoşi, am recunoscut.

A rânjit.

— Normal că sunt! Gata?

Am dat din cap, iar el m-a ridicat cu uşurinţă. M-am simţit ca o idioată în timp ce mă ducea în braţe până la pătură, dar terenul era denivelat şi mi-ar fi fost greu să folosesc cârjele. Când m-a lăsat jos, m-am desprins fără tragere de inimă de el.

— O să fie naşpa rău să folosesc cârjele în campus.

— Aşa e.

S-a aşezat lângă mine, cu faţa spre heleşteu.

— Dar, din câte a spus medicul, nu va trebui să le foloseşti mult timp.

Am întins picioarele pe pătură şi mi-am netezit bandajul prin pantaloni. Prima dată, mi-a luat o veşnicie să mă obişnuiesc cu el. La gândul că va trebui să îl port câteva săptămâni, dacă nu luni, buna mea dispoziţie a plonjat, de parcă m-aş fi aruncat de pe Empire State Building.

Trecându-mi şuviţele rebele de păr pe după ureche, am dat drumul aerului pe care nu realizasem că îl ţinusem în plămâni. Cu excepţia ciripitului din pomii alăturaţi, nu se auzea niciun alt sunet. Locul era liniştit. Mă întrebam dacă acesta era un loc în care Jase venea când voia să se relaxeze sau să fie singur.

— Trece multă lume pe aici?

— Suntem la cel puţin trei kilometri de fermă, unde sunt mama şi tata, dar suntem tot pe proprietatea noastră, mi-a explicat. Nu vine nimeni aici, în afară de noi şi nici nu are cum să se apropie cineva, aşa că putem sta oricât de mult vrem.

Mi-am lăsat mâinile în poală.

— Mersi că m-ai adus aici.

— Cu plăcere.

Mi-a împuns braţul cu al lui.

— Eşti sigură că nu vrei să iei pastilele pe care ţi le-a prescris medicul?

Reţeta îmi ardea o gaură în buzunar.

— Nu. Adică, ar fi bine să le iau şi să nu-mi mai pese de nimic, pentru că asta mă fac să simt, dar trebuie să înfrunt totul, ştii?

— Înţeleg, dar nu ar trebui să suferi din cauza durerii.

— Nu mă doare aşa de tare.

Şi era adevărat. Mă durea, dar era suportabil. Lângă mine, Jase s-a întins pe spate, punându-şi un braţ sub cap. Preţ de câteva momente m-am lăsat purtată de val, admirându-i linia dreaptă a nasului şi felul în care genele i se deschideau atât de lungi.

— Pot să te întreb ceva?

— Ceva.

Am zâmbit, amintindu-mi răspunsul pe care i-l dădusem când fusesem beată, sâmbătă noaptea.

— De ce nu locuieşti la fermă? Îţi place să fii în preajma lui Jack. Sunt surprinsă că nu locuieşti aici. Vreau să spun, te pot întreba asta?

— Da, a zâmbit imediat, încruntându-se uşor.

— Vreau să locuiesc aici. Aş putea să petrec mai mult timp cu el, dar nu cred că ar fi o idee bună. Ar face ca totul să fie… mai greu. În special când mama şi tata fac toate lucrurile părinteşti cu el. Vreau să intervin şi asta i-ar crea doar confuzie.

— E de înţeles.

Mi-am umezit buzele.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

Am ridicat din umeri.

— Situaţia prin care treci tu cu Jack este foarte grea. Încerci să iei decizia corectă, dar care e aceea? Nimeni nu ştie. Trebuie să fie greu.

— Este. De aceea nu sunt sigur că aflarea adevărului va fi vreodată decizia corectă în cazul lui, a recunoscut, iar eu mă simţeam uşurată că discuta cu mine despre asta, pentru că era un subiect mult mai important decât piciorul meu stupid. Dar, pe de altă parte, oare nu ar trebui să ştie? Dacă va afla din greşeală când va fi mai mare? Toate porcăriile astea mă ţin treaz noaptea.

M-am întins şi i-am strâns mâna.

— Cred că ai să găseşti o soluţie.

Nu a spus nimic, dar felul în care m-a privit mi-a dat imboldul de a continua.

— Nu ştiu ce am să fac, am şoptit, îndreptându-mi privirea spre apa nemişcată.

Aşa mă simţeam şi eu. Imobilă. Ca şi cum viaţa mea ar fi apăsat pe butonul de pauză.

— Am crezut… întotdeauna am crezut că mă voi putea întoarce. Că voi dansa din nou. Asta am crezut întotdeauna că

voi face şi acum…

M-am oprit, scuturând din cap.

— Totul s-a schimbat, a adăugat el, în şoaptă.

Am dat din cap, oftând.

— Am mai spus asta înainte şi am să repet. Uneori, lucrurile bune vin din situaţii neprevăzute.

Genele i s-au ridicat şi avea privirea intensă, de parcă acele cuvinte ar fi însemnat mai mult decât lăsa el să se înţeleagă.

— Ştiu că nu este uşor de acceptat acum şi nu te ajută prea mult, dar îţi spun adevărul.

Am dat iarăşi din cap.

— Te referi la Jack?

— Da.

L-am privit din nou, peste umăr. Avea ochii îndreptaţi spre cerul de un albastru-închis, lipsit de nori. Un colţ al gurii i s-a ridicat.

— Ştii, ai să fii o profesoară forte bună, Tess.

Am râs, dar suna sufocat.

— Ai spus că nu aş fi fericită ca profesoară.

— Nu. Am spus că ai fi fericită dacă ai face asta, dar că nu e ceea ce îţi doreşti.

— Care-i diferenţa?

M-a privit cu coada ochiului.

— Este foarte diferit. Meseria de profesoară ar putea deveni ceva ce-ţi doreşti şi ceva ce iubeşti. Ai nevoie doar de timp.

Timpul era o chestie ciudată şi nestatornică. Uneori nu era suficient, alteori nu se mai termina.

— Chiar cred asta, a spus încet.

O greutate mi s-a aşezat pe piept. Poate avea dreptate. Poate că mâine, sau săptămâna viitoare, sau luna viitoare, toată

situaţia asta nu avea să mi se mai pară o condamnare la moarte. Dar acum, aveam impresia că eram în cădere liberă şi, cu toate că îmi agitam braţele, nu găseam nimic de care să mă agăţ pentru a mă opri.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am spus cu vocea răguşită şi am închis strâns ochii.

— Atunci, ce vrei?

— Eu… nu vreau să mă gândesc la asta. Poate că mă face să par slabă…

— Nu-i adevărat, a spus şi l-am simţit întorcându-se pe o parte.

— Şi nu vreau să mai simt asta acum: goliciune, şi incertitudine, şi confuzie.

Am inspirat sacadat.

— Nu vreau să mai simt *asta*.

Poate că ar fi trebuit să iau medicamentele alea.

După un moment, sau poate doar după o bătaie a inimii, mi-a cuprins cotul cu mâna. Când m-a tras pe spate, ochii mi s-au deschis larg. Aerul mi s-a oprit în gât, iar el s-a aşezat deasupra mea, sprijinindu-se pe coate.

— Am o idee, a spus, zâmbind.

Avea o expresie poznaşă, dar privirea îi ardea. O intensitate puternică, una ce-mi făcea stomacul să tremure.

— Şi cred că ideea asta o să te facă, în mod sigur, să simţi altceva.

— A, da?

Bătăile inimii mi s-au intensificat.

— M-hm.

Şi-a aşezat vârfurile degetelor pe obrazul meu apoi, foarte încet, mi le-a coborât peste buze şi în jos, pe gât.

— Am o diplomă în artă.

Sprâncenele mi s-au ridicat.

— Poftim?

— Nu ştiai?

Mâna i s-a mişcat mai jos, peste tivul bluzei mele, apoi s-a oprit pe sâni.

— Am diplomă în arta de a distrage atenţia.

Am râs.

— Asta-i chiar penibil.

— Dar funcţionează, nu?

A rânjit, plecându-şi capul. Buzele lui mi-au mângâiat linia obrazului, pe locul în care, mai înainte, îşi aşezase degetele.

— Şi mai ştii ceva?

— Ce?

M-am cutremurat, când mâna i s-a mişcat din nou, trecându-mi printre sâni şi oprindu-se imediat sub buric.

— Mai am încă o diplomă.

Buzele lui mi-au mângâiat colţul buzelor şi o serie de furnicături mi s-au împrăştiat pe piele.

— Iar ai să spui că e jalnic, dar eu ştiu adevărul. În secret, eşti încântată de abilitatea mea.

— Dumnezeu ştie care-o mai fi şi aia!

Am încercat să-mi muşc buza de jos, dar Jase mi-a luat-o înainte, dinţii lui prinzând-o într-o strânsoare blândă. Senzaţia neaşteptată mi-a smuls un suspin, pe care el l-a interpretat ca pe o încurajare. Acoperindu-mi buzele cu ale lui, şi-a strecurat limba înăuntru, împletind-o cu a mea, apoi atingându-mi cerul gurii.

Căldura mi-a străbătut corpul, aşezându-se jos, în stomac. Cât timp îmi explora gura cu a lui, sărutându-mă de parcă am

fi avut la dispoziţie tot timpul din lume, o pulsaţie ascuţită mi-a trecut prin toate membrele. Când a ridicat capul, buzele îmi erau umflate, dar într-un mod plăcut.

I-am pus o mână pe piept şi mi-am dat seama cu satisfacţie că inima îi bătea la fel de repede ca a mea, deşi el era cel care mă sărutase.

— Ai o diplomă şi în sărutat?

— Da…

Alunecarea fermă a buzelor lui pe ale mele s-a intensificat, iar mâna i s-a mutat mai jos. Mi-a deschis cu dexteritate nasturele blugilor.

— Şi una în dezbrăcatul fetelor.

Am râs, iar el a prins sunetul, transformându-l într-un scâncet pe care nu mi l-am putut reţine. Mi-a răspuns cu un sunet adânc, ce mi-a vibrat prin piept. Gura mi s-a uscat şi un fior zguduitor, de dorinţă, şi-a făcut loc prin mine. Într-un colţ al minţii mele încă mai domnea incertitudinea. Nu la fel ca înainte, dar îmi făceam griji pentru mine şi Jase, pentru noi. Nu existau etichete între noi sau definiţii a ceea ce însemnam unul pentru celălalt şi voiam foarte tare să avem o etichetă. Voiam siguranţa zilei de mâine alături de el, promisiunea unui alt sărut. Şi voiam mult mai mult decât atât.

Dar apoi mâna lui mi-a alunecat în chiloţi şi degetele atât de aproape de miezul meu făceau ca toate gândurile şi grijile să se împrăştie. Chiar avea o diplomă în a distrage atenţia, pentru că întreaga mea fiinţă era concentrată pe ceea ce făcea cu mâna.

Trasându-mi cu buzele o cărare înflăcărată pe gât şi atingând cu nasul pielea sensibilă, şi-a trecut un deget prin umezeala dintre coapsele mele. Am tresărit la acea atingere

intimă. Data trecută nu m-a atins cu mâinile, aşa că senzaţia creată de pielea lui atingând-o pe a mea era nouă şi diferită, dar la fel de ameţitoare.

Jase a presărat sărutări umede, fierbinţi până la locul sensibil de sub urechea mea, mişcându-şi îmbietor degetul. Vibram din tot corpul.

Mâna i s-a oprit şi a ridicat capul. Privirile ni s-au întâlnit. Ochii îi erau de un argintiu uimitor.

— Nu pot să uit gustul tău, mi-a spus, iar eu am roşit din cap până în picioare. Şi muream de nerăbdare să aflu cum e să te ating.

Dumnezeu ştia că nu obişnuiam să mă fac roşie ca o virgină, dar cuvintele lui îndrăzneţe mă şocau… la modul bun, jucăuş. Poate şi faptul că eram în câmp deschis cântărea ceva.

M-a sărutat din nou, sprijinindu-şi majoritatea greutăţii pe braţul de lângă capul meu. Presiunea creată de degetul lui acolo jos a crescut, iar nodul din stomac mi s-a strâns. Corpul mi-a tresărit din reflex şi el a lăsat să-i scape un alt sunet adânc.

— Eşti atât de udă, a spus cu voce răguşită, iar eu m-am încins, auzind acele cuvinte. Îmi place la nebunie! Probabil că erai aşa dinainte să-mi duc mâna acolo jos.

O, Doamne…

Am înghiţit în sec. El a chicotit.

— Te fac să te simţi stânjenită? m-a întrebat.

— Nu.

Cuvintele lui mă făceau să simt ceva total diferit.

— Bine.

Jase a aplecat capul, sărutându-mă atât de tandru, încât m-am cutremurat cu totul şi, în acelaşi timp, a împins un deget

înăuntrul meu. Sunetul pe care l-am scos a fost înăbuşit de buzele lui. L-am prins de umeri şi mi-am ridicat şoldurile, cerându-i mai mult. Şi mi-a dat mai mult.

Şi-a apăsat palma pe zona mea cea mai sensibilă şi un fulger mi-a ars prin vene. Degetele de la picioare mi s-au strâns şi picioarele mi-au tremurat. Un val de durere mi-a cuprins genunchiul, dar celelalte senzaţii ce-mi treceau prin tot corpul au acoperit orice altceva. Dorinţa m-a învăluit. Jase era periculos în toate felurile bune care contau.

— Doamne, a gemut, trăgând de buza mea de jos, în timp ce degetul i se mişca înainte şi înapoi. A mai adăugat unul şi a pus capăt sărutului, rezemându-şi fruntea de a mea.

L-a cuprins un freamăt când mi-am mişcat şoldurile în ritm cu mâna lui. Autocontrolul lui s-a întins la maxim şi m-a făcut să cedez. Tensiunea a explodat, săgetându-mi corpul. Căutându-i sărutul şi împletindu-mi limba cu a lui, a terminat, iar vibraţiile păreau să nu se mai oprească.

Jase şi-a îndepărtat mâna, dar a mai rămas un timp acolo, deasupra mea, cu obrazul lipit de al meu, iar eu am tras adânc aer în piept. Mi-a luat câteva secunde să realizez că respiraţia lui era la fel de grea. Când s-a întors pe-o parte, am simţit lipsa greutăţii, a căldurii şi apropierii lui.

S-a lipit de mine. O amorţeală plăcută mi s-a aşternut în oase, dar am observat cât de tare era. Voiam să îl văd.

Sâmbătă noaptea fusese întuneric, dar ce am reuşit să zăresc şi să simt a fost destul de impresionant. Voiam să-i ofer şi lui ce primisem eu. M-am întins spre el, dar mi-a prins mâna şi mi-a sărutat fiecare articulaţie a degetelor.

— Ţi-am spus, a fost doar pentru tine.

Nu am ştiut ce să-i răspund şi am închis ochii. Ar fi trebuit

să-i mulţumesc, dar mi se părea nepotrivit. Nu că nu mi-ar fi plăcut să fac lucruri nepotrivite. Ce dracu', doar aveam blugii încă deschişi, iar dacă m-aş fi uitat în jos, eram sigură că aş fi văzut o parte din chiloţii cu buline şi nu aveam nici cea mai mică intenţie să îmi ridic fermoarul.

Mi-a sărutat tâmpla şi inima mi-a tresărit din nou, apoi a făcut o serie de tumbe, scriind cuvântul I.U.B.I.R.E. Sentimentele care m-au năpădit erau deopotrivă mistuitoare şi înspăimântătoare.

Doamne, doar nu mă îndrăgosteam de Jase!

Deja *eram* îndrăgostită de el.

Probabil că eram încă din seara când a apărut în casa părinţilor mei, cu trei ani în urmă, şi nu încetasem să-l iubesc nici după ce am aflat că are un fiu, ceea ce s-ar putea transforma într-o situaţie foarte complicată, într-o zi. În special dacă mama celui mic se întorcea. Dar eram aici, împreună… dar nu.

— Hei, a murmurat Jase, ridicându-mi bărbia cu două degete. Mi-a întors capul spre el.

— Unde ai dispărut?

Direct pe tărâmul nebuniei. Acolo m-am dus. Deodată, am simţit nevoia să merg acolo, să mergem împreună, pentru că inima îmi era deja acolo, făcându-se comodă şi fericită, iar eu trebuia să fiu atentă. Aveam nevoie…

Aveam nevoie de *eticheta* aia.

Sau aveam nevoie să ştiu ce însemnam unul pentru celălalt şi aveam nevoie să o ştiu acum.

Şaisprezece

— Ce facem? am întrebat şi m-am gândit că, odată rostită, întrebarea asta o să îmi dea fiori.

Pentru că, dacă nu o rosteam, această relaţie, oricare ar fi fost ea, avea să avanseze, dar nu era suficient.

— Ne relaxăm.

Buzele lui le-au atins pe ale mele, ameninţând să mă tragă din nou în labirintul senzual. Lăsând capul pe spate, am oftat. Trebuia să mă concentrez.

— Ştii ce vreau să spun. Noi. Ce facem?

Mi-a trasat gâtul cu degetele, făcându-mă să tremur, de parcă un fior rece mi s-ar fi strecurat în oase.

— Eşti sigură că vrei să vorbim acum despre asta?

Neliniştea mi s-a cuibărit în stomac, alungând senzaţia plăcută.

— Cred că trebuie, mai ales după *asta*. Şi după weekendul trecut. Şi, la dracu', fânul…

— Hei, nu am vrut să sune aşa.

S-a ridicat din nou, sprijinindu-se pe cot.

— Doar că s-au întâmplat multe în ultimele zile. Cu genunchiul tău şi…

— Ce s-a întâmplat cu genunchiul meu nu are nicio legătură cu asta.

Aveam nevoie să stau în şezut pentru a purta conversaţia asta, aşa că m-am ridicat şi mi-am adunat curajul. Putea să se termine urât şi avea să doară, o, Doamne, cât avea să doară! Dar trebuia să ştiu.

— Jase, eu am simţit ceva pentru tine încă de când ai intrat pentru prima dată în casa părinţilor mei. Ştiu că sună prostesc şi copilăresc, dar tu… ei bine, ai fost ca un erou pentru mine.

A clipit şi a deschis gura.

— Aşteaptă.

Am pus un deget pe buzele lui, făcându-l să tacă.

— Cum am spus, ştiu că pare prostesc, dar asta am simţit. Şi atunci când m-ai sărutat, nu ai făcut altceva decât să-mi întăreşti sentimentele. Apoi, când nu te-am mai văzut şi nici nu am mai avut veşti de la tine până să vin aici, m-am întâlnit cu alţi băieţi.

Sprâncenele i-au coborât şi mi-a îndepărtat mâna de buzele lui.

— Nu cred că vreau să aud asta.

— Dar niciunul dintre ei nu s-a ridicat la nivelul tău. Şi i-am comparat *pe toţi* cu tine. Nu puteam să mă abţin. Pur şi simplu… nu erau ca tine.

Obrajii îmi ardeau.

— Niciunul nu era ca tine.

— Asta sună mai bine.

L-am privit încruntată.

— *Oricum*, ceea ce vreau nu are nicio legătură cu genunchiul sau cu dansul. Întotdeauna te-am vrut pe tine, chiar dacă nu ne-am văzut o perioadă şi chiar dacă ai un fiu. Asta nu a schimbat cu nimic ceea ce simt.

Jase m-a privit o clipă, apoi a dat uşor din cap. Inima mi s-a oprit, după care a sărit o bătaie. El s-a ridicat şi a spus:

— Când te-am văzut prima dată, am crezut că eşti incredibil de frumoasă.

Nu mă aşteptam la un astfel de răspuns, dar în niciun caz nu eram nemulţumită, aşa că am respirat uşurată.

Două locuri pe obrajii lui s-au înroşit.

— Fir-ar, mă simt ca un gunoi. Erai sora mai mică a prietenului meu cel mai bun. Aveai doar şaisprezece ani şi

ieşiseşi dintr-o situaţie groaznică.

— Nu corespundeam, nu? l-am tachinat.

A chicotit.

— Şi eu… ei bine, întotdeauna am ştiut că meriţi pe cineva mai bun decât mine.

Când am dat să deschid gura, a continuat.

— E adevărat, Tess. Şi nu am întâlnit încă un tip care să te merite.

Şi-a trecut o mână prin părul cu tente roşcate, dezordonat, ridicând privirea şi întâlnind-o pe a mea.

— Ştii, am încercat să stau departe de tine. Am încercat să ignor ceea ce simt, ceea ce ştiu că *nu ar trebui* să simt. Dar este, din start, o bătălie pierdută. Şi nu mai vreau să lupt. Nu vreau să mai ignor asta. Şi am să fiu sincer, iubito, viaţa cu mine nu va fi simplă. Vor exista o mulţime de obstacole peste care va trebui să trecem împreună, atunci când vom da de ele. Şi nu ştiu exact ce se întâmplă cu noi.

Şi-a pus mâinile de o parte şi de alta a picioarelor mele şi a alunecat atât de aproape, încât respiraţia lui caldă mi-a dansat pe buze.

— Am renunţat acum mult timp să mă mai întreb de ce facem ceea ce facem. Sau de ce ne dorim ceea ce ne dorim. Adevărul este că ne ştim de mulţi ani, dar încă nu ne cunoaştem cum ar trebui. Nu în felul ăsta. Dar am nevoie să te cunosc.

Această declaraţie a sentimentelor lui nu era cea mai romantică pe care mi-o puteam imagina, dar, în spatele acelor cuvinte, era sinceritate. Jase avea dreptate. Poate că ne dorisem unul pe celălalt în decursul acestor trei ani şi împărtăşisem câteva momente intime de când ne reîntâlnisem,

dar erau multe lucruri pe care nu le ştiam despre el. Habar n-aveam dacă o relaţie între noi avea să meargă sau nu, dar ceea ce ştiam deja despre el îmi plăcea şi voiam să încerc.

Un zâmbet diferit i-a apărut pe buze, unul pe care nu îl mai văzusem până atunci. Era nesigur, aproape copilăresc aşa cum era, pieziş.

— Vreau să fii cu mine.

La început, am crezut că nu l-am auzit bine. Poate că orgasmul îmi aruncase în aer câţiva neuroni. Trei ani am aşteptat momentul ăsta, am sperat să aflu că şi el se confrunta cu aceleaşi sentimente, că mă dorea la fel de mult, că voia să fie cu mine, iar acum, când îmi mărturisea asta, în inima mea se dădea o luptă.

Oscilam între dorinţa de a sări în sus şi de a face un mic dans de fericire şi cea de a mă arunca peste el, să-l trântesc pe spate. Nu puteam face niciuna, nici alta. Genunchiul meu nu s-ar bucura de aşa ceva şi probabil aş strica acest moment aproape perfect.

Era ciudat cum acest lucru extraordinar, atât de bun se întâmpla după ceva atât de rău.

— Vreau asta, a spus, mângâindu-mi obrajii cu degetele. Cu tine. Mi-am dorit asta încă de când ai alergat pe scările alea, acasă la tine, şi m-ai îmbrăţişat. Chiar dacă ştiam că e greşit din al dracului de multe motive, tot mi-o doream.

Privirea mi s-a ridicat, întâlnind-o pe a lui. Pentru un moment, aproape că mi-a fost prea frică să vorbesc.

— Mă vrei?

Un colţ al gurii i s-a ridicat şi a înclinat capul, aliniindu-şi gura cu a mea. Sărutul lui era incredibil de dulce şi tandru. Nu s-a grăbit şi a durat o veşnicie.

— Credeam că e evident, dar da.

Doamne Sfinte, eram la câteva secunde de o combustie spontană.

— Să fiu iubita ta?

— Da.

Încercând să-mi păstrez o fărâmă de demnitate şi să nu chiţăi de fericire, mi-am păstrat vocea calmă.

— Aşadar, nu ai de gând să-mi ceri să fiu iubita ta?

Mi-a înconjurat talia cu o mână şi a rânjit.

— Ca şi cum ai putea spune nu.

Am deschis larg gura şi l-am lovit în piept.

— Nu crezi că eşti cam arogant?

— Nu.

Mi-a sărutat colţul buzelor.

— Doar extrem de încrezător când vine vorba de sentimentele tale pentru mine.

— Uau! Şi care-i diferenţa?

— Mă înşel?

Incapabilă să mă abţin, am rânjit ca şi cum cineva mi-ar fi înmânat o farfurie plină cu prăjituri.

— Nu.

— Deci, s-a rezolvat.

Am râs.

— Dar ce simţi tu pentru mine?

— Ar trebui să fii la fel de încrezătoare cum sunt eu.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc. Aş fi vrut să fiu la fel de încrezătoare, însă nu eram. Având în vedere ceea ce se întâmplase, mintea mea încă nu îşi revenise.

Culoarea ochilor lui era de un argintiu strălucitor.

— Închide ochii.

Reprimându-mi nevoia să-l întreb de ce, am făcut aşa cum mi-a zis. Au trecut câteva secunde, apoi m-a tras pe spate. Mâinile i s-au aşezat de o parte şi de alta a capului meu.

— Ţine ochii închişi, a insistat.

Nu ştiam cum mă putea face asta să fiu mai încrezătoare şi m-am folosit de toată stăpânirea de sine pe care o aveam ca să nu deschid ochii când i-am simţit căldura corpului plutind deasupra mea. Mi-am ţinut respiraţia.

Jase mi-a sărutat vârful nasului.

Pleoapele mi s-au ridicat şi am chicotit, iar el s-a tras înapoi. Pielea din jurul ochilor i s-a încreţit într-un zâmbet.

— Acum vine partea înfricoşătoare, a spus inhalând adânc. Trebuie să-i spunem lui frate-tău.

Şi asta chiar avea să fie înspăimântător. Pentru Jase. Dar am zâmbit.

— Poate am să-mi actualizez profilul de Facebook cu „într-o relaţie" şi am să te etichetez?

Jase a râs şi m-a sărutat pe frunte.

— Asta sigur o să meargă de minune.

*

Înmânându-mi un pahar de ceai dulce, privirea lui Avery s-a umplut de tristeţe. După prima înghiţitură, mi-am dat seama că era făcut de Cam. Doza astronomică de zahăr era cel mai bun indiciu. Am mai luat o sorbitură şi m-am uitat la Jase. Stătea lângă mine, pe canapeaua lui Avery, dar cu vreo zece centimetri între noi.

Când am plecat de la fermă, i-am trimis un mesaj lui Cam şi l-am întrebat unde este. Surpriză. Surpriză. Era la Avery.

Stomacul mi s-a strâns ghem când am şchiopătat pe scări până la apartamentul ei, dar motivul vizitei mele aici a trecut pe locul doi imediat ce m-a văzut Cam în cârje.

Frate-meu stătea în colţul camerei pe scaunul în formă de semilună cu braţele încrucişate la piept şi o mutră îmbufnată.

— De ce nu mi-ai spus că te-ai lovit?

Am deschis gura, dar încă nu terminase.

— Aş fi venit să te iau, Teresa. Nu era nevoie să-l suni pe Jase.

Am închis gura imediat.

— Şi te-aş fi dus eu la doctorul Morgan, a continuat, iar eu mi-am înăbuşit un oftat. Ştii asta, nu-i aşa? I-ai sunat măcar pe mama şi tata?

— I-a sunat, a răspuns Jase, aşezându-şi braţul pe spătarul canapelei.

Mama a plâns. A fost o convorbire teribil de grea.

— Iar eu i-am trimis mesaj ieri, pentru că nu a fost la oră. Nu m-a sunat ea.

— Deci m-ai minţit că eşti bolnavă şi, de fapt, nu ai fost? m-a întrebat Cam.

— Cred că ştii deja răspunsul, i-am replicat.

Privirea lui ar fi pus majoritatea bărbaţilor pe fugă, iar el şi-a îndreptat-o spre Jase.

— Şi tu nu m-ai sunat? Asta e ca dracu'!

— Nu e ca dracu' deloc, am sărit, strângând cu putere paharul cu ceai. Nu era datoria lui să-ţi spună. Era a mea. Şi îţi spun acum. Nu voiam să-ţi faci griji degeaba. Ai destule pe cap acum. Am vrut să ştiu sigur care-i problema cu genunchiul înainte să îngrijorez pe cineva.

— Chiar şi aşa, a răspuns Cam, uitându-se la Jase. Ar fi

trebuit să-mi spui.

Jase i-a susţinut privirea.

— Aş fi putut s-o fac, dar ea a vrut să meargă la doctor înainte să supere pe cineva. I-am respectat decizia.

— Pot să înţeleg asta, a intervenit Avery, aşezându-se pe scaun.

— Jase a fost doar un bun prieten.

— Am fost un prieten excelent, a replicat Jase, iar eu aproape m-am înecat cu ceaiul când i-am simţit degetele încurcându-se în părul meu.

Din poziţia în care eram, Avery şi Cam nu puteau să vadă ce făcea.

Cam păru să se calmeze când Avery şi-a trecut braţul pe după genunchiul lui.

— Cum s-a întâmplat?

Am pus ceaiul pe masă.

— A fost doar un accident. Eram în picioare şi am fost lovită în şold cu o geantă. Am încercat să mă feresc şi am călcat aiurea.

Spunând-o aşa, părea destul de inocent. Chiar şi eu puteam crede că s-a întâmplat aşa.

Cam şi-a aranjat şapca de baseball, trăgând-o mai jos.

— Drace, Teresa…

Când m-am rezemat de spătar, Jase şi-a răsfirat degetele sub păr.

— Şi medicul chiar crede că nu vei mai putea dansa niciodată? mă întrebă Avery.

Îşi rezemă capul de piciorul lui Cam, cu ochii plini de compasiune.

Trăgând în piept aerul care mi se oprise în gât, am dat din

cap şi le-am spus tot ce îmi explicase doctorul Morgan. Când am terminat de zis povestea tristă, Avery era aproape de lacrimi, iar Cam a îngenuncheat lângă ea, cu capul plecat şi privirea fixată pe covor.

— Deci… s-a terminat, am spus, tresărind la auzul vocii mele stinse. Nu mai pot dansa.

Cuvintele m-au tăiat ca un cuţit încins.

— Îmi pare foarte rău, mi-a răspuns ea.

M-am foit, dorindu-mi ca masa de cafea să fie suficient de înaltă cât să-mi pot ascunde piciorul sub ea.

— Mersi.

În cameră s-a aşternut o tăcere incomodă. Asta era probabil partea cea mai rea. Nimeni nu ştia ce să spună pentru că nu mai era nimic de spus.

Jase şi-a retras mâna de pe spatele meu, aplecându-se în faţă.

— Îi este cuiva foame? Eu mor de foame şi aş face nişte lucruri teribile pentru o porţie de cartofi prăjiţi australieni cu brânză.

Avery a râs.

— Oare chiar vrem să ştim ce?

El a deschis gura.

— Nu, a răspuns Cam imediat, îndreptându-se în scaun. Nu vreţi să ştiţi ce a făcut Jase deja pentru cartofi cu brânză.

— Tot ce vreau să spun este că unele disperate sunt nimic pe lângă mine, a continuat Jase, făcând cu ochiul, iar Avery a devenit la fel de roşie ca perna de care mă rezemam.

Am râs.

— Uau! Asta… ei bine, e dezgustător.

Rânjetul i-a devenit strengar.

Muşchii spatelui mi s-au relaxat când Cam a privit spre Avery.

— Ţie nu ţi-e foame? a întrebat-o, iar eu am şoptit o mică rugăciune de mulţumire pentru că direcţia conversaţiei se schimbase. Vrei să mergem să mâncăm ceva?

Ea fu de acord, dându-şi peste umăr părul roşcat.

— Mi-ar plăcea nişte cartofi. Şi ton ahi.

— Mmm, am spus, iar stomacul mi-a chiorăit.

— Atunci, hai să mergem!

Cam a prins-o pe Avery de mâini şi a ridicat-o.

— Outback[9] e cel mai tare!

Când am reuşit eu să mă ridic, Jase era deja în picioare şi îmi ţinea cârjele. Ochii ni s-au întâlnit, mi le-a înmânat şi mi-am simţit obrajii arzând. Mi-am îndepărtat imediat privirea şi am surprins-o pe Avery studiindu-ne. M-am străduit să zâmbesc normal. Ea a rânjit la mine şi ne-am îndreptat spre coridor.

L-am luat pe Jase de braţ, oprindu-l când Avery şi Cam au început să coboare scările, plănuind să aducă maşina ei la intrare. Mi-am păstrat vocea joasă.

— Poate ar trebui să aşteptăm până când va fi într-o dispoziţie mai bună.

Jase a dat din cap, absent.

— Chiar a fost un accident?

— Ce?

Un muşchi i s-a contractat pe maxilar.

— Erik şi geanta?

Nu-mi dădeam seama cum ajunsesem din nou la asta. Erik

---

[9] *Outback Steakhouse* Lanţ de restaurante cu specific australian.

era ultima persoană la care voiam să mă gândesc. Nu după ce îi dădusem vestea lui Cam despre piciorul meu lovit şi când mergeam la o dublă întâlnire… despre care ceilalţi doi habar n-aveau. Un zâmbet prostesc mi s-a aşternut pe faţă în timp ce mintea mea făcu un ocol rapid înapoi la heleşteu şi la discuţia noastră.

Eram împreună.

— Tess? a insistat în şoaptă.

Am ridicat din umeri şi m-am prins de mânerele cârjelor.

— Probabil.

— Voi doi aveţi de gând să veniţi? răsună vocea lui Cam pe casa scării. Sau Jase deja şi-a început manevrele de prostituată pentru cartofii cu brânză?

Mi-am dat capul într-o parte.

— Ce-ai face, mai exact, pentru brânză şi şuncă în plus?

— M-aş aşeza în genunchi şi aş intra între coapsele tale drăguţe, iar apoi te-aş mânca aşa cum îţi poţi doar imagina, a şoptit, lăsându-mă cu gura căscată.

Sfântă fierbinţeală, am simţit cald în tot corpul, iar el a strigat:

— Da! Avem probleme cu cârjele!

M-am strâmbat.

M-a ignorat şi a întrebat cu voce joasă:

— Ce vrei să spui cu probabil?

— Era enervat pe Debbie şi o împingea. Eu le-am sărit în cale.

Am ridicat iar din umeri.

— Şi el a învârtit geanta. Sfârşit.

M-am oprit, îngrijorată.

— Nu-i spune lui Cam. O să-i sară ţandăra. Ştii că aşa o să

se întâmple. Nu trebuie să ştie asta. Ok? Promite-mi!

Ochii lui Jase au devenit un cenuşiu dur, furtunos şi a tras adânc aer în piept.

— N-am să-i spun nimic lui Cam.

Şaptesprezece

În timpul cinei cu Avery şi Cam mă simţeam ca un spectator urmărind un cuplu căruia îi mai trebuiau doar câteva minute până să înceapă procesul de împerechere, ca nişte iepuri celibatari fără voia lor. Pe tot parcursul mesei, am numărat cinci săruturi pe obraz sau pe tâmplă. Patru săruturi pe buze. De cel puţin zece ori mâna lui Cam parcă a dispărut sub masă şi de încă cinci ori braţul lui Avery s-a îndepărtat prea mult de corpul ei, spre dreapta.

La sfârşitul cinei erau mult prea ocupaţi să se joace de-a atinsa, ca să se mai întrebe de ce m-am târât în cârje până la jeepul lui Jase în loc să merg cu maşina lor. Faptul că petreceam atât de mult timp cu Jase nu avea să treacă neobservat prea mult timp, dar nici nu era o conversaţie pe care o puteam avea în parcarea dintre Outback şi o librărie creştină.

Deşi Cam şi Avery nu aveau nicio problemă în a-şi suda gurile una de alta în respectiva parcare.

Drumul spre cămin a fost tăcut. Radioul era setat pe un post al anilor nouăzeci, cu volumul dat la mic. Era încă devreme, dar îmi tot venea să casc şi îmi acopeream gura cu palma. Se întâmplaseră prea multe pe ziua de azi. Se schimbaseră prea multe în ultimele trei zile. Eram epuizată până în măduva oaselor. Am privit prin întuneric profilul uimitor al lui Jase.

M-a cuprins o ameţeală plăcută când am realizat că eu şi Jase… ei bine, eram un cuplu. Era iubitul meu. Aveam o etichetă şi simţeam că, dintr-un moment în altul, aveam să izbucnesc într-o serie de chicoteli ca o fetiţă de treisprezece ani.

Tristeţea a luat apoi locul satisfacţiei şi mi-am întors privirea spre geamul din dreapta. Am închis ochii, încercând să îndepărtez arsura din spatele lor. Nu puteam să mai dansez. Pierderea unui lucru atât de important pentru mine era ca o umbră ce acoperea orice altceva. Aşa m-am simţit şi în timpul cinei. Am fost fericită, am zâmbit, apoi mi-am amintit de tot ce am pierdut azi.

Toate planurile mele. Idealurile. Speranţele. Viitorul meu. Totul se risipise.

Nu voiam să mă concentrez pe partea naşpa din viaţa mea, dar era greu să mi-o scot din cap şi gândurile sumbre îmi rămâneau într-un colţ îndepărtat al minţii.

La cămin, Jase a urcat cu mine în lift, mi-a luat cartela şi a deschis uşa apartamentului. A intrat şi a aprins lumina ca să nu mă împiedic de ceva cu cârjele. Ca de obicei, uşa colegelor noastre de apartament era închisă. Pe tabla albă de lângă birou era un mesaj de la Debbie, cu data de azi, în care mă informa că avea să-şi petreacă noaptea la Erik.

— Vrei să rămâi?

Am roşit, pentru că suna ca o invitaţie la un pic de *bow-chicka-bow-wow*. Nu că aş fi avut ceva împotrivă, dar stând aşa, în cârje, nu mă simţeam prea sexy.

— Vreau să zic, eşti bine-venit să-ţi pierzi timpul pe-aici.

Bine-venit să-ţi pierzi timpul pe-aici? Doamne, vorbeam ca o idioată!

Jase a rânjit şi a intrat, păşind agale.

— Nu există niciun alt loc în care să-mi doresc să fiu.

Buzele mi s-au deschis într-un zâmbet larg şi m-am întors, înainte să-mi observe fericirea evidentă.

— Revin imediat.

Lăsând cârjele într-un colţ, mi-am adunat cu grijă hainele de noapte şi ce-mi mai trebuia pentru baie. M-am schimbat într-un tricou şi o pereche de pantaloni din bumbac, renunţând la sutien. Tricoul era negru, deci nu se vedea prea mult prin el. Am păstrat bandajul şi m-am spălat repede pe faţă, mi-am desfăcut părul şi l-am pieptănat, apoi m-am întors în cameră.

Jase se făcuse comod pe patul meu îngust. Stătea întins pe spate, cu telecomanda televizorului de pe măsuţa noastră de toaletă aşezată pe abdomenul său plat. Se şi descălţase. Faptul că-l vedeam aşa îmi trezea fluturi în stomac, senzaţia intensificându-se când a lovit uşor, cu mâna, locul de lângă el.

— Nu-ţi face rău să mergi fără cârje? m-a întrebat.

Ignorând durerea din genunchi, am mers încet spre el şi m-am aşezat.

— Nu-i o distanţă aşa de mare. Şi, în plus, camerele astea sunt prea mici că să pot folosi cârjele.

A lăsat televizorul pe Investigation Discovery şi s-a întors pe o parte, aşezând telecomanda pe noptieră. M-a prins de cot şi a tras, privindu-mă printre genele dese şi negre.

— Vrei să te întinzi lângă mine?

Cum puteam să rezist unei asemenea propuneri? Cu el aşezat pe o parte am putut să mă culc pe spate. Imediat cum am pus capul pe pernă, mi-a zâmbit într-un fel care mi-a strâns degetele de la picioare.

— Ce faci?

— Nu ştiu, i-am răspuns sincer.

— E de înţeles.

Mi-a ridicat câteva şuviţe de păr, îndepărtându-mi-le de pe faţă.

— Ai trecut prin multe azi, de fapt, în ultimele două zile.

— Da. Mintea îmi fuge în mai multe direcţii.

Mi-a trasat buza de jos cu degetul mare, iar pieptul mi s-a ridicat brusc.

— Acum, totul pare diferit.

— Chiar aşa?

Am dat din cap, apoi am rămas nemişcată, când mâna i-a coborât pe valea dintre sânii mei şi s-a oprit imediat sub ei. În urma atingerii lui au rămas fiori ascuţiţi şi vârfurile sânilor mi s-au întărit. Ştiam că a observat, pentru că privirea i-a coborât, apoi şi-a muşcat buza de jos. Genele i s-au lăsat şi privirile ni s-au întâlnit.

Şi-a curbat mâna în jurul coastelor mele.

— Vorbeşti despre noi sau…?

— Despre ambele, am şoptit.

Privirea i-a alergat pe faţa mea, oprindu-se pe buze. Căldura mi-a coborât din stomac, strângându-se toată între picioare. Singurele sunete din cameră erau bubuitul inimii mele şi zumzetul stins al televizorului.

— O să fie bine.

Am zâmbit, aşezându-mi mâna pe a lui.

— Ştiu.

— Apropo de noi. Diferenţa? Este bună sau rea?

— Bună. Foarte bună.

A lăsat capul în jos, lipindu-şi buzele de fruntea mea. Un fior mi-a străbătut pielea.

— Va trebui să facem în aşa fel încât să fie mai mult decât bună.

— Da?

— M-hm, a murmurat, apoi m-a sărutat.

Era ceva diferit în acest sărut. Poate pentru că se întâmpla în patul meu şi după ce purtaserăm discuţia aceea. Sau poate din cu totul alt motiv. În orice caz, sorbea de pe buzele mele şi bea din gura mea. Sărutul a durat o veşnicie, timp în care el a gustat şi a explorat. Nu ştiam că un sărut putea să fie atât de puternic, dar era.

— Ce zici de asta? m-a întrebat, un tremur uşor străbătându-i braţul când buzele i s-au atins de ale mele.

Corpul meu părea să se scufunde în saltea. Atunci, cu buzele încă furnicându-mi după atingerea lui, nu mă gândeam, nu reuşeam să mă gândesc la toate lucrurile rele.

— A fost mai mult decât bine. A fost extraordinar.

M-a salutat din nou dar, de data asta, printr-o mângâiere lină, dulce a buzelor lui. Aceste sărutări delicate, lungi, erau cele care treceau de pragul unei simple atracţii fizice, umplându-mi pieptul cu o căldură care şoptea despre iubire, şi veşnicie, şi alte lucruri prosteşti, pe care nu voiam să le rostesc cu voce tare.

Dar tot mă afectau la nivel fizic. Chiar şi cu durerea constantă pe care o simţeam în genunchi, durerile din alte zone ale corpului nu se diminuaseră. Dorinţa de a-l avea pe Jase era aproape dureroasă. Doar ideea de a elimina orice barieră dintre trupurile noastre, ideea de el înăuntrul meu mă aducea în pragul nebuniei şi mă împingea să explorez.

Jase şi-a ridicat gura de pe a mea, respirând cu greu şi s-a aşezat pe o parte, lângă mine. Am aşteptat să mă atingă. Cu

mâna lui atât de aproape, îmi simţeam sânii plini, umflaţi, dar el n-a schiţat nimic.

Mi-am întors capul spre el. A gemut adânc, ochii lui căpătând o nuanţă de argint topit.

— Dacă mai continui să mă priveşti aşa, am să smulg hainele de pe tine şi am să te pătrund atât de adânc, încât n-am să mai ies niciodată.

Tot corpul mi s-a încordat şi muşchii din stomac mi-au pulsat în ritmul cuvintelor lui.

— Nu văd nimic greşit în asta.

A scos din nou sunetul acela sexy, iar eu m-am aprins, în mare parte datorită îndrăznelii de care dădusem dovadă.

— Faci ca totul să fie atât de greu!

— Asta fac?

Am întins mâna şi am trasat linia vizibilă din pantalonii lui, dar el mi-a prins-o cu blândeţe. Confuză, am ridicat privirea spre el.

A strâns din ochi.

— Da, mă exciţi la maximum. Tot timpul, la dracu'! Sunt o erecţie ambulantă când stau în preajma ta, dar… vreau să fac totul aşa cum trebuie.

Mi-a ţinut mâna strâns, la piept şi degetele mi s-au strâns în pumn.

— Să faci totul cum trebuie?

A deschis ochii şi un roz palid i-a colorat obrajii.

— Vreau să fac totul aşa cum trebuie. Înţelegi? Nu vreau ca între noi să fie doar sex.

Buzele mi s-au deschis, dar nu am spus nimic. Eram uimită de faptul că Jase roşea şi de ceea ce spusese.

Culoarea din obrajii lui s-a intensificat.

— Oricât de greu mi-ar fi să o iau încet, pentru că, la naiba, iubito, te vreau în toate felurile posibile…

Mi-a coborât mâna şi a împins erecţia în palma mea, dovedindu-mi astfel cuvintele următoare:

— Te vreau atât de mult în momentul ăsta, încât simt că mor, dar toate fetele cu care am fost de când… de mult timp, au fost doar pentru sex. Intri. Te eliberezi. Apoi pleci.

— Ca Steph? am întrebat, fără să mă pot abţine.

S-a strâmbat.

— Da, ca Steph. Şi asta a fost OK cu ea, cu ele. Pentru că, indiferent cât de dobitoc m-ar face asta să par, nu am ţinut la ele. Nu aşa cum ţin la tine, Tess. Vreau ca asta, vreau ca noi să fim altfel. Vreau să fie mai mult decât sex. Am nevoie să fim mai mult de atât. Bine?

Uitându-mă la el, un nod mi-a urcat în gât şi s-a oprit acolo. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Pupilele i s-au dilatat şi mi-a dat drumul mâinii, cuprinzându-mi obrazul cu palma.

— Iubito, de ce îţi vine să plângi? Am făcut…

— Nu, n-ai făcut nimic greşit, am spus repede, cu vocea frântă. Ai făcut totul perfect.

Pe chip i s-a aşternut confuzia.

— Nu înţeleg.

Am râs răguşit.

— E în regulă.

M-am aplecat şi l-am sărutat. Oricine ar fi fost mama lui Jack, nu ştia ce pierde.

— E perfect.

— Eşti sigură? La naiba cu ceea ce cred eu că e bine sau rău. Pot să mă dezbrac în două secunde şi să fiu înăuntrul tău

mai repede de atât.

Am dat din cap, râzând din nou.

Jase şi-a rezemat fruntea de a mea şi a închis ochii. Respiraţia lui caldă mi-a dansat pe buze.

— Vreau să te invit la o întâlnire. Vreau să te duc să înveţi să călăreşti. Vreau să-i spun fratelui tău. Vreau să te duc acasă la părinţii mei şi să te prezint ca iubita mea. Vreau să-ţi demonstrez că însemni mult pentru mine. Vreau să fac totul aşa cum trebuie.

În acel moment, ceea ce simţeam pentru el îmi apăsa pe piept, ca o greutate. Dacă nu aş fi fost deja îndrăgostită până peste cap de el, aş fi făcut-o chiar atunci, dar eram de mult pierdută. Două mici cuvinte mi s-au format pe vârful limbii, dar le-am ţinut pentru mine şi m-am cuibărit mai aproape, închizând ochii, bucurându-mă de această apropiere şi de dorinţa lui, aproape disperată, să facă totul aşa cum trebuie.

*

În ciuda avalanşei de gânduri ce mi se învârteau prin cap, după ce a plecat Jase am dormit buştean şi m-am trezit revigorată. Crezusem că dimineaţa de miercuri avea să fie greu de înfruntat, trezindu-mă cu un viitor pe care nu îl plănuisem, dar ceea ce simţeam era un lucru ciudat, era speranţă.

În timp ce mă pregăteam pentru cursuri, am primit un mesaj de la Jase. Nu ajungea la ora de muzică, dar venea să mă ia la sfârşitul ei. Când l-am întrebat ce s-a întâmplat, mi-a răspuns cu un mesaj scurt că totul era OK.

Pe coridoarele din Whitehall se putea citi entuziasmul.

Cumva, uitasem că nu aveam ore joi şi vineri. Vacanţă de toamnă, un weekend de patru zile. Ora de istorie nu a fost la fel de aglomerată, dar deplasarea cu ajutorul cârjelor tot nu era plăcută.

La vederea lor, Calla m-a privit cu compasiune.

— Ce s-a întâmplat?

Aşezându-mă cu greutate pe scaun, i-am povestit cum îmi pierdusem echilibrul duminică. Nu am pomenit nimic despre Erik sau Debbie. Nu pentru că mi-ar fi păsat ce credea lumea despre dobitoc, dar nu voiam ca Debbie să suporte consecinţele. Cândva între ieri dimineaţă şi azi, am decis că eu şi Deb urma să purtăm o lungă discuţie, data viitoare când venea la cămin. Aveam să îi spun adevărul despre ce mi se întâmplase. Poate că asta nu avea să schimbe cu nimic situaţia ei, sau poate că da.

— Şi, cum rămâne cu dansul? a întrebat Calla, iar eu am tresărit.

— Genunchiul meu este prea instabil şi, probabil, aşa va rămâne.

Rostind cuvintele alea, am simţit un gol în stomac, ca şi cum spunându-le, ar fi devenit, cumva, şi mai reale.

— Nu ar fi trebuit să cedeze duminică, aşa că…

S-a aplecat înainte, coborându-şi glasul.

— Deci, n-ai să mai dansezi?

Incapabilă să enunţ asta cu voce tare, am clătinat din cap.

Faţa i s-a întristat.

— Îmi pare atât de rău!

— Mersi, am îngăimat.

După asta, nu prea am mai avut chef de vorbă. Toată vigoarea mi-a pierit când am pierdut autobuzul spre campusul

de vest şi a trebuit s-o iau la picior. Am ajuns la centrul de arte, cu o durere groaznică în axile, care nu a dispărut nici după ce am părăsit sala, la sfârşitul cursului.

Oare cât timp trebuia să mă mai chinui cu cârjele astea? Buzele mi s-au întins într-o grimasă când a trebuit să-mi menţin echilibrul şi să îmi trag bluza în jos la spate, în acelaşi timp. Ar fi fost mai uşor dacă nu aş fi avut ore în ambele capete ale campusului. Aş putea renunţa la muzică. Sau, dacă renunţam la istorie, ar fi trebuit să merg doar de la cămin până la muzică, apoi în campusul de est…

Am pus capăt acestor gânduri. Să renunţ la ore însemna să mă dau bătută. Nu aveam de gând să fac aşa ceva. Indiferent cât de dificil ar fi fost.

— Iată-l pe iubitul tău, a spus Calla, iar eu aproape am căzut de pe trotuar.

Eram cât pe ce să o întreb de unde ştia, dar mi-am dat seama că doar mă tachina. Voiam să îi spun despre noi, dar, mai întâi, trebuia să-i spunem lui Cam. În mod ciudat, nu mi se păruse real până în acel moment. Ca şi cum, dacă nu puteam să anunţ pe Facebook, nu se întâmplase încă.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am întors spre ea.

— Ne vedem mai târziu.

M-a salutat şi, cu greu, m-am îndreptat spre zona cu parcare interzisă, unde mă aştepta el. Jase a coborât şi a ocolit maşina venind spre partea mea. Smocuri de păr şaten, cârlionţat ieşeau de sub bereta gri, împletită pe care o purta. Avea o înfăţişare care i se potrivea.

A deschis portiera şi mi-a luat cârjele, aşezându-le în spate, apoi s-a întors spre mine, aplecându-şi capul, de parcă ar fi vrut să mă întâmpine cu un sărut. Am încremenit. S-a oprit, a

oftat şi m-a prins de cot.

— Sus cu tine, a spus şi m-am cutremurat, auzindu-i vocea profundă.

Odată urcat în jeep, am aruncat un ochi la el.

— Te-ai descurcat azi-dimineaţă?

— Da.

Privirea i s-a îndreptat spre oglinda retrovizoare. O maşină de poliţie a campusului venea din curbă. Cu un rânjet satisfăcut, a plecat de acolo înainte să îl ia la întrebări pentru locul unde parcase.

— M-a sunat mama devreme, dimineaţă. Lui Jack i-a fost rău toată noaptea. A vărsat.

— O, nu! E mai bine?

A dat din cap.

— A luat un microb. Doctorul a spus ca are nevoie doar de odihnă şi multe lichide. Nu va merge la şcoala restul săptămânii. Era foarte supărat din cauza asta.

— Pe bune?

— Da. Îşi iubeşte învăţătoarea şi vrea să meargă la şcoală.

A făcut o pauză, frecându-şi bărbia.

— Să sperăm că o să rămână aşa.

M-am aplecat spre el.

— Ţie îţi plăcea să mergi la şcoală când erai mic?

— Da.

— Şi ai rămas aşa?

A râs.

— La dracu', nu! Chiuleam groaznic de mult, dar Jack este altfel. O să fie altfel.

Am zâmbit, urându-i în tăcere mult noroc.

— Dacă se simte mai bine, weekendul ăsta m-am gândit că

am putea… Nu ştiu, să îl ducem undeva la prânz sau ceva de genul ăsta?

Asta era un pas enorm! Am dat din cap cu entuziasm, un pic emoţionată. Dacă Jack se trezea într-o dimineaţă şi decidea că mă urăşte? Copiii erau imprevizibili.

— Bine, a spus, relaxându-se.

Din moment ce majoritatea studenţilor plecaseră în weekend, nu am avut probleme să găsim loc de parcare aproape de Den, iar localul era mai mult gol. Jase mi-a dus geanta şi a încetinit pasul, ca să mă aştepte.

La masă erau doar Cam şi Avery, împărţind o felie de pizza. Am comandat un hotdog şi cartofi prăjiţi, spărgând monotonia hamburgerilor unsuroşi, iar Jase cred că şi-a luat o pizza întreagă, judecând după grămada de felii din farfuria lui.

Aşezându-mă pe partea opusă celor doi porumbei, mi-am întins piciorul drept.

— Mă mir că mai sunteţi aici. Nu trebuia să mergeţi în Pennsylvania?

— Mergem.

Cam a luat o mână de cartofi de pe farfuria mea, fără măcar să aibă bunul-simţ de a părea vinovat.

— Plecăm în seara asta.

— Eşti nerăbdătoare? am întrebat-o pe Avery.

A dat din cap rapid, făcând să-i salte coada înaltă.

— N-am fost niciodată acolo, aşa că, abia aştept.

— Ce-o să faceţi acolo?

Jase a pus un cot pe masă şi, aplecându-se, a luat a doua felie de pizza, strecurându-şi cealaltă mână sub masă.

— Adică, ce puteţi să faceţi în Poconos? Admiraţi copacii?

Cam a pufnit în râs.

— Nu. Putem face drumeţii, sunt saune acoperite, vin, pescuit… O duc pe Avery la pescuit. N-a mai fost niciodată…

În timp ce frate-meu vorbea într-una… Şi-ntruna, Jase s-a apropiat, lipindu-şi piciorul stâng de cel drept al meu. O secundă mai târziu, şi-a pus mâna un pic mai sus de genunchi. Ochii mi s-au mărit şi am înţepenit cu hotdogul la jumătatea drumului spre gură.

— Apoi, sâmbătă, închiriem o barcă, a continuat Cam, trimiţându-i o privire cu subînţeles lui Jase, care m-a făcut să scap hotdogul.

O fi văzut ce făcea Jase? O, Doamne…

Cam m-a privit încruntat.

— Eşti bine?

— Da, am chiţăit şi am luat hotdogul în timp ce mâna lui Jase a urcat mai sus, pe picior.

— Deci, ăăă, o barcă?

Frate-meu a mai spus ceva, făcând-o pe Avery să râdă şi să i se încreţească pielea din jurul ochilor, dar eram prea concentrată la mâna lui Jase, care se curba în jurul coapsei mele. Am tras adânc aer în piept când s-a aplecat şi a furat câţiva cartofi, profitând de apropiere.

Mâna i s-a strecurat între picioarele mele.

O, Doamne, Dumnezeule…

Un val de căldură mi-a invadat faţa, mergând şi spre sud, unde voia să ajungă mâna lui. Nu avea tupeu s-o facă!

— Ce fel de barcă e? a întrebat Jase şi, o, Doamne, părea perfect relaxat.

Orice fel de barcă ar fi închiriat Cam nici măcar nu apărea pe radarul meu. Mâna lui Jase s-a apropiat şi mai mult, degetele atingând materialul care acoperea fermoarul blugilor.

Am inspirat adânc şi degetele mi s-au strâns pe hotdog. Câteva bucăţi din chiflă s-au sfărâmat. Nu avea să meargă mai departe. În niciun caz!

— Voi ce-o să faceţi? a întrebat Avery, sprijinindu-şi bărbia în palmă.

— Nimic important. O să…

Cuvintele mi-au murit când degetele lui au alunecat pe material şi au apăsat. O mulţime de senzaţii s-au trezit la viaţă. O pulsaţie senzuală şi-a făcut drum prin mine. Nu ştiu cum, dar nu am tresărit.

Cam a lăsat capul într-o parte.

— O să ce?

— O să…

Când a mişcat degetul în sus şi în jos, trăgând de blugi, am lăsat chifla pe masă. Mişcarea a crescut în intensitate, trezindu-mi o arsură înăuntru.

— O să…? a întrebat Jase, cu un aer nevinovat.

Ce nemernic fără pic de milă!

— Am să rămân aici, am terminat.

— Ai nevoie de o maşină, a spus Cam. Măcar aşa te poţi duce să îi vizitezi pe mama şi tata.

Mâna lui Jase a revenit pe coapsă, iar eu nu ştiam dacă să-mi pară bine sau să fiu dezamăgită. Corpul îmi pulsa, dar mintea mi s-a limpezit puţin.

— Păi… am să-mi cumpăr maşină cu banii imaginari câştigaţi la slujba imaginară.

S-a strâmbat.

— Ştiu foarte bine că mama şi tata îţi dau bani.

— Da, dar pentru mâncare. Nu pentru o maşină, am răspuns.

— Îţi laşi camioneta aici, nu? l-a întrebat Avery, ridicând

paharul cu apă. Poate ar fi bine…

— O, la naiba, nu!

Cam s-a uitat la Avery ca şi cum ar fi luat-o razna.

— N-o să conducă maşina mea!

Jase şi-a ţinut în continuare mâna pe coapsa mea şi, până la sfârşitul prânzului, nu puteam să mă decid dacă să-l pocnesc sau să mă urc pe el, să-i rup pantalonii şi…

— Hei, a spus Cam, punând capăt gândurilor mele nepotrivite. Vreau să vorbesc puţin cu tine. Ai terminat de mâncat?

Stomacul mi s-a rostogolit ca un copil dat de-a dura de pe un deal.

— Sigur, am spus şi am privit spre Jase.

Nu părea îngrijorat. Nu că ar fi trebuit să fie îngrijorat. Cam nu l-ar fi rănit prea rău dacă ar fi aflat, mai ales că ştiam adevărul de la Jase.

I-am spus la revedere lui Avery şi l-am urmat pe Cam afară, în cârje. Nu am mers prea departe, oprindu-ne sub unul din arţarii coloraţi în nuanţe ameţitoare de auriu şi roşu. Cam şi-a întors şapca invers, iar eu mi-am strâns cardiganul. Nu era chiar frig, dar tot mă treceau fiori.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat, simţindu-mă pe punctul de a vărsa şi puţinul pe care îl mâncasem.

Cam a zâmbit, dar zâmbetul i-a pierit când a inspirat adânc. Văzându-i privirea, m-a cuprins un sentiment de neliniște. O, Doamne, era despre mine şi Jase! Aflase! Ar fi trebuit să-i spunem! Ce-i drept, se întâmplase abia ieri, dar tot ar fi trebuit…

— O cer în căsătorie pe Avery weekendul ăsta, a spus dintr-odată.

— Stai… aproape am scăpat cârjele. Ce?

— O cer pe Avery în căsătorie weekendul ăsta, pe barcă. O să fim doar noi doi. O să umplu barca cu flori şi ciocolată. Inelul… nu e prea mare. Doar două carate.

— *Doar* două carate?

— Da… şi o să-l pun într-unul din trandafiri.

Obrajii i s-au îmbujorat.

— Oricum, am vrut doar să-ţi…

Am ieşit din transă. Fericirea s-a ridicat în mine ca bulele de şampanie. În graba de a-l îmbrăţişa, aproape am căzut, încercând să ţin cârjele şi trecându-mi un braţ pe după el.

— O, Doamne! am ţipat. Cam, te însori!

— Ei bine, aşa sper.

Mi-a răspuns îmbrăţişării, apoi s-a retras, zâmbind.

— Dacă spune da.

— Normal că o să spună da!

Zâmbeam atât de larg, încât mă dureau obrajii.

— Mă bucur atât de mult pentru voi! Este o fata atât de dulce şi o iubesc, şi te iubesc şi pe tine!

Cam a râs cu poftă şi m-a îmbrăţişat din nou.

— E… e perfectă!

Am dat din cap.

— Când o ceri? Sâmbătă?

A dat din cap că da, iar eu eram foarte fericită că nu îi spusesem nimic despre Jase. Nu când urma să facă asta. Trebuia să fie concentrat în totalitate pe Avery şi planurile lui.

— Sună-mă sau trimite-mi un mesaj când spune da. Promite-mi!

— Îţi promit.

Am ţipat din nou, atrăgând câteva priviri ciudate de la

persoanele care treceau pe trotuar. L-am strâns din nou într-o îmbrăţişare extrem de ciudată, apoi l-am văzut pe Jase ieşind pe uşile duble, cărându-mi geanta.

— Iată-l şi pe micul tău ajutor.

Cam s-a strâmbat şi m-a sărutat pe obraz.

— Mă întorc la Avery.

— Mult noroc, dar n-o să ai nevoie.

S-a uitat din nou spre mine, dar aroganţa lui obişnuită era absentă.

— Chiar crezi?

Am clipit, alungându-mi lacrimile. Lacrimi de fericire.

— O să vezi.

— Mulţumesc, a răspuns. Te iubesc, surioară.

— Şi eu te iubesc.

În timp ce-l priveam pe Cam trecând pe lângă Jase şi dându-i un pumn în umăr, am respirat adânc de câteva ori. Aveam ochii în lacrimi şi existau şanse foarte mari să mă apuc de îmbrăţişat persoane la întâmplare. Chiar şi localnici.

— Deci, rânjetul de pe faţa ta îmi dă de înţeles că nu te-a întrebat Cam despre noi.

Jase şi-a aruncat pe umăr geanta mea roz bombon.

— Ţi-am spus vreodată cât de mult îmi plac zâmbetele tale?

Zâmbetul meu a căpătat proporţii astronomice şi nu mi l-am putut reţine.

— Cam o s-o ceară în căsătorie pe Avery!

— Şi-a pierdut, naibii, minţile!

— Ce!

Sprijinindu-mă în cârje, l-am lovit în piept.

— Nu şi-a pierdut minţile, şi le-a găsit.

Jase a râs.

— Glumeam. Şi ştiam deja.

— Ce?! am ţipat, lovindu-l din nou în piept. Cum adică ştiai deja?

— Au! şi-a masat locul. Te deranjează faptul că încep să mă excit în momentul ăsta?

Am dat din cap.

— Vorbeşti serios?

— Poate? a murmurat, aplecând capul şi făcând să se mişte şuviţele de păr ieşite de sub beretă. Sunt destul de erect acum, ca să fiu sincer.

— Doamne, Dumnezeule…

Mi-am frecat obrajii fierbinţi.

— OK. Să revenim la cererea în căsătorie. Când ţi-a spus?

— Cam acum o lună. Vrei să mă loveşti din nou? Încearcă peste fund. Probabil o să-mi placă.

M-am uitat urât la el.

A chicotit.

— Am mers cu el să aleagă inelul. Sunt aproape sigur că bijutierul a crezut că se va căsători cu mine.

— Ai fi putut să-mi spui, am pufnit.

— Hei, m-a rugat să păstrez secretul. Nu voia să afle Avery.

Când am deschis gura să comentez, şi-a încrucişat braţele la piept.

— E ca atunci când te-am dus la doctor, Tess. Nu ai vrut să afle el…

Am dat din cap.

— Ai dreptate.

— Ştiu.

Prea încântată de evenimentele recente ca să mă enervez, am chicotit.

— Mă bucur atât de mult pentru ei. Chiar sunt perfecţi unul pentru celălalt. Ştii, e genul de lucru care ţi se întâmplă o dată în viaţă. Poate ţi se pare o prostie, dar chiar cred asta.

— Nu mi se pare deloc o prostie. Ştiu… exact ce vrei să spui.

A desfăcut braţele.

Cuvintele lui erau încărcate de subînţeles, dar atenţia mea era îndreptată spre altceva. Pentru că mâinile îi fuseseră destul de ocupate în timpul prânzului, nu le observasem până atunci. Pielea din jurul articulaţiilor era înroşită şi umflată. Încruntându-mă, i-am luat cu grijă mâna într-a mea.

— Ce-ai păţit?

Şi-a tras-o, privind-o încruntat.

— Nu ştiu. Probabil m-am zgâriat pe la fermă.

— Nu ştii?

Jase a dat din cap.

— Hai să-ţi duc fundul drăguţ înapoi la ore. Haide, ţopăie!

Deşi un zâmbet ştrengăresc i-a apărut pe faţă, în ochi avea ceva întunecat. I-am privit din nou articulaţiile degetelor şi, din nu ştiu ce motiv, m-am gândit la mâinile lui Cam după ce l-a lovit pe Jeremy. Am îndepărtat acel gând, pentru că era… era prea ciudat. Jase a spus că s-a zgâriat la fermă şi, cel mai sigur, asta se întâmplase pentru că nu exista o altă explicaţie.

Niciuna.

Optsprezece

Era dimineaţa târziu, în prima zi de vacanţă, şi stăteam în faţa lui Fulger, strângând cârjele cu atâta putere, încât au început să mă doară articulaţiile.

— Nu.

— Ai promis, mi-a reamintit Jase cu blândeţe, de parcă ar fi vorbit cu Jack.

— Nu-mi pasă.

— Asta nu e bine.

M-am uitat urât la Jase, iar el a zâmbit.

— Nu pot să mă urc acolo cu genunchiul meu.

M-am strâmbat într-o manieră de care Jack ar fi fost mândru, dar el era, la momentul de faţă, în carantină şi făcuse o criză de nervi demnă de Godzilla când Jase i-a spus că nu poate veni afară, cu noi. Când am ajuns, mama lui Jase era la duş, iar tatăl lui pe undeva, prin fermă. Nu ştiam dacă avea să mă prezinte ca iubita lui astăzi, dar, nu ştiu de ce, eram emoţionată. Poate pentru că era un pas important.

Dar tot îmi părea rău pentru puşti.

— Putem să-l vedem pe Jack înainte să plecăm? am întrebat.

Jase a clipit o dată, apoi de două ori.

— Da.

— Îmi pare rău pentru el, am explicat, schimbându-mi greutatea în cârje. Chiar îşi dorea să iasă cu noi.

În ochi i-a apărut o privire blândă.

— În mod sigur îl putem vedea înainte să plecăm. I-ar face plăcere.

Am zâmbit.

— Dar dacă schimbi subiectul, nu o să-mi distragi atenţia. Ai să te urci pe calul ăsta. Am încheiat discuţia.

— Nu încercam să schimb subiectul.

Chiar şi eu am auzit smiorcăiala din vocea mea, când m-am uitat la Fulger. Calul a mirosit, întorcându-şi capul în direcţia

opusă, în mod evident, sătul de mine.

— Stai nemişcată.

Mi-a luat cârjele din mâini şi le-a rezemat de gardul din scânduri. Mângâindu-i încă o dată nasul lui Fulger, Jase a luat hăţurile şi a mers pe partea cealaltă. În lumina puternică a soarelui, părul îi lucea în nuanţe roşiatic-aurii.

A sărit în şa, cu graţia cuiva care a crescut făcând asta. Odată urcat pe bestie, părea impresionant.

Şi ciudat de sexy, călare pe cal.

— Ridică braţele, mi-a ordonat.

Era ultimul lucru pe care voiam să-l fac, dar mi-am făcut curaj şi le-am ridicat. Muşchii coapselor i s-au încordat pe spatele calului şi s-a aplecat, aşezându-şi mâinile pe coastele mele. Privirile ni s-au întâlnit, mi-a făcut cu ochiul, apoi m-a ridicat în aer. Nu am avut timp să intru în panică, pentru că, într-o clipă, stăteam într-o parte, pe cal.

— Dă-ţi piciorul stâng pe partea cealaltă, mi-a spus, prinzându-mă cu mâinile de şolduri şi ţinându-mă strâns.

— N-o să cazi, am eu grijă.

Apucându-l de braţe, m-am întors, ţinând piciorul drept nemişcat, şi am trecut piciorul stâng peste spinarea lată a calului. Mi-am muşcat buza şi inima a început să-mi bată de trei ori mai repede când Fulger s-a mişcat într-o parte, dar Jase nu m-a lăsat să cad. Am alunecat înapoi în şa, cuibărindu-mă între picioarele lui Jase.

— Bravo, mi-a spus, iar eu m-am cutremurat, când i-am simţit respiraţia caldă pe gât.

— Vezi? Nu a fost aşa de rău.

Gura mi s-a uscat.

— Nu, cred că nu.

Râsetul lui a vibrat prin mine. Şi-a încolăcit un braţ în jurul taliei mele şi a prins hăţurile cu mâna cealaltă.

— Eşti gata?

Am clătinat din cap, adăugând un „Nu”, în caz că nu a priceput.

Jase a râs din nou.

— O să îţi placă, promit.

Aplecând capul, m-a sărutat pe ceafa, trimiţându-mi un fior pe şira spinării.

— N-am să las să ţi se întâmple nimic.

La o mişcare uşoară a călcâielor lui, Fulger a pornit într-un galop uşor, urmărind poteca bătătorită din jurul gardul de scânduri. Mi-a luat ceva să mă obişnuiesc cu salturile. Jase m-a ţinut strâns lipită de el, povestindu-mi cum a fost prima dată când a călărit. Avea şase ani şi a căzut de pe animal, rupându-şi o mână.

— Şi te-ai urcat înapoi, imediat? am întrebat, făcând încă o tură. Sau ţi-a fost frică?

— Mi-a fost frică.

Degetul mare al mâinii lui îmi desena cercuri mici pe stomac.

— Dar tata ştia că trebuie să mă urc imediat înapoi. Şi am făcut-o. Nu am mai căzut niciodată.

O imagine cu Jase copil mi-a fulgerat prin minte. Puteam să pun pariu că semănase foarte mult cu Jack şi fusese la fel de adorabil, doar puţin mai nebunatic. Mi-a luat cam douăzeci de minute să mă relaxez şi să îi eliberez braţul lui Jase din strânsoarea de moarte. Când am ridicat mâinile, am observat urmele pe care i le lăsasem în piele.

— Scuze, am spus răguşit, privind spre pomi.

— E-n regula. Nu-i nimic.

M-a sărutat pe ceafa din nou, o mişcare rapidă, pe care nici nu aş fi simţit-o, dar apoi, buzele i s-au aşezat pe locul de sub urechea mea.

Discuţia noastră de noaptea trecută mi-a revenit în minte. Mi s-a format un nod în gât. Cuvintele lui încă mă sufocau. Nu voia să se grăbească. Voia ca eu să fiu diferită de celelalte fete, care păreau să alcătuiască o listă foarte lungă, dar nu trebuia să mă gândesc la ele. Nu voia ca relaţia noastră să înceapă cu sex.

Jase m-a muşcat uşor de ureche.

O undă de plăcere mi s-a scurs în sânge, trezindu-mi o dorinţă adâncă, în corp, care pulsa ori de câte ori era el prin preajmă.

Muşchii spatelui mi s-au încordat, apoi s-au relaxat. Atunci l-am simţit, lipit de spatele meu. Un zâmbet satisfăcut mi s-a format pe faţă, când am realizat că şi el simţea la fel. Rezemându-mi capul de pieptul lui, am închis ochii, zâmbind. Vântul mi-a mângâiat obrajii. Strânsoarea mi s-a relaxat din nou şi, sub picioarele mele, muşchii lui Fulger s-au încordat, prinzând viteză.

Un fior de teamă mi s-a scurs pe spate când am început să mergem mai repede, dar o stare de emoţie i-a luat locul fricii, îndepărtând-o. Muşchii din pântecul meu s-au încordat. Nu de teamă, ci de emoţie, ca în acele preţioase momente pe care aveam să nu le mai trăiesc. Cele din primele secunde în care păşeam pe scenă.

— Simt, am şoptit.

Eram uimită că puteam simţi. Obrazul lui aspru mi-a mângâiat bărbia şi braţul din jurul meu s-a strâns mai tare.

— M-ai considera un nenorocit dacă ţi-aş zice „ţi-am spus eu”?

Râzând, am deschis ochii şi m-am îndreptat în şa, încrezătoare că nu aveam să cad şi să-mi rup gâtul. Privind peste umăr, zâmbetul meu l-a întâlnit pe al lui. Dezamăgirea zdrobitoare creată de rănirea recentă s-a mai estompat.

— Putem să mergem mai repede?

Am mers mai repede.

*

Înapoi la sol şi cu cârjele sub braţe, am recunoscut că echitaţia era al naibii de tare. Nu mă vedeam singură pe cal într-un viitor apropiat, dar Jase avea dreptate. Călăria era ca dansul, într-un fel. Nu avea să umple în totalitate golul din viaţa mea, dar era un început.

Şi nu era singurul lucru pe care îl aveam.

Am zâmbit când Jase a trecut pe lângă mine, ducându-l pe Fulger înapoi, în grajd. Inima mi-a făcut o tumbă, o săritură mare şi complicată pe care nu aveam să o mai pot face niciodată în realitate, dar inima mea o făcea.

Jase s-a întors, urmat de tatăl lui. Era tulburător să-i văd din nou împreună. Aceeaşi înălţime. Acelaşi păr întunecat. Până şi paşii mari erau identici. Când s-au oprit în faţa mea, domnul Winstead mi-a zâmbit.

— N-am mai văzut o fată drăguţă în cârje, până acum.

Obrajii mi s-au încălzit.

— Mulţumesc.

— Mă bucur să te văd din nou aici, dar nu cu chestiile alea.

A scos din buzunar o cârpă roşie cu care s-a şters pe mâini.

— Nu-i ceva prea serios, nu?

Am clătinat din cap, gândindu-mă că, mai mult ca sigur, nu era nimeni interesat să audă toată povestea.

— Tocmai l-a călărit pe Fulger, a spus Jase, rânjind. S-a descurcat al naibii de bine pentru prima dată.

Tatăl lui a ridicat din sprâncene.

— Te-ai urcat pe cal în situaţia ta?

— Aşa a făcut, a răspuns Jase.

Mi-a făcut plăcere să-i văd zâmbetul plin de mândrie. Mama şi tata obişnuiau să zâmbească aşa după recitalurile şi competiţiile mele.

Domnul Winstead a lăsat capul într-o parte.

— La naiba, dacă aş fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr şi nu aş fi avut-o pe maică-ta…

Jase a întors rapid capul spre tatăl lui.

— Haide, tată, fata pe care încerci s-o agăţi e iubita mea!

Mda. Inima mea făcea paşi de dans şi, să fiu a naibii dacă nu mă simţeam exact ca o dansatoare după ce a executat o săritură perfectă.

— Iubită? a întrebat tatăl, uitându-se cu surprindere când la mine, când la el.

Jase a rânjit, total lipsit de orice jenă şi genunchii mi s-au înmuiat.

— Iubită.

— Ei bine…

A tras aer în piept şi a clătinat din cap, de parcă nu ar fi ştiut ce să zică. Dacă am avut vreun dubiu în legătură cu ceea ce spusese Jase despre celelalte fete noaptea trecută, acum nu mai aveam. Era evident că nu adusese fete acasă şi faptul că mă adusese pe mine era mare lucru.

— Mă bucur să aud asta, a spus într-un final şi a zâmbit, făcând acei ochi cenuşii atât de familiari să se lumineze.

Şi-a privit fiul şi a dat din cap într-un fel care însemna mai mult decât puteam eu să înţeleg.

— E nemaipomenit!

Jase nu a spus nimic, dar şi-a îndreptat privirea spre mine.

— De ce nu veniţi voi doi înăuntru câteva minute? a spus tatăl său, îndesând cârpa înapoi, în buzunar. Mama ta tocmai a făcut ceai proaspăt.

Ochii i s-au luminat, iar eu am chicotit.

— Urcăm într-o secundă.

Tatăl s-a îndepărtat, iar Jase s-a întors spre mine.

— Te deranjează felul în care i-am spus? Cred că aş fi putut să mă descurc mai bine, dar, pe bune, cum să anunţi că ai o iubită fără să pari jalnic?

— Nu. A fost bine.

Am făcut o pauză când s-a apropiat de mine.

— Deci, sunt prima fată pe care ai adus-o acasă?

Şi-a dat pe spate o şuviţă rebelă de păr.

— De când eram în liceu.

Mi se părea că trecuse o eternitate de atunci şi puteam pune pariu că a fost mama lui Jack. Într-una din zilele astea aveam să îl conving să vorbească despre ea.

— Asta-i… Uau! Sunt…

— Onorată?

Am horcăit. Ce potrivit pentru o domnişoară!

— Onorată e prea mult spus.

Jase a râs şi s-a strecurat lângă mine.

— Păi, un băiat duce o fată acasă la părinţi numai când are intenţii serioase sau ţine la ea.

Era târziu când ne-am întors la cămin şi, când Jase a parcat, am văzut lumina aprinsă în dormitorul meu. Probabil se întorsese Deb.

Jase mi-a urmărit privirea.

— Mai mergem la cină mâine seară?

M-am uitat înapoi, spre el.

— Credeam că luăm prânzul la Betty's.

A rânjit.

— Asta nu înseamnă că nu putem lua şi cina împreună.

— Adevărat, am râs, dar m-am oprit când a parcat lângă trotuar.

Nu voiam încă să mă despart de el. Astăzi… astăzi a fost o zi minunată. Cu motorul jeepului încă pornit, s-a întins spre mânerul uşii.

— Nu e nevoie să vii cu mine până sus.

— Dar…

L-am liniştit cu un sărut. Dacă urca, nu aveam să-l mai las să plece şi trebuia să stau de vorbă cu Deb.

— Nu trebuie să urci. Te sun mâine.

Şi-a îndepărtat mâna de portieră.

— Trimite-mi un mesaj înainte să te culci.

Am zâmbit larg.

— OK.

Înainte să mă pot retrage, m-a prins cu mâna de ceafa şi m-a sărutat. Într-o clipă, gura mi s-a deschis sub a lui. M-a savurat într-un fel care făcea să-mi fie şi mai greu să plec.

— Noapte bună, Tess.

Am închis ochii şi m-am îndepărtat.

— Noapte bună.

Jase a aşteptat până când am intrat în clădire, apoi a plecat. Am ţopăit pe cârje până la lift. Aşa cum bănuisem, Deb era în dormitor.

Stătea pe pat, cu picioarele încrucişate, părul dat pe spate şi îmbrăcată cu un hanorac mult prea mare. Ridicând privirea, şi-a acoperit gura cu o mână.

— O, Dumnezeule!

Am închis uşa, confuză.

— Ce e?

— Cârje!

Dădu să se ridice, dar se opri, destinzându-şi picioarele.

— Ştiam că vei fi în cârje, dar… nu ştiu.

Şi-a dus o mână la piept.

— Îmi pare foarte rău!

Rezemând cârjele de perete, am mers cu grijă până la patul meu şi m-am aşezat. Nu ştiam cum să încep discuţia asta, dar ştiam că aveam să îi mărturisesc totul despre trecutul meu. Doar că nu era uşor să-i spun, apropo, am ieşit cu un nenorocit ratat care mă bătea.

— Debbie…

— M-am despărţit de Erik.

Am clipit, crezând că nu am auzit bine. Apoi, speranţa a înflorit în mine.

— Ce?

S-a ridicat şi a venit lângă mine.

— M-am despărţit de Erik, mai devreme.

— Asta-i…

Ce puteam să spun? Nemaipomenit? Fantastic? Mi se părea deplasat, pentru că aveam impresia că Deb chiar ţinea la el.

— Era necesar. Trebuia pentru că…

A plecat bărbia, ferindu-şi privirea.

— Pentru că ai avut dreptate duminică. Erik… poate fi un tip extraordinar, dar…

— Dar te loveşte, am spus încet şi, dintr-un motiv necunoscut, inima mi s-a strâns.

A dat uşor din cap.

— Nu mă lovea des. Ştii, nu se întâmpla tot timpul. Câteodată doar mă strângea şi ţipa la mine. Întotdeauna – *întotdeauna* – părea să regrete după aceea. Sau cel puţin scuzele lui păreau credibile şi l-am iertat mereu.

A făcut o pauză, respirând adânc.

— Nimeni nu a spus niciodată nimic. Nu până să o faci tu. Cred că, în mare parte, s-a datorat faptului că… mmm, şi-a pierdut cumpătul din ce în ce mai des în ultimul timp, dar toţi s-au prefăcut că nu văd.

— E greu să spui ceva, i-am răspuns, strângându-mi piciorul stâng la piept. Nu am vrut să te supăr.

Sau să o fac de ruşine, pentru că ăsta a fost principalul sentiment pe care l-am avut eu când familia mi-a aflat secretul.

— Nu am *fost* supărată. Mi-a fost ruşine, a spus, confirmându-mi bănuielile. Pentru că, de ce aş sta cu el, când e atât de evident că nu se poartă frumos cu mine?

— Pentru că, uneori, te tratează ca pe o regină?

Mi-am tras de tivul deşirat al blugilor.

— Şi te agăţi de momentele acelea, deoarece ştii că poate fi un tip de treabă.

Îi puteam simţi privirea aţintită asupra mea.

— Ai fost…?

Am dat din cap că da, fără să scot un cuvânt.

A expirat prelung.

— Şi te-ai despărţit de el?

— Nu chiar, am râs scurt.

— Mama şi Cam au văzut vânătăile şi le-am spus, într-un târziu, adevărul. Am vrut să îl părăsesc mai devreme, dar mi-a fost teamă şi…

— Şi îl iubeai? a întrebat, cu vocea stinsă şi plină de durere.

Trăgând de micile fire albe de pe marginea blugilor, am înghiţit cu greu.

— A fost primul, primul în toate privinţele. Am crezut că sunt îndrăgostită de el. Acum, privind înapoi, realizez că a fost mai mult frica de a fi…

— Singură? a completat ea, iar eu am aprobat din cap.

— Suntem două proaste, nu? Pentru noi, frica de a fi singure este mai mare decât frica de a fi lovite.

— Nu mai eşti proastă, i-am atras atenţia. Te-ai despărţit de el.

— Am făcut-o.

Ochii i s-au umplut cu lacrimi şi a clipit repede.

Apăsarea mi s-a mutat în gât. Eram fericită pentru ea, exaltată, ca să fiu mai precisă, dar ştiam că trebuia să îi fie greu. Prima noapte după ce s-a terminat totul între mine şi Jeremy a fost cea mai grea. Pentru că, la fel ca Erik, Jeremy avea această abilitate magică de a mă face să uit momentele urâte. Era un maestru în asta. Îi reuşea atât de bine, încât ăsta fusese unul dintre motivele pentru care nu îl părăsisem. Acum că eram mai matură, realizam că asta era trăsătura oricărei persoane violente. Puteau fi seducători ca un păcat atunci când voiau şi asta îi făcea la fel de periculoşi ca un şarpe cu clopoţei.

— Cum a primit vestea Erik? am întrebat-o.

Pe faţă i-a apărut un zâmbet şters.

— Nu prea bine.

Stomacul mi s-a strâns un pic.

— Nu te-a…

— Nu! Nu a făcut-o. A fost exact contrariul.

Şi-a frecat ochii cu dosul palmelor. I-am pus o mână pe braţ şi am strâns-o.

— Şi-a cerut scuze, a plâns şi m-a implorat…

A scuturat din cap.

— Spre final s-a înfuriat, dar am plecat înainte ca situaţia să degenereze.

— Bine.

A ridicat privirea, întâlnind-o pe a mea.

— Îmi pare rău că nu te-am ascultat duminică şi pentru ce s-a întâmplat când am venit înapoi cu Erik. Cred că a fost un accident, dar nu ar fi trebuit să se întâmple. Atunci când e furios nu gândeşte.

— Asta te-a determinat să te desparţi de el?

— Da. Şi nu.

Şi-a dres gâtul.

— Când Jase a discutat cu el miercuri dimineaţă şi am aflat că genunchiul tău este complet distrus…

— Jase a discutat cu el? am întrerupt-o, simţindu-mi ochii deschizându-se larg, în timp ce mă holbam la ea.

A dat din cap.

— A apărut chiar înainte să plecăm la ore. Nu ştiam că te-a rănit atât de rău.

Am dat din mână nonşalant, simţindu-mi pulsul accelerând.

— Ce i-a spus Jase?

— Nu prea multe. I-a spus că, dacă te mai răneşte o dată, îl bagă în mormânt. Erik era într-o stare de spirit proastă.

A ridicat mâna, trăgându-şi în jos părul din coadă.

— A comentat şi te-a făcut… te-a făcut o scârbă băgăcioasă care trebuie să stea departe de mine.

Nu-mi păsa de ceea ce spune Erik despre mine, dar stomacul mi s-a făcut ghem.

— Lui Jase nu i-a picat prea bine, a continuat. Şi nici faţa lui Erik nu arăta bine când a terminat cu el.

Închizând ochii strâns, m-am chinuit să respir printre fiori calzi şi reci. Prin minte mi-au trecut imagini ale mâinilor lui Jase. Se dusese după Erik. La fel cum Cam s-a dus după Jeremy. Într-un fel, trecutul se repetase. Furia, dezamăgirea şi un alt sentiment pe care nu eram pregătită să îl identific s-au ciocnit în interiorul meu.

— Te simţi bine? a întrebat Deb.

— Da, sunt bine. Totul o să fie mult mai bine pentru tine, de acum încolo.

Vocea îmi era răguşită şi m-am concentrat pe ceea ce era important acum, adică Debbie, şi nu pe ceea ce făcuse Jase.

— Chiar vorbesc serios.

— Ştiu.

M-a îmbrăţişat strâns şi, când s-a îndepărtat, ochii îi erau uscaţi.

— Viaţa mea o ia de la zero şi mă aştept doar la lucruri bune.

Nouăsprezece

Am stat de vorbă cu Debbie până târziu. La început mi-a

venit greu să aud despre cum l-a înfruntat Jase pe Erik în dimineaţa când eu am crezut că fusese cu Jack. Poate că făcuse şi una, şi alta. Nu că ar fi contat, pentru că nu schimba situaţia cu nimic. Dar, în cele din urmă, i-am spus lui Debbie totul despre Jeremy. Deşi am ascuns din gravitatea reacţiei lui Cam, tot m-am simţit al naibii de bine să-mi iau asemenea piatră de pe inimă. Să împărtăşesc toată experienţa cu o persoană care mă putea înţelege cu adevărat. Şi Deb mi-a povestit despre vremurile bune, cele rele şi cele de-a dreptul îngrozitoare. Erau momente când puteam simţi că Deb avea îndoieli, dar era firesc. Fuseseră împreună ani de zile şi, uneori, era greu să renunţi la cineva, chiar dacă era un sociopat. Oameni care nu trecuseră printr-o situaţie de genul ăsta nu aveau cum să ne înţeleagă. Ar fi crezut că suntem proaste şi slabe, dar şi cea mai deşteaptă şi puternică fată ar putea cădea pradă unui vrăjitor cu limba otrăvită.

Şi s-au vărsat lacrimi, lacrimi de izbăvire. Genul de lacrimi care îţi reînnoiau forţele, în loc să te îndurereze.

Vineri am dormit până târziu; când m-am trezit, Deb mi-a spus că avea de gând să le facă o vizită părinţilor ei, ca să le dea vestea. I-am urat noroc, lucru de care aveam şi eu nevoie.

Până la urmă, am anulat întâlnirea de la prânz, Debbie a plecat din cămin, iar Jase urma să apară peste câteva minute ca să mă scoată la cină, prima noastră întâlnire oficială. Stând şi aşteptându-l afară, sprijinindu-mă în cârje, nu mă puteam gândi la altceva decât la faptul că făcuse aproape acelaşi lucru ca şi frate-meu.

Încă nu descifrasem sentimentele pe care le aveam faţă de faptele lui, nu ştiam dacă trebuia să fiu atât de furioasă pe cât mă simţeam sau şi mai furioasă. Jase ştia foarte bine cât de

vinovată mă simţeam pentru ceea ce făcuse Cam.

Jase a oprit până la bordură, a sărit din maşină şi a ocolit-o prin faţă. Purta blugi şi un pulover închis la culoare cu guler în V, care, nu ştiu cum, dar mă făceau să mă simt prost îmbrăcată în blugi şi cardigan. Indiferent ce ar fi purtat, arăta al naibii de bine, de parcă tocmai ar fi ieşit din paginile unei reviste *GQ*. Nu ca oricare alt tip de pe-aici; toţi ceilalţi arătau ca dintr-un catalog Sears.

M-a ajutat să urc, luând cârjele şi ţinându-mi braţul până când m-am aşezat pe scaun. Pe bord, aşteptându-mă, era o cutie roz, pătrată. Am ridicat-o şi m-am uitat la el.

— Pentru desert, a spus, zâmbind.

Nu am vrut să deschid capacul, dar glazura de culoare brun deschis arăta apetisant.

— Cu ce e?

— Ghici?

— Ciocolată?

— Plictisitor, mi-a răspuns, pornind maşina. E unt de arahide, glazură şi umplutură.

— Aha.

Distrasă momentan de minunata combinaţie dintre ciocolată şi unt de arahide, era cât pe ce să rup ambalajul şi s-o devorez.

— Poţi foarte bine s-o mănânci acum. La naiba cu regulile cinei, nu-i aşa? Desertul poate fi servit primul.

Mi-a apărut un alt zâmbet mic. Nu ştiu ce era cu brioşele astea de mă atrăgeau într-un aşa hal. Pe lângă faptul că aveau un gust delicios, deveniseră ceva ce aşteptam cu nerăbdare.

— De unde le iei? am spus, surprinsă de faptul că asta era prima oară când mă gândisem să-l întreb. De la brutăria din oraş?

— Nu.

În aşteptarea unei explicaţii mai detaliate, privirea mi-a căzut pe degetele lui. Pielea nu îi era la fel de zdrelită, dar încă înroşită şi umflată.

Stomacul mi s-a strâns.

— Sora mamei mele, fiica ei, Jen, le face.

— Uau! Au gustul a ceva făcut de un expert în arta culinară. Ar trebui să înceapă o afacere, pe bune!

— Asta i-am tot spus şi noi.

Se uită la mine cu un zâmbet strâmb.

— Jen m-a întrebat despre fata pentru care face într-una brioşe extra-speciale. I-am răspuns că o să i-o aduc, într-o zi.

Privirea mea a început să rătăcească din nou spre mâinile lui, dar mi-am smucit-o înapoi, la el.

— Mi-ar… Mi-ar face plăcere.

— Şi mie.

A întins mâna, şi-a împletit degetele cu ale mele, apoi a strâns.

Un fluture mic din piept mi s-a mutat în stomac şi i-am studiat degetele. Pielea lui o rupsese pe a lui Erik. S-a dus după el pentru ceva care putea sau nu să fi fost doar un accident. Asta era ocazia perfectă pentru a aduce vorba despre asta, dar nu eram pregătită.

— Jen ştie despre Jack? am întrebat, schimbând subiectul.

El a încuviinţat din cap.

— Familia ştie. Nimeni nu vorbeşte despre asta. E un fel de cel mai grav secret bine păstrat.

După aceea, am amuţit. Aveam mintea ocupată. Drumul până la Frederick nu a durat foarte mult, iar mâncarea de la Bonefish Grill ne-a fost servită repede. Aş fi putut mâncat o

întreagă masă de creveţi Bang Bang. Jase făcea conversaţie, vorbind despre Jack, apoi despre frate-meu.

— Deci mâine e ziua cea mare, nu? a spus el, furându-mi o scoică de pe farfurie. Crezi că o să meargă până la capăt?

Nici nu mă gândisem că ar fi putut să n-o facă.

— Tu nu crezi că o s-o facă?

— E foarte emoţionat.

Jase a râs, foindu-se pe canapea.

— La naiba, nu l-am mai văzut pe frate-tău aşa!

— Nici eu. Sper s-o facă. Sunt perfecţi împreună.

Jase îşi trecu degetul peste marginea paharului şi mă privi pe sub gene.

— Trebuie să îi spunem lui Cam imediat cum se întoarce.

Mi s-a oprit respiraţia şi am dat din cap.

— Da, trebuie.

Chelneriţa ne-a adus nota de plată şi aplecându-se în faţă ca să-şi scoată portofelul, Jase mi-a dat un sărut rapid pe colţul buzelor. Apoi s-a retras şi lumina argintie din ochii lui mi-a făcut pieptul să tresară.

— Debbie s-a despărţit de Erik, am trântit eu.

S-a oprit o clipă, apoi a scos bani din portofel.

— Asta e o veste bună, nu? Adică, s-a purtat mereu ca un cretin cu fata. Nimeni nu putea să-şi dea seama de ce stătea cu el.

L-am urmărit punând banii lângă nota de plată. Inima mi-a bătut mai repede.

— El… o lovea.

Jase a îngheţat din nou, de data asta în plin procesul de a se lăsa pe canapea. Genele lui dese s-au ridicat.

— Ce?

Nimic din expresia lui nu-mi dădea de bănuit că îmi ascundea ceva, dar eu ştiam că aşa era.

— O lovea. La fel cum Jeremy m-a lovit pe mine.

Linia obrazului i se încordă, apoi îşi ţuguie buzele şi scoase un mic fluierat, ferindu-şi privirea.

— Nu ştiu ce să spun, Tess.

— Poate că acum eşti de două ori mai bucuros că l-ai bătut?

Ochii lui de un argintiu uimitor i-au întâlnit pe ai mei. A deschis gura, apoi păru să regândească ceea ce voia să zică. Umeri lui laţi s-au tensionat.

— Ştiu, am şoptit. Mi-a spus Deb, aseară.

— Aseară, repetă el în gol. Şi abia acum îmi spui?

A râs şi falca i-a pulsat.

— Ştii, mi-am dat seama că era ceva în neregulă cu tine. Erai prea tăcută. Nu ai mâncat imediat brioşa. Am crezut că poate te supără genunchiul.

Mi-am dat părul după urechi.

— Nu mi-ai spus.

A inspirat profund, ridicându-se de pe canapea şi luându-mi cârjele.

— Hai să discutăm afară.

Având în vedere că nu era un subiect de conversaţie potrivit pentru cină, am aşteptat până când am ajuns în jeep ca să insist pe tema asta.

— Te-ai dus după el.

— Nu m-am dus după el, Tess. Nu a fost ca atunci, cu Cam. Ştiu că la asta vrei să ajungi. Nu asta a fost intenţia mea. M-am întâlnit cu el în casa frăţiei când m-am întors de la ai mei. Stătea pe canapea, de parcă n-avea nicio grijă pe lumea asta nenorocită.

Ţinându-mi răsuflarea, l-am privit aplecându-se în faţă şi răsucind cheia. Motorul s-a trezit la viaţă, iar el nu a vorbit din nou până când nu am ajuns pe şoseaua principală, gonind spre Autostrada 70.

— Singurul lucru la care mă puteam gândi era că nenorocitul ţi-a distrus visele. El ţi le-a spulberat pe toate şi nu am dat doi bani dacă a fost un accident sau nu. El a făcut-o.

Erik o făcuse.

— Jase…

— După toate prin câte ai trecut, trebuia să zic ceva. Trebuia, a continuat el, cu profilul său puternic umbrit, în interiorul maşinii. I-am spus se ţină departe de tine şi să facă bine să nu se mai întâmple alte accidente. Atât. Asta e tot ce am vrut să-i spun şi, da, poate că nu i-am zis-o aşa de frumos, dar am vrut să bage la cap.

Ce spunea el coincidea cu povestea lui Deb, aşa că următoarele lui cuvinte nu m-au surprins.

— Dar apoi a început să mănânce rahat, Tess. Lucruri pe care nimeni nu ar trebui să le spună, vreodată, despre tine şi m-am asigurat că nu o să mai spună nimic altceva.

Nu era pic de mândrie în vocea lui. Poate îngâmfarea unui bărbat care ştia că pusese la punct un alt bărbat, dar cuvântul bărbat putea fi vag atribuit lui Erik.

— L-ai pocnit.

Se uită la mine cu o expresie dură.

— Am făcut-o.

— Şi asta e tot ce ai de spus despre asta?

Întorcându-şi privirea înapoi, la drumul întunecat, şi-a trecut o mână prin părul dezordonat.

— Nu regret.

Am inspirat printre dinţi.

— Nici Cam n-a regretat.

— Nu-i acelaşi lucru. Eu nu l-am bătut măr de Erik. Nu am ajuns la închisoare, nici n-am băgat un băiat în spital, a spus răspicat, iar eu am tresărit. La naiba, Tess! Nu asta am vrut să…

— Ştii foarte bine ce părere am despre ceea ce a făcut Cam şi cât de vinovată m-am simţit. Cam aproape şi-a distrus viaţa din cauza în…

— Şi aia n-a fost vina ta! Ceea ce a făcut el nu a fost din vina ta. Ce am făcut eu nu a fost din vina ta. Erik a lătrat aiurea şi l-am pocnit. Bine. L-am pocnit de două ori.

Sângele îmi zvâcnea prin vene şi mă străduiam să-mi dau seama ce simţeam. Cea mai mare parte a confuziei mele provenea din faptul că o mică, minusculă parte din mine era *fericită* că Jase îl bătuse pe Erik cu armele lui. Şi am simţit asta încă de prima dată când am auzit de ceea ce a făcut.

Şi nu ştiam exact ce spunea asta despre mine.

Am urmărit umbrele întunecate ale copacilor de pe marginea autostrăzii.

— De ce nu mi-ai spus?

— Păi, a înjurat din nou. Ştiam că o să te superi. Speram ca Debbie să nu-ţi spună nimic.

Mi-am strâns mâinile în poală.

— Chiar credeai că n-o să-mi spună?

— Tu ai vrea ca oamenii să afle că iubitul tău a mâncat bătaie? Nu. Credeam că n-o să-ţi spună nimic. Ştiu că e greşit. Îmi pare rău. Dar aş fi preferat ca tu să nu afli.

Nota fără de regret din răspunsul său îi făcea scuzele greu de acceptat. Nu pentru că vorbea cu atâta nonşalanţă despre

asta, ci pentru că nu-i părea rău.

— Mi-ai promis că n-ai să-i spui nimic.

— Ţi-am promis că n-o să-i spun nimic lui Cam şi nu i-am spus. Şi, crede-mă, nici Erik n-o să mănânce rahat, pentru că ar trebui să-i explice lui frate-tău şi de ce i-am învineţit ochiul, că asta-i tot ce i-am făcut.

Mâna cu degetele julite i s-a strâns în jurul volanului.

— Fir-ar, nu te-ai distrat deloc în seara asta, nu-i aşa? Asta trebuia să fie prima noastră… nu ştiu. La dracu'! Prima noastră întâlnire, iar tu ai fost nervoasă tot timpul.

Stăteam tăcută, ca o stană de piatră. În seara asta fusese prima noastră întâlnire reală, numai că n-o simţisem aşa. Nu pentru că nu voiam să fiu cu el, ci din cauza a toate câte erau pe capul nostru.

— Ar fi trebuit să-ţi spun de miercuri. N-ar fi trebuit să încerc să mă ascund de tine. Aici am dat-o în bară.

S-a aşternut o clipă de tăcere.

— Tess, spune ceva.

Strângând din ochi, mi-am descleştat încet mâinile. Ce puteam să-i zic? Nu era el singurul care stricase noaptea asta, care trebuia să fie un prim pas monumental în noua noastră relaţie. Aş fi putut să-i spun ceva imediat ce am dat ochii cu el sau atunci când mi-a trimis mesaj, azi, mai devreme sau atunci când i-am trimis mesaj, înainte de culcare. Şi nu am făcut-o. Am fi putut lămuri problema şi apoi ne-am fi bucurat unul de altul. Probabil.

— Nu ştiu ce să zic, am recunoscut, în cele din urmă.

Jase nu a răspuns, iar asta a fost tot pe parcursul celor aproape treizeci de minute de mers cu maşina până înapoi, la cămin. Poate că exageram. Nu făcuse ceea ce făcuse Cam, dar

tot mă minţise şi, în cele din urmă, se răzbunase fizic.

Dar Erik îl provocase pe Jase.

Când jeepul s-a oprit lângă trotuar, creierul mă durea. Ca şi cu o noapte înainte, a dat să oprească motorul, dar l-am împiedicat. Trebuia să-mi pun ordine în gânduri.

— Te sun mâine, i-am spus.

M-a privit o clipă, apoi a dat din cap.

— Lasă-mă măcar să-ţi dau cârjele.

— Bine.

Strecurându-mă afară din jeep, mi-am lăsat greutatea pe piciorul bun şi am aşteptat până când el a luat cârjele de pe bancheta din spate şi mi le-a întins. Aveam senzaţia clară că era mult mai supărat de situaţie decât îmi puteam da eu seama.

Am dat să-l invit sus, dar el mi-a prins uşor obrajii, s-a aplecat şi m-a sărutat atât de tandru, încât mi-am amintit imediat de sensibilitatea inerentă din interiorul lui Jase.

— Suntem în regulă? m-a întrebat, iar eu am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare.

Ideea că lucrurile între noi ar putea sta rău înainte să avem ocazia de a face ceva cu relaţia asta era ca o palmă rece peste faţă. Cuvintele au ţâşnit din mine, uimindu-mă.

— Nu este vorba doar de faptul că mi-a amintit de ce a făcut Cam. Mi-a amintit de *el,* de *tot* ceea ce am simţit când am fost cu el şi *tot* ceea ce am simţit după aceea.

Jase a închis ochii scurt.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit la asta.

— Nu-i nimic, am şoptit.

Nu părea să mă creadă.

— Eşti sigură?

Am încuviinţat din cap, nefiind în stare să vorbesc. El a

făcut semn cu bărbia spre uşa de la intrare, îndepărtându-şi degetele de pe faţa mea.

— Am să aştept până ajungi înăuntru.

Un val de emoţii mi s-a strâns în gât.

— Noapte bună, Jase.

— Noapte bună, a murmurat.

Abia când am ajuns în holul puternic luminat am realizat că îmi uitasem la el şi brioşa, şi inima. M-am răsucit din talie, arzând de dorinţa de a şchiopăta până afară şi de a uita totul, dar, aşa cum a promis, Jase a aşteptat până când am ajuns înăuntru.

Jeepul nu mai era.

Înghiţind peste nodul din gât, m-am îndreptat spre lift. Regretul m-a ars ca mâncarea înghiţită aiurea şi aşezată incorect în stomac, dar faptul că plecase era, probabil, un lucru bun. Trebuia să-mi pun ordine în gânduri.

Încă nu ştiam ce să cred sau cum să mă simt, dar cum aş fi putut să rămân supărată pe el? Şi, oare, ar trebui? Tot ce voiam să fac era să dorm. Mâine aveam să ştiu ce să-i spun.

Când am apăsat întrerupătorul ca să aprind lumina, becul a pâlpâit o dată, apoi s-a stins, lăsând camera într-o beznă totală.

— Fir-ar, am murmurat printre dinţi, şchiopătând în jurul măsuţei de cafea şi lovind-o cu marginile cârjelor. Am găsit o lampă mică şi am aprins-o. Becul economic emana suficientă lumină cât să mă pot învârti prin cameră fără să-mi rup gâtul. Am sprijinit cârjele într-un colţ şi m-am întors.

— Pe bune? am gemut.

O eşarfa roz atârna de uşa deschisă crăpat. Deb se despărţise de ticălos! Şi acum şi-o trăgeau înăuntru? Furia a vuit prin mine, scuipându-mi foc în sânge. Aveam să-i iau la încins pe

amândoi cu cârjele mele. Şi ar fi fost minunat. Măcar aşa nu aş mai fi putut să fiu supărată pe Jase pentru că-l lovise pe Erik. Cel puţin, dacă le dădeam cu ceva în cap aveam să-mi rezolv una dintre probleme.

Am mers şchiopătând spre uşă. Am simţit cum genunchiul începe să-mi alunece în bandaj şi durerea mi-a izbucnit în picior, dar nu m-am oprit şi am intrat val-vârtej pe uşă. În dormitor era întuneric beznă şi surprinzător de multă linişte. Nu mormăieli sau gemete sau scârţâit al arcurilor de pat ca şi când cineva ar încerca să se acopere.

Firişoarele minuscule de păr de pe ceafa mi s-au ridicat.

— Debbie?

Ochii încă nu mi se obişnuiseră cu întunericul şi am întins mâna după comutatorul de lumină.

— Eşti…?

Lumina nu s-a aprins.

Am încercat din nou, străduindu-mă să aud clicul întrerupătorului, dar nimic… nimic, în afara unui scârţâit ciudat. Aproape ca o bucată de parchet desprinsă.

Un fior mi-a şerpuit pe şira spinării şi am înghiţit în sec.

— Deb?

Niciun răspuns. Doar scârţ… scârţ… scârţ…

Instinctul meu urla să mă întorc şi s-o iau la goană. Frica şi-a înfipt adânc în mine ghearele îngheţate, dar am păşit mai departe, în cameră, clipind din ochi. Am încercat să o strig din nou, dar n-am putut să articulez niciun cuvânt. Toate îngheţaseră în mine.

Întunericul a început să piardă controlul asupra camerei. Umbrele s-au accentuat, au căpătat forme mai profunde, mai solide, cu mai multă substanţă…

M-am lovit de ceva, ceva ce nu ar fi trebuit să fie acolo, în mijlocul camerei şi ce nu ar fi trebuit să se bălăngănească înainte şi înapoi şi să producă sunetul ăla.

Aerul mi s-a adunat în gât şi am ridicat capul, vederea revenindu-mi încet, încet.

Două picioare goale, picioare goale şi palide.

O cămaşă de noapte închisă la culoare.

Două braţe atârnând fără vlagă de-o parte şi de alta.

Aerul mi-a năvălit afară din plămâni în timp ce realizam ceea ce vedeam, dar, o, Dumnezeule, nu voiam să cred! Nu puteam. Sub nicio formă. Un urlet mi-a urcat din piept.

Nu era ea.

Nu părul ei castaniu îi ascundea jumătate de faţă. Nu gura ei atârna larg deschisă. Nu Debbie zăcea suspendată de corpul de iluminat din camera noastră de cămin. Nu putea fi ea.

Un sunet groaznic a umplut apartamentul, zgâriindu-mi auzul. Sunetul nu s-a oprit, ci a continuat la nesfârşit. Auzeam voci în fundal, strigăte alarmate, mâini ce m-au prins de umeri când pământul mi-a fugit de sub picioare, dar ţipetele erau mai tari decât orice.

Eu eram cea care ţipa, am realizat năucită. Nu puteam să mă opresc. Nu aveam să mă opresc vreodată.

Debbie se spânzurase.

Douăzeci

Totul se petrecea într-o ceaţă continuă de care eu mi simţeam detaşată. După un timp, am încetat să mai ţip, doar pentru că vocea mi-a cedat. Mâinile care mi-au oprit căderea îi aparţineau celei mai improbabile persoane. Colega noastră de

apartament.

Iar colega noastră de apartament s-a dovedit a fi nimeni alta decât Steph, tipa pe jumătate dezbrăcată din camera lui Jase. În alte circumstanţe, ironia situaţiei m-ar fi făcut să râd. Colega noastră dispărută în misiune era tocmai ea. Aproape am râs, dar m-am oprit înainte să încep, pentru că ştiam că, dacă aş fi început, nu aş mai fi putut să mă opresc.

Frumoasa Steph, cu părul ei negru ca pana corbului prins într-o coadă înaltă şi îmbrăcată cu pantaloni de pijama mai scurţi decât cei ai tipelor de la Hooters[10], a încercat să îmi vorbească imediat ce am ieşit în holul mult prea luminos şi m-am aşezat pe unul din scaunele incomode cu perne tari. A renunţat, când a văzut că nu făceam altceva, decât să o privesc absent.

Debbie era moartă.

M-a străbătut un fior puternic, urmat de nişte frisoane mai puţin intense.

Holul era plin de oameni adunaţi prin colţuri, unii şuşotind, iar alţii plângând. Se îmbrăţişau unii pe alţii. Alţii păreau şocaţi de faptul că, la câteva etaje deasupra noastră, era un om mort.

Steph s-a întors cu o pătură pe care mi-a aşezat-o pe umeri. Am murmurat un „mulţumesc”, cu voce stinsă. A dat din cap şi s-a aşezat lângă mine. O altă fată, pe care o cunoşteam din vedere, dar nu ştiam de unde, s-a apropiat de noi.

— Nu acum, s-a răstit Steph, făcându-mă să tresar.

Fata s-a oprit, degetele de la picioare strângându-i-se pe

---

[10] Restaurant al cărui personal de servire este format din tinere voluptuoase, îmbrăcate sumar.

podeaua holului.

— Dar…

— Dar nu-mi pasă, a întrerupt-o. Las-o în pace!

Am clipit năucită, în timp ce fata s-a răsucit pe călcâie şi a dispărut într-un grup. Câteva minute mai târziu, un tip s-a îndreptat spre noi, dar Steph l-a îndepărtat şi pe el. Era ca un câine de pază.

Luminile roşii şi albastre de afară aruncau umbre stranii pe pereţii coridorului, iar eu am închis strâns ochii.

Debbie s-a spânzurat.

Nu puteam să concep aşa ceva. Nu puteam să înţeleg de ce o făcuse. Noaptea trecută luase o decizie atât de importantă şi azi dimineaţă fusese OK când vorbise despre vizita la părinţii ei şi acum…

Era moartă.

Poliţia campusului a venit ca să stea de vorbă cu mine; unul dintre agenţii tineri s-a aplecat la nivelul meu şi m-a rugat pe un ton blând să-i povestesc cum am găsit-o. Când m-a întrebat dacă Debbie se comportase ciudat în ultimele zile, am inspirat sacadat.

— Nu. Dar s-a despărţit de iubitul ei, am spus cu voce răguşită şi atonă. Era binedispusă când am vorbit ultima dată cu ea. Credeam că a plecat să le spună părinţilor ei despre despărţire.

Poliţiştii au schimbat priviri, ca şi cum faptul că Deb se despărţise de iubitul ei explica totul, dar nu era aşa. Lucrul acesta făcea ca situaţia să fie şi mai confuză. De ce ar fi făcut-o, când spusese că are atâtea speranţe pentru viitor?

Când am terminat de vorbit cu poliţia din campus au apărut cei de la politia districtuală, care mi-au pus aceleaşi întrebări.

— Deja a răspuns la întrebările astea, a replicat Steph, când un ofiţer adjunct m-a întrebat ce am făcut înainte să mă întorc la cămin.

Ofiţerul a dat din cap.

— Înţeleg asta, dar…

— Dar nu credeţi că este, nu ştiu, un pic traumatizată de toate astea? Nu credeţi că mai bine aţi lăsa-o să respire? Poate să-i acordaţi câteva minute să se obişnuiască?

Ochii ofiţerului s-au mărit, dar înainte să poată răspunde, Steph s-a ridicat brusc şi l-a ocolit.

— Slavă Domnului că eşti aici! Ţi-a luat ceva timp!

Nu am avut ocazia să ridic privirea şi să văd cu cine vorbea. Ofiţerul s-a dat la o parte, o umbră înaltă m-a acoperit, iar în secunda următoare am simţit o pereche de braţe în jurul umerilor. Am inhalat adânc, recunoscând mirosul vag de parfum care îi aparţinea *lui,* lui Jase. Tremurând, m-am lăsat îmbrăţişată, îngropându-mi faţa în pieptul său.

— Eram la fermă când ai sunat, i-a răspuns lui Steph.

L-a sunat? Ce naiba?

— Am venit cât am putut de repede.

Mâna lui mi-a urcat pe spate şi mi s-a încurcat în păr.

— O, iubito, îmi pare atât de rău!

Nu puteam vorbi şi m-am ghemuit mai aproape, trăgându-i şoldurile până când am strâns în pumni acelaşi pulover pe care îl purtase mai devreme, la întâlnire. Nu eram suficient de aproape, îmi era atât de frig, încât voiam să ajung înăuntrul lui.

— Mai bine urcam împreună cu tine. La naiba, aş fi vrut să nu fi văzut aşa ceva.

Şi-a rezemat capul de al meu şi m-a strâns mai tare,

împiedicând pătura să cadă.

— Îmi pare atât de rău, iubito!

Ofiţerul probabil renunţase, pentru că nu mai punea întrebări la care nu voiam să mă gândesc. Doamne, nu mai voiam să gândesc deloc.

— Mulţumesc, l-am auzit spunând pe Jase, apoi paşii uşori ai lui Steph, îndepărtându-se de noi.

Voiam să îi spun lui Jase cum stătuse lângă mine, dar buzele îmi erau mult prea strânse! M-a ţinut în braţe, şoptindu-mi la ureche cuvinte fără niciun sens pentru mine, dar care mă calmau.

Dintr-odată, în hol s-a aşternut tăcerea, iar Jase s-a încordat lângă mine. Cineva a ţipat şi câţiva rezidenţi au început să plângă mai tare. O senzaţie de greaţă mi s-a adunat în stomac şi am încercat să mă eliberez, să văd, pentru că trebuia să văd.

— Nu.

M-a apucat cu mâna de ceafa şi m-a ţinut pe loc.

— Nu te uita acum, iubito. N-am să te las să vezi asta.

I-am strâns puloverul, până m-au durut încheieturile. Ştiam ce se întâmpla şi fără să privesc. O scoteau pe Debbie afară. M-am cutremurat din nou.

Au trecut câteva minute şi poliţia s-a apropiat din nou. Voiau o declaraţie oficială.

— Nu puteţi aştepta? a întrebat Jase. Vă rog? O pot aduce la secţie mâine, dar acum vreau doar să o iau de aici.

A urmat o pauză, după care ofiţerul a renunţat.

— Avem destule informaţii pentru moment, dar luaţi cartea mea de vizită. Mâine trebuie să se prezinte la secţie.

Jase s-a întins după cartea de vizită.

— Mulţumesc.

Ofiţerul şi-a dres glasul.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, domnişoară Hamilton. Încercaţi să vă odihniţi şi ne vedem mâine.

Să încerc să mă odihnesc? Aproape am pufnit în râs.

— O să plecăm de aici, dar trebuie să-ţi iau cârjele, OK? a spus Jase, dezlipindu-se de mine şi cuprinzându-mi faţa în mâini.

Ochii mi s-au fixat într-ai lui. Îngrijorarea i se putea observa în liniile încordate din jurul gurii, în felul cum buzele i se subţiaseră. Era la fel de palid cum mă simţeam eu.

— Ai să fii bine până mă duc să le iau?

Nu realizasem că am venit jos fără ele. Închizând ochii, am respirat adânc de câteva ori şi am încercat să mă adun.

— OK. O să… o să fiu bine.

— Eşti sigură?

Când am dat din cap că da, a dat să se ridice, dar l-am prins de încheieturi.

— Unde mergem?

— Putem merge la casa frăţiei sau la părinţii mei…

Nu voiam să am pe nimeni în jur şi, în mod sigur, nu voiam să mă întâlnesc cu Erik.

— Am o cheie de la apartamentul lui Cam. E… e în geanta mea. Putem să mergem acolo?

— Da, iubito, mergem oriunde vrei.

A privit undeva, peste umărul meu.

— Am să…

L-am strâns mai tare de încheieturi.

— Nu-i spune lui Cam. Te rog! Dacă îi spui, va veni acasă şi-şi va strica toată călătoria. Te rog, nu-i spune!

— N-am să-i spun, a promis, sărutându-mă pe obraz. Şi nu-

ţi face griji pentru asta, bine? Nu-ţi face griji pentru nimic.

Uşurată că asta nu avea să-i dea planurile peste cap lui Cam, m-am mai relaxat un pic. Jase a plecat să îl caute pe unul dintre ofiţeri ca să poată urca să-mi ia lucrurile. Cât timp l-am aşteptat, m-am uitat numai la duşumeaua tocită. Puteam simţi privirile îndreptate asupra mea şi nu-mi doream altceva decât să mă acopăr cu pătura şi să dispar.

Când s-a întors Jase, parcă nu venise destul de repede. Ţinându-mi geanta, m-a ajutat să mă ridic şi m-a condus afară. Ne-am croit drum printre maşinile de poliţie parcate lângă trotuar şi în parcare. Abia dacă simţeam aerul rece.

Am parcurs în tăcere drumul spre University Heights. Jase m-a ţinut de mână, dar abia am simţit strânsoarea lui. Eram amorţită pe dinăuntru şi pe dinafară, şi mă întrebam când aveam să simt din nou. Imediat după prima accidentare fusesem tot aşa. Goală. Ameţită. Acel sentiment de detaşare durase zile întregi, însă acum îl experimentam la un alt nivel, mult mai puternic.

În apartamentul lui Cam era întuneric. Jase a trecut pe lângă mine, găsind cu uşurinţă întrerupătorul luminii din tavan. Bănuiam că locul ăsta era ca o a treia casă pentru el.

S-a oprit la câţiva paşi de mine, trecându-şi mâinile prin păr.

— Tess, iubito…

A scuturat din cap, ca şi cum nu ar fi ştiut ce să-mi spună. Şi ce-ar putea spune cineva într-o situaţie ca asta?

Am inspirat adânc, simţindu-mi genunchii moi.

— N-am… n-am mai văzut niciun mort până acum.

A închis, un moment, ochii.

— Şi ea era moartă.

M-am oprit, înghiţind anevoios. Era o observaţie prostească

şi inutilă, dar trebuia să o *spun cu voce tare.*

— S-a sinucis. De ce-ar fi făcut una ca asta?

— Nu ştiu.

S-a îndreptat spre mine cu ochii plini de durere.

Gâtul îmi ardea.

— Aseară mi-a spus că era fericită că s-a despărţit de Erik. Că avea toată viaţa înainte.

Am încercat să inspir, dar aerul mi s-a blocat în gât.

— Azi dimineaţă era *OK*. Nu pot să pricep!

— Ştiu.

S-a oprit în faţa mea şi a vorbit din nou, cu voce joasă.

— Probabil n-ai să înţelegi niciodată.

Nu voiam să cred asta. Trebuie să se fi întâmplat ceva care să o determine să facă un asemenea gest, pentru că nu voiam ca ăsta să rămână un lucru pe care, deşi nu aveam să-l înţeleg niciodată, trebuia să îl accept aşa cum era. Nu mă mişcăm, dar, cumva, m-am împiedicat. Cârjele mi-au căzut, făcând un zgomot înfundat când s-au lovit de mochetă. Jase m-a prins de cot şi m-a condus spre canapea.

— Te simţi bine?

S-a aşezat lângă mine, punându-mi o mână caldă pe obraz.

Am închis ochii şi am dat din cap, aplecându-mă spre atingerea lui. Cuvintele, pur şi simplu, au ieşit din mine.

— Poate ar fi trebuit să-i zic ceva mai devreme despre Erik, despre ceea ce am păţit cu Jeremy. Aş fi putut s-o ajut. Poate dacă aş fi fost mai atentă…

— Încetează, mi-a spus, aşezându-şi ambele mâini pe obrajii mei şi rezemându-şi fruntea de a mea. Nu ai fi putut să faci absolut nimic care să schimbe situaţia. Înţelegi?

Nu eram sigură că înţelegeam. Am păstrat tăcerea de la

început cu ea şi Erik, iar Debbie nu a vorbit despre ce s-a întâmplat. Tăcerea, indiferent cum o priveai, distrugea vieţi.

A oftat adânc, mâhnit.

— Dacă voia să se sinucidă, ar fi făcut-o indiferent ce spunea sau făcea oricine altcineva, Tess.

Să se sinucidă.

Ceva din afirmaţia asta suna fals, era greu de crezut că ea chiar s-a spânzurat. Eram cufundată cu totul în negare, dar ceva în adâncul minţii mele îmi striga din răsputeri că ea nu ar fi făcut aşa ceva.

— Mă întreb dacă au găsit un bilet de adio, am zis cu voce tare, simţind o greutate pe piept şi în stomac. Crezi că au găsit?

S-a tras înapoi, lăsând mâinile să-i cadă pe picioarele mele şi a clătinat din cap.

— Nu ştiu. Poate or să îţi spună mâine, când te duc la secţie.

Asta era ultimul lucru pe care trebuia să-l fac la care voiam să mă gândesc. Mi-am trecut podul palmelor peste faţă. Atât de multe gânduri mi se încurcau în cap, încât am dat voce unuia dintre ele.

— Ştiai că Steph locuieşte acolo? Că e colega mea de apartament?

— Nu, nu am fost niciodată la ea în cămin. Nici măcar n-am întrebat-o vreodată.

Am ales să îl cred în acel moment, pentru că era aiurea să îmi pese de asta.

— Te-a sunat?

— Da şi… a spus că eşti foarte supărată, că ţipai, şi m-a sunat pe mine.

M-am cutremurat, gândindu-mă la acele momente de după

ce am găsit-o pe Debbie.

— Cum de a ştiut?

M-a privit confuz.

— În noaptea aceea, la petrecere, a înţeles că ţin la tine şi că este ceva între noi.

Avea sens. M-am întors puţin şi m-am forţat să trag aer adânc în piept de câteva ori.

— Mă duc să văd ce are Cam de băut.

— Vezi să fie ceva tare, am murmurat.

— Eşti sigură?

Am dat din cap, iar el m-a sărutat pe obraz.

— Sigur are el ceva.

Ridicându-mi privirea, m-am uitat spre locul unde îmi căzuseră cârjele, pe mocheta bej a lui Cam. Acum câteva zile am crezut că viaţa mea fusese distrusă. Nu complet, pentru că s-au întâmplat şi lucruri bune printre cele rele. Îl aveam pe Jase. În sfârşit, după atâţia ani în care tânjisem după băiatul ăsta, era al meu. Faptul că mai devreme mă supărasem pe Jase pentru că îl lovise pe Erik părea nesemnificativ. La fel părea şi genunchiul meu defect. Aceste probleme păreau insignifiante, în comparaţie cu ce i se întâmplase lui Debbie şi familiei ei. Problemele mele nu aveau importanţă pentru că Deb… ea nu mai era.

Jase s-a întors cu un păhărel plin cu lichid de culoarea chihlimbarului.

— Scotch, a spus, înmânându-mi-l. Ar trebui să te ajute.

Am luat o înghiţitură, strâmbându-mă când mi-a ars gâtul.

— Uau!

— A doua o să meargă mai uşor.

A ridicat sticla şi a tras un gât. Evident, era un profesionist

în a bea chestii pretenţioase.

Şi a avut dreptate. A doua înghiţitură a fost mai uşoară, iar a treia şi mai uşoară. Când am terminat, am pus paharul pe măsuţa de cafea.

— Te-a ajutat? a întrebat, aşezând sticla lângă paharul meu.

Mă ajutase? M-am întors spre el.

— Vreau… vreau să dorm.

Expresia feţei i s-a îmblânzit.

— Asta e, probabil, o idee bună.

Da. Mi se părea o idee magnifică.

— Rămâi cu mine în noaptea asta? Nu vreau să fiu singură.

— Sigur că rămân cu tine. N-o să te las nicio clipă singură.

M-am apropiat de el şi i-am încolăcit braţele în jurul gâtului.

— Mulţumesc mult că ai venit.

M-a îmbrăţişat şi el.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

— Ba trebuie. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă n-ai fi fost aici. Probabil mi-aş fi pierdut minţile. Eu doar…

Nu am reuşit să-mi termin fraza. M-a cuprins un sentiment de recunoştinţă.

— Mulţumesc.

Jase mi-a sărutat creştetul capului şi mi-a fost greu să-mi desfac braţele din jurul lui. Am găsit un tricou vechi şi larg de-a lui Cam în care să pot dormi, iar Jase a inspectat dormitorul pentru oaspeţi.

— Îmi pare rău, dar nu pot să dorm în patul lui Cam. E prea ciudat.

Am şchiopătat până la celălalt dormitor, privind patul mare, acoperit cu un aşternut albastru netezit cu grijă.

— Asta nu-i camera în care a stat Ollie?

Jase m-a privit peste umăr. A fost o privire scurtă, dar nu mi-a scăpat felul în care mi-a admirat porţiunile neacoperite. Tricoul lui Cam îmi aluneca pe un umăr şi mă acoperea până la jumătatea coapsei. Dacă mă aplecam, cineva urma să aibă parte de o imagine perfectă a chiloţilor mei.

Şi-a îndepărtat privirea şi a luat o postură dezinvoltă lângă pat.

— Cam a înlocuit patul şi restul lucrurilor pentru că mobila veche era a lui Ollie. Uneori vin şi dorm aici.

— Eşti sigur?

Jase a chicotit.

— Nu m-aş culca în acelaşi pat pe care l-a folosit Ollie decât dacă a fost dezinfectat.

Buzele mi s-au curbat.

— Eşti răutăcios.

— Ah, nici tu nu ai fi vrut să dormi în patul lui, a spus, întorcându-se spre mine. Băiatul ăla a umblat cam mult. Patul lui a văzut mai multă acţiune decât o staţie de metrou.

Am rânjit.

— Iată-le!

— Ce?

— Gropiţele.

Am zâmbit.

— Şi mai bine.

S-a aplecat şi mi-a sărutat gropiţa din obrazul stâng, apoi pe cea din dreptul.

— Le ador!

În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, căldura mi-a umplut pieptul şi ştiam că nu era din cauza băuturii. Sentimentul a durat până când m-am aşezat în patul care mirosea a lenjerie

curată, iar Jase a dispărut înapoi în apartament, verificând uşa şi luându-şi un pahar cu apă.

Tremurând din nou, mi-am tras pătura peste umeri şi m-am ghemuit pe o parte, cu spatele la uşă. Când am închis ochii, am văzut o pereche de picioare palide şi braţe fără vlagă.

De ce făcuse asta? Nu exista niciun motiv suficient de bun pentru a-ţi lua viaţa. Lacrimile mi s-au prelins din ochi. Eu şi Debbie nu fusesem prea apropiate, dar nu avea importanţă. Mă durea inima pentru ea, oricum.

Am auzit uşa închizându-se încet şi mi-am şters repede obrajii. Lumina de lângă pat s-a stins şi am auzit foşnet de haine dezbrăcate şi lăsate să cadă pe podea. Inima mi s-a poticnit. Patul s-a adâncit, iar Jase s-a aşezat în spatele meu. Cumva, în întunericul camerei ce mirosea a nucă de cocos şi vanilie, degetele lui mi-au găsit lacrimile de pe obraji şi mi le-au şters. Nu a spus nimic, doar şi-a lipit corpul de al meu, cuprinzându-mi talia cu un braţ.

Căldura emanată de pieptul lui gol îmi încălzea spatele, lăsându-se în jos, pe picioare, dar mi se părea că jumătate din corp îmi era sub un morman de zăpadă, iar cealaltă jumătate era aşezată confortabil, lângă un foc. Am încercat să închid ochii, dar imaginea lui Debbie mi-a apărut din nou în minte şi m-am cutremurat.

— Nu te mai gândi.

M-a strâns mai tare în braţe.

— O văd tot timpul, am recunoscut, după câteva momente. Când închid ochii, o văd atârnând acolo…

M-am oprit.

Nu voiam să mă gândesc la asta sau să simt ceea ce simţeam. S-a mişcat în spatele meu şi m-am concentrat pe

felul în care îl simţeam, atât de aproape, corpul lui atât de cald şi de puternic. Mă puteam pierde în el. Odată ce ideea. Mi s-a format în minte, mi s-a părut una strălucită. Jase mă putea ajuta să uit, chiar dacă numai pentru o scurtă perioadă de timp.

Mi-am mişcat şoldurile şi l-am simţit încordându-se.

— Lase?

— Da?

Vocea îi era adâncă şi răguşită.

Am rostit următoarele cuvinte cu obrajii roşii ca focul.

— Fă-mă să uit.

Pieptul i s-a ridicat brusc, în spatele meu.

— Ce anume vrei?

— Pe tine, am şoptit.

A inhalat lung, adânc.

— Tess…

— Mi-e atât de frig!

M-am răsucit pe spate şi am întors capul spre el. Feţele ne erau la doar câţiva centimetri una de alta.

— Nu mai vreau să simt asta. Te rog, Jase, vreau să simt căldură. Nu vreau să mai gândesc. Nu vreau să o mai văd atârnând acolo. Te rog. Fă să dispară toate astea. Chiar dacă e doar pentru moment.

M-am mişcat, urcându-mă pe jumătate deasupra lui. Piciorul drept, cu tot cu bandaj, mi-a alunecat între ale lui şi mi-am încrucişat braţele pe pieptul său. Înainte să îmi poată spune nu, mi-am apăsat gura pe a lui şi l-am sărutat. La început nu a reacţionat, ca şi cum l-aş fi şocat cu îndrăzneala mea. Am încercat să îmi amintesc dacă mai iniţiasem vreun sărut până acum, în afară de noaptea petrecerii, dar nu cred că se mai întâmplase. Chiar şi în noaptea aia, nu îl sărutasem.

Sărutasem cu totul altceva.

Faptul că eu iniţiam aşa ceva după un eveniment atât de tragic îmi lăsa un gust amar, dar am îndepărtat acel sentiment, aruncându-l la un loc cu toate celelalte sentimente urâte pe care nu mi le doream.

Buzele îi erau ferme şi calde sub ale mele, absolut perfecte. Apoi s-au mişcat, răspunzându-mi cu blândeţe. Am gemut când limbile ni s-au întâlnit şi sărutul s-a adâncit, împrăştiind căldură prin corpul meu. Mici scântei de dorinţă mi s-au aprins jos, în abdomen.

Jase m-a prins de braţe şi emoţia a crescut în intensitate, ajungând pe punctul de a exploda când l-am simţit întărindu-se lângă şoldul meu. M-am aşteptat să mă tragă mai aproape, să ne lipească trupurile unul de celalalt, dar… m-a dat la o parte de pe el.

Pleoapele mi s-au ridicat.

— De ce?

În umbră, expresia feţei îi era aspră şi încordată.

— Nu în felul ăsta, Tess.

Nu asta voiam să aud. Mi-am apăsat greutatea pe el şi a lăsat să-i scape un geamăt care mi-a transmis o durere plăcută între coapse. S-a cutremurat când am aplecat capul şi i-am prins buza de jos între dinţi.

Am supt şi am muşcat până când şoldurile i s-au ridicat, întâlnindu-le pe ale mele. Prin vene mi s-a mişcat un fel de foc, iar asta, *da*, *asta,* era ceea ce îmi trebuia acum. Să uit. Să simt căldură. Să trăiesc.

Jase şi-a schimbat poziţia şi, fără vreun avertisment, m-am trezit lată pe spate cu el deasupra mea, virilitatea lui apăsându-mi între coapse. Fărâme de plăcere mi-au sărit prin vene. Am

ridicat genunchiul stâng, aşezându-l mai bine şi spatele mi s-a arcuit.

— Iisuse Hristoase, Tess…

Mi-a prins încheieturile, imobilizându-le pe salteaua patului. Pieptul i se ridica şi cobora foarte repede.

— N-o s-o facem.

Mi-am legănat şoldurile, iar el pulsa în ritmul meu.

— Cred că *el* nu e de aceeaşi părere.

A râs.

Când m-am atins din nou de el, strânsoarea de pe încheieturile mele s-a intensificat.

— Nu mă doreşti?

— Fir-ar! a spus printre dinţi.

— Mereu te doresc. Te doresc de ani de zile. Te doresc în toate poziţiile cunoscute omenirii.

Făcând o pauză, şi-a rezemat fruntea de a mea.

— Dar prima dată pentru noi nu va fi după un asemenea eveniment, când tot ce vrei este să uiţi ce-ai văzut şi ce simţi.

L-am privit în ochi, cu inima bătându-mi nebuneşte.

— Prima dată pentru noi? am repetat năucită, ca şi cum tocmai mi-aş fi dat seama că încă nu făcusem aşa ceva.

— Vreau să te gândeşti doar la mine. Vreau să te concentrezi asupra mea pentru că aşa vrei şi nu pentru că încerci să fugi de ceva, a spus, şi m-a eliberat din strânsoare. Nu vreau ca, vreodată, ceea ce se întâmplă între noi să fie umbrit de altceva.

Simţeam tot felul de presiuni, dar cuvintele lui au pătruns, încet, prin ceaţă. M-a urmărit punând totul cap la cap. Ce-o fi fost în mintea mea? Chipul mi s-a întristat.

— Îmi…

— Nu te scuza, iubito.

M-a sărutat dulce pe frunte, apoi s-a retras pe partea lui de pat.

— Să întrerup asta a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Am încercat să mă adun, dar ochii m-au usturat şi s-au umplut cu lacrimi. Când au început să se prelingă, nu avea nicio legătură cu faptul că Jase întrerupsese escapadele mele sexuale. Simţeam ceea ce era normal să simt în acel moment; mâhnire, suferinţă, confuzie şi durere. Toate s-au amestecat, formând un vârtej de sentimente violente.

Jase şi-a trecut braţul pe după mine, strângându-mă la piept, susţinându-mi capul cu o mână. Părea să ştie de ce-mi curgeau lacrimile şi m-a ţinut în braţe până când am obosit şi am alunecat în uitarea dată de somn.

*

Trebuie să fi dormit ore bune, poate mai bine de o jumătate de zi, pentru că, atunci când am deschis ochii, lumina difuză a soarelui pătrundea prin fereastra de lângă pat.

Şi nu eram singuri.

Ce nai…?

Buimacă de somn am început să văd restul camerei. Fratemeu stătea la piciorul patului, cu gura deschisă. Vârful capului lui Avery s-a iţit, iar ochii ei mari, căprui au privit peste umărul lui. Ce făceau aici? Visam? Sau aveam un coşmar?

Un muşchi de pe maxilarul lui Cam a început să pulseze, în timp ce privirea i-a trecut peste pat. Am privit în jos şi ochii mi s-au mărit. Peste noapte, pătura ni se încolăcise în jurul

picioarelor. Piciorul meu stâng era afară din ea şi prins strâns între coapsele lui Jase. Deşi eu ştiam că are boxerii pe el, nu părea aşa. La dracu', păream goi puşcă. Tricoul împrumutat îmi căzuse de pe umăr şi, după felul în care strângeam pătura, părea că nu am nimic pe mine, iar pieptul lui Jase era gol.

Şi, cel mai rău, eram pe jumătate deasupra lui Jase.

Drăcia dracului!

M-am încordat, privirea mea întâlnind-o pe a lui Cam. Ochii lui albaştri erau în flăcări şi a închis gura. Avery a ţâşnit de după frate-meu şi părea că se chinuia să nu rânjească, strângându-şi mâinile sub bărbie.

Mâna lui Jase s-a încordat în jurul taliei mele şi m-a tras mai aproape. A întors capul, frecându-şi nasul de gâtul meu. A căscat, un sunet plin, ce a răsunat în cameră.

— Ce e, iubito?

Rămăsesem fără cuvinte.

Fiecare muşchi din corpul lui frate-meu s-a încordat într-un fel ce îmi dădea de înţeles că aveam necazuri uriaşe.

— *Iubito?*

Jase a încremenit, ridicând faţa din gâtul meu, dar nu şi-a îndepărtat braţul. A privit spre piciorul patului şi a expirat uşor.

A urmat o secundă de linişte, apoi Cam a spus:

— Ce mama *dracului?*

Douăzeci şi unu

Mai jenant de atât n-avea cum să fie.

— Ce dracu' cauţi tu în pat cu soră-mea? a urlat Cam.

Jase a întins relaxat mâna şi a tras pătura, acoperindu-mi

picioarele.

— Păi, dormeam.

Maxilarul lui Cam se mişca încontinuu.

— Goi?

Ei bine, situaţia asta tocmai a devenit mai jenantă. Cu faţa în flăcări, am dat să mă ridic, dar braţul lui Jase era ca o bandă de oţel.

— Nu suntem goi.

— Asta e bine de ştiut.

Avery şi-a ferit privirea, strângând din buze.

— Şi nu făceam nimic, am completat, dar a sunat jalnic până şi în urechile mele.

Jase se uită la mine.

— Ei, asta-i o minciună.

De uimire, inima mi s-a oprit. Jase s-a ridicat din pat, asigurându-se că eu eram încă acoperită, ceea ce era un lucru bun. Eram destul de sigură că tricoul mi se ridicase până sub sâni.

— Nu făceam nimic în acest moment şi nici azi-noapte nu am făcut nimic, dar am făcut totuşi unele lucruri. Lucruri despre care nu cred că vrei să auzi.

O. Doamne. Dumnezeule.

— De fapt, chiar vreau să aud exact ce fel de lucruri a făcut *cel mai bun prieten* al meu cu *soră-mea* cât timp eu m-am dat de ceasul morţii să mă întorc mai repede, când am auzit ce s-a întâmplat cu Debbie.

Avery a pus o mână pe braţul lui Cam.

— Nu cred ca treaba asta cu Jase ne priveşte pe noi.

— Nu, a răspuns Jase. Vă priveşte şi aveam de gând să vă spunem, dar n-a fost să fie.

— Ce anume să-mi spuneţi? a întrebat Cam, deschizând şi închizând pumnii.

Nu aşa îmi imaginasem eu momentul în care îi mărturiseam lui frate-meu despre mine şi Jase. Nu în timp ce eram în pat cu prietenul lui cel mai bun sau când Avery se retrăsese într-un colţ, arătând de parcă mai degrabă ar fi preferat să stea în cap în timpul unei epilări inghinale cu ceară.

— Că suntem împreună.

Mi-am dres vocea. Puteau măcar să mă lase să mă spăl pe dinţi înainte de a purta această conversaţie.

— Jase şi cu mine suntem împreună.

Frate-meu s-a holbat la mine ca şi cum i-aş fi spus că mă întâlneam cu ţestoasa lui.

— Să mori tu?!

— Poftim? l-am întrebat.

— Tu nu eşti cu Jase, mi-a răspuns, ignorând-o pe Avery, când a încercat să-l ia de mână.

Abia atunci am observat mâna ei stângă. Degetul ei inelar nu avea un diamant baban pe el.

— Nicio fată nu stă cu Jase, nu mai mult de o noapte sau de o tăvăleală pe ici, pe colo.

Jase a încremenit.

— Nu e aşa cu Tess.

Frate-meu îi aruncă o privire întunecată.

— La dracu', aia e soră-mea, Jase! Nu-i o pipiţă oarecare. Nu uita că eu ştiu… ştiu chestii şi tu n-o să pui mâna pe soră-mea!

— Uau! am strigat. Nu sunt „o pipiţă oarecare" şi e diferit între noi.

Cam pufni.

— Hristoase, Teresa, chiar eşti proastă?

A durat, literalmente, o nanosecundă. Acum Jase era lângă mine, iar în secunda doi sărise din pat şi stătea în picioare în faţa lui frate-meu. Chiar dacă asta făcea din mine o fată foarte, foarte rea, am rămas un pic blocată când l-am văzut pe Jase în toată splendoarea lui semidezbrăcată. Boxerii negri, mulaţi îi îmbrăcau ca o mănuşă curba musculoasă a feselor. Coapsele lui erau perfect formate, late, dar nu exagerat. Muşchii spatelui i s-au tensionat şi arcuit, făcând să se mişte nodurile tatuajului.

— Cam, n-ai decât să te superi pe mine cât vrei, dar nu-i sări ei în cap! Nu după ce…

— Nu te răsti la mine!

Cam s-a apropiat de Jase şi am simţit un gol în stomac. Am sărit de sub pătură, trăgând tricoul în jos şi faţa lui frate-meu s-a înroşit.

— Aia e sora mea mai mică.

— Nu sunt un copil, Cam! Şi ştii că Jase este un tip de treabă, aşa că nu mai fi aşa măgar. Aveam de gând să-ţi spunem, dar…

Am icnit de durere când mi-am lăsat greutatea tare pe piciorul drept şi genunchiul a început să se întoarcă.

Jase se răsuci şi porni spre mine.

— Tess…

— N-am nimic.

M-am aplecat în pic în faţă, punând o mână pe genunchi.

Cam a înjurat.

— Uite ce i-ai făcut!

— Nu i-a făcut nimic, a intervenit Avery, cu ochii măriţi. Cam, cred că e cazul să ieşim pentru câteva minute şi să ne calmăm cu toţii.

— De acord.

Jase m-a apăsat uşor în jos, până când m-am aşezat, ceea ce m-a adus cu ochii la nivelul zonei lui inghinale şi toată situaţia asta a devenit de o mie de ori mai tâmpită.

— Cred că amândoi trebuie să ne calmăm.

— De aia nu mai pot eu! i-a replicat Cam, trecându-şi o mână prin păr.

Se întoarse pe jumătate, clătină din cap, şi ne întrebă.

— De când? De cât timp se întâmplă asta?

Jase se îndreptă şi îl privi în ochi pe frate-meu.

— Prima dată când am sărutat-o, a fost acum un an…

Atât a reuşit să zică.

Cu viteza unui glonţ, Cam ţâşnit spre el. Avery a strigat alarmată, iar eu am sărit de pe pat, dar era prea târziu.

Pumnul lui Cam se lipi de maxilarul lui Jase, trântindu-l înapoi. S-a lovit de perete, a înjurat cu voce tare şi a alunecat în jos, ţinându-se de falcă.

— La dracu', mormăi Jase.

Am ţipat, trântindu-mă pe podea, lângă el. Piciorul meu a urlat de durere, dar l-am ignorat. Apucându-l pe Jase de braţ, m-am uitat urât la frate-meu.

— Ce naiba e cu tine?

Respira sacadat în timp ce îşi cobora mâinile, clipind rapid. Avery îşi păstră strânsoarea de pe braţele lui.

— El n-ar fi trebuit…

— N-ar fi trebuit să ce? Să mă ajute când am avut nevoie? Să se poarte frumos cu mine? Să fie cu mine? Pentru că asta face! Deci, asta e, pentru că e cu mine şi îl iubesc! Deci, poţi să te duci dra…

M-am oprit, simţind furnicături pe ceafa. Am întors încet

capul şi m-am uitat la Jase. Sângele din obraji mi s-a scurs atât de repede, încât am crezut că aveam să leşin. Ce am spus?

— O, Doamne…

Avea obrazul drept roşu, dar el se uita la mine, cu ochii de un argintiu strălucitor.

— Ce? a şoptit.

ÎI iubeam pe Jase. Ştiam asta. Acceptasem pe deplin acest lucru, dar nu fusesem pregătită să i-o spun, mai ales în faţa lui frate-meu, după ce tocmai îl *pocnise*.

Era atât de lipsit de romantism!

— Haide, Cam, să le dăm un pic de timp.

Avery l-a tras de braţ şi, în sfârşit, frate-meu a ascultat-o. S-a poticnit, lăsând-o să-l scoată afară din cameră, ca şi cum ar fi fost în transă.

Am privit uşa închizându-se şi am cochetat cu ideea de a o lua la fugă din apartament.

Poate că al lui Avery era descuiat şi puteam să mă ascund în dulapul ei. Măcar vreo săptămână. Nu-i mărturisisem că îl iubesc. Te rog, Doamne, fă-l să creadă că am spus altceva, orice altceva. Cum ar fi „te ciupesc”. Da, asta era mult mai bine.

Vârfurile degetelor lui Jase mi-au apăsat pe obraji, întorcându-mă spre el. Expresia de pe faţa lui, un amestec de sălbăticie şi vulnerabilitate mi-a oprit inima. Am deschis gura ca să bolborosesc încă ceva care, probabil, nu trebuia spus.

Gura lui Jase a acoperit-o pe a mea şi nu era nimic calm sau blând în acel sărut. Buzele şi dinţii ni s-au strivit unii de alţii, iar limba lui şi-a făcut loc înăuntru. A înclinat capul, răsfirându-şi degetele şi devorându-mă. Sărutul era dur, intens şi senzual, copleşitor de puternic. Tot felul de fiori alergau

prin mine.

— Stai, am suspinat, întrerupând sărutul. Obrazul tău…

— Nu dau doi bani pe falca mea, acum.

Şi-a lăsat mâinile să alunece în jos, prinzându-mă de şolduri. M-a ridicat, aşezându-mă în poală, cu faţa la el şi picioarele de-o parte şi de alta. Poziţia era ciudată pentru piciorul meu drept, dar disconfortul s-a pierdut în senzaţia de apăsare din centrul meu. Stratul subţire de haine care ne despărţea acolo jos, nu lăsa mai nimic imaginaţiei.

Habar n-aveam cum reuşise să se întărească aşa de mult, într-un timp atât de scurt.

Apucându-mă de şolduri, a împins în sus şi senzaţia pură a spiralat prin mine. Buzele i s-au lipit de ale mele, înăbuşindu-mi scâncetul de dorinţă. Mâinile i-au alunecat în jos, pe coapsele mele, apoi în sus, sub tivul tricoului, mângâindu-mi coastele. Am tresărit, când degetele lui au atins partea inferioară a sânilor mei goi.

— Jase, am şoptit, respirând sacadat.

O presiune chinuitoare mi-a umplut sânii, sfârcurile s-au întărit până când am vrut să ţip.

— Fratele meu e chiar afară.

— La naiba cu frate-tău.

Mâinile i s-au mutat în sus, închizându-se peste sânii mei. În sfârşit!

— La naiba cu tot ce e dincolo de camera asta.

Simţurile mi s-au ascuţit când şi-a trecut degetele peste sfârcuri, împingând din nou cu şoldurile. Cu gura lipită de a lui, i-am gemut numele pe buze, iar el m-a strâns uşor de sâni, pliindu-şi mâinile în jurul lor. Un fior de plăcere brăzdă prin mine. Niciodată nu fusesem foarte impresionată de sânii mei,

dar atunci eram, simţind că se potriveau perfect în palmele lui.

Jase şi-a schimbat poziţia, lăsându-mi sânii şi înfăşurându-mi un braţ în jurul taliei. Părea că într-un moment ba stăteam amândoi sprijiniţi de perete, pentru ca mai apoi să fim în picioare, ridicându-mă cu el, răvăşindu-mi gura, iar în secunda următoare eram cu spatele pe salteaua moale.

El a zăbovit deasupra mea, ochii arzându-i într-un argintiu vioi. Pe obraz i se formase o vânătaie, o amintire dură a ceea ce se afla dincolo de uşile camerei, dar, o, Doamne, nu-mi păsa. Îl doream. Îl doream atât de mult, încât corpul îmi pulsa.

Privirile ni s-au întâlnit şi, până în acel moment, nu mi-am dat seama cât de mult se controlase Jase în întâlnirile noastre precedente. Acest control dispăruse acum, pierdut într-o avalanşă de pofte, nevoi şi ceva mult mai profund.

Coborând între picioarele mele, bicepşii i s-au încordat. S-a legănat uşor, m-a sărutat şi mi-a urcat piciorul stâng pe şoldul lui. L-am auzit gemând când mi-am potrivit mişcările cu ale lui. Corpurile noastre mimau ceea ce ne doream. Buzele lui şi-au croit drum pe gât, pe umăr, apoi în sus, pe claviculă.

Mi-am înnodat degetele în părul lui moale, în timp ce gura îi era periculos de aproape de pieptul meu. Buzele i s-au închis pe vârful sânului stâng, sugând uşor punctul înflorit prin materialul subţire. Respiraţia mi s-a tăiat şi m-am arcuit în pat, strângând din dinţi ca să nu ţip. Mâna i s-a strâns pe sânul drept, prinzându-l între degetele iscusite. I-am strâns părul în pumni când mi-a muşcat uşor sfârcul, prin tricou.

Am lăsat să-mi scape un ţipăt înfundat. O avalanşă de senzaţii mi-au străbătut întreg corpul şi am tremurat, dorindu-l mai aproape, în mine.

— Te rog.

Jase s-a urcat deasupra mea, cu buzele umede şi umflate.

— Eşti al naibii de frumoasă aşa.

Şi-a ondulat şoldurile, făcându-mă să-mi strâng degetele de la picioare.

Căldura s-a răspândit prin mine. L-am tras de păr, ghidându-l în jos, spre gura mea, iar el a venit, sărutul cercetând şi răvăşind. Mi-a prins cu degetele banda lenjeriei şi am ştiut ce avea să urmeze dacă o dădea jos. El ar fi fost pe mine şi în mine, iar asta era ceea ce îmi doream cu disperare.

El mi-a aruncat o privire arzătoare.

— Am vrut ca asta să iasă perfect. Am vrut să aştept, dar acum nu mai pot.

Inima şi pulsul îmi bubuiau, iar miezul deja îmi pulsa. Mi-am ridicat bazinul, mulţumită să-i aud geamătul de aprobare.

— Te doresc, am spus cu pasiune. Te-am dorit atât de mult timp! Te iu…

S-a auzit o bătaie uşoară în uşa de la dormitor.

— Teresa? Jase? Am o pungă cu gheaţă pentru voi.

Era ca şi când punga cu gheaţă apăsase între picioarele amândurora. Ne-am oprit, respirând cu greu.

— Teresa? a strigat Avery încet.

El şi-a lăsat fruntea pe a mea şi a înjurat scurt, printre dinţi. Scuturat de un fior puternic, s-a rostogolit pe spate.

— Eu nu pot să merg la uşă.

Privirea mi s-a îndreptat spre pelvisul lui, unde erecţia îi era atât de vizibilă, încât mă făcea să plâng, din mai multe motive. Blestemând momentul ales de ea, mi-am strunit hormonii şi mi-am dres vocea.

— Dau drumul imediat!

Jase pufni.

— Aproape.

L-am lovit în piept, iar el a râs, strângându-şi genunchii şi, odată pornit, nu s-a mai putut opri. Pielea din jurul ochilor i s-a încreţit şi părul îi era bogat, o mulţime de bucle roşcate, dezordonate. În acea secundă, mi-am amintit de ce îl iubeam atât de mult.

Douăzeci şi doi

Avery ne-a înmânat o pungă cu gheaţă, promiţându-ne că starea lui Cam era aproape sub control. Faptul că noi nu eram sub control era o cu totul altă poveste. Am ştiut atunci când Avery m-a văzut în uşă că îşi dăduse imediat seama cam ce se întâmplase în cameră între mine şi Jase. Părul meu era o claie ciufulită, buzele îmi erau umflate şi obrajii îmbujoraţi. Nu a spus nimic, dar, când s-a întors, puteam să jur că am zărit-o rânjind.

Ei erau în dormitorul lui Cam, iar noi în celălalt. Şi eu, şi Jase am pus pe noi hainele pe care le purtaserăm ieri, ceea ce făcea să arăt mai decent în timp ce îi ţineam gheaţa pe falcă. Nu începuse încă să se umfle, dar era foarte roşie.

M-a privit pe deasupra pungii.

— N-a ieşit cum plănuisem.

În pofida a ceea ce se întâmplase am râs.

— Nu mai spune!

Un zâmbet i-a ridicat colţurile gurii, dar a renunţat imediat, gemând.

— Au!

— Nu zâmbi, i-am ordonat.

I-am lipit din nou punga de obraz. Au trecut câteva

momente.

— O anumită parte nu a fost chiar aşa de rea.

— N-a fost rea?

Ochii lui rămăseseră cu o nuanţă arzătoare de argintiu încă de când se dăduse jos de pe mine, dar acum ardeau şi mai tare. Trecându-şi un braţ pe după mijlocul meu, m-a tras înainte şi jos, aşezându-mă pe genunchii lui îndoiţi.

— Unele au fost demne de un vis erotic.

M-am strâmbat.

— Foarte romantic!

A strâns degetele în jurul încheieturii mele, trăgând în jos mâna cu care îi ţineam gheaţa, după care a început să-şi plimbe privirea pe faţa mea.

— Nu am avut intenţia să-mi pierd controlul în halul ăla.

— Nu m-a deranjat, i-am răspuns, cu obrajii încinşi. Îmi doresc să fi terminat.

A scos un sunet adânc şi, cu o mână mi-a prins spatele gâtului, apăsându-mă în jos. Buzele lui s-au lipit de ale mele într-un sărut lent, plin de dorinţă, care a aprins din nou flăcările încă fumegânde ale pasiunii. Sărutul s-a adâncit când limba lui a întâlnit-o pe a mea, răsucindu-se şi rotindu-se împreună. La naiba, băiatul ştia să sărute…

Uşa dormitorului s-a deschis şi Cam s-a năpustit înăuntru.

— Ce dracu', Jase, chiar trebuie să te lovesc din nou?

— La naiba, am gemut, îndepărtându-mă şi aruncându-i o privire urâtă lui Cam. Tu nu ştii să baţi la uşă? Nu-i atât de greu.

Fără pic de regret, l-a privit aspru pe Jase.

— Am venit aici să încercăm să discutăm şi, când intru, ea e la tine în braţe, iar tu i-o tragi cu limba.

Jase a deschis gura şi am avut senzaţia neplăcută că avea să-i spună că nu mi-o trăgea cu limba în *acel* moment.

— Cam, am început, aranjând gheaţa în mână. Chiar trebuie să te calmezi.

— Şi tu trebuie să te ridici din poala lui.

Avery şi-a dat ochii peste cap.

— Este acolo unde vrea să fie, a replicat Jase, cu vocea surprinzător de calmă. Şi am să-ţi spun asta: nu sunt supărat că m-ai lovit. Am meritat-o. Ar fi trebuit să-ţi spun de prima dată când ne-am sărutat, adică acum un an.

Cam s-a încordat.

— Lasă-mă să termin, a continuat Jase, ţinând braţul ferm în jurul taliei mele.

— Ne-am sărutat în noaptea dinainte să plecăm devreme, în timpul vacanţei de toamnă. Nu s-a mai întâmplat nimic altceva până în toamna asta. Am încercat să mă abţin.

— Da, se pare că ai încercat *foarte* tare.

Iritarea mi-a înţepat pielea şi am privit în sus, la frate-meu.

— A încercat, Cam. Şi doar n-am ascuns asta o veşnicie. Am vrut să-ţi spunem miercurea trecută, dar aveai *alte* planuri.

Am aşteptat să realizeze ceea ce spuneam.

— Şi apoi situaţia cu Debbie…

Gâtul mi s-a închis şi braţul lui Jase s-a strâns în jurul meu.

— Oricum, nu am vrut să ne ascundem de tine. Doar că nu s-a ivit un moment în care să-ţi putem spune.

— Şi ţi-au spus acum, a intervenit Avery.

Se părea că ea era vocea raţiunii în ceea ce îl privea pe frate-meu.

— Cred că ăsta este un lucru bun.

— Cred că mă îndoiesc de abilitatea Teresei de a face

diferenţa între simţul realităţii şi hormoni, a mormăit Cam, trecându-şi o mână prin păr.

Am închis gura brusc şi i-am aruncat o privire care ar fi trebuit să-i ofilească imediat bilele. Jase, care fusese surprinzător de calm pe parcursul rundei a doua, acum avea o reacţie total opusă. Ridicându-mă de pe genunchii lui, m-a depozitat pe marginea patului şi s-a ridicat în picioare.

Un muşchi pulsa pe maxilar.

— Uite care-i treaba, nu-ţi port pică pentru că m-ai lovit dar, dacă mai vorbeşti aşa despre sora ta sau spui rahaturi despre inteligenţa ei, o insulţi sau o faci să se simtă stânjenită în general, o să avem o problemă. O problemă a dracului de mare. Ţin la ea, a spus Jase, privindu-l în ochi pe Cam, atunci când simplele cuvinte nu au părut să îl calmeze. Ţin la ea… la fel de mult cât ţin la Jack.

Cam a făcut un pas înapoi şi a albit, ca şi cum Jase l-ar fi lovit în gât. Avery nu a înţeles comparaţia, dar frate-meu a priceput-o. A privit spre mine şi am ridicat sprâncenele, dându-i de înţeles că ştiam adevărul.

Frate-meu arăta de parcă era pe punctul de a leşina, iar eu simţeam o nevoie nebună să râd. A dat uşor din cap şi l-a întrebat:

— Pe bune?

Jase a dat din cap.

— Pe bune.

— Păi…

S-a dat înapoi, părând surprins.

— Cred că sunt…

— Fericit pentru noi? i-am sugerat, aruncând în sus punga de gheaţă, apoi prinzând-o. Pentru că mi-ar prinde bine să mă

concentrez pe lucruri fericite acum.

Cam m-a privit cu trăsăturile mai relaxate, iar Jase s-a întors la pat, aşezând o mână pe coapsa mea şi strângând uşor.

— Drace, Teresa, îmi pare rău. Sunt doar…

— Prea protector? a sugerat Avery, zâmbit când el a privit-o. Şi un pic jigodie, câteodată?

Am rânjit.

— Ceva de genul ăsta.

— Da, bine, poate am exagerat, dar asta pentru ca ţin la tine. Eşti sora mea şi e normal să fiu jigodie când e vorba de băieţii cu care ieşi.

— Ai dus partea aia la rang de artă, a mormăit Jase.

Cam i-a arătat degetul mijlociu şi muşchii mei au început să se relaxeze. Dacă îşi arătau degetele unul altuia însemna că reveniseră la normal.

— În altă ordine de idei, motivul pentru care ne-am întors este că am început să primim mesaje despre Debbie azi-dimineaţă, a explicat Avery, schimbând subiectul în ceva mai puţin fericit, dar necesar. Trebuia să venim acasă.

— Îmi doresc să nu fi făcut asta, am murmurat, gândindu-mă la planurile lui Cam.

— Nu aveam cum să n-o facem, a răspuns frate-meu, aşezându-se jos, în faţa mea. Te rog, spune-mi că zvonurile nu sunt adevărate. Că nu ai găsit-o aşa.

Mi-am strâns braţele în jurul corpului, de parcă aşa puteam să ţin amintirea ei la distanţă.

— E adevărat.

Cam a înjurat.

— O, Dumnezeule… Avery şi-a acoperit gura cu o mână. E îngrozitor!

Era, dar nu la fel de teribil ca fapta pe care o făcuse Debbie. În timp ce Jase le-a explicat că trebuia să merg la secţie pentru a da o declaraţie, am încercat să îmi dau seama de ce o făcuse. Fusese supărată cu o noapte înainte, dar totuşi plină de speranţă. Nu o cunoşteam foarte bine, dar nu existase niciun semn ca ar fi fost deprimată şi s-ar fi gândit să recurgă la un gest atât de drastic.

— Nu poţi să mai locuieşti în căminul ăla, a decis Cam, ridicându-se. Poţi să rămâi aici.

Jase a pus un braţ pe umerii mei.

— De acord cu ideea asta.

O parte din mine era încântată de idee, pentru că nu aveam cum să mă mai întorc la cămin, dar era prea mult.

— Nu vreau să fiu un ghimpe în coasta nimănui.

— Cam oricum e ca şi mutat în apartamentul meu, a intervenit Avery. Probabil o să fii mai mult singură aici.

— Dar…

— Şi este o ofertă excelentă, a adăugat Jase, atrăgându-mi atenţia. Nu te vreau înapoi la cămin. Deci, ori stai aici, ori vii cu mine la casa frăţiei.

Ideea de a locui sub acelaşi acoperiş cu Erik îmi întorcea stomacul pe dos.

— Vreau să plătesc chirie, ceva. O să-mi caut o slujbă când o să-şi mai revină piciorul.

Cam a dat din mână cu nonşalanţă.

— Dacă asta vrei să faci, e decizia ta. Chiria e achitată până la vară.

Odată luată decizia de a locui la Cam, spaima mi s-a risipit ca fumul în vânt. Aş fi preferat să dorm pe străzi decât în camera aia. Poate unii considerau că e ciudat, dar nu eram

sigură nici măcar că puteam să mai pun vreodată piciorul în acel cămin. Şi mai rău, nu credeam că voi scăpa vreodată de amintirea ei… de ea atârnând de lustra din tavan.

— Eu şi Cam o să mergem să-ţi aducem majoritatea lucrurilor, m-a anunţat Jase. Spune-mi ce vrei, şi îţi aduc.

I-am privit când pe unul, când pe celălalt, îngrijorată că vor petrece timp împreună aşa de curând. Jase m-a văzut şi mi-a făcut cu ochiul.

— O să fim bine, mi-a spus.

Cam a zâmbit încordat, trosnindu-şi degetele.

— Da, o să fie perfect.

*

Stând lângă mine pe canapea, Avery s-a strâmbat când a privit ceasul de perete.

— A trecut o groază de timp de când au plecat.

Am dat din cap.

— Mda.

Calla se întorsese de la părinţii ei în acea dimineaţă. Când a auzit vestea, mi-a trimis un mesaj şi a venit de la cămin la scurt timp după ce băieţii au plecat. Stătea rezemată în fotoliu, cu sprâncenele apropiate.

— De ce vă faceţi griji că le ia atât de mult?

— Probabilitatea de a se ucide unul pe altul e destul de mare. Cam nu-i prea fericit că eu şi lase suntem împreună…

— Stai. Ce?

S-a aplecat în faţă şi a deschis larg ochii.

— Tu şi Jase sunteţi împreună? Când dracu’ s-a întâmplat asta?

Am ridicat paharul de ceai dulce.

— Ah, s-a întâmplat săptămâna trecută.

— Dar te-am văzut miercuri! Nu te-ai gândit să-mi spui?

Cu obrajii în flăcări, m-am uitat spre Avery. Ea s-a uitat la perete. Total nefolositoare.

— Nu a venit vorba despre asta şi, pur şi simplu s-a întâmplat, totul era atât de nou pentru mine.

— Nou? a murmurat Avery.

— Uau! Calla şi-a strâns picioarele sub ea. Bravo ţie, Teresa! E o bunăciune.

Am râs.

— Da, este.

— Îl iubesc pe fratele tău din toată inima… a spus Avery, răsucindu-şi vârfurile firelor de păr pe degetele subţiri.

Obrajii i s-au îmbujorat, asortându-se cu pistruii.

— Dar Jase… este total diferit. Am fost întotdeauna puţin intimidată de el.

— Serios?

Şi-a dat drumul la păr.

— Aham. Întotdeauna mi s-a părut că totul la el este atât de intens, ca şi cum…

— Ca şi cum o noapte cu el ţi-ar schimba definitiv viaţa? a sugerat Calla, rânjind. Cam asta am spus şi eu despre el.

Nu aveam cum să ştiu, pentru că nu ajunsesem atât de departe cu el, dar ceea ce experimentasem deja susţinea ideea Callei. Mi-am îndreptat privirea spre ceai, mândră, într-un fel straniu, că puteam să stau acolo şi să spun că este al meu, ceea ce era ciudat. Nu mai simţisem niciodată aşa faţă de nimeni. În tăcerea care a urmat, ştiam la ce ne gândeam toate trei. Debbie. Deşi puteam să râdem şi să discutăm despre alte

lucruri, ceea ce se întâmplase era prezent în fiecare gând.

— Nu ştiu de ce a făcut-o, am spus, realizând că vorbisem cu voce tare când fetele m-au privit. Nu înţeleg.

— Câteodată nu poţi să înţelegi, a spus Calla, întinzându-şi picioarele.

O expresie tristă, trasă, i-a brăzdat chipul.

— De cele mai multe ori nu e numai un singur lucru care împinge o persoană la aşa ceva. Sunt mai multe.

Avery a dat din cap, agitând brăţara de pe mână.

— E adevărat. Se adună multe şi, chiar dacă nu este un lucru care întrece limita, sunt mai multe, mici şi mari.

— Înţeleg, dar Debbie era o fată fericită. În afară de despărţirea de Erik, era OK.

— Dar cât de fericită putea fi, dacă a stat cu el atât de mult timp? a întrebat Avery. Şi nu vreau să spun că îi era rău lângă el, dar câţi ani s-a comportat aşa cu ea?

Avea dreptate.

— N-avem de unde să ştim ce alte probleme a mai avut.

Calla s-a oprit, uitându-se spre mâinile ei, strânse în poală.

— Mama mea s-a sinucis.

Mi-am apăsat în piept cu podul palmei şi am privit spre Avery.

— Ce?

Calla a aplecat bărbia, muşcându-şi buza de jos.

— Nu ca Debbie. Nu a făcut-o într-o noapte, ci pe parcursul a câţiva ani.

— Îmi pare rău să aud asta, Cal.

Lăsând ceaiul de-o parte, am luat o pernă şi mi-am aşezat-o pe burtă.

— Cum?

— A băut şi s-a drogat până a murit. Nu a fost un accident, a explicat, ridicând privirea. Mama nu a vrut să trăiască. Numai că a ales calea pasivă. Oricum, nimeni nu ştia cu adevărat că ea era aşa. A prostit pe toată lumea. Nu spun că Debbie a vrut să o termine de mult timp, dar nu poţi şti niciodată.

Voiam să îi pun mai multe întrebări, dar încordarea din postura ei îmi dădu de înţeles că povestea se terminase, deocamdată.

— Nu ştiu. Ceva nu pare în regulă.

— Când e vreodată în regulă aşa ceva? a întrebat Avery, cu blândeţe.

Din nou, avea dreptate, dar revizuind amintirile din acea noapte, ştiam că îmi scăpase ceva, ceva ce uitasem din cauza traumei. Pentru că fusese destul de traumatizant.

Apoi, când am ridicat privirea către Calla, m-a trăsnit. Inima îmi bubuia în piept şi am început să mă ridic.

— O, Doamne!

— Ce e?

Calla s-a ridicat şi ea, deşi părea confuză. S-a uitat la Avery, care şi ea începuse să se ridice.

— Ce e? m-a întrebat. Ce naiba e, Teresa?

Când totul a devenit clar am dat din cap. Cum de uitasem aşa ceva?

— Eşarfa roz.

— Ce?

S-a uitat din nou la Avery.

— Era o eşarfa roz agăţată de uşa dormitorului!

Picioarele mi-au cedat şi am căzut pe canapea.

— La naiba…

— Te simţi bine?

Avery m-a prins de mână cu degete reci.

— Vrei să-l sun pe Jase? Pe Cam?

— Nu! Dar trebuie să dau declaraţie! Trebuie să merg acum.

Mă simţeam rău.

— Trebuie să merg la poliţie.

— Bine.

Calla şi-a luat cheile.

— Te ducem noi, dar trebuie să ne spui ce dracu' se întâmplă.

— Eşarfa roz… Debbie atârna de clanţa uşii o eşarfa roz ori de câte ori Erik venea la ea şi voiau intimitate, am explicat în grabă, iar mâinile îmi tremurau. Agăţa afurisita de eşarfa roz când nu voia să fie deranjată.

— Biiine. Avery a lungit cuvântul.

— Nu înţelegi.

Am respirat sacadat.

— Era o eşarfa roz în uşă, când am ajuns acolo. Credeam că este înăuntru cu Erik şi că s-au împăcat. Eşarfa roz înseamnă că Erik *a fost* acolo mai devreme.

Douăzeci şi trei

Avery şi Calla au înţeles ce le spuneam, că Debbie, cândva, pe parcursul acelei seri fatale, nu fusese singură, dar nu li se părea un detaliu important.

În schimb, pentru mine era.

Creierul meu nu voia să accepte ideea că Debbie s-a sinucis. Nu că aş fi fost naivă şi nu credeam că era posibil, dar Erik fusese acolo şi, pentru mine, avea mai mult sens; dobitocul îşi pierduse cumpătul şi… o rănise cu adevărat.

Fetele m-au dus la poliţie pentru a da declaraţia, dar, cu toate că am accentuat importanţa eşarfei roz şi a faptului că Debbie nu fusese singură toată seara, poliţia nu părea foarte îngrijorată.

— O să stăm de vorbă şi cu fostul ei iubit mai târziu, în cursul zilei de azi, a spus ofiţerul, conducându-mă afară din birou, unde mă aşteptau Calla şi Avery.

A zâmbit, dar era încordat şi fals, iar eu m-am simţit ca una dintre bătrânele alea băgăcioase care pândeşte vecinii şi raportează totul incorect.

— Deci, ce ţi-au spus? a întrebat Avery, când am intrat în maşina Callei.

Am oftat.

— Le-am spus ce am văzut şi ce ştiu. Că ea şi Erik s-au despărţit şi că el…

Mi-am muşcat buza de jos, realizând că ele nu ştiau în ce fel de relaţie fusese Debbie. Într-un fel, mi se păruse greşit să le spun, chiar dacă ea nu mă rugase să păstrez tăcerea. Dar eu fusesem atât de stânjenită, încă mai eram şi ştiam că nici ea, probabil, nu voia să afle nimeni. Le-am povestit poliţiştilor totul, iar ei îşi notaseră ceea ce văzusem: vânătăile şi ceea ce îmi spusese Debbie, dar se vedea clar că ei chiar credeau în varianta sinuciderii. Şi atât timp cât nimeni nu îl acuza pe Erik, nu aveau ce să facă.

Avery m-a privit cu ochi mari peste scaunul din dreapta.

— O lovea, nu-i aşa?

Am privit în oglinda retrovizoare şi am văzut-o pe Calla uitându-se alternativ în ea şi la drum. Mă întrebam dacă Avery îmi putea citi gândurile.

— Da… o lovea. Am întrebat-o o dată şi a negat, dar apoi

mi-a spus adevărul după…

Cam încă nu ştia despre asta şi aveam de gând să fac tot posibilul ca să rămână aşa.

— Mi-a spus în noaptea dinainte să moară.

— Iisuse, a murmurat Calla.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Avery şi mi-a zâmbit compătimitor.

— Oricum, le-am spus ce ştiam şi faptul că eşarfa roz indică prezenţa lui Erik acolo. Au spus că plănuiesc să vorbească azi cu el.

Ea şi-a muşcat buza de jos.

— Crezi că el a făcut-o şi apoi a… spânzurat-o?

Doar la gândul că se putuse întâmpla aşa, m-am cutremurat.

— Nu ştiu cum ar putea cineva să facă una ca asta unei alte persoane, dar există mulţi indivizi alienaţi mintal pe lumea asta.

Calla a dat din cap.

— Foarte adevărat.

Unde mai pui că şi-a mai pierdut cumpătul cu ea şi înainte. Poate n-o fi făcut-o intenţionat? m-am întrebat, cu voce tare. Apoi s-o fi panicat şi a aranjat totul ca să pară o sinucidere.

— Mi se pare cam exagerat, dar oamenii au făcut lucruri şi mai nebuneşti.

Avery s-a întors în scaun şi a privit pe fereastră.

— Am învăţat să nu subestimez lumea niciodată.

— Da, am spus în şoaptă, rezemându-mă de banchetă.

Părea nebunesc să stau acolo şi să mă gândesc că un băiat de facultate ar fi putut să îşi ucidă fosta iubită, accidental sau nu, şi să însceneze un suicid, dar, aşa cum spuseseră Calla şi Avery, oamenii erau capabili de acte mult mai tulburătoare.

Când am intrat pe uşă, Cam şi Jase erau deja în apartament şi au început să ne bombardeze cu întrebări despre ce se petrecuse la poliţie.

Niciunul dintre ei nu arăta ca şi cum şi-ar fi provocat unul altuia leziuni corporale, iar eu am zărit pe dulapul din bucătărie două cutii roz. N-am putut să nu rânjesc când m-am aşezat pe canapea, lângă Jase. El şi brioşele lui! Era contagios, se molipsise şi Cam.

— Nu am strâns tot, dar ai suficient cât să-ţi ajungă un timp.

Jase s-a întins şi mi-a aranjat părul.

— Totul este în dormitorul tău.

— Va mulţumesc foarte mult!

Am privit de la unu la celălalt.

— Amândurora.

— Nu ai pentru ce.

Cam şi-a trecut un braţ pe după Avery, trăgând-o la pieptul lui.

— Numai să nu dai foc apartamentului.

Toţi au râs, iar eu m-am uitat urât la el. Calla a plecat prima, fiind nevoită să meargă la serviciu pentru o tură scurtă, apoi Cam şi Avery au început să îşi facă ochi dulci. Curând, s-au retras şi ei.

Jase s-a întins după mine şi m-a tras înapoi, iar eu m-am ghemuit la pieptul lui. Oricât de mult aş fi vrut să-mi fac creierul să tacă şi să mă bucur că sunt în braţele lui, nu reuşeam.

— Crezi că sar prea repede cu concluziile, nu-i aşa? l-am întrebat, cu gândul la ce îi spusesem despre vizita la poliţie şi bănuielile mele.

Mi-a sărutat tâmpla, dându-mi părul pe spate.

— N-aş spune că sari. Poate şchiopătezi doar, dar poate ai dreptate. Erik are un temperament urât şi nu ar fi prima dată când cineva pierde controlul şi face aşa ceva.

Cel puţin nu credea că sunt nebună.

— Crezi că poliţia va cere o autopsie?

— Nu ştiu.

Mă ţinea strâns în braţe.

— Ar trebui să ceară, doar ca să fie siguri.

Mă rugam să o facă. Dacă bănuielile mele erau corecte, nu ar fi trebuit să se vadă la examenul medical? Uram să mă gândesc la Debbie în termeni de autopsii şi cauză a morţii, ca şi cum doar asta ar mai fi rămas din ea.

— Ştii la ce mă gândesc? am spus, închizând ochii. Oare Jeremy ar fi fost capabil de aşa ceva?

Jase s-a încordat şi, o bună bucată de timp, nu a spus nimic.

— Atunci, Slavă Domnului că frate-tău l-a bătut măr. Îmi pare rău. Ştiu cum te face să te simţi afirmaţia asta, dar tot ce pot spune este Slavă Domnului.

— Da, am şoptit.

Gâtul îmi era amar la gândul că Erik a omorât-o pe Debbie, dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă temeam mai tare că era adevărat.

— Vreau să-mi promiţi ceva, OK? a spus, ridicându-mi bărbia cu degetele până când am putut să-i văd ochii. Nu vreau să stai în apropierea lui Erik, mai ales singură.

— Asta n-o să fie o problemă, am răspuns sec.

Un colţ al buzelor lui s-a ridicat.

— Şi vreau să îţi ţii bănuielile pentru tine, dacă nu vorbeşti cu poliţia sau cu unul dintre noi.

Am deschis gura, gata să comentez pe subiectul ăsta, dar a

clătinat din cap.

— Nu pentru că sunt de părere că ar trebui să îţi ţii gura, dar, dacă Erik chiar a făcut-o, nu vreau să fii în pericol din cauză că el crede că ştii adevărul. Asta e tot ce vreau să spun.

Am zâmbit puţin.

— OK. Pot face asta.

Am stat aşa pentru o vreme, privind cum lumina naturală dispare din camera de zi. Vântul s-a înteţit afară, rostogolindu-se pe marginile clădirilor. Urma să fie o noapte lungă, pe care nu aveam chef să o suport de una singură.

— Rămâi cu mine? am întrebat, conştientă că îi ceream prea mult.

Probabil voia să ajungă la fermă sau la frăţie.

— Ţi-am luat-o înainte.

A rânjit, indicând cu bărbia rucsacul de lângă fotoliu. Nici măcar nu îl observasem.

— Mi-am luat şi un schimb de haine când am fost plecat. Trebuie doar să fac un duş.

— Mulţumesc.

M-am întins spre el, sărutându-l pe gât.

— Mulţumesc pentru tot.

Şi-a rezemat fruntea de a mea.

— De ce nu comanzi nişte mâncare chinezească? Restaurantul din josul străzii livrează la domiciliu, iar eu am să merg la duş.

Părea un plan bun. Am comandat, iar el a intrat în baie. Când a pornit apa, m-am trezit fixând uşa, cu inima bubuindu-mi în piept.

Oare ce-ar face dacă aş decide să intru şi eu?

Mi-am muşcat buza de jos şi m-am imaginat dezbrăcându-

mă, fără cârje sau bandaj, apoi strecurându-mă provocator sub duş. Luând săpunul…

Am oftat.

M-am îndreptat şchiopătând în noul meu dormitor şi am despachetat cât am putut până când duşul s-a oprit. M-am întors în hol exact când uşa de la baie s-a deschis.

— Am comandat pui… uau!

Jase s-a oprit în uşă, cu părul ud ondulându-se peste obrajii cizelaţi. Firişoarele moi de păr împrăştiate pe piept erau umede. Blugii cu care se îmbrăcase îi atârnau jos pe şolduri, lăsând să se vadă V-ul muşchilor sculptaţi de o parte şi de alta.

— Puiul uau e un nou fel de mâncare? m-a tachinat, ştergând cu un prosop abdominalii perfecţi.

— E singurul fel pe care aş vrea să-l savurez.

Ochii i-au devenit argintii şi a pornit spre mine, cu o expresie flămândă pe chip. Exact în clipa când mi-a atins obrazul cu degetele a sunat cineva la uşă.

S-a îndepărtat, gemând.

— Mă ocup eu.

L-am privit cu gura uscată păşind spre uşă. Tipul care a făcut livrarea a admirat din plin semi-nuditatea lui Jase, dar mă îndoiam să fi fost ăsta cel mai ciudat lucru pe care îl văzuse acel adolescent. Am servit cina pe canapea, uitându-ne la televizor.

Jase a rămas acolo când eu m-am dus la duş, ca să îndepărtez de pe mine mizeria acelei zile. Mi-aş fi dorit ca apa ce-mi curgea pe corp să poată spăla şi ceea ce vedeam când închideam ochii, şi gândurile care îmi tot fugeau la Erik şi la acea eşarfă roz.

Oare chiar să fi fost capabil de aşa ceva? Din ceea ce

văzusem şi din ce îmi spusese Debbie, avea un caracter urât. Când învârtise geanta, fusese pe punctul de a-şi pierde controlul, dar asta nu făcea din el un criminal.

Apa începuse să se răcească, aşa că am ieşit şi m-am înfăşurat într-un prosop verde. Era greu să îmi pun bandajul pe pielea udă şi aproape am transpirat până am reuşit.

Când am părăsit baia plină de abur, Jase nu mai era în camera de zi. Ţinând bine de prosopul înfăşurat strâns, m-am îndreptat în tăcere spre dormitor.

Îmi aranja hainele, fredonând ceva în surdină. M-am oprit în uşă, dar nu m-a auzit. L-am urmărit punându-mi un pulover pe un umeraş găsit prin şifonier sau şterpelit de la cămin şi am simţit un nod în gât. Apoi s-a întors spre pat şi a luat grămada de blugi, blugi împăturiţi! Toate hainele mele erau deja aranjate, la locul lor.

— Eşti bun la casa omului.

S-a îndepărtat de şifonier şi a privit spre uşă. Mai avea o singură pereche de blugi în mână, de care a uitat, studiindu-mă cu ochii lui argintii din creştetul capului şi până la degetele încovoiate de la picioare.

— La naiba!

Am roşit până la rădăcinile părului.

— Mulţumesc că mi-ai aranjat hainele.

— Aha.

A lăsat blugii să cadă pe podea şi a pornit spre mine. Privirea lui mă făcea să vreau să mă lipesc de perete şi să fug spre el, în acelaşi timp. Şi-a aşezat doar vârfurile degetelor pe braţele mele, privirea arzându-i într-a mea.

— Am să-ţi propun ceva nebunesc, OK?

— OK.

Un colţ al buzelor i s-a ridicat.

— Cred că ar trebui să te plimbi pe-aici îmbrăcată aşa de cel puţin două ori pe zi, când sunt eu prin preajmă. O dată dimineaţa şi o dată seara.

Am râs.

— Deci vrei să ţopăi pe aici într-un prosop?

— Să ţopăi, să sari, să stai jos, să respiri.

Mi-a mângâiat obrazul cu buzele, făcându-mă să tremur.

— Mă mulţumesc cu oricare din lucrurile astea.

Întorcându-mi capul doar un pic, buzele ni s-au atins. Sărutul începu dulce, iar el îmi mângâia obrazul cu vârful degetelor. Am slăbit strânsoarea prosopului când şi-a trecut limba peste buzele mele, insistând să deschid gura.

Adoram felul în care săruta, cum mă savura şi mă aducea în pragul extazului cu buzele şi limba lui. Respiraţia mi s-a accelerat. S-a apropiat, lăsând numai câţiva centimetri între noi.

Nevoia a înflorit imediat şi eram atât de înfierbântată! Dorinţa de a-l avea depăşea pragul fizic. Nu voiam să existe nimic între noi.

A gemut pe buzele mele.

— Te vreau.

Lavă topită mi s-a scurs prin vene.

— Eşti tot ce îmi doresc.

Din gât i-a răsunat un geamăt adânc şi mâinile i-au alunecat pe şoldurile mele, ajungând la marginea prosopului. Eram îmbătată de el.

— Sunt a ta, i-am şoptit.

M-a sărutat din nou, împletindu-şi limba cu a mea. Când s-a retras, mi-a muşcat buza de jos, furându-mi un suspin. Am

deschis ochii şi am rămas captivată de privirea lui argintie.

Jase avusese dreptate să se oprească noaptea trecută. Nu voiam ca prima dată pentru noi să fie umbrită de ceva. La fel ca el, voiam să fie perfect. Voiam să privesc înapoi spre acest moment fără absolut niciun regret.

Dar ştiam că nu se poate planifica totul perfect. Era important ca amândoi să ne dorim acelaşi lucru şi, chiar dacă dorinţa lui de a face totul corect mă făcea să mă topesc pe dinăuntru, nu realiza că făcuse deja totul aşa cum trebuia.

Inspirând adânc şi adunându-mi curajul, am lărgit nodul care-mi ţinea prosopul. Era la fel ca atunci când mă urcam pe scenă ştiind că toţi ochii sunt aţintiţi asupra mea, dar totuşi diferit, mai intens. Pentru că doar ochii lui contau şi, în acest moment, eu eram toată lumea lui.

Am desfăcut nodul de tot şi am lăsat prosopul să cadă.

— Hristoase, a gemut Jase, deschizând buzele şi inhalând brusc.

Complet goală cu excepţia bandajului meu albastru, foarte sexy, eram mai vulnerabilă în faţa lui decât fusesem în faţa altcuiva în toată viaţa mea.

Nu îi ofeream doar corpul meu, ci şi toată inima mea.

Jase a făcut un pas înapoi, mâinile căzându-i pe lângă corp. A închis şi a deschis pumnii.

— Ai idee cât de frumoasă eşti? Ce efect ai asupra mea?

O ameţeală plăcută mi-a invadat tot organismul, iar corpul şi inima mea au răspuns la cuvintele lui. A dat uşor din cap.

— Nu cred că înţelegi cu adevărat, pentru că, dacă ar fi aşa, nu cred că ai putea doar să stai acolo. Doamne, Tess, nu este nicio parte din tine care să nu fie perfecta în ochii mei.

Aveam multe imperfecţiuni. Fără dans, îmi pierdusem

silueta suplă acum vreo cincizeci de cheeseburgeri. Aveam şoldurile mai rotunde, coapsele nu mai erau la fel de zvelte ca înainte. În locul abdomenului plat cu care mă mândrisem, era acum unul convex şi sânii îmi erau mai mari. Asta nu era un lucru rău, dar la fel îmi era şi fundul.

Dar, în ochii lui, m-am simţit mai frumoasă ca oricând.

Nu mai simţisem niciodată asemenea emoţie. Privirea lui îmi făcea lucruri nebuneşti. Eram înflăcărată, stârnită şi ştiam că luasem decizia corectă.

— Nu am mai fost niciodată… atât de îndrăzneaţă, am spus cu voce tremurândă. Dar ăsta este momentul potrivit pentru noi. Te doresc, Jase. Tu mă doreşti?

— Da.

Avea vocea aspră, iar privirea îi lunecă în sus, oprindu-se pe pieptul meu, până când sânii începură să mă doară şi să tânjească după atingerea lui.

— Te doresc.

Apoi Jase m-a atins, m-a prins cu mâinile de braţe, coborându-şi capul. Fire de păr moale, încă umed mi-au mângâiat obrajii.

— Eşti sigură că asta e ceea ce vrei?

— Mai sigură ca niciodată, i-am şoptit.

Pieptul lui gol s-a umflat, atingându-l pe al meu. Senzaţia m-a zguduit. El a gemut din nou.

— Stai aici. Nu te mişca. Bine?

— Bine.

M-a sărutat repede, sugându-mi buzele, după care s-a desprins şi a ieşit din dormitor. A revenit câteva secunde mai târziu cu mai multe pacheţele în mână. Am arcuit o sprânceană, zâmbind.

— Ai venit pregătit, nu-i aşa?

Mi-a zâmbit obraznic.

— Am vrut să fiu pregătit pentru tine.

Le-a aruncat pe pat, în spatele meu, iar eu m-am deplasat, până când am lovit salteaua cu gambele.

— Mă priveşti?

— Nu mă pot uita la nimic altceva.

Respiraţia mi s-a tăiat, iar el mi-a zâmbit, desfăcându-şi nasturele blugilor. A urmat fermoarul, apoi blugii s-au lăsat în jos. Au dispărut într-o secundă, la fel şi boxerii.

Când l-am văzut, am rămas mută de uimire, iar el a chicotit. Era absolut magnific cu pielea lui perfect bronzată, curbată exact acolo unde trebuie.

*J*ase era… ei bine, era dotat. Şi ce dotat!

Mi-a pus două degete sub bărbie, ridicându-mi privirea.

— Îţi place ce vezi?

Am tremurat.

— O, da!

— Bine.

M-a sărutat şi tot aerul din încăpere s-a încărcat cu tensiune sexuală.

— Habar n-ai cât de mult am aşteptat momentul ăsta, mi-a murmurat pe buze şi, înconjurându-mi talia cu un braţ, m-a ridicat la acelaşi nivel cu el.

Următorul sărut m-a aprins ca focul.

— Sau, de câte ori am stat treaz noaptea, gândindu-mă la noi doi făcând asta.

— Am visat la asta de atât de multe ori, i-am spus, când m-a culcat pe mijlocul patului, încât nu vreau să mai aştept nicio clipă.

— Nici eu.

A luat un prezervativ, i-a rupt folia şi l-a rulat.

A venit lângă mine, plimbându-şi buzele pe faţa mea fierbinte, apoi mai jos, croind un drum încins pe pieptul meu, sugând şi muşcând uşor, până ce şoldurile mi s-au mişcat neliniştit pe ale lui. Când le-am împins într-ale lui, s-a cutremurat. Mâinile îi erau peste tot, mângâindu-mă, de parcă ar fi încercat să memoreze toate liniile trupului meu.

Corpul mi s-a arcuit într-al lui, încordat până la durere şi mi-am plimbat mâinile pe pieptul lui. Dorinţa m-a inundat, ca un baraj ce dă pe-afară, după o furtună nesfârşită.

— Nu vreau să mă grăbesc.

A întins mâna între noi şi a introdus un deget în interiorul meu, depărtându-mi coapsele.

— Vreau să-ţi sărut şi să-ţi gust fiecare părticică din corpul tău, pentru că asta meriţi, dar, iubito, nu cred că pot să mai rezist. Nu mai pot.

Şi tremura în timp ce rostea aceste cuvinte. Şi-a retras uşor degetele, privindu-mă în ochi. Din primul moment în care l-am simţit intrând în mine aproape am atins punctul culminant.

— Doamne, eşti aşa…

Cuvintele i s-au stins, ca şi cum ar fi fost incapabil să le rostească.

La jumătatea drumului, presiunea şi plinătatea erau de neînchipuit. Mi-am ridicat şoldurile, strângându-mi gambele în jurul taliei lui. Camera s-a umplut de gemetele noastre, iar el şi-a unduit şoldurile până când a intrat complet.

Rămase nemişcat, gâfâind chinuit din cauza efortului de a se menţine imobil.

— Eşti bine?

Trecuse foarte mult timp şi m-a usturat un pic, dar eram bine. Eram mai mult decât bine.

— Da.

Buzele ni s-au atins într-un dulce sărut, iar el mi-a mângâiat obrazul.

— Nu e nimic mai plăcut decât senzaţia pe care o am când mă ţii strâns.

— Şi eu pot spune acelaşi lucru.

Mi-am împletit degetele în părul lui, ridicându-mi şoldurile spre el şi orice reţinere ar fi avut până în acel moment, s-a destrămat.

Se balansă în mine, intrând mai adânc cu fiecare mişcare lungă, puternică. Prinzându-mi şoldurile în mâini, m-a legănat cu el, iar corpul mi s-a încordat în jurul lui. Intensitatea crescândă s-a transformat într-un ritm febril, eliberând o cascadă de plăcere. Extazul se extinse în interiorul meu în timp ce el se mişca mai repede, frecându-se de mine, iar mâinile îi alergau pe trupul meu, explorându-l, sporindu-mi plăcerea până când ghemul strâns din adâncul meu începu să se desfăşoare, biciuind prin mine.

Jase mă sărută profund, iar eu m-am sfărâmat, tremurând în jurul lui, spasme delicioase chinuindu-mi trupul. El m-a urmat imediat, strigându-şi eliberarea cu capul îngropat în scobitura gâtului meu. Când prin corp mi-a trecut o ultimă replică a şocului plăcut, mâinile mi-au alunecat alene pe spatele lui, iar trupul încă îi tresărea.

Au trecut câteva minute până să se ridice pe antebraţe.

— Tess, iubito…

Mi-am deschis ochii în cei frumoşi, argintii ai lui şi m-am îndrăgostit din nou.

— A fost… a fost minunat!

Am rămas uniţi o mică veşnicie, înainte ca el să se desprindă, să coboare repede din pat şi să arunce prezervativul în coşul de gunoi din apropiere. Câteva secunde mai târziu stătea întins lângă mine. Am zăbovit aşa, el pe o parte, eu pe spate, privindu-ne reciproc mult timp după ce respiraţia ne-a revenit la normal.

Pe buze i-a apărut un zâmbet jucăuş.

— Ştii, m-am simţit ca prima oară.

A izbucnit în râs, apoi şi-a aplecat capul, sărutându-mă pe umăr.

— Sună stupid, nu-i aşa?

— Nu. Deloc.

— Pe bune, chiar asta am simţit. Nici prima dată nu pot spune că a fost atât de bine, deşi atunci am crezut că am descoperit cheia vieţii.

Am râs şi m-am răsucit cu faţa spre el, sânul meu apăsând pe pieptul lui. Ochii i-au scăpărat mercur când şi-a odihnit o mână pe şoldul meu gol. Închizând ochii, am anticipat un sărut. N-am avut prea mult de aşteptat. Mi-a muşcat buza de jos şi am oftat.

— Sună perfect.

— Ştii ce mai sună grozav?

S-a mutat mai aproape şi l-am simţit pe abdomen. Ochii mi s-au mărit şi s-a frecat uşor de mine cu o sclipire ştrengărească în ochi. Firele aspre de păr mi-au gâdilat pielea, înteţind senzualitatea faptului că nu era nimic între noi.

Mi s-a oprit respiraţia.

— Deja?

— Ţi-am spus că sunt mereu pregătit când e vorba de tine.

— Da, dar… oh!

Şi-a strecurat mâna între coapsele mele şi m-a atins.

Zâmbetul de pe faţa lui era sex-appeal pur.

— Tu nu eşti?

Era ca şi cum el îmi controla comutatorul apetitului sexual. Era minunat de ridicol. A introdus un deget şi am tresărit, ridicând şoldurile.

— Tu ce crezi?

— Cred că acea întrerupere din respiraţia ta înseamnă da.

Mi-a sărutat tâmpla umedă.

— Te vreau. Din nou.

Buzele lui au alunecat de-a lungul obrazului meu înfierbântat, capturându-mi gura într-un sărut profund, mistuitor.

— Vreau în tine. Adânc.

Retrăgându-şi mâna, s-a întins în spate şi a bâjbâit prin pat până a găsit un prezervativ în aşternuturile răvăşite. O clipă mai târziu m-a apucat de şolduri şi m-a ridicat în poala lui rostogolindu-se pe spate. Mârâitul lui profund a trimis o avalanşă de căldură în miezul meu, iar vârful său a presat în mine.

— Vreau să intru atât de adânc, încât să nu mă poţi scoate vreodată. Tu vrei?

Genele mi-au coborât şi i-am şoptit:

— Da.

— Uită-te la mine.

Cererea lui era guturală şi periculos de seducătoare. M-am supus fără ezitare. Ochii lui erau ca argintul lichid.

— Doamne, ce frumoasă eşti aşa!

Mi-a aşezat părul peste umăr, apoi şi-a coborât degetele

până la pieptul meu. M-a prins, trecând cu degetul mare pe vârful întărit.

— Nu cred că pot să mă satur vreodată de asta.

L-am apucat de umeri, strângând din degetele de la picioare. Uşor, centimetru cu centimetru, m-a ghidat în jos până când a făcut exact ce a promis. Un lucru a condus la altul şi, la fel ca prima dată, nu a durat mult să ajungem amândoi aproape de eliberare. Chiar faptul că îl încălecasem nu părea să îmi afecteze deloc genunchiul, atât eram de concentrată pe clădirea presiunii din centrul meu, mişcându-mă în sus şi în jos. Ne-am cufundat unul în altul şi trupurile ni s-au încordat până când am ajuns împreună în punctul maxim, explodând în milioane de bucăţi, strigându-ne răguşit numele unul pe buzele celuilalt.

Încolăcindu-şi braţele în jurul meu, Jase mă ţinu strâns la piept, îngropându-mă în el, în timp ce se cutremura lipit de mine, trecându-şi mâna în sus şi în jos pe spatele meu şi încurcându-mi-o în păr.

Nu voiam să mă mai mişc vreodată. Nici atunci când a întors capul încet şi buzele lui erau o pecete fierbinte pe gâtul meu, şoptindu-mi cele mai puternice cuvinte pe care le-am auzit vreodată:

— Te iubesc.

Douăzeci şi patru

Mă iubea.

Acele cuvinte şoptite îmi răsunau în tot corpul, repetându-se iar şi iar. *Mă iubea.* Era ca un vis împlinit, ca un roman de dragoste cu final fericit. Băiatul pe care îl plăceam de ani de

zile, cel pe care îl iubeam, mă iubea la rândul lui. Şi era genul bun de iubire, genul care creştea şi înflorea, nu cel care rănea şi distrugea. Genul de iubire pe care l-am văzut între fratele meu şi Avery. Nu mai aveam motive să fiu invidioasă pentru că aveam şi eu acea iubire epică, sfârşitul de film tip Hallmark Channel.

Mi-am trecut mâinile tremurânde peste trupul lui, în timp ce muşchii zvelţi i s-au relaxat şi respiraţia i-a revenit la normal.

— Şi eu te iubesc, i-am şoptit cu buzele lipite de gât, zâmbind pe pielea lui umedă.

Braţele din jurul taliei mele s-au încordat, apoi mâinile i-au coborât pe solduri. M-a ridicat, aşezându-mă cu blândeţe lângă el. Mi-a sărutat tâmpla.

— Revin imediat.

Cu ochii închişi, am oftat şi m-am ghemuit pe-o parte. Jase a dispărut în baie şi când s-a întors, a stins lumina din dormitor. Revenind în pat, m-a cuprins cu braţele.

Nu vorbea, dar era OK pentru că spusese deja tot ceea ce aveam nevoie să aud de la el.

Încălzită sufleteşte şi relaxată, am adormit cu un zâmbet ca al unei pisici care a mâncat o întreagă colivie de canari. Braţele lui Jase şi felul în care se cuibărise în jurul meu îmi asigurau o căldură liniştitoare care mă ţinea, temporar, departe de întunericul weekendului.

Nu ştiu cât de mult dormisem şi eram sigură că nu visasem nimic, dar căldura care îmi acoperise spatele era absentă, iar asta mă trezise din somnul satisfăcător.

Am clipit şi vederea mi s-a limpezit. O lumină albastră, palidă se strecura printre umbrele din dormitor. M-am întins pe partea cealaltă a patului, descoperind că locul în care

dormise Jase era gol. Încă letargică, m-am rostogolit pe spate.

Jase stătea pe colţul patului cu coatele sprijinite pe genunchi. Capul îi era sprijinit în mâini şi spatele gol cocoşat.

Îngrijorarea mi-a alungat somnul. M-am ridicat.

— Te simţi bine?

A ridicat capul brusc, ca şi cum l-aş *6* trezit din gânduri adânci, în lumina difuză ochii lui erau întunecaţi şi umbriţi.

— Da, doar că… e ceva ce am uitat să fac.

Un pic confuză, l-am privit ridicându-se şi luându-şi blugii de pe podea. S-a îmbrăcat şi a închis fermoarul, lăsând nasturele deschis, apoi s-a întors spre mine.

— Trebuie să dau o fugă până la frăţie. Am acolo nişte chestii de care am nevoie la cursuri.

— OK.

Am strâns din sprâncene.

— Putem să plecăm mai devreme dacă vrei să treci pe acolo ca să nu…

— E OK.

S-a aplecat repede, lipindu-şi buzele de obrazul meu, apoi s-a retras.

— Încui eu uşa ca să nu trebuiască să te ridici. Poţi să mai dormi vreo două ore. Vin să te iau pe la opt şi jumătate.

Am încuviinţat din cap, simţindu-mă, deodată, rece pe dinăuntru.

— Sigur.

Jase s-a îndepărtat spre uşă, s-a oprit şi s-a întors, privindu-mă. Cu greu îi puteam distinge trăsăturile.

— Tess…

Aerul mi s-a oprit în gât.

Mi s-a părut că şi-a aplecat bărbia şi l-am auzit inspirând

adânc.

— Mulţumesc pentru noaptea trecută.

Mulţumesc pentru noaptea trecută?

Eram atât de uluită, încât am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se înainte să pot măcar deschide gura. Mi-a mulţumit? Nu că ar fi fost ceva greşit în asta, probabil, dar mi se părea un lucru ciudat de spus, mai ales atunci când îmi mărturisise cu câteva ore înainte că mă iubea.

Stomacul mi s-a golit, apoi s-a strâns ghem.

Am rămas întinsă pe pat, minutele transformându-se în ore până când lumina albastră palidă s-a întins pe podea, izgonind ultimele rămăşiţe ale nopţii. Este în regulă, mi-am spus. Nu trebuia să trag concluzii pripite din plecarea lui bruscă. Spusese că avea nevoie de ceva pentru cursuri şi asta era tot.

Dar, când a plecat, nu mi-a spus că mă iubeşte.

Am închis ochii, încercând cu disperare să ignor golul ce mi se deschidea în piept, umplându-se rapid cu îndoieli şi nesiguranţă.

Totul era OK după ceea ce împărtăşiserăm noaptea trecută. Nu-mi puteam permite să gândesc altfel pentru că… Am scuturat din cap cu înverşunare, provocându-mi o durere acută în jos, pe gât.

Totul *trebuia* să fie OK.

*

Câteva ore mai târziu, când a venit să mă ducă la cursuri, Jase era tăcut. La fel eram şi eu. Nu am mai dormit şi, până când m-am urcat în jeep, m-am transformat într-un pachet de nervi. M-a lăsat în faţă la Whitehall fără să schimbăm mai

mult de cinci cuvinte.

Ceva nu era în regulă.

Dar grija pentru ceea ce se întâmpla între mine şi Jase mi-a dispărut când am intrat în Whitehall. Toţi se holbau la mine. Nu pentru că mergeam în cârje. Grupuri de doi sau trei studenţi se întorceau unii spre ceilalţi. Unii şuşoteau. Alţii nu.

— Ea este tipa care a găsit-o.

Am auzit această afirmaţie de vreo patru ori înainte să ajung la cursul de istorie, o oră mai târziu.

Calla s-a încruntat când m-a văzut.

— Arăţi ca dracu'.

— Mersi, am mormăit.

S-a încruntat şi mai tare, aşezându-şi după ureche o şuviţă de păr blond.

— Scuze, a fost un salut răutăcios. Eşti OK?

Nu. Nu eram OK. Dintr-o mulţime de motive.

— Toţi se holbează la mine.

Îşi roti privirea prin încăpere. Câţiva studenţi din faţă se uitau peste umăr încă din clipa în care mă aşezasem pe scaun.

— Nu se uită nimeni la tine.

I-am aruncat o privire seacă, iar ea s-a strâmbat.

— Mersi că încerci să mă faci să mă simt mai bine, dar toţi mă privesc cu o fascinaţie morbidă.

A strâns din ochi şi i-a privit pe băieţii din faţă. Amândoi s-au întors imediat.

— Ignoră-i, m-a sfătuit, şi n-or să se mai holbeze. Sau n-o să te mai intereseze. Crede-mă, ştiu ce zic.

Am dat din cap şi mi-am dat toată silinţa să ignor privirile curioase ale colegilor de grupă. Ai crede că nu era nimic fascinant în experienţa prin care trecusem, dar ei se purtau ca

oamenii ajunşi primii la locul unui accident şi care se opresc să privească.

— Şi ce mai face astăzi deliciosul de Jase? m-a întrebat când am terminat cursul de istorie, abordând un alt subiect despre care nu voiam să discut.

— Nu ştiu, am recunoscut, prinzând mai bine cârjele.

Aş fi vrut să le arunc pe nenorocite în mijlocul traficului.

— Azi a fost cam morocănos şi tăcut.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Tipic băieţilor. Ne acuză pe noi de sindrom premenstrual, dar ei trec de la o stare la alta mai repede ca o femeie gravidă.

Am ajuns la staţia de legătură, de unde luam autobuzul spre campusul de vest. Am privit spre colţul aglomerat. Nimeni nu ne dădea atenţie şi probabil nu ar fi trebuit să deschid gura, dar simţeam nevoia să spun cuiva. Mi-am păstrat vocea joasă.

— Dar am făcut sex noaptea trecută.

Buzele ei au format un O perfect.

— A fost prima dată pentru noi, am adăugat, simţindu-mi obrajii în flăcări. Şi înainte să mă întrebi, da, a fost minunat. A fost al naibii de nemaipomenit, dar, când m-am trezit azi-dimineaţă, el doar stătea pe marginea patului. După aceea a plecat, spunând că trebuie să ia ceva de acasă şi abia mi-a vorbit când l-am văzut iar, mai târziu.

A închis gura.

— OK. V-aţi certat cumva?

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Poate chiar a trebuit să ia ceva de acasă şi era doar obosit. Sau prost dispus, a mai adăugat, după câteva momente. Oricum ar fi, întreabă-l dacă e totul OK. E mai bine aşa decât

să stai aici şi să te stresezi din cauza asta. Deja ai destule pe cap.

Avea dreptate, dar cuvintele acelea nu păreau să o convingă nici măcar pe ea, iar stomacul mi se răsuci şi mai tare. Trebuia doar să îl întreb. Şi aveam să fac asta cu prima ocazie care mi se ivea. Aveam să îl întreb dacă era OK, iar el avea să îmi răspundă că era bine, iar eu aveam să mă simt aiurea pentru că făcusem din ţânţar, armăsar.

*

Starea de spirit a lui Jase nu s-a îmbunătăţit prea mult când a ajuns la cursul de muzică. A salutat-o pe Calla, mi-a zâmbit, apoi a privit drept înainte ca şi cum ar fi fost concentrat la ce trăncănea profesorul nostru. Ceea ce era o prostie, pentru că niciun student din sală nu avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba.

Şi zâmbetul acela al lui a fost atât de încordat, încât nu i-a înmuiat privirea de oţel. Zâmbetul acela nu era la locul lui. Era fals. Îmi amintea de zâmbetul doctorului Morgan. Îmi amintea de ofiţerii de poliţie când se grăbeau să mă scoată din birou.

Pixul îmi aluneca din palma transpirată. Am mâzgălit poate două sau trei rânduri pe durata întregului curs. După ce am salutat-o pe Calla, am mers în cârje până la locul unde parcase Jase. Mi-a luat geanta, ca de obicei, aşezând-o pe podea, la picioarele mele de unde o puteam apuca mai uşor.

Nevăzând nici urmă de familiara cutie roz, mi-am muşcat buza de jos, privindu-l în timp ce ocolea jeepul prin faţă. Fesul gri era tras atât de jos, încât doar vârfurile părului i se vedeau din el. A urcat şi a închis uşa în urma lui. Avea maxilarul

încordat şi stomacul mi s-a strâns.

A dat cu spatele şi a ieşit pe aleea principală ce ducea spre campusul de est. Gura îmi era uscată. Copleşită de îngrijorare şi îndoieli, am folosit tot timpul în care el a căutat loc de parcare lângă Byrd Center ca să-mi adun curajul de a vorbi.

Cu mâinile încleştate una de alta, am înghiţit în sec.

— Totul e OK?

Jase a oprit motorul şi a scos cheile din contact. Rezemându-se de scaun, şi-a trecut o mână peste fes. Tăcerea s-a prelungit şi muşchii mi s-au încordat.

— Nu, a spus într-un târziu, cu vocea atât de joasă, încât am crezut că nu am auzit bine. Nimic nu-i OK.

Am deschis gura, dar cuvintele mi s-au stins pe limbă când şi-a întors privirea spre mine. O, avea să fie rău. Foarte rău. M-am încordat, muşchii mi-au înţepenit.

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta.

A strâns din buze şi gâtul a început să mă ardă.

— Îmi pare rău.

— De ce îţi pare rău? am întrebat răguşit, pentru că n-avea cum să îi pară rău de ceea ce se întâmplase între noi. Nu exista nicio şansă.

Şi-a îndepărtat privirea, aplecând capul într-o parte.

— E prea mult.

Am clipit încet, având impresia că pierdusem prima jumătate a acestei conversaţii.

— Ce e?

— Asta, a spus forţat, ridicând mâinile. Toate astea sunt prea mult. Noi doi.

Am strâns pumnii atât de tare, încât unghiile mi-au lăsat semne în palmă.

— Nu… nu înţeleg.

Cuvintele acelea mi se păreau chiar şi mie slabe şi jalnice. Tot sângele mi s-a scurs din obraji.

— Ce se întâmplă?

— Este prea mult.

A închis ochii, trăsăturile feţei devenindu-i dure.

— Este prea mult, prea repede.

— Ce? Noi? Ne mişcăm prea repede?

Gândea asta pentru că făcusem sex? Mi se părea un pic deplasat pentru cineva cu reputaţia lui. Am înţeles că voia să facă totul perfect, dar noaptea trecută fusese *perfectă.*

— Putem să o lăsăm mai moale dacă asta crezi că trebuie…

— Nu pot face asta, m-a întrerupt, deschizând ochii. Totul e prea serios şi am crezut că sunt pregătit pentru asta, dar nu sunt.

Nu se simţea pregătit? Ce dracu' îl ţinea pe loc? Ştiam despre Jack şi ce implicaţii avea un viitor cu… Apoi mi-am dat seama. Nu era vorba despre noi doi sau Jack. Era vorba despre mama lui Jack.

— E vorba de ea, nu-i aşa? Eşti…

— Nu vorbesc despre ea, s-a răstit el, iar ceva în pieptul meu s-a frânt, o fisură care s-a întins de la un capăt la altul, despicându-mă în două când a continuat să vorbească. Nu vreau nimic serios. Nu când Jack este atât de mic şi eu trebuie să mă concentrez pe şcoală, să-mi găsesc o slujbă şi să ajut la creşterea lui Jack.

— Şi nimic din toate astea nu mă include pe mine?

Privirea lui umbrită a întâlnit-o pe a mea preţ de o secundă.

— Nu. Nu se poate. Pentru că nu mai pot trece…

Maxilarul i s-a blocat şi a dat brusc din cap.

— Îmi pare rău. Te rog, crede-mă că nu am avut intenţia să te rănesc. Este ultimul lucru pe care l-am vrut. Trebuie să crezi asta.

Pieptul mi s-a ridicat brusc şi m-am simţit ca şi cum ar fi băgat o mână în mine şi mi-ar fi mototolit plămânii ca pe o coală de hârtie. Arsura din piept s-a intensificat, ridicându-se până în spatele ochilor. Am încercat să mă calmez, dar durerea era vie, reală.

— Ştiu că te-am rănit şi îmi pare nespus de rău pentru asta.

M-a privit scurt şi s-a încordat. Fisura s-a adâncit.

— Voi continua să te duc la şcoală şi la ore, s-a grăbit să adauge când m-am holbat la el. Nu vreau să îţi faci griji pentru asta.

M-am tras înapoi, lipindu-mă de portieră când ceea ce spunea a trecut de bariera ridicată de şoc. Scaunul, podeaua, au căzut de sub mine. Am clipit, încercând să-mi reţin lacrimile fierbinţi şi usturătoare.

— Vreau să mă asigur că înţeleg corect. Nu vrei să fii iubitul meu, dar vrei să-mi fii şofer?

Sprâncenele lui Jase s-au încruntat.

— Vreau să-ţi fiu prieten, Tess, nu şofer.

Trăgând aer în piept, am privit drept înainte. Gândurile mi se învălmăşeau în cap, iar stomacul continua să facă gimnastică. Pielea îmi furnica şi o simţeam întinsă la maxim.

— Îmi pare rău…

— Încetează să mai spui asta!

O lacrimă mi s-a scurs pe obraz, dar am şters-o brusc.

— Încetează să te mai scuzi. Asta face totul şi mai rău.

Nu a spus nimic, dar a dat din cap.

Mâinile îmi tremurau când m-am întins după geantă.

Amorţită, am ridicat-o şi m-am întins spre uşă. Nu a încercat să mă oprească atunci când am coborât cu greu, dar arăta ca şi cum ar fi vrut să coboare şi să îmi dea cârjele.

— Nu, am spus cu voce răguşită. Nu vreau ajutorul tău.

Jase a împietrit pe scaun şi nările i s-au lărgit.

— Dar vreau să te ajut, Tess. Vreau să…

— Să fim prieteni? am râs înecat. Chiar vorbeşti serios?

Arăta foarte serios.

Iar asta era atât de greşit, încât nici nu merita analizat şi îmi demonstra cât de superficiale erau sentimentele lui pentru mine.

— Nu putem fi prieteni. *Eu* nu pot fi prietena ta pentru că te iubesc, iar tu m-ai *rănit.*

A tresărit, iar asta mi-a dat satisfacţie. Am tras de cârje şi m-am dezechilibrat, făcând un pas înapoi şi lăsând geanta să cadă.

— Tess!

A deschis uşa.

— Fir-ar să fie, lasă-mă să te ajut!

Înjurând printre dinţi, printre lacrimi, am ridicat-o de jos şi mi-am pus-o pe umăr. Era deja în faţa mea, ţinându-mi cârjele.

I le-am smuls din mâini, tremurând.

— Îmi doresc să te fi decis că este prea mult pentru tine înainte să-i spunem lui frate-meu că suntem împreună.

Un suspin sufocat mi-a frânt glasul şi m-am îndepărtat.

— Aş vrea să-ţi fi dat seama de asta înainte să facem dragoste.

Jase s-a tras înapoi şi buzele i s-au deschis.

I-am întors spatele, îndepărtându-mă de jeep fără să mă uit înapoi. Nu spre Den pentru că nu puteam da ochii cu Avery şi

Cam. Izbind asfaltul cu cârjele, m-am îndreptat spre o bancă de lângă Knutti. Trebuia să mă reculeg şi să-mi păstrez calmul. Dacă îmi pierdeam cumpătul în public nu aveam să-mi atrag decât mai multă umilinţă.

O, Doamne, Cam avea să o ia razna. Avea să… cauciucul din vârful cârjei s-a desprins şi aproape m-a făcut să cad.

Frustrată şi străbătută de mii de alte emoţii, mi-am distribuit greutatea pe ambele picioare, aruncând cârjele într-un coş de gunoi din apropiere. Arătau ca nişte picioare şi câţiva trecători mi-au aruncat priviri stranii când am traversat strada şchiopătând, îndreptându-mă spre o bancă liberă.

Genunchiul îmi pulsa când m-am aşezat, dar nu-mi păsa pentru că era nimic pe lângă sentimentele dinăuntrul meu. Mi-am înfipt coatele în coapse şi mi-am rezemat capul în palme, închizând ochii strâns ca să opresc lacrimile orbitoare.

Ce s-a întâmplat?

Jase s-a purtat perfect tot weekendul şi noaptea trecută… noaptea trecută a fost una dintre cele mai frumoase experienţe din viaţa mea. Nu ne-am tras-o. Nu am făcut sex. Am făcut dragoste. A fost perfect, momentul potrivit, dar…

O, Doamne, oare am fost atât de proastă încât să încep eu totul? Încât să cred că acele cuvinte rostite în momentele de pasiune erau adevărate?

Nu m-am simţit niciodată atât de copilă şi de proastă ca în momentul acela. În două săptămâni aveam să împlinesc nouăsprezece ani dar, dintr-odată, mă simţeam prea copilă şi prea matură, în acelaşi timp.

O briză rece a străbătut aleea, ridicându-mi părul. M-am cutremurat, dar abia dacă am simţit aerul rece de octombrie. Mi-am strâns degetele în păr. Lacrimile mi-au inundat genele

şi braţele mi-au tremurat.

Nu ştiu cât am stat acolo, dar am început să îmi pierd stăpânirea de sine. Nu aveam cum să merg la orele de după-amiază. Răscolind după telefon, am trimis un mesaj, rugând-o pe Calla să vină după mine şi să mă ducă la cămin. Când mi-a răspuns că e pe drum, i-am dat adresa şi mi-am pus telefonul în geantă.

Respirând adânc, am ridicat privirea înlăcrimată spre peluză. Am încremenit când l-am văzut pe Erik stând sub copacul mic şi gol de lângă trotuar.

Mă privea fix.

S-a îndreptat cu paşi largi spre mine şi m-am cutremurat. Era ultima persoană cu care voiam să am de-a face, având în vedere suspiciunile mele.

Când s-a apropiat, am observat că arăta la fel de rău ca şi mine, dar din motive diferite. Avea faţa palidă şi părul lui mereu aranjat era ciufulit.

— Le-ai spus poliţiştilor că am fost cu Debbie înainte ca ea să… înainte ca ea să moară.

Clipind de câteva ori, m-am rezemat de bancă şi am încercat să îmi pun ordine în gânduri suficient de mult cât să pot susţine o conversaţie nedorită.

— Le-am spus despre eşarfa roz şi…

— Nu am fost acolo. S-a despărţit de mine, după cum probabil ştiai, şi ai fost al dracului de încântată din acest motiv.

S-a aplecat din talie, ajungând drept în faţa mea. Era atât de aproape, încât îi puteam vedea liniile fine din jurul ochilor.

— Şi le-ai spus că am bătut-o. Ştii că asta nu-i adevărat.

Parcă nu mai eram sigură de nimic. Rahat, ştiam că era

adevărat!

— Deci, dacă ştii ce e bine pentru tine, mi-a spus, ţine-ţi nenorocita de gură închisă.

Douăzeci şi cinci

— Ce imbecil!

Calla turti în mâini o cutie de îngheţată pe care o găsiserăm în frigider.

— La naiba cu bărbaţii! Pe bune. Să-i ia dracu' pe toţi!

O priveam plimbându-se prin cameră cu ochii tulburi şi umflaţi. Erau multe lucruri pe care Calla nu le ştia despre Jase şi nu aveam să i le spun din respect pentru intimitatea lui. Oricât de mult m-ar fi rănit, nu aveam de gând să anunţ întreaga lume că avea un fiu şi că era, probabil, încă îndrăgostit de mama copilului său.

Pentru că, nu despre asta era vorba de fapt? El nu era pregătit pentru ceva serios, iar eu ştiam atât de puţine lucruri despre fata asta! Habar n-aveam unde locuia, dacă mai făcea parte din viaţa lor la momentul actual sau de cât timp se despărţiseră cei doi. Ştiind că inima lui aparţinea, foarte probabil, altcuiva mă simţeam şi mai aiurea. Faptul că refuzase, încă de la început, să vorbească despre ea fusese un avertisment suficient, dar eu îl ignorasem.

— Da, naiba să-i ia, am şoptit.

S-a oprit în faţa mea, întinzându-mi îngheţata.

— Mai vrei?

Am refuzat din cap, strângând perna peste stomacul prea plin.

Oftând, s-a trântit lângă mine.

— Îmi pare atât de rău, Teresa. Asta era ultimul lucru de care aveai nevoie acum; genunchiul, Debbie şi ţicnitul de Erik.

— Cred că se poate şi mai rău, am murmurat, gândindu-mă că nu voi mai putea dormi niciodată în patul acela. Ştiam că încă mai purta mirosul lui şi nu puteam suporta asta. Alungată din cămin şi din patul meu, eram pe cale de a deveni prietenă bună cu canapeaua.

Calla mă privi nedumerită.

— Sunt aproape sigură că ai mâncat sandvişuri cu ghinion săptămâna asta.

Era adevărat, dar Debbie era într-o situaţie mai rea decât a mea. Am închis ochii şi mi-am frecat fruntea îndurerată.

— Nu cred că am să mai fac sex vreodată.

— Bun venit în club.

A oftat adânc.

— Am renunţat la bărbaţi.

Am privit-o cu coada ochiului.

— De tot?

A încuviinţat din cap.

— Mda. Viaţa e mult mai uşoară aşa.

— Îţi plac fetele?

— Aş vrea eu! a râs ea. Dar cred că sexul complică lucrurile. Vreau să zic, da, comentez despre cât de atrăgători sunt unii tipi şi arunc sugestii cu caracter sexual până când ceilalţi cred că e ceva în neregulă cu mine, dar nu am făcut niciodată sex.

— Ce? am spus uluită. Eşti virgină?

A râs din nou.

— Ce, e chiar atât de şocant? N-oi fi singura fată de douăzeci şi unu de ani care nu a făcut sex.

— Nu eşti, am spus imediat.

Îndreptându-se, mută cutia de îngheţată în cealaltă mână.

— Şi, uită-te la mine, Teresa. Nu arăt ca tine sau ca Avery. Nu sunt slabă şi semăn foarte mult cu un Joker.

Gesticulă spre cicatricea de pe faţă.

Am rămas cu gura căscată.

— În primul rând, nu eşti grasă.

A ridicat o sprânceană, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— Şi nu arăţi ca un Joker, bleago. Eşti foarte drăguţă.

Şi partea aceea era total adevărată. Cu sau fără cicatrice, Calla era foarte drăguţă.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta!

S-a ridicat, scuturând din umeri.

— Gata cu discuţia despre mine şi lipsa activităţii mele sexuale. Mi-ai spus tot ce ţi-a zis Erik?

Schimbarea de subiect m-a derutat.

— Da, cam asta a fost tot.

— Te vei duce la poliţie?

Am clătinat din cap.

— Nu a făcut nimic atât de grav, încât să am motiv pentru o plângere. Cuvintele lui nu au fost chiar o ameninţare. Au fost ceva ce ar spune orice persoană care se ştie bănuită de ceva.

— Da, dar nu-mi place deloc ce ţi-a zis.

— Nici mie.

Mi-am frecat din nou faţa cu palmele.

Calla se îndreptă spre bucătărie ca să arunce cutia de îngheţată la gunoi. Când reveni, se ghemui lângă mine cu telecomanda în mână.

— Hai să urmărim nişte emisiuni proaste. Sunt convinsă că asta vindecă orice.

Emisiunile proaste puteau să vindece multe lucruri, dar ştiam că nu aveau să îndepărteze ceea ce mă măcina pe mine. Nu ştiam ce anume m-ar fi putut vindeca. Îi încredinţasem trupul şi inima mea lui Jase, iar el mi le dăduse înapoi.

*

Până la sfârşitul săptămânii câteva lucruri deveniră clare. Dacă poliţia îl suspecta pe Erik de ceva mai mult decât faptul că era o fiinţă umană detestabilă, nu se vedea. L-am zărit prin campus şi nu arăta ca o persoană căreia poliţia îi sufla în ceafa sau care putea fi arestată pentru omor în orice clipă.

Poate că suspiciunile mele erau total nefondate, dar îl evitam pe Erik cu orice preţ, chiar dacă asta însemna să traversez strada sau să mă îndrept în direcţia opusă. Chiar dacă nu o rănise pe Debbie în ziua morţii ei, o făcuse în trecut.

Celălalt lucru era că nu puteam să le ascund lui Cam şi Avery faptul că eu şi Jase nu mai eram împreună. Vineri, când niciunul dintre noi nu a luat prânzul la Den pentru a treia oară, cred că au bănuit ceva.

Cam m-a încolţit când a venit să îşi mai ia câteva haine. Eram pe canapea, urmărind un maraton de Dance Moms[11] cu o pungă deschisă de Cheetos pe măsuţa de cafea şi două cutii goale de suc ţinându-mi companie.

Se aşeză lângă mine cu coatele pe genunchi.

— Deci…? am expirat uşor.

— Daaa, a spus încet. Deci, ce dracu’ se întâmplă cu tine şi

---

[11] Reality-show american în care se urmăreşte evoluţia copiilor spre cariere de dans şi televiziune, dar şi implicarea mamelor acestora.

Jase? Nu aţi mai venit la Den. La început am crezut că vreţi puţină intimitate, lucru care, apropo, m-a enervat, dar nu i-am mai văzut jeepul aici de duminică dimineaţă.

Oscilând între a-i spune imediat şi a lungi povestea asta, mi-am tras până la bărbie pătura pe care, cu câţiva ani în urmă, bunica noastră a cusut-o pentru Cam.

— Nu mai suntem împreună, am spus, ca şi cum aş fi dezlipit rapid un plasture, apoi am râs sec. Nici măcar nu cred că acele două zile în care am fost împreună se pot considera o relaţie. Sunt sigură că Britney Spears şi Kim Kardashian au fost căsătorite pe o perioadă mai lungă decât am fost noi împreună.

Ultimul comentariu mi s-a părut al naibii de amuzant, dar Cam arăta ca şi cum cineva ar fi dat ortul popii chiar sub nasul nostru.

— Ştiam eu. Nenorocitul naib…

— Chiar nu vreau să aud asta acum.

M-am întors spre el şi orice ar fi văzut pe chipul meu l-a făcut să tacă.

— Indiferent ce s-a întâmplat între mine şi el prietenia voastră nu trebuie să fie afectată.

— Cum să nu fie afectată? Uită-te la tine!

A aruncat o privire prin cameră, oprindu-se la punga de mâncare nesănătoasă şi cutiile de suc. A privit fix televizorul când o fată a izbucnit în plâns.

— Eşti surioara mea şi e evident că ai inima frântă. Ştiam că o s-o dea în bară şi trebuia să-şi dea şi el seama de asta.

— Cum de ai ştiut, Cam?

A deschis gura, apoi a închis-o la loc.

Am zâmbit stins.

— Ştiu… ştiu despre Jack. Totul.

S-a rezemat uimit de spătarul canapelei.

— Ţi-a povestit tot?

Am dat din cap că da.

— Da, mi-a spus. De asta ştiai că o s-o dea în bară? Pentru că are un fiu sau pentru că încă mai este îndrăgostit de mama copilului?

Ultima parte o aruncasem mai mult la nimereală. Nu ştiam sigur dacă o mai iubea, dar aşa mi se părea. După felul în care i se măriseră ochii lui Cam, mă temeam că nimerisem drept la ţintă.

— Ţi-a spus despre Kari?

— O cheamă Kari? am întrebat.

Cam m-a fixat o clipă cu privirea, după care s-a uitat în altă parte. Au trecut câteva secunde.

— Deci, nu ţi-a spus despre ea? Bănuiam că ţi-a spus despre Jack, dar nu a pomenit nimic de ea?

— Nu, am înghiţit în sec, lăsând pătura în jos. Când mi-a spus despre Jack a refuzat să vorbească despre ea şi când a spus… când a spus că nu putem fi împreună, mi-a zis că e din cauză că nu se simte pregătit pentru ceva serios.

Nu am menţionat nimic despre sex pentru că, în ceea ce îl privea pe Cam, relaţia noastră nu progresase atât de mult. Dacă afla că se ajunsese până acolo şi că Jase mă părăsise a doua zi, avea să facă ceva mai mult decât să-l pocnească.

— Am întrebat dacă este din cauza ei, dar a refuzat să vorbească despre subiectul ăsta. Cred… cred că încă o mai iubeşte.

Cam îşi trecu mâna prin păr, făcând câteva şuviţe să se ridice drept în sus.

— Drace, Teresa, nu ştiu ce să spun.

O minge de gheaţă mi s-a format în stomac.

— Ba da, ştii, dar pur şi simplu nu vrei s-o spui. Ştii despre ea şi el încă o iubeşte, nu-i aşa? De asta nu ai vrut ca noi să fim împreună. Ea e…

— A fost, mă corectă el în şoaptă. O chema Kari şi sunt sigur că Jase a iubit-o, aşa cum poate iubi un băiat de şaisprezece ani.

Creierul mi-a rămas fixat pe timpul trecut. Nu pe faptul că Jase a iubit-o în trecut, ci pe felul în care a vorbit Cam despre ea.

— Ce vrei să spui cu „a fost”, Cam?

A expirat prelung.

— Nu am mai spus asta nimănui, Teresa. Nici măcar nu ştiu dacă Jase realizează că mi-a povestit despre ea. Eram beţi într-o seară, când eram în arest la domiciliu, şi am început să vorbim. Nu a mai pomenit niciodată despre ea. Îmi spune despre Jack, dar nu despre ea.

Gheaţa a început să se extindă, dar dintr-un alt motiv.

— Cam…

— Este moartă, surioară. A murit la scurt timp după ce l-a născut pe Jack, într-un accident de maşină.

Mi-am acoperit gâtul cu o mână şi l-am privit pe frate-meu.

— O, Doamne…

— Nu ştiu multe despre părinţii ei, dar cred că semănau mult cu ai lui Avery, foarte îngrijoraţi pentru etichetă şi alte rahaturi de genul ăsta. Am impresia că au trimis-o de acasă când a rămas însărcinată şi au insistat ca ea să renunţe la Jack, dar au intervenit părinţii lui Jase. Ştiu că Jase şi Kari au fost împreună de când aveau treisprezece ani sau cam aşa ceva. Şi

ştiu că Jase a ţinut foarte mult la ea şi că nu a mai fost implicat serios cu nicio fată de când îl cunosc.

Pieptul a început să mă doară şi am început să pun totul cap la cap. Fata… mama lui Jack era moartă? Nici nu îmi trecuse prin minte aşa ceva. Deloc. Dar avea sens. Sfinte Sisoe, ce putea fi mai rău decât să ai inima frântă? Să ai inima frântă pentru că a murit cineva.

— Faptul că Jase ţi-a spus despre Jack mă lasă fără cuvinte. Nimeni în afară de familia lui nu ştie adevărul, pentru că familia ei nu cred că mai locuieşte prin zonă, mi-a explicat. Când am realizat că ţi-a spus, am cedat. Mi-am dat seama că avea intenţii serioase. Cel puţin aşa am sperat, dar…

— Dar încă nu a uitat-o, nu-i aşa? am spus, îndurerată pentru el.

Nu aveam cum să îmi imaginez ce înseamnă să pierzi într-un mod atât de tragic o persoană iubită.

— De asta. O, Doamne…

— Nu ştiu, Teresa. Nu sunt sigur că mai e îndrăgostit de ea. Sunt convins că o iubeşte într-un fel, dar cred… Doamne, o să mă omoare pentru chestia asta, dar cred că se teme să mai ţină la cineva şi apoi să piardă persoana respectivă.

— Serios? tonul meu era plin de îndoială.

— Priveşte totul din punctul ăsta de vedere. Nu a avut o situaţie normală. Erau tineri şi ea a rămas însărcinată. Părinţii ei au trimis-o de acasă, apoi ai lui au intervenit şi au înfiat copilul. Aşa că amândoi, Jase şi Kari, l-au putut vedea pe Jack după aceea, ştiind că este fiul lor, dar nimeni altcineva nu a mai ştiut. Era secretul lor şi cine ştie ce planuri de viitor aveau.

Mi-am amintit ce mi-a spus Jase despre faptul că nu l-a vrut

pe Jack la început, dar situaţia s-a schimbat după aceea. Şi, probabil, schimbarea se produsese când Kari era încă prin preajmă.

— Iar apoi moare de *tânără*, într-un mod total neaşteptat. Genul acesta de situaţii, una peste alta, în mod sigur afectează o persoană. Deci nu cred că încă mai este îndrăgostit de ea. Cred că îi e frică să mai iubească pe altcineva.

— Atunci, asta ar însemna că mă iubeşte şi nu e cazul.

A zâmbit trist.

— A riscat furia mea doar ca să fie cu tine şi ţi-a spus şi despre Jack. Ştii ceva, Teresa, cred că…

— Nu mai contează, l-am întrerupt, pentru că nu voiam să aud că probabil Jase mă iubea.

Asta avea să-mi umple capul cu basme şi pieptul cu speranţă. Cuvintele lui Jase de după acea noapte de sex fuseseră doar efectul orgasmului.

— Nu mă pot lupta cu Kari. Nimeni nu poate.

— Teresa…

— Nu vreau să-i spui nimic, am insistat. Vorbesc serios, Cam. Ştiu că vrei să-i tragi cu ceva în cap sau ceva de genul ăsta, dar, te rog, renunţă pentru că…

Îmi părea rău pentru el. Faptul că ştiam despre Kari schimba totul. Nu însemna că îmi trecuse supărarea pe el, pentru că mă rănise, dar el, la rândul lui, fusese rănit în cel mai cumplit mod.

— Pentru că nu mai contează şi sunt bine.

Sprâncenele i s-au ridicat.

— Nu arăţi deloc bine.

Am privit la pătura de pe mine, care luase forma unui cort.

— Mersi.

— Nu asta am vrut să spun.

A lovit uşor cu palma în apropierea genunchiului meu bun.

— Numai că îmi fac griji pentru tine. Ai trecut prin multe.

— Sunt bine, dar trebuie să-mi promiţi că nu-i zici nimic. Lasă-l în pace. Te rog, Cam.

A oftat.

— OK. N-am să-i spun nimic. Ai avut dreptate mai devreme când m-ai atenţionat că nu e treaba mea, dar să te văd supărată şi să nu-mi bag…

— Am înţeles, am spus, zâmbind stângaci. Ştii, nu poţi să le rezolvi pe toate în locul meu.

Cam a râs.

— Unde scrie aşa ceva?

Scuturând din cap, m-am rezemat de canapea. Faptul că ştiam mai multe despre trecutul lui Jase şi ce îl afecta mă ajuta, dar nu făcea durerea din inimă să dispară. Într-un fel, mă întrista şi mai tare.

S-a auzit o bătaie în uşă, iar Cam s-a ridicat.

— Probabil e Avery. Eşti gata pentru o şuetă ca între fete.

— Între fete?

S-a strâmbat.

— Nu contează. Vrei să o chem înăuntru?

— Sigur!

Era mai bine să-mi petrec timpul cu cineva, decât să stau de una singură şi să-mi plâng de milă.

Dacă Avery era la curent cu toată povestea asta, a vorbit în mod înţelept despre orice altceva, împingându-mă jos de pe canapea şi ajutându-mă să fac ordine prin apartament. Locul era un dezastru. Într-o oarecare măsură nu era din vina mea. Cam nu mai aspirase şi nu mai şterse praful cam de la

ultimele alegeri prezidenţiale.

— Am auzit că înmormântarea lui Debbie este marţea viitoare, mi-a spus, strângându-şi părul roşcat într-o coadă ciufulită. Eşti bine?

Am dat din cap că da şi am aruncat cârpa cu care ştersesem praful de pe noptieră în coşul mic de gunoi.

— Calla mă duce şi vine să mă ia la sfârşit. Nu îi plac înmormântările.

— Nici mie.

S-a aplecat, ridicând o pungă de pe podeaua debaralei.

— Cam nu cred că vrea să meargă, dar, dacă vrei să fie lângă tine, sunt sigură că va veni.

Ştiam că ar fi făcut-o, dar nu aveam de gând să îl forţez să ia parte la o înmormântare la care nu voia să vină.

Avery a deschis punga şi s-a îndreptat brusc. Peste umărul ei am observat că era plină de încălţăminte pe care nu o despachetasem încă, ceea ce îmi amintea că mai aveam o mulţime de lucruri la cămin.

Curioasă la ce se holba, am şchiopătat în jurul ei.

— Care-i treaba?

Tăcută, a băgat mâna în pungă şi a scos vechea mea pereche de poante de balet.

— Nu am mai ţinut în mână aşa ceva de o veşnicie.

La vederea lor, m-a trecut un junghi. M-am întors şi m-am aşezat pe pat.

— Păi, purtăm cam aceeaşi măsură la pantofi. Cred că ţi se potrivesc. Ţi-i fac cadou dacă vrei.

— Nu vrei să-i păstrezi?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Îi poţi împrumuta. Ce spui de asta?

A privit pantofii satinaţi cu un oftat uşor. O expresie plină de nostalgie i-a fluturat pe chip, iar curiozitatea mea a crescut.

— De ce nu mai dansezi, Avery?

A ridicat privirea şi obrajii i s-au împurpurat.

— E o poveste lungă, care acum nu mai are importanţă. Nu contează. Probabil nici nu mai pot să ridic piciorul, cu atât mai puţin să execut o mişcare simplă de balet.

— Pun pariu că poţi, am spus, în loc să îi cer mai multe detalii.

A râs, dar în ochi i-a apărut ceva ce semăna foarte mult cu entuziasmul, de parcă ar fi vrut să încerce.

— Sigur am să fac o întindere musculară.

— N-ai s-o faci.

Genunchiul a început să mi se încordeze şi am întins piciorul cu grijă.

— Încearcă.

Pantofii îi atârnau pe vârfurile degetelor.

— O să arăt ca o idioată.

— Sunt doar eu aici şi nici nu am făcut duş azi. De asemenea, merg şchiopătând, deci nu e cazul să-ţi faci griji că n-ai să mă impresionezi.

A traversat camera, aşezând poantele pe pat, lângă mine.

— Dacă râzi e foarte posibil să mă apuce plânsul.

— N-am să râd!

Dar am zâmbit.

— Haide. Fă-o.

Făcând un pas înapoi, Avery şi-a rotit privirea prin cameră, a măsurat spaţiul, apoi şi-a scos încălţămintea. A inspirat adânc, ridicând un picior. Cu ochii închişi, şi-a dus piciorul încălţat cu şosetă pe interiorul coapsei şi s-a răsucit o dată, de

două ori, întinzând piciorul cu eleganţă. Chiar şi pe covor, îmbrăcată cu blugi şi după mulţi ani de pauză, se vedea că fata avea un talent înnăscut pe care l-ar fi invidiat orice dansator antrenat în studio.

Când a completat întoarcerea am bătut tare din palme.

— A fost perfect!

Şi-a îndreptat cămaşa cu obrajii îmbujoraţi.

— Nu a fost. Piciorul meu…

— O, Doamne, nu ai mai practicat de ani de zile şi ai executat pirueta mai bine decât majoritatea celor care o exersează încontinuu.

Am ridicat pantofii de balet.

— Trebuie să urci pe scenă. Chiar dacă o faci doar cu mine la sala şcolii de arte. Doar o dată.

— Nu ştiu…

— Trebuie!

Am clătinat poantele şi privirea ei le-a urmărit, ca şi cum i-aş fi plimbat un obiect strălucitor prin faţa ochilor. Habar n-am de unde ştiam, dar să o conving să danseze din nou era important.

— Trebuie să o faci. Ca să o pot trăi şi eu prin intermediul tău. Doar o dată, înainte să înceapă semestrul de primăvară. Te rog.

Avery a inspirat adânc şi m-a privit.

— Şi eu cu ce mă aleg?

— Ce vrei?

A strâns din buze.

— Vreau două lucruri. Primul este să mă ajuţi să-i aleg lui Cam un cadou de Crăciun, pentru că sunt un dezastru la astfel de lucruri.

Am chicotit.

— În regulă, se rezolvă. Şi care-i al doilea lucru?

— Trebuie să ai grijă de Michelangelo şi Raphael weekendul ăsta.

— Ţestoasele?

A rânjit şi a dat din cap.

— Le-am cumpărat un habitat mare şi, ştii, se pot… nu ştiu, se pot lovi cap în cap şi Cam voia să mergem la film, dar mi-e teamă ca se vor ucide unul pe celalalt.

— Deci vrei să fiu un fel de arbitru pentru ţestoase? Să-i despart dacă vreunul dintre ei întrece măsura?

Avery a chicotit.

— Exact.

Am râs.

— Ok. Ne-am înţeles.

Am aruncat poantele spre ea şi le-a prins imediat.

— Aaa! Şi sunt aproape sigură că Michelangelo este de fapt fată aşa că încearcă să-i opreşti dacă ţi se pare că şi-o pun. Eu şi Cam nu suntem pregătiţi să devenim părinţii unui grup de copii de ţestoasă.

Gemând, m-am trântit pe spate.

— O, Doamne…

Douăzeci şi şase

În dimineaţa înmormântării lui Debbie soarele strălucea vesel, dar nu era suficient de puternic pentru a înmuia frigul de afară.

Aşa cum a promis, Calla m-a adus la începutul slujbei şi urma să îi trimit un mesaj imediat după încheierea ceremoniei.

Săptămâna trecută ea m-a dus şi la cursuri, dar de săptămâna asta Cam a preluat această sarcină fără să accepte vreun refuz.

Trebuia neapărat să îmi cumpăr o maşină.

Îmi făcea bine să stau mai departe de mormânt şi să mă gândesc la lucruri simple, obişnuite. Nu mi-au plăcut niciodată înmormântările. Când a murit bunicul am fost prea speriată ca să mă apropii de sicriu. Nu s-au schimbat multe de atunci. Capacul nu a fost deschis, dar m-am aşezat în partea din spate a bisericii pline.

Genunchiul mă durea din cauza mersului pe jos până la mormânt, dar oricât de intensă ar fi fost durerea, merita. Simţeam nevoia de a fi aici pentru Debbie şi ştiam că, dacă nu aş fi venit, aş fi regretat.

Părinţii ei păreau buimăciţi, stând chirciţi unul lângă altul, alături de un băiat mai tânăr, care arăta ca şi cum abia ar fi început liceul. Nu-mi puteam imagina prin ce treceau sau ce gândeau.

În dreapta lor stătea Erik Dobbs, înconjurat de mai toţi membrii frăţiei. Nu ştiam dacă era şi Jase printre ei; grupul de băieţi îmbrăcaţi în costume şifonate era prea mare.

Nu-mi era dificil să deosebesc studenţii de membrii familiei. Noi eram cei îmbrăcaţi în ceva, orice, negru. Dimineaţă trăsesem pe mine o pereche de colanţi şi o rochie tricotată albastru-închis. Nu mi se păruse cea mai indicată costumaţie pentru o înmormântare, dar nu găsisem altceva la îndemână.

Când slujba de lângă mormânt s-a apropiat de final, am constatat cu uimire că aveam genele ude. Pe toată durata ceremoniei mă descurcasem destul de bine şi reuşisem să-mi păstrez faţa uscată, chiar şi atunci când au pus acea melodie country tristă care se aude la fiecare înmormântare. Mi-am

şters repede obrajii cu palmele îngheţate şi m-am întors.

O mână s-a încleştat pe umărul meu, rotindu-mă în loc. Aproape mi-am lăsat greutatea pe piciorul rănit, dar m-am corectat în ultimul moment. Cu inima bătând puternic, am ridicat privirea.

Erik era acolo, ochii lui întunecaţi fixându-se într-ai mei.

— Ce faci aici?

Am încercat să îi desfac prinsoarea de pe umăr. Mâna i s-a strâns mai tare preţ de o secundă, apoi mi-a dat drumul, dar nu s-a îndepărtat.

— Să nu mă mai atingi niciodată, am spus cu voce joasă.

O expresie întunecată şi urâtă i-a marcat trăsăturile feţei.

— N-ar trebui să fii aici. Din cauza ta e moartă şi închisă în coşciugul ăla.

Am făcut un pas înapoi, suspinând.

— Poftim?

— E moartă pentru că tu i-ai umplut capul cu rahaturi.

A ridicat vocea, atrăgând atenţia celor din jur.

— Dacă ţi-ai fi văzut de treaba ta în loc să faci aşa o dramă, ar fi fost în viaţă acum.

Tot sângele mi s-a scurs din obraji şi m-am holbat la el. Era nebun? Stomacul mi s-a întors când am observat că ne priveau şi mai multe persoane, colegii noştri.

— Nu am făcut nicio dramă, iar tu ştii asta.

Erik a scuturat din cap.

— E numai vina ta.

— Hei, omule, a intervenit unul dintre prietenii lui, venind spre noi. Cred că e cazul să te ducem acasă.

— Cred că ea trebuie să plece, a răspuns el dispreţuitor. Dintre toată lumea, ea nu ar trebui…

Cineva l-a întors pe Erik exact la fel cum făcuse el cu mine. Nu ştiam de unde apăruse Jase, dar, dintr-odată, era acolo cu mâna strânsă pe umărul lui Erik şi faţa la câţiva centimetri de a lui.

— Ştiu că ai multe pe cap, a spus Jase cu voce joasă şi periculos de calmă. Dar îţi sugerez să te îndepărtezi de ea chiar acum, înainte să spui ceva ce ai să regreţi.

A deschis gura, dar Jase a clătinat din cap.

— Pleacă de aici, frate.

Pentru o clipă am crezut că Erik avea să refuze, dar a aprobat scurt din cap. Îndepărtând mâna lui Jase, s-a întors fără să mă privească, făcându-şi loc printre membrii frăţiei. Nu am observat să-l urmeze vreunul dintre ei. Păreau scârbiţi de comportamentul lui.

Jase m-a prins de cot, aplecându-şi capul spre al meu.

— Unde-ţi sunt cârjele? m-a întrebat.

I-am aruncat o privire furioasă pe care a ignorat-o.

— Nu că ar fi treaba ta, dar le-am aruncat la gunoi.

S-a holbat la mine.

— Le-ai aruncat la gunoi?

— Da, asta am făcut.

Cu efect întârziat, furia creată de cuvintele lui Erik mi-a invadat mintea. Spre ghinionul lui Jase, el era în faţa mea.

— Şi nu era nevoie să te bagi mai devreme. Mă puteam descurca şi singură.

— Exact aşa mi s-a părut şi mie.

A început să meargă, iar eu cu mâna încă prinsă în a lui nu am avut altceva de ales decât să îl urmez.

— Te duc acasă.

— Calla mă duce acasă.

— Trimite-i un mesaj şi spune-i că ai găsit alt mijloc de transport.

Neprimind niciun răspuns, s-a uitat lung la mine. Ochii lui erau un cenuşiu furtunos.

— Te rog, nu mă contrazice, Tess. Vreau doar să te duc acasă. OK? Vreau să mă asigur că nu stai singură pe-aici cât timp aştepţi să ajungă Calla.

O parte din mine voia să se opună, dar nu eram proastă. Ultimul lucru pe care îl doream era să o aştept în frig, în timp ce Erik bântuia prin apropiere, gata să mă arate cu degetul pentru ceva cu care n-aveam absolut nimic de-a face.

— OK, am spus într-un final, scoţând telefonul. Dar nu e nevoie să mă ţii de braţ.

Ochii i-au străfulgerat.

— Şi dacă vreau să te ţin?

M-am oprit, forţându-l să facă acelaşi lucru. Privirile ni s-au întâlnit.

— Nu ai dreptul să mă atingi, Jase.

A luat imediat mâna de pe mine.

— Scuze.

Am pornit spre jeep, scriind un mesaj pentru Calla în care o anunţam că aveam cu ce să ajung acasă. Când ne-am urcat în maşină, m-a întrebat din nou despre cârje.

— Ce?

Am tras cu toată forţa de centura de siguranţă şi am închis-o.

— Nu am nevoie de ele permanent.

— Dar medicul a spus…

— Am avut nevoie de ele doar câteva zile, cel mult o săptămână, în funcţie de cât de mult îmi erau de folos.

Uram să îmi amintesc faptul că fusese lângă mine în acea zi. Fusese acolo doar ca să îmi poată frânge inima câteva zile mai târziu şi nu avea importanţă cât de tragic era motivul din spatele argumentelor lui.

— Nu am nevoie de ele.

— Ai şchiopătat tot drumul până la mormânt şi până la maşină.

— M-ai urmărit?

— Da.

Privirea i s-a oprit o secundă pe faţa mea, apoi şi-a orientat-o înainte.

— Te-am urmărit aproape tot timpul. Nu păreai să mă observi.

Nu ştiam ce să cred despre asta.

— Nu te-am văzut.

— Am stat în spate, lângă uşă. M-am îndepărtat înainte ca lumea să înceapă să iasă, mi-a explicat. Te-a rănit Erik? Te-a tras cam tare!

Am negat din cap, dar mi-am dat seama că nu se uita la mine.

— Nu.

— Aş fi ajuns mai repede, îmi pare rău.

A pornit, în sfârşit, motorul şi din sistemul de ventilaţie s-a împrăştiat un val de aer rece. Am păstrat amândoi tăcerea până am ajuns pe Route 45, îndreptându-ne înapoi, spre Shepherdstown.

— Trebuie să stea departe de tine. Am să mă asigur că asta face. N-o să-l bat sau ceva de genul, bine? Doar că nu trebuie să mai facă gesturi de felul ăsta.

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Asta a fost prima dată când te-a abordat?

— De ce? l-am întrebat. De ce te interesează ce-mi spune el, Jase?

Încă o privire tăioasă a pornit în direcţia mea.

— Asta e o întrebare prostească.

— Nu, nu e. Nu suntem prieteni. Am fost un pic mai mult decât prieteni pentru o scurtă perioadă de timp şi am făcut sex.

Inima mi s-a răsucit de la propriile mele cuvinte.

— Asta a fost tot.

Jase a strâns volanul cu putere.

— Asta crezi tu despre noi?

— Nu asta e ceea ce vrei?

Nu a răspuns imediat, iar când a făcut-o, a vorbit atât de încet, încât abia l-am auzit.

— Nu.

Am tras brusc aer în piept.

— Nu?

— Nu asta am vrut de la noi. Doamne, Tess, chiar deloc.

Şi-a sprijinit cotul stâng pe geamul şoferului, rezemându-şi obrazul în pumn.

— Dar sunt… ţi-am mai spus şi înainte că nu trebuie să te încurci cu mine.

Studiindu-i profilul, o arsură mi-a străbătut pieptul şi gâtul.

— Ştiu, am şoptit, sperând să nu se supere prea tare pe Cam. Ştiu despre Kari.

Maxilarul i s-a încleştat atât de tare, încât n-aş fi fost surprinsă dacă şi-ar fi crăpat molarii. Am mai parcurs doi kilometri înainte să vorbească.

— Nici măcar nu trebuie să întreb cum ai aflat.

— Te rog, nu te supăra pe el. A presupus că ştiam, din

moment ce ştiam despre Jack. N-ai cum să fii supărat pe el.

— Nu sunt.

A oftat adânc.

— Deci ştii toată povestea dezgustătoare.

— Nu… nu mi s-a părut dezgustătoare.

Mi-am muşcat buza. Jase îmi povestise că nu îl dorise pe Jack la început şi acum faptul că se simţea vinovat căpăta sens. Poate Kari începuse să-l dorească pe parcurs.

— A fost doar tristă.

— Ah, înseamnă că nu i-am spus tot.

A râs scurt.

— Când Kari a rămas însărcinată, nu am mers cu ea să le spună părinţilor. Ar fi trebuit să fiu lângă ea. Ştiam că aveau să fie duri şi când au spus că o trimit la bunici, în sudul statului West Virginia, m-am simţit uşurat pentru că nu trebuia să mă mai gândesc la sarcină dacă ea nu era lângă mine.

A râs din nou, un sunet foarte trist.

— Nu i-am fost niciodată alături. Ştii, eram doar un puşti, dar chiar şi aşa…

— Dar câţi ani aveai? Şaisprezece?

A dat din cap.

— Când părinţii mei au intervenit şi l-au adoptat pe Jack, iar Kari s-a întors, mi-a vorbit despre un viitor cu noi trei împreună.

M-a speriat de moarte. Ne-am certat. Ea a plecat cu maşina şi a murit. Sfârşit.

O, Dumnezeule…

— Nu te învinovăţeşti, nu-i aşa? Te rog, spune-mi că n-o faci.

— M-am învinovăţit mult timp, dar ştiu că nu eu am

provocat accidentul. Ne împăcaserăm înainte să plece, dar nu vrei ca ultima discuţie pe care o ai cu o persoană să fie despre rahaturi ca alea.

— Îmi pare rău, am şoptit. Ştiu că nu înseamnă mare lucru, dar îmi pare rău.

Jase nu a mai spus nimic până când am ajuns la apartament.

— Nici nu i-am vizitat mormântul.

Mi-am revenit din gânduri.

— Nici măcar o dată?

A negat din cap.

— Eu… nu ştiu, am depăşit acel moment, dar…

— Nu l-ai depăşit, Jase. Dacă n-ai putut să mergi la mormântul ei, nu ai trecut peste.

Ne-am oprit într-un loc din mijlocul parcării. A scos cheia din contact, apoi s-a răsucit să mă privească. Ochii i s-au oprit pe buzele mele, părând să nu se poată uita în altă parte. Mâna de pe volan s-a încordat.

— Încă o mai iubeşti? am şoptit.

O clipă lungă Jase nu a răspuns.

— Am să o iubesc întotdeauna pe Kari. A fost o persoană extraordinară. Nu ştiu unde am fi fost acum dacă ar fi trăit, dar am să ţin la ea mereu.

Pieptul i s-a ridicat uşor, de parcă ar fi vrut să spună mai mult, dar s-a răzgândit.

Mi-am amintit vorbele lui Cam despre faptul că se temea. Poate că, într-adevăr, ăsta era motivul. Poate chiar mă iubea, dar asta nu era de ajuns. Unele răni sunt prea adânci şi macină în tăcere. Nu aveam cum să îi schimb felul de a fi sau modul în care vedea relaţiile. Trebuia să găsească puterea asta în interiorul lui şi să îşi *dorească* să o facă. Speram să reuşească.

Nu doar de dragul meu, ci pentru că, deşi rana pe care mi-o lăsase în inimă era proaspătă şi încă sângera, ştiam că Jase era un om bun.

Trebuia doar să îşi pună ordine în gânduri.

Privindu-l în timp ce îşi gândea răspunsul, am făcut cel mai matur lucru din toţi cei nouăsprezece ani ai vieţii mele. Ceva atât de matur, încât să merit o medalie sau o cutie cu prăjituri, pentru că sufeream foarte mult când venea vorba de el.

M-am aplecat peste scaun şi i-am sărutat obrazul rece. Jase a inspirat aspru şi mi-a aruncat o privire sălbatică atunci când m-am îndepărtat.

— Jase Winstead, îmi pare rău pentru tot ceea ce ţi s-a întâmplat şi… încă te iubesc, aşadar, sper că într-o zi vei fi capabil să mergi mai departe, pentru că o meriţi.

Douăzeci şi şapte

Apartamentul lui Cam ar fi trebuit să îmi facă viaţa mai uşoară. Şi chiar mi-o făcuse în multe privinţe. Faptul că locuiam acolo mă ajuta să mă concentrez mai puţin pe moartea lui Debbie şi să evit traiul într-un loc care mă speria de moarte. Mă ajuta să îl evit pe ţicnitul de Erik. Cam sau Avery mă duceau până în campus cu maşina şi pentru că genunchiul nu mă mai durea atât de rău ca la început, distanţa de la sala de muzică până la campusul de est nu mi se mai părea mare scofală.

Nu mai luam prânzul cu frate-meu şi ceilalţi. Nu ştiam dacă Jase o făcea, dar, în mod sigur, Cam se luase de el când realizase că nu mai eram împreună, aşa că mă îndoiam. Însă, dacă Jase ar fi fost acolo, nu aş fi putut pretinde că totul era

perfect, deci nu mă mai duceam la Den.

Îmi era destul de greu să îl văd de trei ori pe săptămână la cursul de muzică şi prin campus. Nu îmi vorbea niciodată. Niciodată, după înmormântare, nu se apropiase de mine ca să mă întrebe ce mai fac. Era prostesc şi inutil să mă las măcinată de rana asta. Kari era o fantomă. Era de domeniul trecutului, dar Jase o iubise. Aduseseră pe lume un copil şi, fantomă sau nu, durerea mea nu pleca nicăieri.

Dar nu era vorba numai de Jase. Parcă abia acum înţelegeam cu adevărat că visul meu de a deveni o dansatoare profesionistă se sfârşise definitiv şi că singurul meu viitor era facultatea. Ceea ce însemna că trebuia să iau şcoala în serios, iar asta mă stresa.

Când am ajuns la examenele finale eram la fel de sfârşită ca un donator de sânge suprasolicitat.

Sub ochi îmi înfloriseră umbre negre. În unele dimineţi erau umflate pentru că, noaptea târziu, când mă trezeam într-o linişte de mormânt, lacrimile îmi curgeau în voie. Cam şi Avery ştiau că plângeam. Oricum arătam oribil, nu era ca şi cum aş fi putut ascunde asta.

De Ziua Recunoştinţei, când Avery şi Cam au mers acasă la părinţii mei, i-am însoţit doar ca să fug un timp de problemele mele. Călătoria mi-a făcut bine şi mama ne-a îndopat cu prăjituri de casă; prima plăcintă cu mere din acel sezon, două rulade cu dovleac şi pâine proaspătă. Cam arătase de parcă ar fi câştigat la loterie, iar eu îmi contemplasem oftând posteriorul în creştere. Dar când venise momentul să ne întoarcem în Shepherdstown, momentul de respiro luase sfârşit.

Nu voiam să mă întorc, pentru că locul acela nu îmi oferea

decât tristeţe.

Chiar înainte să plecăm am mers în dormitorul de la etaj ca să îmi împachetez câteva pulovere pe care nu le luasem în august. M-am pierdut privind trofeele de pe rafturi, fundele agăţate pe pereţi şi coroniţele sclipitoare înmânate la unele competiţii.

Am ridicat fiecare trofeu, încercând să îmi amintesc ce am simţit când mi s-a strigat numele pentru locul întâi sau pentru cea mai bună performanţă, dar emoţiile păreau atât de îndepărtate, ca o fântână în care nu puteam coborî.

— Te simţi bine?

Auzindu-i vocea mamei am aşezat trofeul pe care-l aveam în mână la locul lui şi m-am întors. Am dat din cap că da şi mi-am şters lacrimile de pe obraji cu dosul palmei. Nu mi-am dat seama când am început să plâng.

A traversat încăperea cu un zâmbet trist, compătimitor. Ochii ei albaştri sclipeau într-o manieră care mă făcea să plâng şi mai tare. Mi-a cuprins obrajii în mâini ş mi-a şters cele câteva lacrimi rămase.

— O să fie mai uşor, scumpo. Îţi promit.

— Care parte? am mormăit.

Ştia despre Debbie, bineînţeles, şi îi spusesem despre Jase, totul despre el. Am hotărât împreună să nu îi spunem tatei, în caz că Jase ar fi vrut să vină în vizită cu Cam. Era puţin probabil, dar dacă tata afla că mica lui prinţesă avea inima frântă, probabil avea să-l ia pe Jase la vânătoare şi să aibă un „accident” în timpul ei.

— Totul. O să fie mai bine. Ştiu că e greu de crezut acum, a continuat, dar, în cele din urmă, îţi vei găsi o nouă pasiune şi pe cineva care te va iubi aşa cum meriţi.

— Jase merită să mă iubească. Vreau să spun că nu este un băiat rău, am adăugat printre suspine. Cel puţin aşa am crezut, că mă iubeşte.

Mama m-a tras în braţele ei, iar mirosul de dovleac şi mirodenii făcea să-mi fie mult mai greu să plec. Voiam să fiu din nou acea copilă care nu trebuia să-şi scoată arsenalul de adult pentru a da gata sandvişul cu rahat care era viaţa.

— Tânărul acela are multe pe cap.

M-a îmbrăţişat în felul acela pe care îl iubeam.

— Îmi aminteşte de un tip pe care l-am cunoscut la facultatea de medicină. A fost într-o relaţie de mulţi ani cu o fată, iar ea a murit pe neaşteptate în vacanţa de vară. Cred că din cauza unei complicaţii la inimă.

Mama a făcut un pas înapoi, prinzându-mi mâinile reci într-ale ei.

— Dar câţi ani au trecut? Câteva zeci? Îl mai văd din când în când, nu s-a căsătorit niciodată şi nu cred că a mai avut vreo relaţie de lungă durată. Iar Jase… ei bine, are un copil cu fata asta. Este şi mai greu pentru noi să-l înţelegem.

Vorbele ei nu prea mă făceau să mă simt mai bine. Chiar dacă Jase nu mă voia, tot îmi doream ca el să meargă mai departe, să găsească dragostea din nou şi să aibă pe cineva în viaţa lui. Nu voiam să mă gândesc la el ca la prietenul mamei, petrecându-şi în singurătate an după an, cu nimic altceva decât relaţii ocazionale, fără să lase pe nimeni aproape.

Jase merita ceva mai mult decât atât, pentru, că în adâncul lui, era un băiat bun, doar că un pic… încurcat într-un fel pe care nu-l puteam desluşi.

La întoarcere, duminică seara, m-am silit să adorm devreme, dar a fost la fel ca în fiecare noapte de ceva vreme încoace.

După doar câteva ore de somn începeam să visez. În unele nopţi o visam pe Debbie în cămin… *spânzurată* în dormitor. Erau nopţi în care eram din nou la înmormântare, dar în loc să ţipe la mine, Erik mă împingea în mormântul deschis.

Şi alteori, îl visam pe Jase. Îl visam iubindu-mă şi spunându-mi că va fi mereu lângă mine. Acestea nu erau rele decât când mă trezeam şi realizam că nu erau mai mult decât atât: doar vise. Apoi mai erau visele în care eram blocaţi amândoi într-o casă ciudată şi îl strigam, dar el deschidea uşă după uşă fără să mă audă şi nu puteam să-l prind.

Mă trezeam în fiecare dimineaţă de parcă nu dormisem deloc şi am parcurs ultimele cursuri din semestru ca într-o ceaţă. Totuşi, am trecut cu brio cea mai mare parte din examenele mele finale. Pentru că am avut o grămadă de timp liber singură în apartament, am studiat în voie. Şi am mâncat. Dar studiul m-a ajutat să fiu bine pregătită, ceea ce era un lucru foarte bun, pentru că acesta avea să fie viitorul meu. Poate că nu era cel pe care mi-l planificasem, dar era cel pe care trebuia să îl accept. Şi n-avea să-mi fie rău ca profesoară. Avea să-mi placă. Deci, faptul că luasem toate examenele finale era mare lucru.

*

Muşchii mi s-au încordat când am intrat cu Calla în sala cursului de muzică şi ne-am ocupat locurile. Obrajii ei erau rumeniţi de frig şi asta îi scotea în evidenţă cicatricea. Frecându-şi mâinile, s-a ghemuit în scaun.

— Nu pot să suport frigul ăsta, a spus ea, tremurând. Când termin facultatea, o să mă mut în Florida.

— Acum câteva luni spuneai că nu suporţi căldura.

Am scos un pix, gata să termin acest curs o dată pentru totdeauna.

— Poate ar trebui să te stabileşti într-o zonă care are climă temperată pe tot parcursul anului.

Buzele i s-au arcuit în sus.

— Asta-i o idee bună. Acum nu trebuie decât să găsesc o zonă ca asta. Tu ce ai de gând să faci?

Absolvirea era atât de departe pentru mine, încât nici nu mă puteam gândi la ea. Am ridicat din umeri.

— Cred că am să rămân aici, probabil.

Suspinând, a întins mâna şi a tras de tivul hanoracului meu.

Abia atunci mi-am dat seama că purtam de trei zile acelaşi pulover Old Navy. Stai. Oare măcar făcusem duş de dimineaţă? Nu prea credeam. Totuşi, mă pieptănasem înainte să-mi prind părul într-o coadă dezordonată.

Super!

— Vii pe la mine în seara asta? m-a întrebat, la fel cu mă întreba de două săptămâni încoace. Putem să luam nişte junk-food, să tragem o fugă până la Sheetz. Ştii cât iubesc modul cum prepară ei nachos.

Am dat să o refuz, dar m-am oprit. Trebuia să-mi scot capul din fund. Măcar pentru câteva ore.

— Bine, dar poţi să vii să mă iei? E prea frig să traversez campusul pe jos, noaptea.

— Desigur!

Un zâmbet larg i s-a întins pe chip, un zâmbet ce-ţi tăia răsuflarea.

— Ura! Şi o să fac rost de bere, pentru că nu e nimic mai tare decât să sprijinim consumul alcoolului de către minori.

Sau pot să găsesc nişte beri cu lămâie, din alea pentru fete. Javră, am să te îmbăt aşa de rău că nu…

Se opri, subţiindu-şi buzele.

— Ai să profiţi de mine? am glumit, iar când ea nu a râs, am oftat.

Dar apoi m-am uitat peste umăr. Aerul mi-a îngheţat în plămâni.

Jase stătea la capătul culoarului, îmbrăcat cu un hanorac şi jeanşi. Avea pe cap fesul acela gri, care îmi plăcea atât de mult.

Voiam să i-l smulg de pe cap şi să fac ceva prostesc, adică să i-l ascund sub perna mea sau ceva de genul ăsta.

M-am crispat în sinea mea.

Bine că aveam numai gânduri nebuneşti şi că nu le dădeam curs.

Văzându-l acum, ca de fiecare dată când îl vedeam, îmi era al naibii de greu. Şi înainte să fim împreună fusese dificil, dar acum era de o mie de ori mai greu, ştiind cum era să fiu în braţele lui, să îi simt pielea lipită de a mea şi să îl sărut. Încă şi mai grea era încercarea de a împăca bunătatea lui, umorul şi caracterul protector cu acest Jase, cel care mă abandonase după primul nostru sărut.

Înţelegeam că avea un trecut, dar eu nu aş fi fugit din faţa lui. L-aş fi *ajutat*, după ce mă obişnuiam cu ideea a tot ceea ce fusese. L-aş fi iubit oricum.

Pixul îmi alunecă dintre degete şi mi se rostogoli în poală. Un ghem mi s-a format în piept, în timp ce el îşi muta greutatea de pe un picior pe altul. Parcă voia să spună ceva, dar nu-mi puteam imagina ce anume, având în vedere faptul că se ferea de mine ca de un caz grav de herpes.

— Tess, a spus el.

La auzul sunetului profund al vocii lui tot corpul mi s-a încordat, şi am închis ochii.

Îmi pronunţase numele… Mi-am forţat ochii să usuce lacrimile adunate în spatele pleoapelor, atunci când i-am redeschis. Era dureros, pentru că el… el mi-a frânt inima.

Calla înţepeni şi ştiam că în câteva secunde avea să se năpustească asupra lui ca o mamă ursoaică.

Iar el trebuie să fi simţit ceva, pentru că privirea lui de culoarea norilor furtunoşi se îndreptă spre ea, apoi reveni la mine. Orice ar fi fost pe cale să zică s-a pierdut pe veci şi niciodată n-avea să se mai întâmple. A clătinat rapid din cap, s-a răsucit pe călcâie, a coborât câteva rânduri mai jos şi a luat loc.

Privirea mi s-a fixat pe ceafa lui, pe felul în care vârfurile părului său buclat se răsfrângeau în sus peste marginile fesului.

— Uită-l, m-a sfătuit Calla.

Dar nu puteam. N-aş fi putut niciodată *pur şi simplu* să-l uit.

— Vorbesc serios, Teresa. Meriţi un tip care nu dă bir cu fugiţii şi te ignoră săptămâni întregi.

— Ştiu, am şoptit, studiindu-i ceafa, amintindu-mi cu uşurinţă cum era să-mi plimb degetele prin părul lui. Dar nu-i uşor deloc.

Calla nu a mai spus nimic, pentru că aveam dreptate.

Cu inima grea şi o durere în piept atât de intensă, încât îmi venea să mă târăsc pe jos şi să plâng sub scaune, mi-am concentrat atenţia asupra examenului de muzică, hotărâtă să nu-l ratez din cauza lui Jase.

Şi să nu mai vărs nicio lacrimă pentru el.

*

După ultimul meu examen, am făcut o escală pe la West Woods. Nu aveam de gând să lâncezesc de una singură în apartamentul lui Cam toată vacanţa de iarnă, ca o ratată, în schimb dădeam fuguţa acasă, la mami şi tati, exact ca o ratată. La cămin mai erau câteva lucruri pe care trebuia să mi le iau din dormitor, pentru că planificasem să locuiesc tot semestrul viitor în apartamentul lui Cam.

Chiar dacă frate-meu spusese că nu avea nimic împotrivă ca eu să stau acolo, aveam nevoie de un locşor de muncă pentru a contribui şi eu la plata chiriei. Iar un loc de muncă avea să mă menţină ocupată. Între incapacitatea de a dansa, moartea lui Deb şi Erik, iar acum Jase, aveam nevoie disperată de ceva pe care să mă concentrez, până când creierul şi inima mea aveau să meargă mai departe.

Ceea ce nu părea să se întâmple prea curând.

Traversând peluza dinspre cămine, vântul rece îmi îngheţa obrajii şi în aer se simţea miros de zăpadă. Când am ajuns pe coridorul de la Yost genunchiul mă durea puţin. Cei mai mulţi studenţi erau deja în drum spre casă, iar sala principală era destul de liniştită, cu excepţia câtorva oameni care leneveau pe canapele.

Am scos cartela de acces din rucsac şi am aşteptat liftul, încercând să ignor încordarea pe care o simţeam între umeri. Nu mai călcasem în cămin din noaptea aceea oribilă. Nu voiam să merg în camera noastră, dar trebuia să-mi iau lucrurile de acolo, iar Cam venea într-o oră să încărcăm totul

în camionetă.

Şi eu trebuia să mă comport ca un adult în toată firea. Nu era nimic în neregulă cu căminul şi mă îndoiam serios că era bântuit. Energii negative erau de aşteptat, dar puteam să petrec acolo cele câteva minute necesare pentru a-mi aduna lucrurile rămase.

Mulţumită de discursul meu de încurajare, am intrat în lift şi am urcat până la etajul meu. Când am ieşit pe coridor mi-a sunat telefonul, anunţându-mă că am primit un mesaj. Gândindu-mă că era Calla sau Cam, l-am scos din buzunarul frontal al rucsacului şi aproape m-am împiedicat.

Vin cu Cam să ajut. Trb să vb cu tn.

Atât spunea mesajul de la Jase, dar inima îmi bubuia şi stomacul mi se strângea, de parcă ar fi spus mult mai mult decât atât. De parcă ar fi spus: Sunt un rahat nenorocit şi am făcut o mare greşeală şi te voi iubi o lungă perioadă de timp.

Numai că mesajul nu spunea toate astea, dar el *venea* cu frate-meu să mă ajute. Şi asta însemna că primise permisiunea lui Cam şi, *de asemenea*, însemna că spusese ceva care îl făcuse pe frate-meu să accepte. Lucru destul de complicat, pentru că eram un dezastru şi pentru că, parţial, era vina lui.

M-am oprit în faţa apartamentului meu, cu pulsul accelerat de euforie. *Nu-ţi face iluzii*, mi-am spus. Doar faptul că venea să mă ajute şi voia să îmi vorbească, nu însemna nimic. De asemenea, nu ar fi trebuit să fiu atât de încântată. Duhneam a disperare. Oare trebuia să îi răspund că era OK să mă ajute? O parte din mine voia să nu îi răspundă nimic, dar apoi aveam să îmi petrec toată noaptea dându-mi palme peste faţă. Chiar trebuia să stăm de vorbă… şi eu voiam să vorbesc cu el.

Mâna mi-a tremurat când i-am trimis un răspuns calm şi

lipsit de entuziasm.

Ok.

Răspunsul său a venit aproape imediat, oprindu-mi inima.

Ne vedem curând.

Împingând afară din plămâni aerul pe care în reţinusem, am aruncat telefonul înapoi în geantă. Fiind şi Cam de faţă, discuţia asta sigur avea să intre în topul celor mai incomode din istoric, dar nu-mi puteam nega bucuria crescândă, fapt limpede ca lumina zilei.

Am introdus cartela de acces şi mi-am alungat din cap gândurile despre viitoarea vizită a lui Jase, apăsând clanţa apartamentului şi păşind înăuntru. Uşa s-a închis în spatele meu.

Am privit prin cameră. Nu se vedea nimic schimbat. O pernă era pe canapea, cealaltă pe podea, sub măsuţa de cafea. Se simţea un miros de mucegai, o rămăşiţă a verii umede. Uşa dormitorului colegelor de apartament, adică a lui Steph, era, cel mai probabil, închisă. Deşi mă ajutase în noaptea morţii lui Deb, nu prea o mai văzusem prin împrejurimi şi nu voiam să mă gândesc la ea, pentru că, dacă o făceam, îmi aminteam că obişnuia să se cupleze cu Jase.

Şi asta mă făcea să mă întreb dacă se mai cuplau şi acum.

La gândul că aşa ceva se putea întâmpla, un nod mi s-a răsucit în stomac şi am blestemat printre dinţi. Eram, la propriu, cel mai mare duşman al meu.

Lăsându-mi geanta pe canapea, am introdus din nou cartela şi am deschis uşa dormitorului meu. Am clipit, trăgând adânc aer în piept. Inima mi-a intrat în priză. La început, am crezut că stresul şi lipsa de somn mi-au provocat halucinaţii. Nu-mi venea să cred ceea ce vedeam. Am clipit din nou, dar nu s-a

schimbat nimic.

Erik stătea pe patul lui Debbie.

Douăzeci şi opt

Am simţit furnicături între omoplaţi, care apoi mi-au coborât pe şira spinării. Erik era aici. Ce făcea? Ţinea ceva în poala, un pulover. M-am prins. Era unul din puloverele lui Debbie.

Hainele elegante şi pieptănătura stilată îi dispăruseră. Erik avea un aspect şifonat şi dezordonat. Ochii îi erau cufundaţi în cearcăne negre. În jurul buzelor îi apăruseră riduri fine, ca nişte fisuri subţiri în marmură. Barba care îi acoperea obrajii dădea de înţeles că nu văzuse lama de câteva zile.

Privirile ni s-au întâlnit şi pe spate mi-au trecut fiori de gheaţă. Ceva din privirea lui îmi săpa o gaură în piept.

— Ce cauţi tu aici? m-a întrebat cu voce plată.

Eram prea uluită ca să îmi dau seama de ce mă întreba aşa ceva.

— Păi… păi trebuie să îmi iau restul lucrurilor din cameră.

Erik privi fără grabă prin dormitor. Toate lucrurile lui Debbie fuseseră luate. Patul era aranjat şi păturile strânse, dar perna era turtită, ca şi cum cineva ar fi dormit pe ea. Uşa şifonierului era deschisă, lăsând la vedere ce mai rămăsese din hainele şi cărţile mele.

— Nu ai putut să mai stai aici?

Acuzaţia din vocea lui m-a trezit din stupoare. I-am aruncat o privire tăioasă.

— Nu, nu am putut. Tu ai fi reuşit?

Un muşchi i s-a încordat pe maxilar. A urmat un moment de

tăcere.

— Nu aş fi putut.

Aşează uşor puloverul lângă el, mângâind cu degetele lâna moale, înainte să-şi retragă mâna pe genunchi.

— Dar sunt aici. La fel şi tu.

Gura şi gâtul mi se uscară, iar el continuă să mă privească. În adâncul meu nu crezusem niciodată că moartea lui Debbie fusese o simplă sinucidere pe care nu avea s-o înţeleagă nimeni, niciodată. Fusesem mereu convinsă că Erik era cumva implicat. Ori o forţase să ia o asemenea hotărâre, ori îi făcuse ceva chiar el şi aranjase totul, astfel încât să pară că îşi luase zilele de una singură. Nimeni nu putea explica eşarfa roz şi cum ajunsese pe uşă, cu atât mai mult cu cât Erik susţinea că el nu fusese acolo.

După privirea lui, îmi puteam da seama că ştia ce gândeam.

Respiraţia mi s-a tăiat şi am făcut un pas nesigur înapoi.

— Cam şi Jase vin să mă ajute. Trebuie să ajungă dintr-o clipă-n alta.

— L-am auzit pe fratele tău mai devreme. E în examen acum.

Înainta cu un pas spre mine.

— De ce ai spune asta, când ştii că nu-i adevărat?

Inima îmi bătea nebuneşte şi gândurile mi se întreceau în minte.

— Credeam că vine mai devreme. Am încurcat orele…

A râs scurt şi sumbru, trecându-şi o mână prin păr.

— N-ai încurcat niciun rahat.

Am inhalat adânc şi am făcut un alt pas înapoi, mai aproape de uşa deschisă. La naiba cu lucrurile mele. Nu voiam să fiu în aceeaşi cameră cu el nicio secundă mai mult.

— Revin în altă…

Erik a ţâşnit atât de repede, încât nici măcar nu l-am văzut. O clipă era lângă patul lui Deb, iar cealaltă în faţa mea. Un ţipăt mi s-a urcat în gât, dar n-a mai apucat să iasă. A fost peste mine înainte să pot scoate vreun sunet.

Trântindu-şi palma peste gura mea, a răsucit braţul şi m-a întors cu spatele la uşă. Un gust metalic mi-a umplut gura când buzele mi s-au lovit de dinţi. M-a lovit cu palma în mijlocul spatelui, mi-am pierdut echilibrul şi piciorul drept a fugit de sub mine. Am căzut pe partea stângă, sprijinindu-mă pe braţe, auzind uşa trântindu-se şi încuindu-se.

Am rămas ameţită câteva clipe, apoi am ridicat uşor capul. Şuviţe de păr mi-au căzut pe faţă, blocându-mi vederea. Interiorul buzelor îmi ardea, iar mintea mea nu reuşea să priceapă ce se întâmplase, dar când a o făcu, frica mă învălui, acoperindu-mi pielea cu gheaţă şi răcindu-mi respiraţia.

Şi-a încleştat degetele în coada mea, trăgându-mi capul înapoi. Am ţipat când spatele a început să-mi ardă.

— A fost vina ta!

L-am prins de mână, încercând să îmi echilibrez greutatea corpului în timp ce pielea capului meu ardea în flăcări.

— Ce vrei…?

— Nu te preface că habar n-ai!

M-a apăsat în jos, până am ajuns în genunchi. Mi-am schimbat greutatea pe partea stângă, dar poziţia tot durea.

— Debbie e moartă din cauza ta!

— Eşti nebun!

Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să le pot opri.

— Eşti complet nebun. Tu ai omorât-o…

Erik mi-a dat drumul atât de repede, încât am căzut pe spate.

Şi-a repezit palma, lovindu-mă peste faţă şi răvăşindu-mi gândurile. M-am lăsat pe-o parte. Falca mă ustura şi camera parcă se rotea cu podeaua în tavan. Am tras aer în piept, cu ochii plini de lacrimi. Faţa îmi ardea şi am deschis uşor maxilarul. Creierul meu nu era în stare să proceseze nimic din toate astea. Cum oi fi ajuns de la examene, la asta?

Nu putea fi real, aşa ceva nu se putea întâmpla.

Fiecare parte a corpului meu înţepeni. Situaţia era prea familiară. Felul în care buza mă durea, pielea mea amorţită, zumzetul din cap. Mai fusesem în situaţia asta, pe podea, ameţită din cauza unei lovituri pe care nu o anticipasem.

Dintr-odată, era ca şi cum aş fi avut din nou şaisprezece ani şi mă ghemuiam pe podea, în timp ce Jeremy avea un atac de furie dintr-un motiv extrem de simplu, de prostesc. Neajutorată. Speriată. Confuză. Corpul şi mâinile tremurându-mi.

— Nu sunt nebun şi nu e vina mea că Deb a murit!

Furia îi ascuţea vocea, făcând-o tăioasă, ca o lamă.

— Dacă tu nu i-ai fi zis nimic şi ţi-ai fi văzut de treaba ta, nu s-ar fi despărţit de mine.

— Ce?

Din colţul gurii mi s-a scurs un fir de sânge. L-am şters cu o mână tremurândă şi am privit pata roşie, îngrozitoare.

Mult prea familiar.

— Când ai întrebat-o despre vânătăi! Şi apoi, în afurisita aia de duminică. Trebuia să te bagi tu!

A pornit spre mine.

— Cine te-a pus să stai acolo şi să te răneşti. Ca şi cum ar fi fost vina mea. Nu a fost! A fost vina ta!

Furia s-a adăugat fricii mele crescânde şi am făcut ceva ce

nu făcusem niciodată cu Jeremy, indiferent cât de gravă fusese situaţia.

Nu mai eram o victimă. Nu aveam să mai fiu niciodată o victimă.

— Cât de tipic! am mârâit cuvintele. Dai în fete şi este întotdeauna vina *lor*. Niciodată a ta.

— Ia mai taci, javră şchioapă şi proastă!

Aşezându-mi mâinile pe podea, am ignorat ameţeala care m-a izbit.

— Atunci pumnii tăi zboară singuri şi aterizează pe feţele noastre?

— Numai pe ale celor care merită.

— Şi Debbie a meritat?

A înjurat.

— Nu îndrăzni să vorbeşti despre ea! Nu ştii nimic.

M-am ridicat în picioare şi am făcut câţiva paşi înapoi, lovindu-mă de marginea patului. Ridicând capul, l-am văzut pe Erik înaintând printr-o perdea de lacrimi. M-am întors, bâjbâind după cea mai apropiată armă. Am apucat veioza de pe noptieră, smulgând-o din priză, mai mult decât pregătită să îl lovesc cu ea în cap atât de tare, încât să aterizeze în celălalt dormitor.

A ridicat mâna la mine, dar am sărit înapoi. Însă când mi-am pierdut echilibrul, a avut ocazia să preia controlul. Mi-a smuls veioza din mână şi a aruncat-o în partea cealaltă a camerei. S-a lovit de hainele mele şi apoi de perete. Inima mi s-a oprit şi m-am repezit spre uşă.

O durere cumplită mi-a străpuns ceafa, doborându-mă la pământ. Pereţii s-au clătinat din nou şi am clipit ca să îmi limpezesc privirea, dar mi s-a părut că au trecut ani până când

am reuşit să deschid ochii. Următorul lucru pe care l-am realizat a fost că eram pe podea, pe spate, între paturi, privind în tavan.

Erik păşea în sus şi-n jos, călcându-mi părul cu tenişii. Cum de mi se desfăcuse din coadă? Tot corpul îmi pulsa, de parcă aş fi fost o vânătaie uriaşă. Am tras adânc aer în piept şi am simţit junghiuri dureroase pe spate şi coaste.

— Eşti trează.

S-a oprit deasupra mea, rânjind.

— Nici nu te-am lovit cine ştie ce!

Capul îmi era plin de pânze de păianjen. Cred că am căzut şi am leşinat, ceea ce însemna că, probabil, aveam o comoţie.

Şi comoţiile erau grave, nu?

Simţindu-mă ca şi cum aş fi fost trezită brusc, m-am ridicat uşor în coate. Timp de o secundă mi s-a părut că înot prin noroi.

— Am pierdut atât de mult timp! Ar fi trebuit…

S-a oprit, apăsându-şi palmele pe tâmple, apoi şi-a reluat plimbarea.

— N-am vrut s-o fac.

Ce tot vorbea? Făcând un efort să mă ridic în şezut, m-am sprijinit de pat, respirând cu greu. Ce n-a vrut să facă?

— Pur şi simplu… pur şi simplu s-a întâmplat. Am venit să vorbesc cu ea, să îi arăt că făcuse o greşeală şi că trebuia să ne împăcăm, dar mi-a spus să plec.

Mâinile i-au căzut pe lângă corp şi a strâns din pumni.

Am tresărit şi m-am lipit de pat, încercând să îmi adun gândurile.

— N-a vrut să mă asculte. Tot ce trebuia să facă era să mă asculte!

A ridicat vocea, apoi a coborât-o.

— M-a enervat şi eu… eu am împins-o. A fost un accident.

Erik s-a aplecat brusc şi m-a prins de bărbie. Am ţipat când degetele lui s-au strâns ca o menghină, lăsând vânătăi.

— A fost un accident! A căzut pe spate şi nici măcar nu înţeleg cum s-a întâmplat. S-a lovit cu ceafa de colţul patului şi am auzit o pocnitură. O, Doamne…

A plecat de lângă mine, întorcându-mi forţat capul într-o parte când s-a ridicat. Strângându-şi părul în mâini, s-a îndepărtat.

— Gâtul i s-a rupt, pur şi simplu.

Am închis ochii strâns, încercând să blochez imaginile ce se formau.

— Ştiam că nimeni nu avea să creadă că a fost doar un accident. Aveau să mă învinuiască pe mine şi nu a fost vina mea! Debbie doar…

S-a oprit, aşezându-se pe marginea patului ei.

— Pur şi simplu n-a vrut să asculte.

M-a cuprins groaza. În tot acest timp am bănuit adevărul, dar mărturisirea lui mă scârbea şi mă şoca.

— Ai omorât-o!

Falca şi gura mă înjunghiau, mă durea când vorbeam.

— A fost un accident.

S-a ridicat din nou, păşind de-a lungul camerei.

— Nu s-ar fi întâmplat dacă ţi-ai fi ţinut gura. E vina ta!

Erik avea probleme psihologice serioase. Asta era mai mult ca sigur. Când a început un alt tur al camerei, capul a început să mi se limpezească, dar încă simţeam o durere în ceafa. M-am întors şi am tresărit când durerea mi-a străbătut gâtul. Îmi simţeam faţa umflată şi coastele învineţite, dar ştiam că rănile

aveau să devină mult mai grave dacă rămâneam în continuare aici, cu el, asta dacă nu… Am pus capăt acelui gând. Nu trebuia să intru în panică.

— Tu o ai pe conştiinţă! E vina ta! Debbie ar fi încă aici dacă nu ai fi spus nimic, dacă nu te-ai fi băgat între noi, a continuat, cu mâinile închizându-se şi deschizându-se şi ştiam că voia să pună acele mâini pe mine şi nu într-un mod plăcut.

— Ai stricat tot!

Am auzit telefonul sunând în camera cealaltă şi speranţa mi-a revenit. A trecut deja o oră? Poate, doar poate, Cam a ieşit mai devreme de la examen. Sau Jase s-a hotărât să treacă pe aici. O, Doamne, te rog, fa să fie unul din ei!

Erik părea să nu fi auzit. A continuat să păşească prin camera mică, strângându-şi părul în pumni. S-a oprit lângă patul lui Debbie, lovindu-şi tâmplele cu pumnii.

— Ai stricat tot şi acum uite ce s-a întâmplat! Nu mai am altă soluţie!

Telefonul a sunat din nou.

Te rog! Te rog! Te rog!

Strângându-mi genunchii la piept, m-am pregătit să mă năpustesc spre uşă.

— N-ai să scapi.

A lăsat mâinile în jos, aruncându-mi o privire de om nebun.

— N-am să scap de ce?

— De asta.

Mi-am aşezat mâinile pe covor, pregătindu-mă.

— Orice ar fi asta, n-ai să scapi.

Telefonul a sunat a treia oară şi, de data asta, l-a auzit. A privit încruntat spre uşă.

— N-am de gând să scap de nimic.

Am expirat uşurată. Poate că nu era complet nebun. Mă mulţumeam şi cu un nebun pe jumătate.

— Nu? Pentru că putem uita tot ce s-a întâmplat.

Era o minciună sfruntată, pentru că nu aveam nici cea mai mică intenţie să uit ce îmi făcuse.

— Putem să plecăm de-aici…

A dat din cap că nu.

— Nu plănuiesc să scap, a spus nepăsător, ca şi cum am fi vorbit despre examenele finale. Nu am de gând să plec de-aici.

Orice speranţă pe care cuvintele lui mi-o treziseră a murit şi a ars într-un impact de genul accidentelor din cursele cu maşini. *Nu are de gând să plece de aici?*

— Vorbeşti de parcă n-ai să mai ieşi niciodată din camera asta.

— N-am s-o fac.

A râs şi s-a întors spre mine.

— Decât într-un sac de plastic.

Groaza mi-a explodat în măruntaie ca o grenadă. La naiba cu momentul potrivit în care să mă reped spre uşă. Instinctul a intrat în acţiune şi m-am ridicat, blestemându-mi piciorul slab când am împins în el. Fusesem uşoară şi rapidă. Acum nu mai eram.

S-a izbit în mine, trântindu-mă la podea şi smulgându-mi un ţipăt din gât. În camera alăturată ceva s-a izbit de perete şi Erik şi-a înfipt degetele în umerii mei, întorcându-mă brusc pe spate.

Când ochii mei larg deschişi s-au fixat asupra lui, preţ de o secundă timpul parcă s-a oprit. Un sentiment oribil a încercat să mă tragă în jos, prin covor, când am realizat ce avea să facă.

Am auzit bătăi în uşa dormitorului şi Erik a întors capul, o

privire sălbatică apărându-i în ochi. Profitând de momentul lui de neatenţie, am ridicat mâna. L-am lovit cu pumnul în colţul gurii, răsucindu-i capul într-o parte.

S-a dat pe spate, gemând când salivă şi sânge i-au zburat din buza spartă. Strânsoarea de pe braţele mele a slăbit şi m-am întors pe o parte, deschizând gura să ţip.

— Javră afurisită, a mormăit, lovindu-mă cu pumnul. Un pumn bine centrat în rinichi, care m-a imobilizat.

— Tess!

Jase, era *Jase!*

Uşa a scârţâit sub puterea loviturii lui.

— Eşti înăuntru? Eşti bine?

M-am întins spre uşă, înfigând degetele în mochetă.

— Jase…

Numele lui s-a terminat într-un geamăt.

Erik m-a întors şi, dintr-odată, am privit în ochii unui psihopat. O privire pe care ştiam că Debbie o văzuse de nenumărate ori şi, probabil, în ultima clipă a vieţii ei.

Frica m-a prins în ghearele ei şi din mine a izbucnit un ţipăt sfâşiat, răsunând în aer şi întrerupându-se brusc atunci când Erik mi-a pus o mână în jurul gâtului şi a început să strângă.

Uşa a tremurat în balamale.

— Tess! Ce dracu'?! Tess!

Panica şi-a înfipt în mine ghearele ascuţite şi îngheţate. Strânsoarea lui era puternică, presându-mi pe căile respiratorii. Am deschis gura să ţip din nou, dar nu a ieşit niciun sunet, nici măcar aer. Cu inima bătând puternic, l-am plesnit peste faţă, apoi l-am lovit cu pumnul în bărbie. A tresărit, dar şi-a menţinut apăsarea.

— Tess! a strigat Jase.

Uşa s-a zguduit, ca şi cum ar fi lovit-o cu umărul.

— La dracu'!

O constelaţie mi s-a aprins în spatele ochilor şi nu am putut… nu am putut să trag suficient aer în piept. I-am zgâriat mâinile lui Erik, simţind pielea cedând sub unghiile mele. Uşa s-a zgâlţâit din nou, dar nu avea să cedeze la timp.

— Încetează!

Erik m-a ridicat, apoi m-a lovit cu capul de podea.

— Încetează!

Privirea a început să mi se întunece pe margini. Am simţit o arsură în piept, ce mi-a urcat repede spre gât. Aveam nevoie de aer!

— Teresa! Iubito, a strigat Jase şi vocea lui mi-a dat o putere disperată. Uşa s-a cutremurat şi a scârţâit.

— Haide…

Cu ultimele puteri am început să îl lovesc pe Erik în piept, peste faţă, peste umeri. Am rotit şoldurile, încercând să îl arunc de pe mine, dar m-a împins în jos, şi mă simţeam de parcă aş fi plutit prin podea, dispărând încet în abisul ce mă aştepta. Ştiam că nu trebuie să cedez, că nu puteam să fac asta, dar mâinile mi-au alunecat în jos şi braţele mi-au căzut pe lângă mine.

În fundal ceva s-a rupt. Poate ultimele mele celule lipsite de oxigen. Nu ştiam ce, dar ochii întunecaţi ai lui Erik s-au fixat asupra mea şi am ştiut că ăsta era sfârşitul. Pleoapele mi s-au închis. Avea să fie ultimul lucru pe care îl vedeam, la fel ca Debbie. Şi nu era drept. Nici măcar nu începusem să trăiesc, să îmbrăţişez acest nou viitor sau să fiu cu Jase, pentru că, dacă supravieţuiam, nu aveam să-l mai las să plece de lângă mine. Niciodată. Dar… dar acum nu mai conta. Auzul mi-a

slăbit până când tot ce a mai rămas a fost clocotitul sângelui.

Dintr-odată, presiunea insuportabilă a dispărut de pe gâtul meu, oxigenul a pătruns şi un geamăt plin de durere a răsunat în cameră. Ceva s-a rupt, a pocnit ca o ramură veche şi uscată, răsunând în depărtare, ca şi cum ar fi fost afară.

Mâini mi-au cuprins obrajii, apoi am fost ridicată în braţe. Capul îmi era prea greu, atârna. Parcă era ceva în neregulă cu gâtul meu.

— O, Doamne, deschide ochii! Haide, iubito, deschide ochii. A urmat o pauză şi corpul lui mare s-a cutremurat.

— Îmi pare rău. La dracu'! Deschide ochii. *Te rog.*

Pleoapele parcă îmi erau lipite, dar m-am forţat să le deschid. Tot ce am văzut au fost ochii lui Jase de un cenuşiu pătrunzător, mai întunecaţi decât îi văzusem vreodată.

— Aşa, a spus, strângându-mă la piept. Rămâi cu mine. Tess! O, Doamne, nu mă părăsi! Te rog! Eu…

Buzele i se mişcau, dar cuvintele nu aveau sens şi nu-mi puteam ţine ochii deschişi. Totul era întuneric.

Douăzeci şi nouă

Piuitul regulat, rar şi insistent a pătruns prin straturile de obscuritate şi somn, până când mi-am simţit pieptul ridicându-se cu o respiraţie adâncă şi tremurată.

— Teresa.

Suprafaţa pe care eram lungită s-a mişcat sub o greutate care s-a aşezat lângă mine. O mână răcoroasă şi mângâietoare mi-a apăsat obrazul.

— Eşti aici?

Eram? Aşa credeam. Lucrurile din jurul meu căpătară claritate. Eram întinsă pe un pat dur şi vocea pe care o auzeam era a lui frate-meu. Dar îmi simţeam capul greu, ca şi cum ar fi fost lipit de saltea.

Am deschis ochii clipind uşor, tresărind la vederea luminii puternice de deasupra capului. Odată ce vederea mi s-a limpezit, era evident că mă aflam într-un salon de spital. Pereţii albi, televizorul fixat pe unul dintre ei şi perdelele verde-păstaie erau indicii clare.

— Hei, a spus Cam blând. Cum te simţi?

Întorcând încet capul spre el, mi-am trecut limba pe cerul gurii.

— Mă simt… ciudat.

Aveam vocea răguşită şi maxilarul mă durea doar rostind acele trei cuvinte.

— Ai dormit ceva timp! Suficient de mult ca părinţii noştri să ajungă aici şi încă ceva.

Cam a zâmbit obosit, întinzându-se după o carafa cu apă şi turnând într-un pahar mic de plastic.

— Mama şi tata sunt pe hol, stau de vorbă cu poliţia.

Poliţia? L-am privit confuză în timp ce se juca de-a domnul Asistent, ridicându-mă cu un braţ după gât şi ajutându-mă să beau. Simţeam apa rece, de parcă m-aş fi aruncat în piscină într-o zi toridă de vară.

A pus paharul pe noptieră, o privire înţelegătoare apărându-i pe chip.

— Nu-ţi aminteşti, nu-i aşa?

Am scuturat din cap şi m-am strâmbat când o durere acută mi-a străbătut tâmplele. Cam a privit spre uşă, ca şi cum ar fi vrut să fugă până afară ca să cheme pe cineva, dar şi-a aşezat o

mână peste ale mele, atrăgându-mi atenţia spre încheieturile degetelor lui.

Erau roşii, zgâriate şi umflate.

M-am ridicat pe jumătate, muşchii şi pielea protestând la mişcarea bruscă, iar ceaţa din minte s-a ridicat.

— O, Doamne…

Ochii lui Cam s-au umplut de îngrijorare.

— Îţi aminteşti?

— Erik. El…

— Ştiu. Cu toţii ştim. Nu trebuie să îţi mai faci griji din cauza lui, a spus Cam, apăsându-mă uşor cu mâna pe umăr ca să mă întind în pat. Trebuie să stai nemişcată. Ai o comoţie, una minoră, dar nu te poţi mişca prea mult. OK?

Cu inima bătând puternic am privit perfuzia ataşată de centrul braţului meu, introducând lichid transparent. Mi-am amintit acel sunet groaznic de ruptură, ce mă ducea cu gândul la oase rupte.

— A murit?

— La dracu'! Aş vrea eu.

Pe faţă i se putea citi furia.

— Jase i-a rupt maxilarul şi l-a bătut până i-a sunat apa-n cap, dar dobitocul trăieşte. În schimb, o să meargă la închisoare. S-a trezit când au ajuns acolo poliţia şi medicii, povestind ce i-a făcut lui Debbie oricui avea chef să asculte. Zicea într-una că a fost…

S-a oprit, subţiindu-şi buzele.

— A spus că a fost vina mea, am terminat în locul lui, închizând ochii când au revenit amintirile despre nebunia lui Erik, dar o altă grijă a ieşit la suprafaţă.

— Unde… unde-i Jase?

Am deschis ochii, dar Cam şi-a îndepărtat privirea.

— Ultima dată când l-am văzut era cu poliţia.

— Ce?

Am încercat din nou să mă ridic, însă el m-a oprit.

— Ce vrei să spui?

— Nu va avea probleme. A trebuit să discute cu ei, aşa cum sunt sigur că va trebui să faci şi tu, când vor afla că te-ai trezit.

A făcut o pauză.

— Au avut nevoie de o declaraţie.

— Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

Cam s-a foit, de parcă nu stătea comod.

— L-au reţinut când te-au adus la spital. Nu l-am văzut. Am venit direct aici când am aflat.

Nu l-a văzut deloc pe Jase? Adică nu a venit să vadă ce fac? Am închis ochii, alungând sentimentele inutile. Jase a spus că vrea să vorbim. A venit şi mi-a salvat viaţa. Nu trebuia să fac o criză doar pentru că nu era aici. În plus, aveam lucruri mai importante de care să mă ocup.

Când am deschis ochii, Cam mă privea. Au trecut câteva secunde.

— Chiar eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa?

Am oftat.

— Da.

S-a foit, apoi a înjurat printre dinţi.

— Ştiu că nu ai vrut să auzi asta înainte, dar acum ai să asculţi. Este un prost, dar prostul te iubeşte.

Am deschis gura.

— Da, ştiu că te-a respins sau ceva de genul ăsta, dar e bărbat şi e un prost. Hei, eu pot să recunosc. Facem multe tâmpenii.

Cam s-a aplecat deasupra mea, coborând vocea.

— Într-un fel, îmi aminteşte de Căpşunica, de Avery, ştii? Tot aşa era şi ea la început. Din cu totul alte motive, dar… şi ea a avut demoni de înfruntat. Cred că asta a făcut el. Nu ştiu. Nu sunt în locul lui, dar Jase are multe probleme.

— Ştiu, am spus încet, clipind printre lacrimi.

Totul în legătură cu Jase era complicat. Aşa fusese întotdeauna, dar nu mai eram sigură că nu avea altceva de făcut decât să-şi rezolve problemele. Unii oameni pur şi simplu nu pot trece peste anumite lucruri.

Cam şi-a coborât privirea şi a inspirat adânc.

— Ştii, mi-a spus acum ceva timp că te simţi vinovată pentru ce i-am făcut lui Jeremy.

Surprinsă, am deschis ochii larg şi l-am fixat cu privirea.

— Nu ai de ce.

A ridicat capul, uitându-se direct la mine.

— Eu i-am făcut-o lui Jeremy şi aş face-o din nou. Nu a fost niciodată vina ta. OK? N-are importanţă că nu ne-ai spus. Crede-mă, ştiu cum unii oameni ascund anumite lucruri, păstrând totul în ei până când tăcerea îi distruge. Practic, tu erai o copilă, iar eu ştiam ce fac. Singurul lucru pe care îl regret este că te simţi vinovată pentru ceva ce eu am *ales* să fac.

Nu ştiu ce anume s-a întâmplat. O parte din greutate îmi dispăruse de pe umeri după ce vorbisem cu Jase, dar gorila masivă cu o problemă de alimentaţie acum mi s-a ridicat de pe piept. Dulce, pură uşurare m-a cuprins şi m-am simţit ca aruncată în mijlocul unei furtuni. Lacrimi mi-au urcat pe gât şi mi s-au strâns în spatele pleoapelor.

— Teresa, nu plânge, s-a încruntat Cam. N-am vrut…

— N-am să plâng.

Am suspinat de câteva ori, forţând fântânile arteziene să se oprească.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi.

Nu am mai spus nimic, pentru că nu era nevoie, dar ştiam. Prin acele cuvinte, Cam îmi aruncase un colac de salvare. L-am prins şi l-am strâns în braţe.

— Te iubesc aşa cum iubesc brioşele.

Un zâmbet larg şi sincer i-a apărut pe chip.

— Şi eu te iubesc, prostuţo.

Nu a mai trecut mult până când mama şi tata au intrat în salon. Tata părea pe punctul de a comite un omor. La fel şi mama, dar ea se ascundea mai bine. Aproape că l-au împins pe Cam la o parte şi au cloncănit deasupra mea până a venit poliţia şi le-am dat declaraţia. Nu mi-a fost uşor să povestesc despre timpul petrecut în acea camera cu Erik. Îmi plăcea să cred că sunt o persoană puternică, dar m-am cutremurat la partea în care el mi-a mărturisit că a omorât-o pe Debbie şi că a înscenat sinuciderea. Frisoanele s-au intensificat când le-am zis că nu a avut nicio intenţie să părăsească viu acea cameră.

Erik plănuise să mă omoare pe mine, apoi să se sinucidă. Spusese că moartea ei era din vina mea, dar cred că se simţea vinovat, din moment ce hotărâse să-şi ia zilele. Poate că ascunsese bine lucrul acesta, dar fusese mereu prezent. Trebuie să fi fost. Refuzam să cred că avea să-şi trăiască restul vieţii fără să simtă niciun dram de vină.

Tata m-a prins de mâna sănătoasă şi a aşezat-o sub bărbia lui când un adjunct tânăr a închis carnetul pe care luase notiţe.

— Asta e tot ce ne trebuie pentru moment, a spus,

îndepărtându-se de pat. Odihneşte-te şi te vom suna dacă mai avem întrebări.

— Mă puteţi suna pe *mine,* dacă mai aveţi întrebări.

Tata s-a îndreptat, scrutându-l pe poliţai şi luând postura de avocaţii-sunt-diavoli.

Acesta a dat din cap şi a plecat, fiind înlocuit de un doctor şi o asistentă ce părea mai tânără decât mine. M-au înţepat, m-au împuns şi am suportat o lumină sclipitoare îndreptată direct în ochi. Mi-au introdus în perfuzie analgezice uşoare şi, până să îşi facă efectul, stomacul a început să îmi protesteze, iar eu m-am simţit aproape normală când mama a strâns pătura în jurul meu.

— Mâine ai să ieşi de aici, iar eu şi tatăl tău ne gândeam că poate ar fi mai bine dacă ai veni acasă, cu noi, în loc să rămâi până pleacă şi Cam.

Aşezat într-un colţ, Cam s-a strâmbat la mine.

— Am fi mai liniştiţi, a adăugat tata, strângându-mi mâna. Chiar ne-am simţi mai bine.

— Aţi fi mai liniştiţi dacă ar renunţa la şcoală şi ar veni să stea cu voi pentru tot restul vieţii, a intervenit Cam.

Mama i-a aruncat o privire tăioasa peste umăr.

— După tot ce s-a întâmplat? Da. O vreau sub acoperişul meu pentru următorii treizeci de ani.

— Numai treizeci? am murmurat.

Mama a strâns din buze.

— Nu are niciun motiv să rămână aici până veniţi voi acasă, în Ajunul Crăciunului.

O mare parte din mine voia să-i lase pe ai mei să mă ia în braţe şi să mă ducă acasă. Mi-a fost mai uşor când am fost în vizită la ei şi chiar aş fi putut să mă cuibăresc în camera mea

până la Ajun. Suna foarte bine, dar ştiam că, dacă mergeam acum cu ei acasă, exista o posibilitate foarte mare să nu mă mai întorc niciodată în Shepherdstown. Aveam să îmi doresc să rămân acolo unde eram în siguranţă şi lucrurile îmi erau cunoscute într-o manieră bună, dar acum aveam o viaţă şi aici. Facultatea şi posibilitatea unei cariere de care să mă bucur. Aveam un viitor, nu mai eram un copil care să se bazeze pe ocrotirea părinţilor ori de câte ori dădea de greu. Oricât de mult m-ar fi durut gândul ăsta, nu aveau să fie lângă mine o veşnicie.

— Nu prea ştiu, mamă. Lasă-mă să mă mai gândesc, am spus într-un târziu, ştiind că era mai bine aşa, decât să îi refuz hotărât.

Nici ea, nici tata nu păreau încântaţi de lucrul ăsta, dar Cam se ridică brusc în picioare.

Privirea mea a urmărit-o pe a lui exact când tata s-a întors şi puteam să jur că inima mi s-a oprit chiar în acel moment, deşi numai pentru o singură secundă.

Jase stătea în uşă, cu buclele lui roşiatice ciufulite în toate direcţiile şi pielea mai palidă decât de obicei. Puloverul albastru-închis pe care îl purta era strâmb, arătând mai mult din cămaşa albă de sub el. Toate hainele îi erau şifonate, dar, în ochii mei, era cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem vreodată.

În mâinile lui era o cutie pătrată, roz.

Privirile ni se întâlniră de-a lungul camerei, iar el se opri brusc din mers. Avea ochii de un argintiu aprig şi i se citea în ei un sentiment de uşurare, împreună cu un alt lucru pe care nu îl puteam descifra.

Tot aerul îmi ieşi din plămâni, iar mama se ridică, dregându-

şi uşor glasul.

— Ei bine, se pare că are companie, deci hai să nu mai stăm pe capul lor.

Tata ridică dintr-o sprânceană, privind de la Jase la mine şi înapoi la mama.

— Poate ar trebui…

— Bine, vom reveni mâine dimineaţă, cu forţe proaspete.

Mama îi aruncă lui tata o privire cu subînţeles înainte să se aplece şi să îmi sărute obrazul.

— Te iubesc, scumpo.

— Şi eu te iubesc.

Tata îmi sărută celălalt obraz şi eliberă fără tragere de inimă locul de pe patul meu. Când trecu pe lângă Jase, se aplecă şi îi şopti ceva la care el încuviinţă din cap. Numai Dumnezeu ştia ce-i ieşise tatei din gură.

Cam îl bătu pe spate pe Jase când trecu pe lângă el, fără să facă niciun gest copilăros, cum ar fi să-şi lovească pumnul de al lui sau să-şi ciocnească umerii, lucru care mă surprinse. Când Cam se comporta ca un bărbat de vârsta lui, treaba era serioasă.

Abia după ce au dispărut părinţii şi frate-meu, Jase se mişcă, şi în doi paşi uriaşi ajunse lângă patul meu. În salon se lăsă o tăcere grea, iar el aşeză cutia roz lângă carafa cu apă şi luă loc, şoldul lui atingându-l pe al meu. Îmi mângâie obrazul cu grijă, trecându-mi părul după ureche şi inima îmi alerga în ritm de maraton.

Mi-a studiat atent faţa, fără să rateze vreun detaliu în timpul examinării minuţioase, catalogând ceea ce probabil era o vânătaie urâtă, care îmi umfla partea dreaptă a maxilarului de parcă aş fi avut o portocală îndesată în gură. Colţul drept al

buzei mi se părea ciudat şi pielea din jurul ochiului mă durea.

— Te-a rănit? m-a întrebat cu vocea răguşită de îngrijorare şi de ceva ce părea a fi frică. Te-a rănit mai mult decât se vede?

La început nu am înţeles ce a vrut să spună, dar apoi m-am prins.

— Nu… Doamne, nu!

Jase a închis ochii şi s-a cutremurat, expirând uşurat.

— Când am intrat şi l-am văzut deasupra ta, iar tu doar… doar stăteai întinsă acolo, am crezut că am ajuns prea târziu. Am crezut că te-am pierdut.

— Am crezut că am să mor în acea camera, cu el. Chiar am crezut, dar ai ajuns la timp, l-am asigurat. Mi-ai salvat viaţa. Mulţumesc.

Mi-am concentrat toate sentimentele în acel cuvânt.

— *Mulţumesc.*

— Ăsta e un lucru pentru care n-aş fi vrut să-mi mulţumeşti vreodată.

S-a aplecat, sprijinindu-şi mâna stângă pe pat, lângă umărul meu, susţinându-şi greutatea în ea. A înclinat capul fără să rostească un cuvânt, iar când mi-a sărutat colţul stâng al buzelor sentimentele mi-au inundat pieptul.

A rămas nemişcat când a vorbit şi, cu fiecare cuvânt, buzele lui le mângâiau pe ale mele, ca o pecete fizică a ceea ce spunea.

— Nu am fost altceva decât un măgar în ultimele două săptămâni şi ştiu că acum nu e momentul potrivit să vorbim despre asta, dar vreau să-ţi spun ceva, bine?

Am inspirat adânc.

— Bine.

Jase mi-a atins obrazul stâng cu vârfurile degetelor.

— Mi-a fost greu să mă mai apropii de vreo fată din cauza lui Kari şi a lui Jack, dar tu… tu ai fost diferită. Mi-ai intrat sub piele şi ţi-ai croit dram în inima mea. Ai făcut asta, probabil, chiar de la primul nostru sărut şi am crezut că voi putea face faţă situaţiei, sentimentelor, dar când am realizat cât de profunde sunt, m-am speriat de moarte. Nu am vrut să fiu rănit din nou. Nu am vrut să mai pierd pe cineva, aşa cum am mai păţit. Dar apoi, aproape că te-am pierdut astăzi. Definitiv. De asta mi-a fost frică, că te-aş putea pierde înainte să te pot avea. Şi numai gândul ăsta mă omoară.

A închis ochii, rezemându-şi fruntea de a mea, apăsând uşor.

— Am vrut să stăm de vorbă, de asta ţi-am trimis mesajul, pentru că mi-ai lipsit şi am crezut…

S-a îndepărtat, clătinând din cap. Văzând sclipirea din ochii lui, gâtul mi s-a strâns.

— Oricum, o să vorbim mai târziu, pentru că nu ai nevoie acum de rahaturile astea.

Voiam să îi spun că eram de acord cu rahaturile astea, că voiam să aud mai mult, că durerea cuvintelor lui mă sfâşia şi mă întregea din nou, umplându-mă cu speranţă şi diminuând impactul evenimentelor recente, dar s-a întins spre noptieră şi a ridicat cutia roz.

— Am luat asta pentru tine după ora de muzică şi am vrut să ţi-o dau la cămin, deci o am de ceva timp. E posibil să nu mai fie proaspătă.

Deschizând capacul, obrajii i s-au colorat.

— Este cu vanilie şi cu glazură de căpşuni. Eu, ăăă, ştiu cât îţi place glazura asta.

Am observat cum culoarea din obraji i s-a intensificat. Erau rare momentele în care părea nesigur şi stânjenit de ceea ce făcea.

M-a privit printre genele coborâte.

— Probabil nu vrei să mănânci nimic acum, dar poate încerci doar glazura?

Stomacul mi-a chiorăit, deşi nodurile ce mi se formau în el îmi tăiau pofta de mâncare, dar el părea atât de ezitant, încât nu am putut să îl refuz.

— Mi-ar plăcea.

Un colţ al buzelor i s-a ridicat şi a trecut degetul mic prin glazura bogată, ridicând o cantitate destul de mare de cremă roz. Nu mă aşteptam la aceasta metodă de a o degusta. Şi-a întins degetul spre buzele mele.

Privirile ni s-au întâlnit şi am deschis gura, mii de aripi fâlfâindu-mi în abdomen. Nu aveam cum să îmi feresc privirea când i-am prins degetul între buze şi am gustat dulceaţa de zahăr. Şi-a menţinut privirea fixată într-a mea, repetând mişcarea până când toată glazura a dispărut şi mi-am simţit faţa în flăcări.

Jase a lăsat deoparte cutia deschisă, aplecându-şi capul spre al meu.

Am tresărit când limba lui mi-a trecut peste buza de jos.

— Aveai un pic glazură pe buză.

— Oh!

Nu eram în stare să formulez fraze coerente.

S-a retras cu ochii sclipind.

— Sau e posibil să fi fost o minciună.

Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet.

— Posibil?

— OK.

S-a apropiat, încrucişându-şi grijuliu degetele cu ale mele. Şi-a trecut buzele peste pielea mea învineţită.

— În mod sigur a fost o minciună.

Am râs uşor.

— E genul de minciună care nu mă deranjează.

— E o minciună gustoasă, nu-i aşa?

Când am aprobat din cap, încordarea din umerii lui a început să dispară, apoi am căscat, iar el s-a crispat.

— Ai nevoie de odihnă.

Între medicamentele pentru durere şi tot ce a urmat, ispita somnului era mult prea mare că să o pot ignora, dar nu voiam să îmi iau la revedere de la el. Am privit în jos, spre mâinile noastre unite, spre degetul lui mic uşor pătat cu roz.

— Vrei să… vrei să rămâi cu mine? Dacă te lasă?

Ochii i s-au luminat într-un gri-argintiu, pe buze apărându-i un zâmbet într-o parte.

— Iubito, sunt numai al tău, dacă mă vrei.

Cuvintele lui păreau pline de înţeles şi pieptul mi s-a strâns.

— Te doresc, i-am spus aproape şoptit.

Plecându-şi capul, mi-a sărutat mijlocul mâinii, apoi mi-a dat drumul. S-a ridicat cu graţia fluidă pe care o invidiam şi s-a apropiat de perdea. După ce a tras-o, m-a privit peste umăr şi mi-a făcut cu ochiul, zâmbind ştrengăreşte.

Jase m-a ajutat să mă mişc într-o parte şi s-a aşezat lângă mine, corpul lui abia încăpând în pat. Stăteam cam înghesuiţi, dar nu îmi păsa. S-a întors pe o parte, astfel încât capul să-i fie aproape de al meu.

De parcă aş fi fost din porţelan chinezesc, a aşezat cu grijă o mână pe abdomenul meu.

— Stai bine?

În ciuda durerilor surde şi a faptului că mă aflam într-un pat de spital, stăteam mai bine ca oricând.

— Da.

— OK.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, susţinând-o cu o intensitate caldă, ce semăna foarte mult cu iubirea.

— N-au decât să mă ia cu forţa din patul ăsta. Nu plec nicăieri.

Treizeci

Medicii m-au externat a doua zi după-amiază cu o reţetă de analgezice pentru cazul în care m-ar fi durut capul sau dacă oricare altă durere s-ar fi înrăutăţit, dar după ce am dormit aproape toată noaptea ghemuită lângă Jase pe patul îngust, corpul meu părea, în mod surprinzător, mult mai bine decât ieri. Desigur, mă mai durea pe ici, pe colo şi mă mişcăm cu viteza unei ţestoase cu trei picioare, dar eram OK.

Eram mai mult decât OK. Eram în viaţă.

Când am ieşit în frig, mama şi tata arătau de parcă ar fi fost gata să mă ia pe sus şi să mă ducă acasă, dar nu aveam de gând să plec cu ei, câteva zile mai târziu. Mă întorceam la apartament.

Jase a aşteptat răbdător la jeep, rezemat de portieră şi cu mâinile cufundate în buzunarele blugilor.

— Scumpo, chiar nu vreau să te las singură acum.

M-am întors spre mama, îmbrăţişând-o.

— Sunt bine. Serios. Vreau să mă întorc la mine acasă şi să mă relaxez.

— Cu el? a mormăit tata, aruncând o privire urâtă băiatului pe care îl primise întotdeauna în casa lui fără nicio reticenţă.

Am oftat.

— Da, cu el.

— Acum e cumva iubitul tău? m-a întrebat, iar eu habar n-aveam ce să-i răspund, pentru că nu ştiam în ce ape ne scăldam, detaliu care nu i-a scăpat tatălui meu.

O expresie gânditoare i-a brăzdat trăsăturile, una care nu prevestea nimic bun.

— Poate că e cazul să port o discuţie cu el.

— Nu, am spus repede. N-ai de ce să vorbeşti cu el. Deloc.

Tata era pe punctul de a mă contrazice, dar mama i-a aşezat o mână pe spate.

— Sună-ne mai târziu, bine? Doar ca să ştim că eşti în regulă.

— Aşa voi face.

Am presupus că aveam, probabil, vreo două ore liniştite în apartament, înainte ca frate-meu să dea buzna peste mine ca să vadă ce fac. Aveau să urmeze multe verificări neaşteptate în perioada următoare.

După o altă rundă de îmbrăţişări şi lacrimi, m-au lăsat să plec, iar eu m-am îndreptat către Jase. S-a îndepărtat de jeep şi mi-a deschis uşa.

— Tatăl tău arată ca şi cum ar fi gata să mă invite la vânătoare.

M-a prins de cot, ajutându-mă să urc.

— O vânătoare îngrozitoare, în care eu sunt vânatul.

Am chicotit.

— Stai ceva? Nu cred că eşti foarte departe de adevăr cu afirmaţia asta.

— Minunat!

A închis portiera şi a ocolit maşina prin faţă. M-a privit lung, urcându-se la volan.

— Tatăl tău mă plăcea.

Şi asta era adevărat.

— Asta se întâmpla înainte să suspecteze că e ceva între noi.

— Ceva între noi? a murmurat gânditor, iar eu m-am încordat.

A vorbit din nou abia după ce am ieşit din parcarea spitalului.

— În mod sigur este ceva între noi.

Nu ştiam cum să-i răspund la această afirmaţie, fiindcă genul de lucruri pe care eu mi le doream între noi erau ceva ce el nu fusese capabil să le accepte cu câteva săptămâni în urmă. Dar apoi a urmat discursul de ieri, dinainte să urce lângă mine, în pat.

Jase s-a relaxat, m-a luat de mână şi nu am mai spus nimic tot drumul spre apartament. Era ceva liniştitor în tăcerea aceea, iar eu am profitat de timp ca să-mi adun gândurile.

A găsit un loc de parcare aproape de intrarea în University Heights, scurtând astfel timpul pe care trebuia să îl petrec în frig, din moment ce nu eram îmbrăcată adecvat. Camioneta lui Cam era în parcare şi, când am ajuns pe holul etajului nostru, o puteam auzi pe Avery râzând în apartamentul ei.

— Crezi că o s-o ceară de soţie curând? am şoptit.

Am deschis uşa, iar Jase a dat din cap.

— Pun pariu că o s-o facă de Crăciun.

Era perfect, dar aveam sentimentul că avea să fie ceva spontan şi că nu avea de gând să mai plănuiască nimic. În orice caz, ştiam că răspunsul ei era da şi că aveau să trăiască

fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Iar finalul meu fericit? Mă rugam să fie încă posibil, să se întâmple curând.

M-am oprit imediat cum am intrat în apartamentul lui Cam. Rectific. În apartamentul nostru. Nu ştiu dacă aveam să mă obişnuiesc vreodată cu gândul ăsta. Îndepărtând privirea, am admirat canapeaua familiară şi televizorul cu ecran mare pe care frate-meu dăduse o grămadă de bani. Consola şi jumătate din jocuri nu mai erau, le mutase în apartamentul lui Avery. Emoţia mi-a blocat gâtul când am privit spre bucătăria îngustă şi am văzut foile de copt aşezate deasupra aragazului. Am mers uşor înainte, şchiopătând, apăsată de povara tuturor celor întâmplate.

Jase închise uşa în urma noastră şi îmi aşează o mână pe umăr.

— Eşti bine?

— Da.

Am dat din cap, accentuându-mi răspunsul. Mai mult decât atât, simţeam nevoia să mă aud pe mine însămi spunând asta.

— Doar că n-am ştiut dacă o să mai văd vreodată locul ăsta.

M-a întors cu faţa spre el, în timp ce-mi mângâia obrazul sănătos. Chipul lui era plin de sentimente nerostite. Frică. Adrenalină. Uşurare. Privirile ni s-au întâlnit şi am ştiut, în acel moment, că simţea pentru mine ceea ce simţeam şi eu. Viitorul nostru fusese aproape pierdut şi eram pe cale să primim o a doua şansă, iar această conştientizare era zguduitoare.

— Am nevoie de tine.

Vocea îi era guturală purtând ecoul mărturisirii lui.

— Am nevoie de tine chiar acum.

Nu aveam niciun dubiu cu privire la ceea ce voia. Şi eu aveam nevoie de acelaşi lucru.

— Da.

Mâna i-a tremurat când mi-a sărutat colţul gurii, apoi gropiţa din obraz. Buzele lui au întâlnit pielea de sub urechea mea şi m-am cutremurat. Mi-a trasat o linie fierbinte şi umedă pe gât în jos şi apoi în sus. Am scos un scâncet sufocat când mi-a muşcat lobul urechii. O durere îmi pulsa între picioare, făcând ca dorinţa să înflorească în interiorul meu, dar iubirea era cea care creştea şi hrănea focul de pe pielea mea.

— Îmi doresc asta, a spus, coborându-şi mâinile de-a lungul corpului meu. Pe tine te doresc, întotdeauna.

I-am cuprins gâtul cu braţele.

— Te doresc.

Jase a scos un sunet răguşit.

— *Aproape* că aş putea trăi numai auzind cuvintele astea.

— Aproape? Ce ţi-ar mai trebui ca să…?

M-a ridicat în braţe, cuprinzându-mi fesele cu mâinile lui mari şi m-a transportat prin încăpere. Orice aş fi avut de spus s-a pierdut când mi-a lipit spatele de peretele de lângă, împingându-şi şoldurile în ale mele şi sărutându-mă pe gât. Am strâns picioarele în jurul taliei lui, iar poziţia i-a permis să îşi facă loc între coapsele mele.

Am închis ochii şi am lăsat capul pe spate, oferindu-i acces. Şi a profitat de el, muşcând şi lingând, în timp ce bazinul i se freca de al meu, înnebunindu-mă cu dorinţa care creştea neîncetat.

Jase a ridicat capul, sărutându-mi bărbia şi gura, evitând zona încă sensibilă la atingere. Am suspinat când mi-a împins cardiganul de pe umeri şi mi-a cuprins sânul prin cămaşă.

Sfârcul mi s-a întărit imediat, pulsând sensibil. O scânteie de plăcere pură a călătorit din vârful sânilor până în miezul meu. Şoldurile lui s-au rotit peste ale mele, lovind un loc sensibil, smulgându-mi un ţipăt.

— Îmi pare rău, a murmurat pe gura mea. Dacă sunt prea dur, dacă te doare, trebuie doar să-mi…

— Nu mă doare, l-am liniştit, înfigând degetele în umerii lui.

Aveam corpul plin de vânătăi, dar nu mă durea mai tare decât nevoia de a fi cu el.

— N-am să mă sparg.

— Mă bucur al naibii de mult să aud asta.

Mâinile îi tremurau când mi-a cuprins talia, dovedindu-mi cât de încordat era.

— Pentru ca eşti genul de jucărie cu care am de gând să mă joc pentru mult, mult timp.

Am arcuit o sprânceană, iar el mi-a făcut şmechereşte cu ochiul, desfăcându-mi picioarele din jurul taliei lui în timp de mă aşeza pe podea.

— Am vrut să vorbim mai întâi, a spus, dezbrăcându-mă de cardigan şi aruncându-l pe jos, însă, în acel moment, vorbele erau de prisos. Înainte să facem asta, dar nu mai pot aştepta. Am nevoie să fiu în tine acum.

Mi-a prins tivul cămăşii în mâini.

— Dacă nu vrei, opreşte-mă în momentul ăsta şi mă retrag.

Ochii lui de un argintiu lichid i-au întâlnit pe ai mei.

— Am să fac orice vrei tu. Dacă vrei să discutăm, asta o să facem mai întâi. Dacă vrei să dispar din faţa ta, am s-o fac, dar dacă îmi spui să rămân, am să te pătrund atât de adânc, încât ai să crezi că n-am să mai ies niciodată.

Întregul corp mi s-a înmuiat, lichefiindu-se la cuvintele lui şi la tonul acela grav, profund. Câteodată simţeam că totul mă depăşeşte, dar eram complet pregătită pentru el.

— Dar ţine minte asta, a continuat, apropiindu-se până când şoldurile ni s-au atins. Am făcut o greşeală enormă când te-am respins. Am fost un laş nenorocit, îmi era frică să nu sufăr din nou, dar am suferit din clipa în care ai plecat de lângă mine. Mi-am făcut-o cu mâna mea şi te-am rănit pe tine, iar ăsta e cel mai mare regret din viaţa mea.

Am absorbit cuvintele lui şi semnificaţia lor pentru noi cu respiraţia tăiată, dar nimic nu m-a pregătit pentru avalanşa de emoţii pe care mi-au stârnit-o cuvintele ce au urmat.

Şi-a rezemat fruntea de a mea şi mi-a desfăcut buzele cu un sărut blând, atingându-şi limba catifelată de a mea.

— Sunt pregătit să îmi petrec restul vieţii revanşându-mă în faţa ta, pentru că te iubesc, Tess. Sunt extrem de îndrăgostit de tine, într-un mod în care nu am mai fost vreodată.

Ochii îi sclipeau de iubire şi dorinţă.

— Te rog, lasă-mă să ţi-o arăt. Te rog, Tess.

Privind în ochii lui frumoşi, o palpitaţie mi-a pornit în abdomen şi bătăile inimii mele s-au înteţit. Nu era prima dată când spunea că mă iubeşte, dar acele cuvinte fuseseră rostite pe culmile pasiunii şi se pierduseră în ceea ce a urmat. Vorbele lui de acum însemnau totul, iar asta era tot ce conta. Oamenii fac tot timpul greşeli. Dumnezeu ştia că eram expertă în a spune sau a face lucrul nepotrivit. Şi Jase făcuse o greşeală, dar dacă el era gata să se revanşeze, eu eram pregătită să îl las să încerce.

Voiam să îl las să mă iubească.

Genunchii îmi erau moi şi nu ştiu cum de am reuşit să

rămân în picioare şi să rostesc acel singur cuvânt:

— Rămâi.

Jase a închis o clipă ochii.

— La dracu', da!

Cămaşa mi-a dispărut cu o repeziciune surprinzătoare. Băiatul avea talent la dezbrăcat. Şi-a răsfirat degetele pe coastele mele, imediat sub dantela albă a sutienului. M-am îmbujorat când mi-a devorat cu privirea goliciunea.

— Eşti al naibii de frumoasă, iar eu sunt al dracului de norocos.

A sărutat adâncitura dintre sânii mei, apoi pe fiecare în parte.

— Dar o altă parte a ta este şi mai frumoasă.

M-a sărutat pe abdomen, mângâindu-mi buricul cu limba, apoi s-a lăsat în genunchi. Spatele mi s-a arcuit, am inspirat şi apoi mi-am ţinut respiraţia până am simţit furnicături pe piele.

S-a aplecat, mi-a scos tenişii din picioare, apoi şosetele. A rânjit, ridicând una din ele.

— Elfi? Pe şosete?

— Se apropie Crăciunul.

— Drăguţ.

Le-a aruncat peste umăr. Degetele lui agile şi-au făcut loc sub pantalonii de trening pe care Cam mi i-a adus de schimb. Jase mi i-a coborât pe şolduri, iar pulsul îmi bubuia.

— Gata, a spus, sărutând exact sub banda lenjeriei mele de bumbac.

O undă de umezeală m-a lovit. El m-a privit printre genele groase.

— Ştii că ador să mănânc lucruri dulci.

— O, Doamne…

Râzând adânc, a prins între degete elasticul chiloţilor şi i-a tras în jos. Eram aproape complet dezbrăcată, în timp ce el era complet îmbrăcat. M-am simţit vulnerabilă când s-a ridicat ca un prădător. Mâinile i-au alunecat în spatele meu, deschizându-mi sutienul. Mi-a îndepărtat bretelele cu dinţii, zgâriindu-mi uşor pielea.

S-a retras ca să-şi admire opera.

— Doamne, iubito, îmi iei minţile! Uită-te la tine!

A pus o mână bronzată pe talia mea, ţintuindu-mă în loc, şi a plecat capul. Vârfurile părului moale mi-au atins sânii, intensificând senzaţia de excitare.

Dar apoi mi-a prins sfârcul cu gura şi fiecare nerv din corpul meu s-a încordat. Am suspinat, plăcerea revărsându-se prin mine în unde tumultuoase. Am strâns mâinile în părul lui, iar palma lui mi-a alunecat între coapse, atingând locul ce-mi pulsa cu fiecare bătaie rapidă a inimii. Am gemut, rezemându-mi ceafa de perete.

El a ridicat capul, frecându-şi nasul de gâtul meu, chiar deasupra umărului.

— Te iubesc, Tess. Te iubesc atât de mult!

Corpul mi s-a încordat. Fiori fierbinţi m-au străbătut. Degetele lui abia mă atingeau, dar eu eram pe punctul de a exploda.

— Te iubesc, Jase.

— Spune-o din nou, a murmurat pe obrazul meu. Am nevoie să te aud spunând-o.

— Te iubesc. Te iubesc, am repetat iar şi iar, pierdută în senzaţii pure.

Am împins bazinul înainte, frecându-mă de coapsa şi mâna lui.

Un zâmbet de satisfacţie i-a despărţit buzele.

— Drace, ador să te aud spunând asta!

Plăcerea s-a intensificat când un deget i-a alunecat în mine.

— Doamne, eşti atât de udă! a murmurat, plimbându-şi degetul în sus şi în jos.

Corpul mi s-a zguduit, invadat de căldură.

— Îţi place?

— Da, am şoptit, respirând anevoios. Foarte mult.

Părul lui întunecat mi-a mângâiat sfârcurile când mi-a atins clavicula cu buzele. Un sunet mic, feminin mi-a scăpat din gât când s-a aşezat din nou în genunchi, desfăcându-mi picioarele şi expunându-mă complet. Limba i-a coborât de la buric până în centrul meu, fulgere străbătându-mi tot corpul.

— Atât de dulce!

Mi-a sărutat interiorul coapsei.

— Atât de frumoasă!

Aerul mi-a ieşit din plămâni când s-a lăsat din nou în jos, despicându-mă cu limba. M-am cutremurat, degetele strângându-se şi desfăcându-se în părul lui. Mi-a prins carnea între buze, alternând mângâierile viguroase ale limbii cu supt adânc, de parcă gustul meu i-ar fi fost necesar pentru a supravieţui.

Am ţipat, împingându-mi şoldurile în el, în timp ce mă apropiam vertiginos de extaz. Căldura feroce s-a amplificat, apoi a explodat. Nu puteam respira. Toţi muşchii mi s-au strâns, valuri, şi valuri de plăcere revărsându-se prin mine, iar el a continuat, susţinându-mă cu mâna, sorbindu-mi fiecare pulsaţie, până când replicile au încetat.

Apoi Jase s-a ridicat cu buzele umede şi m-a strâns la piept. Mi-a prins ceafa, lăsându-mi capul pe spate, iar ochii îi ardeau

de dragoste şi pasiune. Lungimea virilităţii lui m-a ars prin haine, apăsându-mi pe şold.

— Acum vreau să fac dragoste cu tine.

Treizeci şi unu

Jase mă ridică în braţe şi mă duse în dormitor, culcându-mă cu grijă în movila de perne pe care o acumulasem de când mă mutasem aici.

Făcu un pas înapoi, cu ochii concentraţi asupra mea în timp ce se dezbrăca. Să-l privesc dezvăluindu-şi, bucată cu bucată, trupul rafinat era, probabil, unul dintre cele mai senzuale lucruri pe care le făcusem vreodată.

Prima noapte împreună fusese o cursă incredibilă. Normal că îmi plăcuse la nebunie şi atunci, dar ştiam că de data asta avea să fie diferit.

Cu nervii întinşi la maxim am tremurat, pentru că eram într-adevăr pe cale de a face dragoste, iar eu nu mai făcusem aşa ceva până acum.

Când a scăpat şi de boxeri, mi s-a tăiat respiraţia. Jase avea genul de trup din care erau clădite fanteziile. Pe bune! Umeri laţi, piept bine definit şi abdomen pe care puteam să învârt monede. Avea şoldurile înguste, picioare lungi şi subţiri, iar ceea ce atârna între coapsele lui era al naibii de impresionant. Era excitat complet şi mă dorea.

Şi mă iubea.

Jase s-a avântat înainte, s-a urcat pe pat şi nu s-a oprit decât deasupra mea, închizându-mă ca într-o cuşcă.

— Atinge-mă, mi-a cerut, cu voce profundă.

Nu a trebuit să mă roage de două ori. I-am pus mâinile pe

piept, plimbându-le în jos, pe liniile muşchilor abdominali, urmând dunga subţire de păr până când am înfăşurat o mână în jurul lui. S-a încordat în palma mea, provocându-mi un fior.

Dând capul pe spate, a gemut răguşit când i-am mângâiat lungimea.

— O, Doamne…

Am zâmbit când a coborât bărbia cu maxilarul relaxat.

— Îţi place?

— Îmi place tot ce faci.

Şi-a lipit buzele de fruntea mea, apoi mi-a presărat mici sărutări pe toată faţa: pe obraji, pe pleoape, chiar şi pe vârful nasului.

— Totul.

Încurajată de această declaraţie, am tras mâna în sus, strângând uşor când am ajuns la vârf. Şi-a mişcat şoldurile în ritmul meu, eliberând un alt sunet aspru, profund.

— Da, murmură el, iar braţele îi tremurau în timp ce creştea în palma mea. Continuă aşa şi o să se sfârşească totul înainte să înceapă. Nu vrei asta, crede-mă.

— Nu vreau.

Dar nu doream să îmi iau mâna de pe el.

Încă ţinându-l, mi-am întors capul şi i-am depus un sărut pe partea de jos a maxilarului, apoi mi-am croit drum în jos, pe gât, savurând gustul sărat al pielii lui. Pieptul i s-a ridicat şi a coborât brusc, în timp ce îmi mişcăm uşor mâna, tachinându-l până când s-a retras.

M-am bosumflat.

— Nu-i corect.

El a chicotit, plimbându-şi respiraţia pe gâtul meu.

— Ai răbdare, iubito. Mă vei avea cu totul foarte curând,

dar mai întâi…

Mi-a încercuit cu limba vârful întărit al sânului, apoi a închis gura peste el, sugând cu forţă, iar eu am sărit din pat. I-am prins capul cu mâinile, mişcându-mi neobosit şoldurile, iar el s-a mutat la celălalt sân, copleşindu-l cu aceeaşi atenţie. Dorinţa mi s-a adunat ca norii dinaintea unei furtuni puternice.

A ridicat capul, aşezând posesiv o mână pe şoldul meu. Cu o expresie încordată a inspirat adânc.

— Nu cred că mai pot să aştept. Am nevoie de tine, Tess.

Inima mea a leşinat.

— Atunci, nu aştepta.

Jase s-a aşezat între coapsele mele, dar s-a oprit.

— La naiba. Nu am prezervativ.

I-am pus o mână pe obraz.

— Ştii că iau pilula şi că tu eşti singura persoană cu care am fost de… ei bine, parcă dintotdeauna.

— Nu am mai fost cu nimeni altcineva de mult timp. Sunt sănătos şi am să mă retrag la timp, pentru orice eventualitate.

S-a oprit, aşezându-se deasupra mea.

— Am să fac tot ce vrei tu.

Mi-am plimbat mâinile pe umerii lui.

— Te doresc. Acum.

Şi-a lipit buzele de ale mele, împingându-şi pelvisul înainte, testându-mi intrarea. M-a sărutat dulce şi atât de tandru, încât aş fi vrut să rămân încolăcită în jurul lui o veşnicie. Odihnindu-şi fruntea pe a mea, a împins încet, deschizându-mă în cel mai delicios mod. L-am ţinut strâns, ridicând genunchii de o parte şi de alta a trupului său, oferindu-i acces uşor, iar el m-a penetrat adânc, completându-mă. Şi-a mutat greutatea pe mâini şi am lăsat să-mi scape un suspin.

Trupurile noastre erau perfect suprapuse, piept peste piept, şold peste şold. Rămase nemişcat deasupra mea, dar îl simţeam pulsând în mine.

— Jase, am şoptit, plimbându-mi degetele pe braţele lui.

Mi-a sărutat delicat buzele întredeschise.

— Dumnezeule, eşti fenomenală!

— Şi tu la fel.

Am pus mâinile pe obrajii lui.

— Simt că e perfect.

— Aşa este, a răspuns.

Tremurând din tot corpul, s-a retras încet, apoi a împins înainte şi am strâns din degetele de la picioare. A stabilit un ritm lent, dulce şi chinuitor. Cu fiecare penetrare lină, profundă mi-am ridicat bazinul, întâlnindu-l pe al lui. Actul iubirii era plin de seducţie, o calitate care lipsea dacă sufletul nu era implicat. Fiecare mişcare a şoldurilor, fiecare sărut pe care mi-l oferea şi fiecare mângâiere a mâinilor şi degetelor însemna, pentru mine, ceva infinit.

M-a privit în ochi în timp ce făceam dragoste, luând unul de la altul şi oferind unul celuilalt. Pasiunea construită lent era mai pătrunzătoare decât intensitatea nebună a uniunii noastre precedente. Puteam să îl simt crescând şi întărindu-se înăuntrul meu.

Am respirat fiecare respiraţie a lui, tremurând odată cu fiecare fior ce-i străbătea corpul.

Dar, curând, trupurile noastre au cerut mai mult. Mi-am înfipt călcâiele în spatele lui, îndemnându-l să mărească ritmul şi a făcut-o. Viteza loviturilor sale s-a înteţit, la fel ca respiraţia şi bătăile inimii mele. Nu a durat mult şi bordura patului a început din nou să lovească în perete sub puterea

mişcărilor lui.

Când corpul mi s-a încordat şi ghemul care se strânsese în adâncul meu a început să se desfăşoare într-un ritm ameţitor, am suspinat:

— Te iubesc.

Ultima fărâmă de control pe care Jase o mai avea s-a evaporat în acel moment, dând frâu liber sălbăticiei actului şi şoldurile lui s-au contopit cu ale mele într-un ritm cutremurător. Am atins extazul, experimentând o puternică eliberare ce s-a extins din centrul meu, presărând fiori denşi de-a lungul întregului meu corp, îndemnându-mă să-i strig numele cu voce tare până când am răguşit.

El s-a retras numai după ce ultimele spasme ale orgasmului mi-au relaxat toţi muşchii, virilitatea lui pulsându-mi pe abdomen. Şi-a lăsat capul pe umărul meu şi mi-a sărutat pielea goală în timp ce şoldurile îi zvâcneau. L-am strâns în braţe, savurând senzaţia trupului său lipit de al meu.

Pielea îi era umedă şi încă tremura atunci când şi-a ridicat capul, sărutându-mi colţul buzelor.

— Te iubesc, Teresa.

Am rămas îmbrăţişaţi, aşteptând ca respiraţia să ne revină la normal. În acele momente de tăcere mi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Ceva… ceva fragil s-a rupt în interiorul meu. Ca un zăvor vechi şi ruginit care, în cele din urmă, a fost deschis.

Nu ştiu ce anume o făcuse. Poate ultimul an din viaţa mea şi toate modificările prin care trecusem. De la siguranţa că aveam doar o singură carieră în faţa mea, la acceptarea că, în cele din urmă, exista şi altceva în afară de dans. Mult mai mult. Poate că fusese revederea cu Jase, toate urcuşurile şi coborâşurile pe care le trăisem cu el. Ar fi putut fi Debbie şi

ceea ce simboliza pierderea ei. Sau Erik, ororile din camera de cămin şi momentele de care îmi aminteau.

Şi poate… poate avea de-a face cu Jeremy şi relaţie abuzivă din care făcusem parte, care *făcuse* parte din mine, iar eu, în cele din urmă, înţelesesem pe deplin că avea să rămână mereu cu mine, dar că nu asta era ceea ce mă definea. Mă modelase, dar nu mă reprezenta. Fără să îmi dau seama, aveam obrajii uzi.

Jase a ridicat capul.

— Tess? Iubito?

Mi-a mângâiat obrazul, ştergându-mi lacrimile cu un deget.

— Ce s-a întâmplat?

Nu am ştiut cum să-i explic şi când nu i-am răspuns, chipul i-a pălit.

— Te-am rănit? Ar fi trebuit să aştept. Aş fi putut…

— Nu, am spus răguşit.

Am încercat să zâmbesc prin ceaţa de lacrimi.

— Nu e vorba de tine. E doar… totul şi e mult de asimilat.

Şi-a trecut din nou degetul pe sub ochiul meu bun.

— Chiar este foarte mult, Tess, iar tu te-ai descurcat cu toate. Eşti atât de puternică, cea mai puternică persoană pe care o cunosc!

Am râs sufocat, apoi lacrimile au revenit în forţă. Jase a gemut adânc şi m-a strâns la pieptul lui.

— N-am să uit niciodată ce mi-a făcut, am spus, iar Jase ştia despre cine vorbeam. Asta nu mă face slabă sau o victimă.

— Nu.

Mi-a sărutat creştetul capului.

— Nu eşti nimic din lucrurile alea.

— Nu mă mai afectează acum, dar sunt parte din mine şi…

şi m-am împăcat cu asta.

Un fior şi-a croit drum prin mine şi, printre lacrimi, am vorbit despre Jeremy, despre Debbie şi Erik. Am vorbit despre dans şi despre facultate, iar el m-a îmbrăţişat şi m-a ţinut strâns până când nu au mai existat lacrimi, până când poverile pe care le purtasem şi cele pe care habar n-aveam că le ţinusem pe umeri în tot acest timp s-au ridicat şi au dispărut.

*

Un Jase gol puşcă, pregătindu-mi supă ca să nu îmi irit maxilarul zdrobit trebuia să fie, literalmente, unul din cele mai importante cinci lucruri în viaţă pe care voiam să le văd în persoană. Chiar înainte de un spectacol al San Francisco Ballet.

Dumnezeule mare, avea cel mai perfect fund pe care îl văzusem vreodată.

Ne-am aşezat pe pat, eu cu cearşaful ridicat până sub braţe, împărţind un castron uriaş cu supă de legume. O lingură şi două guri alcătuiau o experienţă interesantă în pat. Un strop mi s-a scurs pe bărbie şi Jase mi l-a prins cu limba.

— Hmm, ce zici dacă te-ai întinde şi mi-ai da voie să mănânc restul supei aşa?

Am râs, simţindu-mă uşurată, în ciuda miilor de lacrimi pe care le vărsasem.

— Ar fi un joc destul de murdar.

— Dar distractiv.

El a învârtit lingura prin castron, adunând bucăţelele de legume.

— Mai vrei?

Părea stupid să fii hrănită. Dacă nu te hrănea un Jase gol. În acest caz, devenea foarte excitant. Am deschis gura, înghiţind supa, mestecând pe cât posibil.

— Mulţumesc.

A ridicat dintr-un umăr şi a dus lingura spre gura lui. Mestecând gânditor pentru câteva clipe, a răscolit castronul după o bucată de carne.

— Ştii, chiar plănuisem să stau de vorbă cu tine înainte să te dezbrac.

— Dar plănuiseşi să mă şi dezbraci?

N-am putut rezista tentaţiei de a-l tachina.

— La naiba, da!

A zâmbit, înghiţind bucata de carne. Coborând privirea, a mai luat o lingură de supă.

— De fapt, am *sperat* ca discuţia să se încheie cu sex sălbatic.

Mi-a apropiat lingura de buze, asigurându-se că nu îmi scapă nicio picătură.

— Dar am dat-o rău în bară şi mă aşteptam să mă trimiţi la dracu'.

Am lăsat capul într-o parte, apropiindu-mă de el.

— Serios?

A dat din cap că da.

— Ştiu că sunt al naibii de fermecător, dar am făcut-o de oaie şi…

Aplecându-mă peste castron, mi-am apăsat buzele pe ale lui.

Cu buza mea lovită nu era un sărut prea sexy, dar el a împietrit, de parcă m-aş fi întins pe după castron şi aş fi găsit un alt fel de carne.

— Ai dat-o în bară, am spus, dezlipindu-mă de el. Ştiu.

Chiar ai făcut-o, măgarule! Şi mi-ai rănit sentimentele.

M-a privit cu regret.

— Tess…

— Dar n-am de gând să-ţi reproşez asta toată viaţa. Nu când a existat o şansă foarte mare ca ieri să mor. Sună ca un clişeu, dar viaţa este mult prea scurtă. Te doresc, i-am spus cu pasiune. Cu tot cu trecut şi toate celelalte, Jase. Şi ştiu că nu va fi uşor. Eram pregătită pentru asta atunci când m-am întors la tine. Jack este fiul tău, indiferent dacă el îşi dă seama sau nu. Şi nu contează dacă ai să-i spui vreodată, el va fi *mereu* fiul tău. Şi dacă într-o zi ai să te hotărăşti să-i spui adevărul, eu am să te susţin întru totul.

A lăsat privirea în castron.

— Chiar eşti pregătită pentru asta? Şi dacă îi spun când termin facultatea, la sfârşitul semestrului viitor?

Gândul ăsta mi-a lăsat un gol în stomac, dar era de aşteptat.

— Tu ai nişte responsabilităţi din care eu sunt dispusă să fac parte. Nu ştiu cât de bine o să mă descurc la tot ce îl implică pe el, dar am să încerc din răsputeri.

Jase a ridicat privirea, cu ochii larg deschişi.

— Ai să fii perfectă, Tess. Deja te place foarte mult şi… ei bine, într-o zi, ai să-i fii o mamă minunată.

Am roşit şi, în loc să fiu oripilată de ideea maternităţii, complimentul m-a înduioşat.

— Mulţumesc.

Am inspirat adânc.

— Dar tu eşti cu adevărat pregătit pentru asta?

— M-am gândit foarte mult, Tess, şi sunt. Cred că eram deja pregătit, dar nu voiam să recunosc. Sentimentele pentru tine m-au copleşit. La început am crezut că sunt greşite, din cauza

lui Cam, dar când mi-am dat seama că nu era aşa, că mi-era teamă să nu te pierd, am ştiut că trebuie să-mi rezolv problemele.

Şi-a trecut o mână prin părul răvăşit.

— Şi ai avut dreptate. Nu am depăşit complet acel moment. Ştiu că am nevoie să îi vizitez mormântul. Am vrut s-o fac. Asta am avut de gând să-ţi spun.

— Când mi-ai trimis mesaj că vrei să vorbim?

A dat iarăşi din cap.

— Nu era ăsta singurul lucru, dar era o parte din ceea ce voiam să vorbesc cu tine. Cred că, dacă fac asta, e ca şi cum aş închide uşa, ştii? Nu să uit complet, dar să merg cu adevărat mai departe.

Am încercat să îmi ascund şocul. Asta era un pas uriaş pentru el. Poate pentru unii oameni nu, dar pentru Jase era mare lucru.

— Cred că e o idee foarte bună şi, dacă ai nevoie să vin cu tine, voi fi acolo.

A zâmbit, clătinând din cap.

— Tu… tu eşti uimitoare, Tess!

— Nu, nu sunt. Doar te iubesc, Jase.

Parcă pentru o secundă a încetat să mai respire, apoi s-a aplecat pe după mine, aşezând bolul pe noptieră. Revenind la locul lui, mi-a atins uşor vânătaia de pe maxilar.

— Nu sunt sigur că te merit.

Am închis ochii.

— Nu-mi place să te aud spunând aşa ceva.

— Nici mie nu-mi place s-o gândesc, dar nu pot să nu simt asta.

Atingerea buzelor lui era catifelată ca aripile unui fluture.

— Deşi am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca s-o schimb.

Cu o mână pe umărul meu, m-a ghidat cu blândeţe în jos, până când capul mi s-a odihnit pe perne. S-a aşezat lângă mine, pe o parte, sprijinindu-şi obrazul în cot.

— Îţi promit.

— Te cred.

Un zâmbet moale i-a apărut pe buze în timp ce îşi plimba degetul pe umărul meu. Am petrecut câteva clipe în tăcere.

— Când pleacă acasă părinţii tăi?

— Cred că mâine. Au vrut să mă ia cu ei acasă, dar nu m-am dus.

Am tremurat sub puterea degetului său dansându-mi pe claviculă.

— Dar de Crăciun? Ştiu că mai este cam o săptămână, dar ce planuri ţi-ai făcut?

Am închis ochii, căutând orbeşte atingere mătăsoasă.

— Am să merg cu Cam, aşa cum am planificat. Pleacă în Ajunul Crăciunului sau cu două zile înainte.

— Crăciunul este foarte important şi pentru familia mea.

Degetul a coborât, urmând linia cearşafului.

— Jack încă mai crede în Moş Crăciun şi trebuie să fiu cu el toată dimineaţa, dar vreau să te văd. Poate îţi poţi petrece Ajunul Crăciunului cu mine şi apoi să vin eu la tine de Crăciun? Te-aş conduce acasă mai târziu în acea dimineaţă. Adică, dacă mă vrei acolo şi dacă părinţii tăi sunt de acord cu asta.

Ochii mi s-au deschis.

— Mi-ar plăcea să vii.

Un zâmbet mare, prostesc mi-a luminat faţa la gândul de a petrece Ajunul Crăciunului cu familia lui şi noaptea de

Crăciun cu a mea.

— Dar nu vreau să baţi drumurile inutil. Poţi să rămâi peste noapte la mine.

A tras de cearşaf în jos, dezvelindu-mă de tot.

— Dacă tu şi ai tăi nu aveţi nimic împotrivă.

— Eu nu am nimic împotrivă, iar ei vor fi de acord cu asta, pentru că este ceea ce vreau.

Mi-am muşcat obrazul când privirea lui a părăsit-o pe a mea, călătorind în jos. Un muşchi i-a flexat pe maxilar.

— Crezi că mama şi tatăl tău vor accepta?

— Desigur.

Părea distras.

— Este prima oară pentru noi.

Am chicotit, lăsându-mi capul înapoi pe pernă şi roşind.

— Sună stupid, nu-i aşa?

— Deloc.

S-a rostogolit peste mine şi i-am simţit bărbăţia împungându-mi între coapse.

— Şi nu va fi ultima.

Respiraţia mi s-a oprit şi mi-am arcuit spatele, strângându-i părul.

— Te referi la asta sau la Crăciun?

El a chicotit şi a întins braţul între noi, ducându-şi mâna între picioare.

— La amândouă.

— Oh!

Abilitatea mea de a formula propoziţii complete a zburat pe fereastră. A intrat adânc în mine cu o singură balansare a şoldurilor.

— Jase.

A gemut şi m-a strâns în braţe, apoi s-a întors pe spate, fără să iasă din mine. Călare pe el, m-am sprijinit cu palmele de pieptul lui.

— Da, mi-a răspuns, zâmbind.

— Eşti atât de rău!

M-a prins cu mâinile de talie.

— Şi încă n-ai văzut nimic.

Treizeci şi doi

Fulgi mici de zăpadă au început să cadă când am părăsit Shepherdstown. Era după-amiaza târziu şi aerul rece părea să pătrundă prin fiecare orificiu din jeepul lui Jase. Oricât de tare ar fi fost pornită căldura, nu se încălzea suficient.

Jase mă ţinea de mână şi am parcurs drumul în tăcere. Aveam palmele încă umflate de la loviturile pe care i le dădusem lui Erik, dar majoritatea zgârieturilor şi vânătăilor se vindecaseră.

Primele două nopţi după atacul lui Erik au fost cele mai grele. Slavă Domnului că Jase nu s-a dezlipit de mine şi a fost acolo când m-am trezit din vreun coşmar, rămânând treaz când am fost prea agitată că să adorm la loc. A folosit bine acele ore târzii din noapte, distrăgându-mi atenţia de la amintirile întunecate rămase după întâmplarea cu Erik.

L-am privit cu coada ochiului şi inima mi-a făcut o tumbă. Mă iubea. Era îndrăgostit de mine şi asta dădea unui viitor împreună posibilităţi infinite.

M-a privit şi el, iar eu i-am strâns mâna, zâmbindu-i liniştitor, îngrijorarea i-a transformat culoarea ochilor într-un gri oţel.

Când se trezise dimineaţă şi mă întrebase dacă voiam să fac asta împreună cu el înainte de a ajunge la ai lui ca să petrecem Ajunul Crăciunului, mă simţisem şocată, dar şi bucuroasă pentru pasul uriaş pe care îl făcea.

— Te simţi bine? l-am întrebat.

Şuviţe de păr şaten îi zburau de sub fesul gri, împletit.

— E ciudat ca tu să mă întrebi pe mine lucrul ăsta.

— Adevărat.

De la genunchiul rănit, la moartea lui Debbie şi confruntarea cu Erik, toată grija lui fusese concentrată asupra mea.

— Dar te întreb.

— Sunt… nu ştiu.

Făcu o pauză şi vină la dreapta, trecând printr-o benzinărie.

— Sunt trist. Confuz. Fericit într-un mod ciudat, ca şi cum aş fi mândru de mine şi asta sună prostesc.

— Ba nu sună prostesc. Ar trebui să fii mândru de tine.

Pe chip i-a apărut un zâmbet, dar a dispărut rapid.

— Cred că, de fapt, simt totul.

Ceea ce era de înţeles. Trecuseră ani de la moartea lui Kari, dar asta era o noutate pentru el. I-am strâns din nou mâna.

Până am ajuns la cimitir un strat subţire de zăpadă se aşternuse pe pământ. Pe baza indicaţiilor date de părinţii lui, a întors la dreapta în cimitir şi a ţinut curba până când un stejar mare, golaş ne-a ieşit în cale.

Mormântul lui Kari era lângă copac, mai exact, la cinci locuri distanţă.

A parcat pe margine. Abia atunci şi-a eliberat mâna dintr-a mea ca să oprească motorul, dar nu a făcut nicio mişcare să coboare din maşină. În schimb, şi-a îndreptat privirea spre copacul ale cărui crengi se legănau sub adierea lină a vântului.

În piept mi s-a format un ghem.

— Chiar eşti pregătit să faci asta? Pentru că putem veni în altă zi.

— Sunt gata, a răspuns încet, după câteva momente. Trebuie s-o fac.

Eram de acord. Jase depăşise momentul, dar încă nu lăsase totul în urmă. În toţi aceşti ani considerase moartea lui Kari ca o despărţire. Ca şi cum ea ar fi fost acolo, undeva, trăindu-şi viaţa şi poate că asta îl ajutase să treacă peste acea pierdere, dar încă nu se împăcase cu realitatea. Ăsta era motivul pentru care mă respinsese după ce recunoscuse că mă iubeşte. Acum înţelegeam totul. Era frica lui de a iubi şi de a pierde pe cineva, cu care trăise ani de zile.

Au mai trecut câteva minute, apoi a dat din cap.

— OK.

— OK, i-am răspuns.

A deschis portiera şi un val de aer rece a năvălit înăuntru. Am făcut acelaşi lucru, scoţând mănuşile din buzunar, în timp ce el a luat crăciuniţele pe care le-am cumpărat de la un supermarket din apropiere, în drum spre cimitir.

Ghetele mele scârţâiau prin iarba îngheţată şi stratul subţire de zăpadă când m-am alăturat lui, pe partea cealaltă a jeepului. S-a oprit şi m-a privit. Incertitudinea şi vulnerabilitatea din privirea lui mi-au sfâşiat inima. Mi-a întins palma goală şi am prins-o în mâna mea acoperită cu mănuşa. Prin stratul de lână, strânsoarea mâinilor noastre părea să-i dea puterea de a merge înainte.

Am trecut în linişte pe lângă pietrele funerare, încercând să nu mă gândesc la înmormântarea lui Debbie şi la faptul că Erik mă învinuise pentru moartea ei în faţa întregului cortegiu,

dar era greu. Şi ea era înmormântată aici, dar pe partea cealaltă a aleii principale.

Cimitirele ar fi trebuit să fie locuri pline de pace, dar liniştea aceea şi lipsa totală de viaţă îmi dăduseră mereu fiori. Astăzi, însă, era diferit. Când ne-am apropiat de marele stejar, nu m-am gândit la *Noaptea Morţilor Vii*[12] sau la faptul că erau o mulţime de cadavre sub picioarele noastre.

Mă gândeam doar la Jase şi la cât de greu era pentru el.

Când s-a oprit brusc, am ştiut că am ajuns la mormântul lui Kari. Urmărindu-i privirea, am respirat sacadat.

Monumentul funerar era din marmură gri şlefuită şi sculptat în formă de inimă. Pe ea era gravat un înger rugându-se şi sub el era scris numele Kari Ann Tinsmen alături de data naşterii şi a morţii, nedrept de apropiate una de alta.

Asta era ea. Fără chip. Fără trup. Întreaga ei viaţă fiind rezumată în caligrafia de sub date, *Soră iubitoare, fiică şi mamă, adormită printre îngeri.*

Mamă.

Un nod mi s-a format în gât. Kari nu a avut niciodată o şansă reală de a fi mamă. La naiba, nu a avut şansa de a fi niciunul din acele lucruri.

Jase a clătinat uşor din cap, privind mormântul. Nici nu îmi puteam imagina ce era în mintea lui. Probabil puţin din toate, în timp ce stătea acolo, rememorând scurta lor viaţă împreună.

Multe lucruri pe care Jase le spusese în trecut aveau acum sens. Jurase că dintr-o tragedie se pot ivi lucruri frumoase. Ştia asta din experienţă personală. O sarcină neaşteptată i-l dăduse pe Jack şi o moarte tragică îl îndreptase pe calea cea bună.

---

[12] *Night of the Living Dead* – Film de groază cu zombi apărut în 1968.

Puteam să spun acelaşi lucru despre pierderea abilităţii de a dansa. Speram că prin predat aveam să aduc o schimbare în lume. Nu era acesta motivul pentru care oamenii deveneau profesori? În mod sigur nu o făceau pentru bani. Motivul era unul mai profund, mai substanţial. Profesorii formează viitorul. Dansatorii doar distrează. Şi nu era ca şi cum n-aş mai fi putut face parte vreodată din lumea aia. Planul meu era să o aduc pe Avery cât mai repede la studio şi puteam să instruiesc dansatorii foarte tineri, dacă îmi doream.

Şi îmi doream.

Asta făcea ca moartea să aibă un scop. Moartea era întotdeauna un îndemn pentru cei vii să trăiască în prezent şi să privească spre viitor.

— A fost o fată… cu adevărat bună, a spus într-un târziu, rupând tăcerea.

Zâmbetul mi s-a înecat în lacrimi.

— Sunt sigură că aşa a fost.

S-a uitat fix la monument pentru un timp. În mâna lui, crăciuniţele roşii tremurau. Nu cred că era din cauza frigului.

— Iubea iarna şi zăpada.

A făcut o pauză şi gâtul i s-a mişcat când a privit în sus. Fulgi albi cădeau în bucăţi mari.

A vorbit din nou, cu vocea grea.

— Cred că am venit când trebuia.

Am urmărit cu privirea cum un fulg mare de zăpadă s-a aşezat pe monumentul de marmură.

Jase a inspirat adânc şi sacadat.

— Cred că Jack a moştenit asta de la ea. Ştii, dragostea pentru iarnă. Este sezonul lui preferat. Poate că e din cauza Crăciunului, dar vreau să cred că i se datorează ei.

I-am strâns mâna.

— Iarna nu-i un sezon rău.

Un colţ al gurii i s-a ridicat.

— Sunt genul care preferă vara.

Şi-a eliberat degetele din mâna mea şi a făcut un pas înainte, îngenunchind, a aşezat florile la baza monumentului.

În tăcere, l-am văzut scoţându-şi fesul şi aplecând capul. Nu ştiam dacă se ruga sau vorbea cu Kari. Oricum ar fi, am avut senzaţia că trag cu urechea, era un moment atât de trist şi intim!

Clipind printre lacrimi, mi-am fixat privirea pe copac şi am înghiţit cu greu.

Când Jase a revenit lângă mine, avea fesul din nou pe cap şi vârful nasului îi era la fel de roşu cum îl simţeam pe al meu.

— Te superi dacă mai stăm câteva momente? Ştiu că e ger şi poţi să mă aştepţi…

— Sunt bine.

Şi dacă ar fi vrut să stea aici o lună, aveam să fiu mereu lângă el.

— Putem sta cât de mult vrei.

— Mulţumesc.

Spatele i s-a relaxat şi mi-a aşezat un braţ pe umeri. Trăgându-mă la adăpostul corpului său, şi-a rezemat obrazul pe capul meu, oftând.

— Îţi mulţumesc că ai venit aici cu mine.

*

Ferma Winstead era împopoţonată.

Arăta ca şi cum Moş Crăciun ar fi împrăştiat veselie de

sărbători peste tot, într-o manieră plăcută. Lumini multicolore acopereau gardul de scânduri ce delimita aleea. Grajdul sclipea în roşu, verde şi albastru şi toată faţada casei părea un imens glob pătrat de discotecă.

Ochii mi s-au mărit, iar Jase a chicotit, lucru care m-a făcut să zâmbesc, pentru că era prima dată când râdea de când am ieşit din cimitir.

— Părinţii mei o iau un pic razna de Crăciun, mai ales din cauza lui Jack.

Un pic? Un Moş Crăciun gonflabil stătea în dreapta verandei. Pe acoperiş erau opt reni de plastic. Rudolph, al nouălea şi cel mai important ren, dispăruse în misiune. Un Moş Crăciun de plastic se cocoţase pe horn, dotat cu un sac de cadouri.

Mai era şi o chestie mare, rotundă, ca un bulgăre de zăpadă îngheţat în faţa verandei. Prin geamurile mari puteam vedea luminile brazilor împodobiţi. Părinţii mei obişnuiau să folosească doar o culoare de Crăciun, dar aranjamentul acesta îmi plăcea mai mult. Era ceva călduros în haosul de lumini.

— O să lăsăm cadourile în jeep, mi-a spus când am coborât. Ştii că Moş Crăciun nu a venit încă.

Am rânjit.

— Moş Crăciun de pe acoperiş pare puţin cam beat.

A privit în sus şi a izbucnit în râs când vântul l-a învârtit pe moşul din plastic.

— Acela e Moşul meu preferat.

Am ezitat în faţa treptelor, sfredelind cu gheaţa stratul subţire de zăpadă.

— Eşti sigur că e OK ca eu să fiu aici?

Aruncându-mi o privire ciudată, şi-a aşezat mâinile pe

umerii mei şi a coborât ochii, ca să fim la acelaşi nivel.

— Sigur că da. Mama şi tata sunt fericiţi că petreci Ajunul Crăciunului cu noi şi ştiu că tu ştii adevărul.

Mi-a mângâiat capul cu o mână, aranjându-mi părul după ureche.

— Cred că sunt mai bucuroşi decât mine că eşti aici.

Am râs.

— Asta pentru că sunt o companie extraordinară.

— Adevărat.

Jase a aplecat capul, respiraţia lui caldă dansându-mi pe buze. M-am cutremurat şi a zâmbit.

— Mulţumesc pentru astăzi. Vorbesc serios. Nu pot spune asta îndeajuns de mult. Nu cred că aş fi reuşit fără tine.

M-am apropiat, întinzându-mă puţin, şi mi-am frecat nasul rece de al lui.

— Ai fi reuşit şi fără mine, dar mă bucur că am putut fi acolo. Pe bune.

Cu mănuşile rămase în jeep, i-am aşezat mâna goală pe obraz, simţind în palmă asprimea bărbii scurte.

— Eşti bine?

A coborât genele dese.

— Ştii, nu credeam că am să mă simt diferit, dar mă simt. Nu e o schimbare majoră, dar e una în bine.

A pus o mână peste a mea, iar cu cealaltă mi-a cuprins ceafa.

— Cred că îţi sunt dator cu un sărut de mulţumire.

— Nu-mi eşti dator cu nicio mulţumire, dar accept sărutul, oricum.

A zâmbit şi buzele lui le-au mângâiat pe ale mele o dată, apoi de două ori în timp ce fulgi moi de zăpadă cădeau în jurul

nostru. Mâna lui m-a ţinut pe loc şi m-a îndemnat să deschid gura, tachinându-mi marginea buzelor. Căldura a trecut prin mine, făcându-mi muşchii să se încordeze când mi-a mângâiat cu limba cerul gurii.

Asta era genul de sărut de mulţumire pe care l-aş fi acceptat oricând.

Iar Jase, ei bine, el nu doar *săruta.* El degusta. Devora. Promitea plăcere cu buzele şi arăta cu limba ce fel de lucruri urmau. Băiatul putea da lecţii de sărutat. Transforma sărutul într-o operă de artă şi mă făcea să suspin din adâncul sufletului.

— Ei, haide, fiule. Nu te-am învăţat să săruţi o fată frumoasă afară, în frig.

Vocea tatălui său ne-a întrerupt, făcându-mă să roşesc, iar Jase s-a tras înapoi.

— O încălzesc, a răspuns rânjind.

M-am întors, încercând să îmi ascund obrajii înflăcăraţi, pentru că nimic nu era mai stânjenitor ca atunci când te prindeau părinţii iubitului când încă genunchii îţi erau moi din cauza sărutului. Am văzut relaxarea din expresia lui Jase, o sclipire în ochii lui argintii care nu fusese acolo înainte.

— Nu-i aşa?

Am clipit încet şi am murmurat:

— Aşa-i.

Tatăl a zâmbit.

— Haide. Mama ta este cu Jack în bucătărie. Fac prăjituri pentru domnul Moş Crăciun.

Jase s-a strâmbat şi m-a luat de mână, conducându-mă pe verandă. Oh! Al nouălea ren era pe post de santinelă, lângă uşă.

— Cât de dezastruos e?

— Băiete, e cam la fel de rău ca atunci când intri tu în bucătărie.

S-a întors, ţinându-ne uşa deschisă.

— Deci, da, este un dezastru.

Am râs cu poftă, văzând expresia de pe faţa lui Jase.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu te-am văzut gătind nimic altceva în afară de supă din conservă.

Tatăl lui a râs şi am intrat cu toţii. Casa mirosea a brad şi prăjituri.

— Scumpo, nu vrei să vezi vreodată aşa ceva.

— Nu e chiar atât de rău.

Jase s-a încruntat, dezbrăcându-şi geaca.

— Am topit spatula în prăjiturile Rice Krispie doar o dată.

— O dată?

Mi-am agăţat geaca în cuier.

— Cred că e mai mult decât suficient.

— Ceea ce omite să îţi spună este că a încercat să le-o servească verişorilor lui.

Jase s-a ruşinat, iar eu am râs din nou.

— O, Doamne, serios?

— Ce? a ridicat din umeri, scoţându-şi fesul. Nu au mâncat-o.

— Asta pentru că era tare ca o cărămidă şi ar fi putut ucide pe cineva, a răspuns tatăl lui zâmbind. Fiul meu se pricepe la multe lucruri, dar gătitul nu este unul dintre ele.

— Mersi, tată.

— Jase! a ţipat Jack din bucătărie. Tess!

Ne-am întors exact când Jack a dat buzna în living.

— Uşurel, amice! Încet, a spus Jase, făcând un pas înainte

când Jack aproape s-a lovit cu capul de masă. Jack, ai să te…

Simţind că Jack era gata să încerce o săritură în stil kamikaze, Jase a îngenunchiat, prinzându-şi fiul în secunda în care i-a sărit de gât.

A strâns braţele în jurul băiatului, ridicându-se cu el. Jack s-a ţinut, strângând în mânuţe părul lui Jase.

— Am făcut prăjituri pentru domnul Moş Crăciun! A anunţat Jack, cu pumnii plini de păr. Au ciocolată în ele şi nuci!

— Serios?

Jase s-a întors, ţinându-şi fiul lângă el. Văzându-i împreună, pieptul mi s-a strâns. Chiar dacă Jack nu ştia adevărul, era imposibil să nu observi iubirea dintre ei.

— Şi brioşe cu unt şi alune? Ştii că sunt preferatele mele.

— Avem şi din alea. Am mâncat o grămadă.

Jack râânji, lăsându-şi capul pe umărul lui Jase.

— O grămadă? A hohotit domnul Winstead. Copilul a mâncat jumătate din ele!

Zâmbetul lui Jack s-a lărgit şi apoi, văzându-mă pe mine, a ţipat din nou.

— Dă-mă jos! Dă-mă jos!

Zâmbind, Jase a lăsat pe podea picioarele agitate ale puştiului. În clipa în care a atins pământul, a ţâşnit spre mine, încercuindu-mi picioarele cu braţele.

— Hei, am spus, ciufulindu-i şi mai tare şuviţele incontrolabile de păr. Eşti nerăbdător să vină Moş Crăciun?

— Da! Tati a zis că domnul Moş Crăciun o să pornească în curând.

S-a tras înapoi, prinzându-mă de mână.

— Vino!

Am privit spre Jase. A zâmbit, ridicând din umeri şi a rămas cu tatăl lui când Jack m-a târât prin salon.

Bucătăria *era* un dezastru. Aluat de prăjituri era întins pe toate suprafeţele. Pe jos era numai fainã şi castroanele erau pline cu coji de ouă, dar mirosul dulce mă făcea să anticipez o supradoză îmbietoare de zahăr.

— Uite-uite pe cine am găsit! Uite!

Doamna Winstead s-a întors, ştergându-şi mâinile pe brazii de Crăciun pictaţi pe şorţul roşu de bucătărie.

— O, scumpo, mă bucur mult că eşti aici.

S-a apropiat de mine cu paşi mari, hotărâţi, asemănători cu ai lui Jase.

— Uită-te la tine, se întristă, trecându-şi un deget peste obrazul de pe care vânătaia încă nu dispăruse. Cum te mai simţit, scumpo?

— Bine.

Am zâmbit când Jack s-a eliberat din mâna mea şi s-a urcat pe un scăunel cu trepte rezemat de dulap. Şi-a cufundat mâinile în aluat.

— Mă simt foarte bine.

— Sunt foarte fericită să aud asta.

Braţele ei puternice m-au înconjurat şi aproape m-au lăsat fără aer.

— Când Jase mi-a spus ce s-a…

A privit spre Jack, care făcea bile din aluat, şi a coborât vocea.

— Nu vreau ca micuţul să audă, dar mă bucur că eşti bine şi că… vocea i-a coborât şi mai mult, nebunul ăla nenorocit e la închisoare.

Buzele mi s-au arcuit.

— Şi eu mă bucur.

Doamna Winstead clătină trist din cap şi îl privi pe Jack aruncând o bilă de aluat pe o foaie de prăjituri.

— Doar că, acea biată fată…

— Ştiu.

Mi-am muşcat buza de jos.

— Îmi tot spun că măcar s-a făcut dreptate pentru Debbie.

Jack privi peste umăr cu o expresie încruntată şi curioasă.

— Ce înseamnă dreptate?

— Când persoanele rele îşi primesc pedeapsa, scumpule. Şi asta este un lucru bun.

Doamna Winstead îmi zâmbi şi liniile din jurul ochilor i se adânciră. Coborî din nou vocea.

— Dar asta… asta nu e tot.

Aşezându-mi o mână pe umăr, pieptul i se ridică într-o respiraţie adâncă.

— Mă bucur că ştii… că Jase ţi-a spus.

Nu ştiam ce să răspund. Tot ce puteam să fac era să încuviinţez din cap şi zâmbetul doamnei Winstead crescu atunci când Jack înghiţi o bucată de aluat.

— Şi Jase făcea acelaşi lucru când era mic, a spus, clipind rapid. Mânca mai mult aluat crud, decât copt.

— Atunci este cel mai bun, am spus cu voce surprinzător de gravă.

Mă bătu pe umăr.

— Eşti potrivită pentru băiatul meu. Foarte potrivită. Nu s-a mai apropiat de nimeni de când cu Kari şi tu l-ai făcut să îşi deschidă inima aia a lui. Ştiu că nu am avut ocazia să ne cunoaştem cu adevărat, dar, pentru acest fapt, vei fi întotdeauna ca o fiică pentru mine.

O, avea să mă apuce plânsul.

Clipind rapid în încercarea de a opri lacrimile am zâmbit, apoi am râs.

— Îmi pare rău. Nu vreau să plâng.

Jack s-a întors din nou.

— De ce eşti tristă?

— Nu sunt tristă, i-am răspuns imediat, zâmbind de dragul lui. Sunt fericită, foarte fericită.

M-a crezut pe cuvânt şi s-a întors la aluat. Mi-am revenit, ştergându-mi ochii.

— Mulţumesc. Înseamnă mult pentru mine şi nu am să-l pun niciodată în pericol, l-am indicat cu capul pe Jack, sau inima lui Jase.

— Aşa te vreau!

Şi-a dres glasul cu ochii înceţoşaţi.

— Acum, uită-te la mine. Sunt pe punctul de a vărsa lacrimi şi ăsta nu-i un lucru bun, nu când băiatul meu tocmai vine încoace.

— Bună, mamă.

Jase a străbătut bucătăria aglomerată, dar comodă şi s-a aplecat, sărutându-şi mama pe obraz. Când s-a ridicat, ne-a privit încruntat.

— E totul în regulă?

— Totul e bine, am spus, plesnindu-mi palmele. Jack e destul de ocupat aici.

L-a privit repede, apoi s-a întors din nou spre noi.

— Sunteţi sigure?

— Da, scumpule. Noi, fetele, doar vorbeam. Totul e bine.

Doamna Winstead s-a întors, a deschis uşa cuptorului şi a privit înăuntru.

— Astea sunt aproape gata.

Potolit, Jase se îndreptă spre locul unde stătea Jack şi fură o bilă de aluat de pe foaia de prăjituri.

— Hei! chicoti Jack, când Jase o băgă pe toată odată în gură.

Sărutând obrazul micuţului său, Jase se răsuci, venind în spatele meu prin jurul mesei de bucătărie. Şi-a strecurat braţele în jurul taliei mele, prinzându-şi mâinile una de alta.

— Acum pot să o fur? Vreau să-i arăt pomul.

Doamna Winstead mi-a făcut cu ochiul.

— Doar dacă vrea să fie furată de tine.

— Ah, vrea să fie furată de mine, a răspuns Jase, iar eu l-am lovit peste braţ.

A râs.

— Nu te jena.

Mama lui clătină din cap, iar Jase se întoarse. Mutându-şi braţul pe umărul meu, mă conduse înapoi, prin living. Tatăl său nu mai era acolo, iar enorma cameră de zi era goală.

Bradul de Crăciun era imens, natural şi îmi amintea de acasă, încărcat cu becuri de diferite mărimi, luminile îi clipeau o dată la câteva secunde. Ciorapii erau atârnaţi deasupra şemineului.

— Ia uite!

Întinzându-se înainte, desprinse un ciorap roşu şi îl ridică.

— Ce părere ai?

— Oh!

Ciorapul avea numele meu pe el, mâzgălit cu sclipici roşu.

— Asta-i al meu? Pe bune?

— Da.

Jase râs, agăţându-l la loc.

— Jack ţi l-a făcut azi dimineaţă.

Nu ştiu ce era cu ciorapul inscripţionat cu numele meu, dar inima mi-a crescut ca lui Grinch[13]. Am crezut că îmi iese din piept.

— Îţi place? m-a întrebat, aşezându-se pe podea, cu spatele rezemat de canapea.

Trăgându-mă de mână, a aşteptat să mă aşez şi eu.

— Eu cred că îl adori.

— Da, am râs, ştergându-mi din nou ochii. Jur! Sunt ca un copil plângăcios.

Coborându-mi mâinile, i-am privit trăsăturile izbitoare.

— Într-adevăr, îl ador!

— Mă întreb ce o să pună Moşul în ciorapul tău.

Modul în care articulase cuvintele mă ducea cu gândul la lucruri murdare.

— Şi sub bradul tău.

Am ridicat dintr-un umăr, sprijinindu-mă cu mâinile pe podeaua de lemn. M-am apropiat de el şi l-am sărutat pe buze.

— Am deja tot ce-mi doresc de Crăciun.

— Mmm.

M-a prins de şolduri, mângâindu-mi buzele cu ale lui.

— Eu nu, a murmurat. Pentru că sunt lacom, vreau să mă trezesc lângă tine mâine dimineaţă. Asta îmi doresc.

— Dar…

— Cam şi Avery deja au plecat şi eu trebuie să te duc acasă mâine dimineaţă. Deci, de ce să te mai întorci la apartament în seara asta?

Mi-a sărutat colţul gurii.

---

[13] Referire la filmuleţul animat *How the Grinch Stole Christmas!* din 1966.

— Poţi să rămâi aici cu mine. Pe ai mei nu îi deranjează. Putem să ne prefacem că avem şaisprezece ani şi facem sex pe furiş ca să nu ne audă nimeni.

Am râs.

— Eşti un pervers.

— Sunt, mi-a sărutat şi celălalt colţ. Rămâi cu mine?

L-am sărutat, apoi m-am îndepărtat, doar un pic.

— De parcă aş putea spune nu!

Jase îşi înfăşură braţele în jurul meu, aşezându-mă între picioarele lui, cu spatele lipit de pieptul său. I-am simţit buzele curbându-se pe gâtul meu când Jack a scos un râset ascuţit la ceva ce îi spusese tatăl lui Jase, în bucătărie.

— Ştii ceva? a întrebat.

Am întors capul şi buzele lui mi-au atins obrazul.

— Ce? Târtiţă?

Jase a râs înfundat.

— Asta a fost o replică scârboasă din partea ta.

Chicotind, m-am cuibărit mai aproape.

— Da. Dar tu mă iubeşti, aşa că…

— Şi asta-i adevărat, m-a sărutat pe obraz. Ceea ce mă face să revin la ceea ce am vrut să spun.

A urmat o clipă de tăcere, iar pieptul i s-a umflat, lipindu-se de spatele meu.

— Într-un fel, mi-ai dat deja cel mai frumos cadou pe care mi l-am dorit vreodată.

— Azi-dimineaţă?

M-am răsucit, ca să îi pot vedea expresia feţei.

— Când te-am trezit cu…

— Da, şi ăla a fost grozav, dar nu.

A zâmbit.

— E mai mult decât atât.

Mi-am ţinut respiraţia. Privirile ni s-au întâlnit.

— Nu m-am putut imagina căsătorit, ştii? După ce s-a întâmplat cu Kari şi aceşti ultimi doi ani în care mi-am urmărit părinţii crescându-l pe Jack, nu m-am văzut întemeind o familie în viitor.

Ritmul inimii mele a prins viteză.

— Dar asta s-a schimbat, a continuat, ţintuindu-mă cu privirea şi ochii lui argintii au devenit toată lumea mea. S-a schimbat datorită ţie. Acum mă pot vedea căsătorit şi pot să-mi imaginez familia mea. Cu tine. Şi ăsta e cel mai frumos cadou pe care l-aş putea primi vreodată.

Am deschis gura, dar totul era mai presus de cuvinte. Ceea ce spusese mă încălzea ca soarele de august, furându-mi capacitatea de a vorbi.

— Hei, îmi mângâie el obrazul. Spune ceva.

Trebuia să spun ceva, pentru că declaraţiile lui fuseseră atât de minunate şi atât de frumoase! Inima îmi bătea cu putere şi mii de gânduri mi se amestecau în cap. Euforie pură luă naştere în adâncul meu. Noi doi. Împreună. Căsătorie. O familie. Într-o zi. M-am îndrăgostit din nou.

— Dumnezeule, Jase, am suspinat, închizând ochii. Te iubesc. Te iubesc nespus de mult!

El lăsă să-i scape din gât un sunet profund şi distanţa dintre noi s-a micşorat, contopindu-ne gurile. Ne-am sărutat, de parcă am fi fost disperaţi unul după altul, vărsând tăria sentimentelor noastre în acel sărut. Dar chiar şi atunci când pasiunea s-a domolit suficient cât să ne tragem sufletul, am rămas îmbrăţişaţi. Cu frunţile lipite şi buzele atingându-se din când în când. Niciunul dintre noi nu vorbi, pentru că tot ceea

ce trebuia să ne spunem fusese deja spus.

Am rămas aşa, până când zgomotul de paşi micuţi ne-a forţat să ne îndepărtăm. Jack se trânti lângă noi, într-o mână ţinând precar o farfurie cu prăjituri, iar în cealaltă o tabletă. A ridicat spre noi ochii identici cu ai tatălui său, topindu-mă complet.

— Fursec?

Jack ne întinse un fursec cu fulgi de ciocolată pe jumătate mâncat. L-am luat şi l-am rupt în două, ţinând în sus una dintre bucăţi. Buzele lui Jase mi-au atins degetele când l-a luat în gură pe tot odată, stârnindu-i lui Jack un ropot de chicoteli. Pe a mea am mâncat-o un pic mai lent.

— Fursecurile astea sunt geniale! i-am spus.

Un zâmbet mândru i-a umflat obrajii rotunzi.

— Pentru că sunt făcute de mine.

— Aşa e.

Jase îşi odihni bărbia pe creştetul meu şi întinse mâna, răvăşind cu o pală uriaşă buclele fiului său.

— Ai abilităţi de bucătar.

— La anul, vreau să fac prăjituri Krispie pentru Moş Crăciun.

Jase gemu.

— Nu prea am noroc cu alea.

— Nu-i nimic, am intervenit. Te învăţ eu. Fac nişte prăjituri Rice Krispie[14] excelente.

Ochii lui Jack s-au mărit.

— Pe bune?

— Pe cuvânt.

---

[14] Prăjituri crocante din cereale de orez.

Am zâmbit şi m-am uitat în sus, văzându-i pe părinţii lui stând în picioare, în pragul uşii. Lacrimile străluceau în ochii mamei lui Jase, iar domnul Winstead o strângea de umăr. Revenind cu privirea la Jack, care trecuse de la fursecuri la tabletă şi era deja absorbit de jocul lui, am realizat ce văzuseră părinţii lui.

Pentru că şi eu îl vedeam.

Viitorul.

Noi trei.

S-au schimbat atât de multe pentru noi în mai puţin de cinci luni. În august n-am crezut că voi fi aici în Ajunul Crăciunului, cu buzele încă furnicându-mi de la sărutările dulci ale lui Jase. Viitorul nostru împreună nu a fost ceva planificat de vreunul dintre noi. Am crezut întotdeauna că am să devin dansatoare. Jase a crezut întotdeauna că nu se va mai îndrăgosti din nou. N-am crezut că lucrurile vor lua această întorsătură, dar n-aş renunţa la nicio fărâmă din tot ce am acum ca să pot dansa din nou.

Visul meu a fost spulberat, dar apoi recreat, modelat în ceva mai preţios şi cu un sens mai profund.

Ridicând tableta în aer, Jack a chiuit, zâmbind la Jase cu gura până la urechi.

Într-o zi, avea să ştie adevărul despre tatăl şi mama sa şi ştiam, în adâncul sufletului meu, că aveam să fiu alături de Jase în acea zi, susţinându-i pe amândoi.

Mi-am plimbat mâinile pe braţele lui Jase, până acolo unde îşi odihnea palmele, pe abdomenul meu. Am răsfirat degetele peste ale lui, iar el şi le-a întors în sus, împletindu-ne mâinile.

— Vrei să joci tu runda următoare? m-a întrebat Jack, speranţa sclipindu-i în ochii lui de un cenuşiu minunat când s-

a uitat la mine.

— Mi-ar plăcea.

Mulţumit, Jack şi-a reluat jocul, iar Jase mi-a sărutat tâmpla, apoi, cu buzele pe pielea mea, a murmurat cuvintele pe care nu am să mă obişnuiesc niciodată să le ascult şi de care n-am să mă plictisesc niciodată.

Mi-a şoptit *te iubesc.*

Mulțumiri

În primul rând, mulţumesc mult lui Kevan Lyon şi echipei de la Marsal Lyon Literary şi Taryn Fagerness Agency. Lui Tessa Woodward, mă bucur că iubeşti aceste personaje la fel de mult ca mine şi ajutorul tău editorial este nepreţuit. Mulţumesc lui Jessie, Abigail, Jen, Molly, şi Pam, voi sunteţi persoanele din spatele scenei, răspândind vestea şi uşurându-mi al naibii de mult munca de autor.

Jen Fisher, îţi mulţumesc pentru că mi-ai dat voie să te transform, împreună cu brioşele tale, în personaj fictiv. Eşti explozivă, la fel şi brioşele. Acest roman n-ar fi văzut lumina tiparului fără Stacey Morgan. Nu e doar un mare prieten şi asistent, ci şi sufletul chinuit care a citit primele proiecte ale acestor cărţi. Un alt mare mulţumesc pentru doamnele cele mai tari (nu numai în legătură cu scrisul): Laura Kaye, Sophie Jordan, Molly McAdams, Cora Carmack, şi Lisa Descrochers.

În ultimul şi cel mai important rând, mulţumesc enorm tuturor cititorilor şi recenzenţilor. Cărţile nu ar exista fără voi. Voi sunteţi parte integrală din toate acestea şi VĂ MULŢUMESC din toată inima mea mică.

Vor reuși oare Teresa și Jase să fie împreună ori soarta le este predestinată?

Teresa Hamilton are un an greu. Este îndrăgostită de cel mai bun prieten al fratelui ei, însă acesta nu i-a mai vorbit după ce au împărtășit un sărut năucitor, pătimaș, de genul celor care-ți schimbă viața. Tocmai a scăpat dintr-o relație îngrozitoare, iar acum, un accident nefericit amenință să-i distrugă cariera de dansatoare.

E timpul pentru planul B: facultatea. Și poate o șansă de a-l convinge pe Jase că sentimentele dintre ei nu sunt o joacă.

Jase Winstead are un trai complicat, un aspect al vieții lui este cunoscut de foarte puține persoane din anturajul său. Nu l-a dezvăluit oricui, cu atât mai puțin surorii incredibil de frumoase a celui mai bun prieten al său. Chiar dacă el și Teresa au avut parte de cel mai fierbinte sărut din viața lor, este conștient că responsabilitățile trebuie să rămână pe primul loc. În mod sigur nu are timp pentru o relație. Dar nu-și poate lua gândul de la buzele fetei care i-ar putea distruge viitorul, iar asta nu îi este de ajutor nicicum.

Petrecând tot mai mult timp împreună, Jase și Teresa nu mai pot ignora atractia pe care o simt unul față de celălalt. Dar pericolul pândește la tot pasul si soarta îi lovește în plin. În vreme ce restul campusului revine la normal, îndrăgostiții năpăstuiți trebuie să decidă cât de mult pot risca pentru a fi împreună și la ce sunt dispuși să renunțe dacă nu reușesc...

Nu rata:

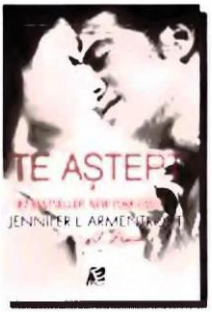

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

EpicLove – ficțiune pentru tineri
Teens Love BOOKS Teens Love
www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-93832-2-3